

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

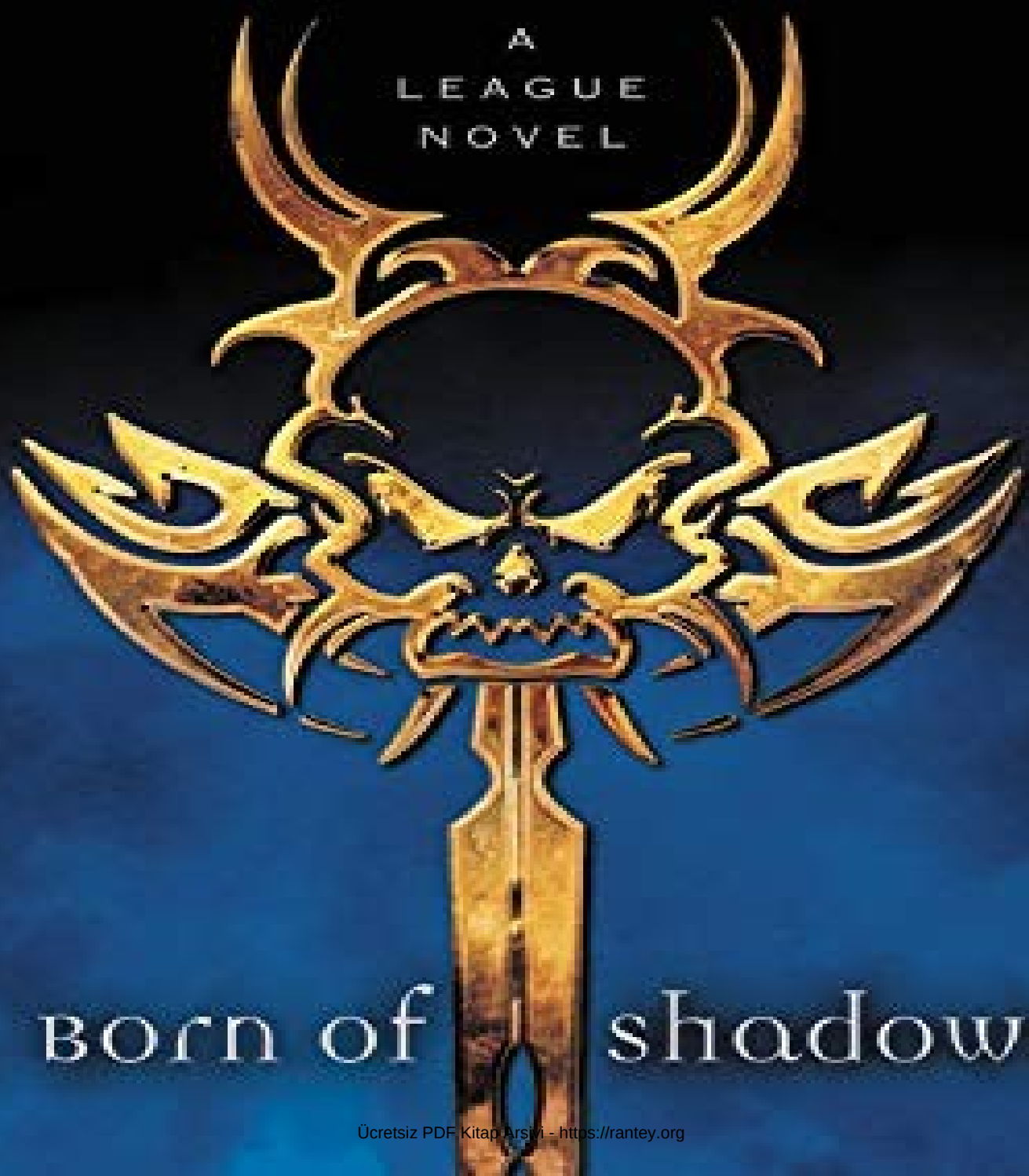
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHERRILYN KENYON

A
LEAGUE
NOVEL

Born of shadows

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

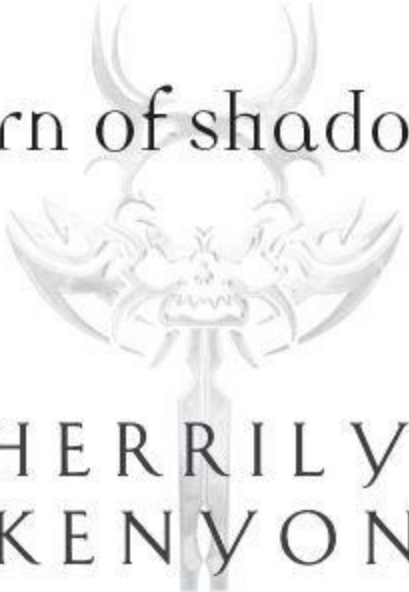
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

born of shadows

SHERILYN
KENYON

GRAND CENTRAL
PUBLISHING

NEW YORK BOSTON

~B~

[Okumaya_](#)
[Başlayın](#)
[İçindekiler Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)

Cömert üyelerimizden daha fazla e-kitap için
[**http://www.Demonoid.me**](http://www.Demonoid.me) adresini ziyaret edin

Baileyd

*Her zamanki gibi oğullarım ve kocam için ve benimle başka bir
evrene yolculuğa çıkan siz okuyucular .*

" et!"

Caillen Dagan üç blaster atışı kafasının yanından vızıldayarak geçmeden önce zar zor yoldan çekilebildi. Babasıyla birlikte, para toplamak için geldiklerini düşündükleri tefeciler tarafından tuzağa düşürüldüklerini anlayınca kalbi hızla çarpmaya başladı. Babasının borçları peşlerine düşmelerine ilk kez sebep olmuyordu. Peşlerindeki adamlar her yerde gibiydi. Ve çoğalıyor gibiydiler...

Genç gözlerinden yaşlar süzülürken dehşet nefes alış verişini zorlaştırdı.

Ne ?

Babası onu gömleğinin önünden yakaladı ve gölgelerin içine çekerek arkasına çömeldi.

Caillen etrafına bakındı, onlar için bir kaçış yolu bulmaya çalışırken tüm vücudu titriyordu. Öyle bir şey yok gibiydi ama inancı vardı. Zor durumların üstesinden gelme konusunda kimse babasından daha iyi olamazdı.

Babası dikkatini çekmek için onu sertçe sarstı. "Beni dinle oğlum. Kız kardeşlerine göz kulak olmanı istiyorum. Beni duyuyor musun?"

Dagan çocuklarının en küçüğü ve sadece sekiz yaşında olmasına rağmen, bu babasının ona her zaman söylediği bir şeydi. "Evet, biliyorum."

"Hayır, Cai, anlamıyorsun. Sana anlatmaya çalıştığım şeyi anlamak için çok gençsin ama denemek zorundasın." Babasının gözlerinde onu korkutan bir hüznün vardı. Daha önce hiç olmayan bir teslimiyet ve ağlamak istemesine neden oldu. Ama Dagan ağlamadı ve babasının onu kız kardeşlerinden biri gibi davranırken görmesine izin vermeyecekti.

Babası nasırlı avucuyla yüzünü kavradı. "Neler olduğunu anlaman için yıllar geçmesi gerekecek. Ama beni dinlemeni ve bana güvenmeni istiyorum. Artık seni korumak için burada olmayacağım."

Caillen kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dinleyin! Sakın konuşma. Sadece birkaç saniyemiz daha var. Senden istediğim şey, herhangi bir hükümet sistemine herhangi bir nedenle asla girmedikten emin olman. Dikkat çekmeyin. Şebekeden uzak yaşayın. Kimsenin seni takip etmesine izin verme. Asla. Adresinizi değil. Benzerliğiniz. Hiçbir şey. Özellikle de retinanız, parmak iziniz ya da DNA'nız."

Babasının ısrarı onu en az blasterli adamların onları araması kadar korkutuyordu. "Neden?"

"Seni öldürecekler. Anlıyor musunuz? Hükümetler bunu insanları izlemek için kullanır ve sizi bulurlarsa canınızı yakarlar."

Bu sözler onu da dehşete düşürdü. "Bana kim zarar verecek?"

"Düşmanlarım. Senin için de gelecekler. Bu yüzden sana asla bir çocuk gibi davranmadım ve bu yüzden seni bu kadar sıkı çalıştırdım. Bu günün geleceğini biliyordum ama sen büyüye kadar gelmeyeceğini umuyordum. Ne yazık ki beni buldular. Sadece sana öğrettiklerimi al ve hayatta kalmak için kullan. Yaşamana ihtiyacım var, Cai. Benim için. Nefes almanı sağlamak için her şeyi riske attım. Bunun bir hiç uğruna olmasına izin verme. Senin için yaptığım onca fedakârlıktan sonra olmaz. Doğru şeyi biliyorum. Bunu biliyorum. Şimdi eve koş. Kimse seni takip etmesin ve kardeşlerini güvende tut. Tamam mı? Bunun küçük bir çocuk için çok büyük bir sorumluluk olduğunu biliyorum ama sana güveniyorum."

"Baba-"

"Sadece yap, Cai." Babası onu sıkıca göğsüne çekti ve ona sarıldı. "Seni seviyorum oğlum. Sen iyi bir evlat oldun. Hiç hak etmediğim kadar iyi. Kız kardeşlerine göz kulak ol, özellikle de Shahara'ya. Sensiz kaybolur gider. Artık güvenmesi gereken tek kişi sensin." Caillen'ı serbest bırakmadan önce başından öptü. Cüzdanını çıkardı ve ona uzattı. "İçinde doktorlara rüşvet verecek kadar para var. Onlara zatürreden öldüğümü söyle."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum oğlum. Sadece sana söylediklerimi aynen yap. Tamam mı? Eğer biri benim doğal bir sebep dışında öldüğümü düşünürse, kız kardeşlerin için gelir ve onlara zarar verirler. Bunun olmasına izin veremezsin. Unutma. Zatürre. Yüzümü haberlerden uzak tutmalısın."

Caillen akmaya başlayan gözyaşlarından nefret ediyordu. Onları gömleğinin kirli koluyla sildi. Babası haklıydı, bunların hiçbirini anlamıyordu ama itaat edecekti. "Tamam."

Babası onu tekrar öptü. "Şimdi sana gösterdiğim gibi koş."

"Ama-"

"Tartışma!" Gözlerinde yaşlar toplanırken sesi de titriyordu. "Sadece hayatta kal, Caillen."

Caillen sağlarındaki binanın yan tarafındaki bir deliğe dalmadan önce başıyla onayladı. Tam koşmak için ayağa kalkmıştı ki durup dinlemesine neden olan sesler duydu.

"Dagan... seni hain piç. Para nerede?" "Parayı hiç almadım."

Bir blaster atışı yankılandı.

Caillen babasının haykırışını duydu. Kalmayacağına söz vermiş olmasına rağmen duvardaki deliğe doğru sürünerek geri döndü ve babasının yerde yattığını, sürünerek uzaklaşmaya çalışırken onu vuran adama lanet ettiğini gördü.

Arkasında mide bulandırıcı bir ilgisizlikle onu izleyen bir grup kadın ve erkek vardı.

Adam babasını tekmeledi ve bir ayağını babasının kanayan göğsüne sağlam bir şekilde dayayarak onu yerinde tuttu. Tabancayı kalbine doğrulttu. "Sen kurnaz bir piçsin. Hakkını vermeliyim. Hayatımın altı yılını seni bulmaya çalışarak geçirdim. Şimdi bana paketimizi ne yaptığını söyle."

"Bilmiyorum. Benden kaçtı... Ortadan kayboldu. Parasını alamadım. Başka biri aldı. Yemin ederim. Lütfen... Benim küçük kızlarım var-"

Adam onu öldürdü.

Caillen acı içinde kıvranırken çığlık atmamak için elini ağzına kapattı.

Babası ölmüştü.

Öldü.

Tıpkı annesi gibi.

Oraya gidip babasını ondan alan kişileri öldürecek kadar büyük olmayı dilerken gözyaşları yüzüne döküldü. Ama onlarla savaşamayacağını biliyordu. O sadece bir çocuktur. Ve eğer denerse, kız kardeşleri onlara göz kulak olacak bir erkek olmadan yalnız kalacaklardı.

"Kızlarımı benim için koru..."

Babasına söz vermişti ve onu hayal kırıklığına .

"Bu aptalcaydı." Silahını kılıfına sokan ve ayakkabılarındaki kanı babasının pantolonuna silen adama ters ters bakan bir kadın öne doğru ilerledi. Diğerleri geri çekildi ve babasının kalıntılarına tükürmek için sadece ikisi kaldı. "Onu öldürmeden önce yalan söylemediğinden emin olmalıydın."

"Parası olduğundan şüpheliyim. Gemisini gördünüz. On milyon kredi çalan biri gibi yaşamıyor."

İçini çekti. "Bu işin en önemli kısmı bu değildi ve bunu sen de biliyorsun. Eğer-"

"Paket ondan kaçmış olsa bile, sokakta uzun süre dayanmaz. Güven bana. Biz burada yavrularımızı yeriz. Şu anda etrafta olduğundan bile şüpheliyim. Çöpler her zaman yanar."

Bütün gün yağmakla tehdit eden yağmur üzerlerine yağmadan bir an önce bir gök gürültüsü duyuldu. Adam ve kadın sığınacak bir yer aramak için sokağa doğru koşmaya başladılar.

Caillen hareket etmedi. Uzun bir süre orada oturup babasının cansız bedenine baktı, yağmur yağarken ve kanından yer kıpkırmızı olurken.

O ve kız kardeşleri şimdi ne yapacaklardı? Onlar sadece çocuktu...

Cüzdanı sıkıca kavradı. *Babamın dediğini yapacağım.* Hatta Yine de emirlerinin ardındaki nedenleri anlamıyordu. Kız kardeşlerini korumak içindi. Bu onun için yeterince iyiydi. Sadece Shahara'nın bir doktora rüşvet vermek için para kullandığını asla umuyordu çünkü bu kadar az paraları varken israfa gerçekten kızardı.

Gözyaşlarını içine çekti. *Ben evin erkeğiyim.* Başka kimse yoktu.

"Onları güvende tutacağım, baba."

Tek sorusu *ondan* sonra kimin *ona* göz kulak olacağıydı.

Yirmi İki Yıl Sonra

"Tanrılara şükür buradasın. Etrafta koşturup duruyordum-"

Pis ve karanlık bir sokakta yürürken Caillen irkilmeden ya da adımlarını bozmadan blasterini çıkardı ve doğrudan kız kardeşinin omzuna ateş ederek onun zamanını boşa harcamadan sözlerini kesti.

Onu öldürmek ya da incitmek için değil. Sadece her ikisi için de işleri daha da kötüleştirmeden önce onu susturmak için.

Şu anda onun saçmalıklarını dinleyecek zamanı yoktu. Onun hayatını kurtarmak için buradaydı.

Ve umarım onunkini de.

Nefes nefese çöp dolu sokağa doğru yığıldı. Adam, hafif zırhlı kahverengi paltosunun ayaklarına dolanmasına neden olan yumuşak bir hareketle onu kendine doğru çekti ve kollarının arasına aldı. Onun ağırlığı altında inledi. "Kahretsin, Kase, bu kadar çok çalışmayı bırak ve frigleri bırak. Daha hafif adamları da taşıdım." Adam taşımayı alışkanlık haline getirdiğinden değil ama yine de...

On beş santim daha kısa olmasına rağmen, *ondan* yirmi kilo daha ağırdı ve 1.80'lik zayıf vücudunda yüzde ikiden daha az yağ oranı taşıyordu. İnfazcıların içeri girdiğini duyduğunda kasları kahramanlıklarını protesto etmek için çılgılık attı.

İşler kötüye gidiyordu.

Kahverengi saçları kolunun üzerinden dökülürken onun baygın bedenine dik dik baktı. Kadının sade yüz hatları, yarattığı cehenneme rağmen kadar huzurluydu ki, bu onda ona zarar verme isteği uyandırdı.

Ama bunu yapamazdı.

Kan kandı.

İç çekerek, onu bir çöp konteynerinin arkasına saklamak ve paltosuyla örtmek için hızla hareket etti. Bunun üzerine, İnfaz Memurlarının onu görmesini engelleyecek kadar çöp ekledi. Evet, daha sonra pis koku yüzünden onu tokatlayacaktı... ve sersemletici patlamasının bırakacağı baş ağrısı ama bu onu güvende tutacaktı ve şu anda onun için önemli olan tek şey buydu.

Kızın boynunu morarana kadar sıkma dürtüsü vardı.

-Bu onun için de önemliydi ama bekleyebilirdi.

Bileğinden gelen bir bip sesi, gemisi ve kargosu için hacklediği evrak işlerinin tamamlandığını haber verdi. Kasen'in kimlikleri her şeyden silinmiş ve onun yerine kendi kimlikleri kaydedilmişti.

Ben lanet bir aptalım. Tüm bunları yaparak boynunu ilmiğe geçirmişti ve bunu biliyordu.

Bu da ne böyle? *Kim sonsuza kadar yaşamak ister ki?*

Kayıtlara geçsin diye *söylüyorum*, eğer yüce bir tanrı dinliyor ve not alıyorsa, öyleydi. Ama kız kardeşlerini kurtarmaya devam ederse kesinlikle hayatını kısa kesecekti. Ya da en azından özgürlüğünü on metrekaresine boyutuna indirecekti.

Evet, en azından haftada altı yerine günde üç öğün yemek yedim.

Bu düşüncüyü bir kenara iterek blasterlarını çıkardı ve en iyi yaptığı şeyi yapmak için onları sersemletmeye ayarladı.

Hayatta kal ve kaç.

"Silahını bırak!" diye bağırdı bir İnfazcı solundan.

Evet, doğru. Sanki hiç emirlere uymuş gibi. Caillen, Kasen'i sakladığı sokak kadar harap olan boş bir sokağa doğru kaçarken ateş açtı. Karşılık ateşleri ve duvarlarda, sokakta ve etrafındaki çöplerde bıraktığı delikler, blasterlerinin sersemletmeye ayarlı olmadığını hemen anlamasını sağladı.

Onu öldürmeye çalışıyorlardı.

İyiliğe karşılık vermek için kendisinininkini sıfırlamayı düşündü ama rant elde etmek için dronları öldürmek istemedi. Yozlaşmış bir sistemi destekledikleri için ölmeyi hak etmiyorlardı. Akılsızların bile yemeye ihtiyacı vardı ve Birlik'e ve onun dalkavuk hükümetlerine karşı durup savaşmak çoğu insandan daha fazla cesaret isterdi. Korkaklıklarını onlara karşı kullanmayacaktı.

Hem de çok.

Başını sağa doğru salladığında, yüzünü kıl payı sıyıran bir patlamanın sıcaklığını hissetti. Garip bir şekilde, dövüşürken tamamen sakindi. Kız kardeşi Shahara ona Eritale derdi; Gondarion dilinde bu terim

buzdan. Ve öyleydi de. Babasının öldürüldüğünü gördüğü günden beri, bir daha hiçbir çatışmada paniğe kapılmamıştı.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki içindeki korku o gün paramparça olmuş ve yerine acayip derecede uyumlu bir şey bırakmıştı, bir kavga sırasında ortaya çıkan ve onu tamamen mantıklı kılan bir şey.

Sağ blasterını kılıfına sokmadan önce üç İnfazcıya ateş etti ve çürümeye yüz tutmuş bir binanın çatısına bir kanca fırlattı. Onları kız kardeşinden ne kadar uzaklaştırabilirse, kız kardeşinin baygın bedenini bulma ve onu sorgulama ihtimalleri de o kadar azalacaktı.

Kanca yakalandı ve takıldı.

Caillen kancanın sapındaki geri tepme düğmesine bastı ve çatıya doğru hızla ilerlerken sol eliyle İnfazcılara ateş etti. Geri dönen patlayıcılar ona yaklaştı ama yontulmuş tuğla duvardan yukarıya doğru hızla zikzaklar çizerken hiçbiri hedefi vurmadı. Neyse ki dronların hiçbiri kordonunu vuracak kadar parlak değildi - bu sokakta çirkin bir leke bırakır ve zaten berbat olan gününü mahvederdi.

Zirveye ulaştığında dudaktan atladı, kancayı yerinden oynattı, tamamen geri çekti, sonra çatıların arasından nehre doğru koşmaya başladı, bir jimnastikçinin zarafeti ve esnekliğiyle birinden diğerine atladı - bunu sürdürmek için her gün sıkı bir antrenman yapıyordu.

Tepesindeki bir motorun derin uğultusu hava desteğinin yolda olduğunu, alçaktan ve hızla geldiğini haber veriyordu. Bulunduğu noktadan, peşindeki İnfazcıların sayısını görebiliyordu. Ve bu etkileyiciydi. Aşağıdaki sokaklarda ve çatılarda koşturuyor, hepsi de onu vurmaya çalışıyordu.

Ne oldu? Sakin bir gün müydü? Buranın hiç gerçek suçlusu yok muydu?

Hayır, kaçakçıların peşine düşelim çünkü onlar bir tecavüzcü ya da katilden çok daha tehlikeliydi.

"Geminde ne vardı Kase?"

Manifestoyu kontrol etmeliydi çünkü durum kötü görünüyordu.

Gerçekten kötü.

Hava ikmal aracı onu fark edip uçabildiği kadar hızlı bir şekilde yaklaşırken daha fazla kurşun yağdı. Çifte güneşin parlak gün ışığına lanet olsun. Sürünebileceği tek bir karanlık gölge bile olmadan onu tamamen açıkta bırakmıştı.

Kapı topçusunun atışlarından sıyrılarak, ateşten kaçarken ölü bir koşu yaptı.

Caillen bir çatıya sıçradı ve kapı açılmadan bir an önce ayağa yuvarlandı ve altı İnfazcı ona nişan alıp ateş ederek içeri daldı. Geri dönmek için döndü ama arkasından daha fazlası geliyordu. Savaş gemisi sağındaydı ve onu ciddi şekilde kötü bir duruma sokmak üzereydi. Sola doğru kaçarken, bir sonraki çatıya olan mesafeye bakarak nefesini içine çekti. Eğer bunu kaçırırsa canı yanacaktı.

Kim sonsuza kadar yaşamak ister?

Ne zaman bir doz aşırı aptallık istense en sevdiği sloganı görmezden gelerek ciritini kemerinden çıkardı ve sılıkla atlamak için kullanabileceği şekilde uzattı. Çok aşağıdaki caddenin üzerinde süzülürken nefesini tuttu.

Neyse ki yıllarca otoriteden kaçmak ve hayatını ölümün yarım adım ötesinde yaşamak ona diğer tarafa geçebilecek kadar beceri kazandırmıştı. Çatıda güvende olur olmaz ciritini yere bıraktı ve yanından vızıldayarak geçen kurşunlar arasında yoluna devam etti. Birkaçı zırhlı gömleğini ve sırt çantasını sıyrıp geçti ve korumaları olmasaydı onu yere düşürebilirdi. Yine de çok acıtmıştı ve birkaçı kolunu yakmıştı.

Biliyorsun, akli başında bir adam pantolonunu ıslatırdı.

İyi ki deli gibiydi.

Çıkıntıya doğru koştu ve çok iyi uyguladığı bir hareketle kancayı duvara sapladı. Duraklamadan yan tarafa atladı ve biraz korunabileceği sokağa indi. Kancayı serbest bıraktı ve ön kolundaki kutuya geri tepmesine izin verdi.

En azından şehir burada daha kalabalıktı.

Evet, ama ceketiniz kız kardeşinizin üzerindeyken onların içinde erimek zor.

Doğru. Kamuflajı olmadan silahları dışarıda ve görünür durumdaydı. Kısa kollu zırhlı gömleğinin ışık bombaları, mühimmat şarjörleri, dört blaster (elindekine ek olarak), iple iniş teçhizatı ve sırt çantasına ek olarak taşıdığı diğer tüm "her karşı" şeylerle kaplı olduğunu gördüklerinde etrafındaki insanların ürkmesine, çılgılık atmasına ve kaçmasına neden olan bir şey. Deri kayışlar her iki kolunu da bileklerinden pazularına kadar çaprazlamasına sarıyordu.

Belalı olmanın bir bedeli vardı ve bugün bu bedel onun özgürlüğü olabilirdi. Ya da hayatı.

Kalabalıkla birlikte koşarak masum insanları daha da panikletti - şüphesiz içlerinden birini rehin alacağından korktukları için.

Sanki. Kumar oynadığı tek hayat kendi hayatıydı.

İnfazcılar onları kuşatmış, alçakta tuttuğu kafasına nişan almaya çalışıyorlardı. Frekanslarına ayarladığı kulaklıktan şehrin etrafına abluka kurduklarını duyabiliyordu.

Ama onu ilgilendiren bu değildi.

Yanlarında bir Trisani takip cihazı vardı ve kovalamacaya katılmak üzereydiler.

Lanet olsun.

Nero olmadığı sürece, o ölü bir adamdı. Trisani'nin, başka bir Trisani dışında kimsenin karşı koyamayacağı psişik güçleri vardı. Nero aslında birinin kafasına girebilir, tüm beyin faaliyetlerini durdurabilir ve eğer gerçekten kızgınsa, onu eritebilir ve kurbanını yerde parmağını emen bir sebze olarak bırakabilirdi.

Neyse ki Nero, Caillen'in birkaç arkadaşından biriydi ve ona ne kadar para verirlerse versinler, Nero onu içeri sokmayacaktı.

Umut etti.

Her hayatın bir bedeli vardır.

Ve bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Trisani bir taşıttan inip kalabalığa bakarken ve Caillen'in pozisyonunu ararken onları okurken Caillen güç çatlağını hissetti.

Evet, Nero değildi... Bu iz sürücüyü daha önce hiç görmemişti. Kahretsin.

Caillen tamamen siyah giyinmiş, keskin yüz hatlarına sahip koyu sarışın adamı görünce yavaşladı. Caillen'la bakışları kilitlenirken dudağını büken iz sürücü ona kafasını kıl payı ıskalayan bir plazma patlaması gönderdi. Ateşlendi ve arkasındaki nakil aracını patlattı.

Umarım içinde kimse yoktur. Yoksa ondan daha kötü bir gün geçirirlerdi.

Caillen bir blaster daha çıkardı ve her ikisini de izleyicinin üzerine ateşledi. Ama piç kurusu onu engellemek için bir güç alanı oluşturdu.

"Trisani'den nefret ediyorum." Çoğunun avlanarak bir avuç kalmasına şaşmamalı. Şu anda, onların yok oluş listesine bir tane daha eklemek istiyor.

Ama sorun değildi, hâlâ kollarında numaraları vardı. Gerçek anlamda. Sağ blasterını kılıfına soktu ve zincirinden bir ışık bombası çıkardı. Onu Trisani'ye fırlattı ve ardından bir darbe bombasıyla takip etti.

Işık Trisani'yi geçici olarak kör etti ve darbe güç alanına doğru patladı. Onu delip geçmese de, Trisani'yi geriye doğru savurmaya yetti.

Evet, en yakın arkadaşı evrendeki en iyi oyuncakları yapmakla ünlü bir patlayıcı mühendisi olan biriyle uğraşmayın. Darling sadece tek bir amaç için yaşar ve nefes alırdı. Bir şeyleri patlatmak.

Trisani kendini toparlayamadan Caillen bir sonraki sokağa daldı. Orası da infazcılarla doluydu.

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Çifte lanet.

Hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak sokağa geri döndü.

Yapamazdı. Ona yaklaşmışlardı ve hava aracı tam tepesindeydi, keskin nişancılar binanın çatısında pozisyon almıştı.

"Teslim ol!"

Ah şimdi bu çok sinir

bozucuydu. "Silahlarınızı

bırakın!"

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Her tarafı onlarla kaplıydı. Tüm bu teçhizatı giymesi iki saatini aldı.

Onu hızlıca çıkarmaya teşvik edebilecek tek şey, yatağında sırtını pençeleyen ateşli ve çıplak bir kadındı. Burada kesinlikle onlardan biri yoktu ve kendisine doğrultulmuş bu kadar top varken savunmasız kalmaya hiç niyeti yoktu.

Başının üzerinden bir uyarı ateşi geçti.

"Bir sonraki tam gözlerinin arasında olacak." Hedefleme lazerleri tam olarak neyi hedeflediklerini bilmesini sağlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu kasıklarındaki kadar duraklatan şey alnındaki değildi.

"Ellerini başının arkasına koy!"

Caillen kaşlarını çattı. "Ellerimi başımın arkasına koyarsam silahlarımı bırakamam, millet. Burada birinin kararını vermesi gerekiyor. Benden ne yapmamı ve hangi sırayla yapmamı istiyorsunuz?"

"Elindeki silahı bırak, sonra ellerini başının arkasına koy!" O da söyleneni yaptı.

Yaklaştılar.

Evet, babana gel bebeğim. Yaklaş... Yaklaş...

Utanma.

İçlerinden biri onu kelepçelemeye gittiğinde Caillen onu yakaladı ve kalkan olarak kullandı. Üç keskin nişancı mermisi adamın göğsüne saplandı. Caillen kurşunu fırlattı.

arkasından gelen İnfazcıya doğru savurdu. Dönerek başka bir adamı yakaladı, silahsızlandırdı ve onu uçurdu. Bu saldırı karşısında insansız hava araçlarını öldürme konusundaki ahlaki değerlerini bir kenara bırakan Caillen, yaylı bıçağını avucuna yerleştirdi ve Trisani onu dokunmadan boynundan yakalayıp durduğu yerde felç etmeden önce beş kişiyi daha öldürdü.

Trisani ona dudak büktü. "Senin gibi yetenekli birini dronlara teslim etmekten neredeyse nefret ediyorum."

"Siktir git."

Trisani güldü. "Üzgünüm. Bu işte tek kazık yiyen sensin."

Caillen Trisani ile bakışlarını kilitledi. Bunu yaptığı anda Nero'nun ona öğrettiği güç dalgasını hissetti. Trisani türüne karşı herkesin kullanabileceği tek silah buydu - eğer bu adam Nero kadar güçlü değilse bu işe yarayabilirdi.

Umarım öyle değildir.

Sahip olduğu her şeyle ona odaklandı. Bir saniye önce Trisani onu yakalamıştı, bir saniye sonra Caillen özgürdü ve İnfazcılar birbirlerine çarpıyordu. Kordonunu duvara doğru fırlattı ve onları ardında bırakmaya başladı... ta ki kulağında onu duraklatan bir şey duyana kadar.

"Burada, sokakta çöplerin altında baygın bir kadın var. Failimizle birlikte olup olmadığından emin değilim. Ama bir erkek ceketine benzeyen bir şeyle örtülmüş."

Fu-fu-frick.

Kasen'i bulmuşlardı. Eğer kaçarsa, onu içeri alırlardı ve sorgulamalarına asla dayanamazdı. O, bir kasaptan daha fazla bağırsak döken türden bir tanıktı.

Tüm o uçan kötü şansın.

Caillen bileğini oynatarak atışı ıskalarken iç çekti ve kancanın kaldırırma düşmesine izin verdi. Gerçek içini yakarken onların bunu yaptıklarını düşünmelerine izin verdi. Ama Kasen'in keşfi olmasaydı, dışarı çıkmayı başarabilirdi.

Ellerini kelepçelediler ve sonraki yirmi sekiz dakika boyunca onu dikkatlice etkisiz hale getirdiler.

"Lanet olsun, evlat," dedi polislerden biri, üzerinde saklı silahları bulmaya devam ederken. "Bir suikastçıyı silahsızlandırmak gibi. Birlik'te olmadığına emin misin?"

Tekrar saldırmamak ve kaçmamak için kendini zorlamak zorundaydı. Boyun eğmek onun doğasında yoktu.

Kasen'i düşün.

Evet, aslında onun hakkında düşündüğü şey, onu dövmeyi ne kadar çok istediği idi.

İnfazcı kelepçeli ellerini salladı. "Yanında kim var?"

Caillen İnfazcı'nın bakışlarını irkilmeden ya da tereddüt etmeden karşıladı. "Hiç kimse. Ben yalnız uçarım. Kayıtları kontrol et." Tanrılara şükür yaptığı işte iyiydi. Ondan başka kimsenin izini bulamazlardı.

"Peki ya kadın?"

"İsimsiz kurban. Onun cüzdanını çaldım. Cebimi kontrol edersen bulursun." Kız kardeşleri için her zaman sahte bir kimliği ve cüzdanı vardı.

Ne olur ne olmaz.

İnfazcı onu çıkardı ve kolundaki mikrofona konuşmak için kolunu kaldırdı. "O masum. Onu hastaneye götürün."

"Ondan bir rapor almamı ister misin?" diye sordu ses.

"Hayır. Elimizde bir itiraf var ve gasp onu içeri almamızın en küçük nedeni. Onu bırak ve git."

Caillen Trisani'nin kaşlarını çatmasıyla karşılaştı. Piç herif ya yalan söylediğinden şüpheleniyordu ya da bunu biliyordu ama her ne sebeple olursa olsun bunu kendine saklıyordu.

Günün sonunda, Trisani bir konuda kesinlikle haklıydı. Çok fena sıçmıştı ve henüz onu okşamamışlardı bile.

Bu yeterince kötüydü.

Daha da kötüsü, onu nakil aracına doğru taşırlarken ve ona suçlamalarını okumaya başladıklarında geldi.

"... ve prilyon kaçakçılığı için."

Midesinin küçüldüğünü hissetti.

Kahretsin.

Kız kardeşinin kaçakçılığı ölüm cezasını gerektiriyordu.

Üç Hafta Sonra

Kafa kesmek ne kadar acıtır?

Caillen, içinde ancak bir ranza, lavabo ve tuvalet bulunan, acınacak kadar küçük ve seyrek hücresinin penceresinden, insanlarla dolu avluya, infazına hazırlanmak için şarj edilen ve keskinleştirilen ağır elektronik bıçağa baktı.

Evet, bu kesinlikle bir iz bırakacaktı.

Endişelenme, Cai. Sadece birkaç dakika içinde sorunların bitecek.

Sonsuza kadar.

Pek de iyi geçmeyen bir hayatı sona erdirecek olan darbenin beklentisiyle boynu karıncalandı. Garip olan şey, ne kadar kötü olsun, bitmesine hazır değildi. Hem de hiç.

Bir şey olabilirdim.

Kimi kandırıyordu ki? Ailesinin hakkında hiçbir şey bilmediği bir kumar sorunu olan üçüncü nesil bir kaçakçıydı...

Öyle mi? Ne olmuş yani? O hâlâ tüm Birleşik Sistemler'deki en iyi pilottu. Uçuramayacağı hiçbir şey ve bir gemideyken alt edemeyeceği hiç kimse yoktu.

Hiçbir hedefi ıskalamadı. Asla.

Artık bunların hiçbir önemi yok. Ölümle burun buruna dururken değil.

Bir savaşçının ölmesi için ne güzel bir yol.

Son bir yemeği unutun, ayrılmadan önce gerçekten istediği şey iyi bir sevişmeydi. Diğerlerini bitirecek son bir vuruş.

Müdürün, kendisinden kimlik bilgilerini istediklerinde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hatırlayınca içten içe güldü.

Son istek.

"Kızlarınızdan azgın olan var mı?"

Bu soruya duvara sert bir kafa darbesiyle cevap vermişti. Biri *ona* kız kardeşlerinden biri hakkında böyle bir soru sorsaydı, o da aynısını ya da daha kötüsünü yapmazdı. Ama...

Nefret ettiği kişilerin ve temelde herhangi bir otoriteye sahip olan herkesin kışında bir dikendi.

Evet, o da bitmek üzere.

Parmaklıklarla kaplı küçük açık pencereden dışarıdaki askerlerin son dakika hazırlıkları için koşuşturmalarını izlerken iç çekti. Bir yanı ölmekten korkuyordu. Tamam, ölmekten çok korkuyordu. Her zaman bunun gerçekten yaşlandığında ve uykusunda olmasını ummuştu. Ama pratik olarak konuşmak gerekirse, başka bir alternatif, olabildiğince çok düşmanını kendisiyle birlikte ortadan kaldırdığı acımasız bir dövüş olurdu.

En azından bir çukurda tek başına ölmüyorsun.

Her zaman düşünmemek için elinden geleni yaptığı bir anıyla irkildi. Bin yıl da yaşasa, babasının bir çöpten farksızmış gibi tek başına ölmesini izlemeyi asla unutamayacaktı. Ve yıllar boyunca kendi ölümü için uydurduğu tüm ürkütücü senaryolarda idam hiç aklına gelmemişti.

Şu anda bile kız kardeşinin umutsuz çağrısını duyabiliyordu. "Cai, Garvon bölgesindeyim ve onların İnfazcılarından kaçıyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Kasen, prillion taşıdığı gerçeğini atlamıştı - o kadar güçlü bir antibiyotikti ki, kâr marjlarını düşüreceğinden korkan tıp çevrelerinden rüşvet alan her hükümet tarafından yasaklanmıştı. Ama o ve kız kardeşi gibi kaçakçılar için bu para demektir. Bir sevkiyat sizi en az bir yıl boyunca sifonlu bırakabilirdi.

Ve bazı sistemlerde bunu taşımak ölüm fermanıydı. Garvon da onlardan biriydi.

Gemide ne olduğunu aradığında ona söylemiş olsaydı bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yine de ilmiğe yerini alırdı.

Fedakarlık berbat bir şey.

Şu anda kendini korumayı öğrenmesi ve on dakika kadar geç kalması gerektiğini düşünüyordu. Ama günün sonunda, kız kardeşleri onun dünyasıydı ve her ne kadar aksini iddia etmek istese de, onlardan birinin ölmesine izin verseydi yaşayamazdı.

Kasen'in huysuz kışını bile.

Kronometresini kontrol etti ve yine midesi bulandı. Otuz dakika daha ve her şey bitmişti.

Otuz dakika.

Geçmişte bunun sonsuzluk gibi görüldüğü zamanları hatırlıyordu ve şimdi...

Zamanı durduracak güce sahip olmayı diledi. Kendini buradan ısınlamak ve fare istilasına uğramış dalışını bir kez daha görmek için. Kız kardeşi Shahara'nın ona aptal olduğunu söylemesini.

En azından artık sıkıcı bronz duvarlara ve o iğrenç kabuklu tuvalete bakmak zorunda kalmayacaktı.

Alacaklılarım çok kızacak. Tutuklandıktan sonra Garvons tarafından el konulan gemisine hâlâ iki yıllık ödeme borcu vardı. Ve kabul etmeliydi ki, geminin canına okumuştı ve yetkililerle son karşılaşmasından sonra geminin her iki arka stabilizatöründe de hâlâ patlama izleri vardı.

Tekrar iç çekti.

Arkadaşları ve ailesi infazın ertelenmesi için her yolu denemişti. Ancak Garvon valisi onun bir ibret vesikası olması konusunda kararlıydı.

"Bu, sistemimizde seyahat edebileceğini ve yasalarımıza uymayacağını düşünen tüm yabancılara bir ders olarak durmalıdır. Küçük bir sistem olabiliriz ama hoşgörüsüzlükte üstümüze yoktur."

Vali, gurur belli olan sözlerini penceresinden sadece birkaç metre ötede etrafını saran haber ekiplerine tekrarlarken Caillen başını salladı. Ne kadar aptaldı. Valinin dizginlerini elinde tutması gereken yardımcısı her kimse, epik bir şekilde başarısız oluyordu.

Kadın muhabirlerden biri kamerasını Caillen doğru çevirerek valinin konuşmasını hücrelerinden izlerken verdiği tepkiyi yakalamaya çalıştı.

Caillen kamerayı kapattı.

Vali öfkeyle homurdandı ve Caillen'a sessiz meydan okumasıyla sinirlerine dokunduğunu hissettirdi.

Valinin yaptığı büyük bir hataydı. Bu vahşi bir yemlemek gibiydi ve içindeki küçük kardeş aşırı hızlandı.

Karnının altını görmeme asla izin verme.

Hızırca bir sırtışla Caillen onlara bağırmaktan kendini alamadı. "Endişelenmeniz gereken yüksek mevkilerdeki arkadaşlarım değil, Vali. Boğazınızı kesmek için lağımlardan sürünerek çıkacak olan alçak olanlar. Sen

Sen uyurken senin ve diğer dalkavuk moronlarının peşine düşmekten onur duyacak olan suikastçı kardeşlerimi tanıyorum. Sonsuza dek Sentella! Gen havuzunu her seferinde bir ölümle temizliyoruz."

Birlik ve fedailerinin başını çektiği yozlaşmış hükümetlere meydan okuyan hayalet suikastçılar teşkilatından bahsedilmesi medyayı çılgına çevirdi ve valinin kalabalığın içinde bir suikastçı bulmaya çalışır gibi etrafına bakmasına neden oldu. Sanki bir tanesini teşhis edebilecekmiş gibi. Caillen'in arkadaşlarının en güzel yanı, size doğru geldiklerini gördüğünüzde kafanızın çoktan yerde yuvarlanıyor .

Ama Caillen her ne kadar aksini iddia etmek istese de, arkadaşlarının bugün ona yardım edemeyeceğini biliyordu. Kendini bu işe bulaştırmıştı ve bir kez olsun kaçıışı yoktu.

Ben öldüm. Tamamen. Tamamen.

Acı verici bir şekilde.

Yirmi dakika ve geri sayım...

Bunu kabul edebilirdi. Olan olmuştu ve bunun için gönüllü olmuştu.

"Çok üzgünüm, Cai." Kasen'in gözyaşı dolu sözleri son ziyaretinden aklına fısıldadı.

Benim üzüldüğümün yarısı kadar bile değil. Darling her zaman kız kardeşlerinin onu öldüreceğini söylerdi. Küçük herif haklıydı.

Hadi ama. Sen ondan daha iyisin. Bunu biliyorsun.

Evet, bu düşünce şu anda pek rahatlatıcı değil. *Çocukken en sevdiğim oyuncak savaştımı kırıldığında onu boğmalıyım.* Sahip olduğu tek oyuncak oydu ve ona dilini uzattığı için öfkeyle onu parçalara ayırmıştı.

yok, Cai. Sakin . Daha kötülerıyla de karşılaştın.

Evet, ama o zaman ölmedim.

İşte bu vardı ve değiştiremeyeceği şeyler yüzünden beyninin ona dırıldır etmesinden bıkmıştı. Babasına verdiği sözü tutmuştu. Kasen güvendeydi.

O, pek değil.

Duvarдан aşağı kayarak ranzasıyla arasındaki küçük boşluğa çömelen Caillen başını duvara vurdu ve rahatsız edici acıyı memnuniyetle karşıladı. Piçler neden gelip onu öldürmüyorlardı ki? Beklemek en kötü kısımdı. Niyetlerinin bu olduğuna şüphe yoktu. Mümkün olduğunca sefil hale getirmek.

Gözlerini kapatarak elini yüzüne sürdü. En azından Shahara'yı zor durumda bırakmıyordu. Artık evli olduğuna göre, onu koruyabilecek ve ona bakabilecek başka biri vardı.

Kasen'i asıl kızdıran da buydu. O kaçıışı yapmasının hiçbir anlamı yoktu. Evet, para iyiydi. Ama hayatından değerli değildi ve bunun için çok zor durumda da değillerdi. Geçmişte olduğu gibi değil. Acayip zengin kayınbiraderleri, Syn'den istemiş olsaydı ona seve seve para verirdi.

Aptal, geri zekalı

salak. Bencil-

"Hazır mısın, mahkum?"

Elini bıraktı ve gözlerini açtığı anda hücresinin önünde altı gardiyanla birlikte müdürü gördü. Bu kadar sorun çıkaracağını düşünmeleri gururunu okşamıştı. Ve ruhu kesinlikle onlarla dövüşmeye ve daha fazlasını yapmaya istekliydi. Ancak, üzerinde onlara ters ters bakmaktan başka bir şey yapmasını engelleyen bir nöroinhibitör vardı. Eğer saldırmaya kalkarsa, inhibitörler onu ısıracak, vücudunu acıyla dolduracak, kaslarını sıkıca kilitleyecek ve onu doğruca yere gönderecekti.

kötüsü de, altına işetirdi.

O ölene ve artık mesanesini kontrol edemeyene kadar asla *bu* tatmini yaşayamayacaklardı. Ne de olsa o bir Dagan'dı ve Dagan'lar, yoksulluk ya da durum ne olursa olsun, gururlu insanlardı.

Düşmanlarınıza korku göstermeyin. Sadece küçümseyin. Kimsenin sizi küçük görmesine izin vermeyin. Sen de en az onlar kadar iyisin. Kim oldukları umurunda değil. Hatta daha iyisin. Bizim dünyamızda, Daganlar kraliyet ailesindendir ve sen, oğlum, bir prensisin.

Babası onu bu konuda eğitmişti ve onlarla yüzleşirken bu sözleri sıkıca tuttu.

Ellerinin arkadan kilitlenmesine neden olan kelepçelerindeki elektromıknatısları etkinleştiren gardiyanlar, onu hücresinde tutan güç alanını indirdiler.

Caillen onlara bakarken dudağını büktü. "Ben ayağa kalkana kadar bekleyebilirdiniz çocuklar. Şimdi biraz zor."

Müdür onun kendini beğenmiş bakışlarına kendi bakışıyla karşılık verdi.

"Bekleyeceğiz."

Homurdandı. Gerçekten ondan o kadar korkuyorlar mıydı ki, terlemeden ayağa bile kalkamıyorlardı?

Vay be Cai, Nykyrian gibi sert bir suikastçı bile bu başarıdan etkilenirdi.

Yine de korkmak için iyi sebepleri vardı. Ama engelleyici olmasaydı, o çoktan özgür olurdu ve hepsi ya kan kaybından ölürdü ya da ölmüş olurdu.

Ama bugün değil.

Caillen sırtını duvara yasladı ve ayağa kalkana kadar omuzlarını oynattı. Muhafızlar ellerinde üç ayaklı bir sırığın ucuna takılmış bir ilmik olan trilassolarla ilerleyerek Caillen'ı boynuna geçirdiler, böylece onu ileriye doğru sürükleyip kendilerinden bir metre uzakta tutabileceklerdi.

Onlara ve korkularına güldü. "Lanet olası otuzbirciler."

Boynundaki ilmiği oksijensizlikten öksürünceye kadar sıkıldılar.

"Dikkatli olun beyler. Onu burada öldürmek istemeyiz."

Müdür böyle düşünüyor olabilirdi ama gardiyanların yüzündeki ifadeden onu on beş dakika erken ölüme göndermekten mutluluk duyacakları anlaşılıyordu.

Caillen'ı cansız koridordan aşağıya, seyircilerin, ileri gelenlerin ve gazetecilerin şimdiye kadar gerçek olmaktan çok efsane olan efsanevi kaçakçıyı bir an olsun görebilmek için bekledikleri ortak alana sürüklerken hırıltılı bir şekilde öksürdü. Kanallar bu gösteri için bir servet ödeyecekti.

İronik gerçekten. İki krediyi bir araya getirmek için hayatının her dakikasında mücadele etmek zorunda kalmıştı, ama ölümü bir pisiğe birkaç aylığına güzel bir kira ödemesi yapacaktı.

Bayılma tekliflerini kabul etmeliydim. Çünkü şu anda platformda yürürken ve parıldayan bıçağa yaklaşırken, paniği ciddi bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Görmezden gel.

Nasıl? Etrafına bak, moron. Ölmek üzeresin. Ve burada buna tanıklık edip kına yakacak en az yüz kişi vardı. Sadist eğlenceleri için hepsine lanet olsun.

< size="3"düşünmeyin.

Başının üzerinde metalik bir kan tutkusuyla parlayan on metrelik bir bıçağın altında diz çökmeye zorlandığı için yapması zor bir şeydi.

Bunu yapabilirsin...

Ölmek istemiyorum. İstemiyorum. Yaşamam gerek. Planlarım var. Pek sayılmaz ama birkaç tane yapabilirim. Kafamı son infazın lekelerini taşıyan plastik bir kovanın içine yuvarlamamı içermeyen planlar.

Hayatı için yalvarmamak için dişlerini birbirine geçirdi. Onlara bu zevki de tattırmayacaktı.

"Son bir sözün var mı?"

Caillen müdüre ters ters baktı. "Evet... Cehennemde görüşürüz." Rütbeliler bölümünde duran, kıkırdayan üç genç kadından oluşan gruba baktı. İçlerinden biri müdürle çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum... kızınızın seksi bir kıcı var."

Heyecanlı bir çığlık attı.

Müdürün yüzü öfkeyle kızardı.

Muhafızlar ilmiği tekrar sıkarak adamın geri kalan sözlerini boğdular.

Kulakları uğuldarken Caillen'in gözleri karardı. Evet, boğarak öldürmek çok daha iyi.

Hayır.

Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladılar, sonra da başını, bıçak düşene kadar boyunlara sarılmak ve onları yerinde tutmak için tasarlanmış olan kavisin üzerine eğdiler. Muhafızlar ilmiği gevşetmeyi reddettikçe hâlâ boğuluyordu. Birinin bağırması gibi yüksek bir ses duydu ama ne olduğunu ya da nereden geldiğini anlayamadı.

Neredeyse bitmek

üzereydi. Birkaç

saniye daha. *Bırak*

gitsin.

Sakin ol.

Bunun için fazla savaşıyordu. Soluk soluğa, acı dolu her nefese tutunmaya çalıştı. Ama gürültülü bir takırdama sesi duyduğunda mücadele işe yaramadı.

Sonunda, karanlık onu altına aldı.

Caillen boğazında zonklayan şiddetli bir ağrıya uyandı ve daha da kötüsü kafasına vuruyordu. Evet, cehennemdeydi. Bu kadar kötü yaralanmış olmalıydı.

"Kendine geliyor mu?"

Yaşlı bir adama ait olan endişeli sesi tanıyamadı.

Biri göz kapağını araladı ve gözüne kabaca bir ışık tutarak baş ağrısının daha da şiddetlenmesine neden oldu. İnleyerek irkildi ve başını başka yöne çevirdi.

Doktor yavaşça başını geriye çevirdi ve gözünün genişlemesini test etmeye devam ederken yerinde tuttu. İyi ki Caillen'ın kolları bağlıydı, yoksa adam bu müdahaleden dolayı kan kaybedecek ve o ışık tanrıların asla tutmamasını istediği bir delikten parlayacaktı.

"Bilinci yerinde." Doktor yataktan sesini alçalttı ve Caillen'ı o korkunç ışıktan kurtardı. "Kim olduğunu biliyor musun evlat?"

Kuru dudaklarını yaladı ve ağrıyan boğazını temizledikten sonra zorlukla cevap verdi. "Caillen. Dagan." Ya da daha doğrusu kafasını kesmeden önceki haliydi.

Cehennemin bekçileri kendilerine kimin gönderildiğini bilmiyorlar mıydı? "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

Caillen doktorun tombul parmak kemikleri netleşene kadar gözlerini birkaç kez kırpmak zorunda kaldı. En azından gördüğü şeyin bu olduğunu umuyordu...

Eğer değilse, bu adam kadınlar arasında gerçekten popülerdi. "Üç."

Doktor sağına döndü ve alçak sesle eğildi. "Uyanık ve tetikte. Ama boğulma ve ardından yapılan canlandırma nedeniyle hâlâ güçsüz."

Resüsitasyon mu? Kafası kesilerek mi? Ona ne yapmışlardı ve neden geri getirmişlerdi?

Daha fazla işkence mi?

Gah, şimdi ne yaptım?

Bekle, bu sayılamayacak kadar çoktu. Önemli olan neydi?
onu şimdi yaparken *yakaladım*.

Yaşlı bir adam gölgelerin arasından çıkıp yatağına yaklaşırken Caillen kaşlarını çatı. Temiz traşlı ve bakımlıydı, ince kemikli yüz hatları ve canlı mavi gözleri vardı. Adamın DNA'sından yayılmış gibi görünen bir incelik havası vardı. Evet, kesinlikle bir aristoydu. Hem de büyük bir aristo.

Bu kadar yüksek rütbeli biri neden sıradan bir mahkum pisliğini görmek için burada olsun ki?

Adamın gözleri buğulanırken dudakları titriyordu; bu Caillen'ı her şeyden çok endişelendiriyordu. Adam o kadar kızgın ya da üzgün müydü?

Kahretsin, sakın bana karısıyla yattığımı söyleme. Ya da daha kötüsü, kızıyla.

Darling'in her zaman şikayet ettiği bir diğer şey de Caillen'ın gezgin penisinin bir gün onu öldüreceğiydi...

Bugün o gün müydü?

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu adam tereddütle. "Birazcık bile mi?"

Ona borcu var mıydı? Caillen zihnini yokladı ama bu adamı görmüş olabileceği herhangi bir zaman ya da yer aklına gelmedi. "Uh... hayır. Görmeli miyim?"

Yaşlı adamın dudakları titrerken, Caillen'ın yastıklı bir kelepçeyle yatak demirine bağlanmış elini tuttu ve soğuk bir şekilde kavradı.

Bu durum karşısında tamamen tuhaflaşan Caillen elini tuttuğu yerden çekip yumruk yaptı. Ama kısıtlamalar yüzünden elini fazla hareket ettiremedi.

"Sen benim oğlumsun, Radek. Hatırlamıyor musun?"

Oh, evet. Adamın kafası iyiydi. Bu sanrı için ciddi bir duman emiyor olmalıydı. "Ben Caillen Dagan. Babam bir kaçakçıydı."

"Hayır." Savunmacı tonunun altında yatan öfke gözden kaçmıyordu. "Sen Kaden Radek Aluzahn de Orczy'sin," dedi Caillen'ı etkilemeye çalışıyormuş gibi her ismi dikkatle telaffuz ederek, "ve sen *benim* oğlumsun. Kaçırıldığında daha küçük bir çocuktun. İstedikleri fidyeyi ödedim. Hepsini. Her şartlarını yerine getirdim ama seni asla geri vermediler. Güvenlik görevlilerim seni öldürdüklerini düşündüler. Öyle bile olsa, seni aradım.

Yıllarca senden bir iz bulabilmek için durmaksızın aradım. Hiçbir şey bulunamadı. Tek bir iz bile... Şimdiye kadar."

Şaşkınlık içindeki Caillen doktora döndü. "Saçmalık."

Doktor başını salladı. "Sen şanslı bir adamsın. Hapishane personeli, çözülmemiş suçlarla eşleşip eşleşmediğini görmek için DNA'nızı taradığında, eski kaçırılma raporunuzu ve çocukluğunuzdan topladıkları saç tellerinden dosyada bulunan DNA'yı ortaya çıkardı. Sen gerçekten de onun kayıp oğlusun."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"Seni bulduklarını haber verir vermez geldim," diye araya girdi adam.

Doktor devam etmeden önce sırasıyla başını eğdi. "Majesteleri, kafanızın kesilmesi emri verilmeden hemen önce geldi. Bir saniye daha geç kalsaydı çok geç olacaktı."

Majesteleri... Bu unvan Caillen'in zihnindeki sise nüfuz etti. Eğer bu adam bir imparator ve o da onun oğluysa...

Bu onu bir...

Oh evet, doğru. Onunla dalga geçiyorlardı. Bu tamamen saçmalıktı. "Ben prens değilim." Hayatta olmaz. Kader bugün o kadar sıkılmış olamazdı.

Hayır, bu arkadaşlarından birinin yaptığı bir şeydi. "Bunu sana kim yaptırdı? Nykyrian mı Darling mi?"

Doktor gülümsedi. "Siz gerçekten de bir prenssiniz, Majesteleri. Buraya getirildiğinizde DNA'nızı babanızınkiyle karşılaştırdık ve hiçbir şüphe kalmadı. Sen İmparator Evzen'in oğlusun. Onun *tek* oğlu."

Caillen'in aklı karıştı. Adamı tanımıyor olabilirdi ama Reginahn Evzen Tyralehn de Orczy adını biliyordu. Hem Garvon hem de Exeter sistemlerinin imparatoru olan bu adamın adı güç ve zenginlikle eş anlamlıydı.

Bu gerçekten mümkün müydü?

Hayır. Hayatta olmaz. Kız kardeşleri ve anne babası her zaman onun aileden olduğunu söylemişlerdi. Eğer kimsesiz bir çocuk olsaydı, ona söylemezler miydi? Ne kadar fakir olduklarını düşünürsek, babası neden başka bir ağzı kabul etsin ki?

Her zaman hayalini kurduğum oğlum. Ailemin bir parçası olduğun için çok mutluyum..." Babasının sık sık söylediği sözler şimdi yepyeni bir anlam kazanmıştı. Hayatı boyunca babasının, tamamı kadınlardan oluşan evlerinde fazladan bir Y kromozomu olduğu için minnettar olduğunu düşünmüştü. Ama eğer onu yanına alsaydı...

"Seni hayatta tutmak için her şeyi riske attım. Bunun bir hiç uğruna olmasına izin verme. Seni yanımızda tutmak için verdiğim onca şeyden sonra olmaz." Babası bir gün Caillen'in anlayacağını söylerken bunu mu kastetmişti?

Babasının DNA'sını asla açıklamaması konusunda bu kadar kararlı olmasının nedeni bu muydu? Babası neden her konuda bu kadar paranoyaktı? Konu komplolara geldiğinde, adam psikopat olduğu kadar yaratıcıydı da. Ama Caillen'in gerçekte kim olduğunu bilseydi.

Her şey anlamlıydı.

Caillen gerçeklik ona saldırırken nefes alamıyordu.

Vay anasını. Ben bir prensim.

Şimdi bu bir kaltak değil mi? Hayatı boyunca her kredi için didinmek zorunda kalmıştı ve burada Dokuz Sistem'in en zengin adamlarından biriyle akrabaydı.

Evet, bu benim şansım olurdu.

İmparator tekrar elini tuttu. "Kaçırılmadan önceki hayatın hakkında hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Üzgünüm. Doğru kişiyi aradığınızdan emin misiniz?"

Caillen'in elini bırakıp cüzdanını çıkardı. Bir resme doğru çevirerek açtı ve üzerine bastı.

Kraliyet giysileri içinde güzel bir kadın, kucağında kendi başına bile oturamayan kel bir erkek bebek tutuyordu. Gülümsüyor ve bebeğin elini sallıyordu. "Radek... 'Merhaba baba' de. " Ama Caillen'ı büyüleyen şey kadının ona ne kadar benzediğiydi. Renkleri aynıydı, gözleri, burnu ve dudakları aynıydı. Aynı koyu renk saçlar...

Kız kardeşleriyle ya da anne babasıyla hiç paylaşmadığı bir şey. Babası ona renklerini doğumundan önce ölmüş olan büyük büyükbabasından aldığını söylemişti.

Şimdi bunun da büyük bir yalan olduğunu biliyordu. Gerçek annesinin yüzünü görmüştü ve bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Onun annesiydi.

Ve bununla birlikte, kız kardeşi Kasen'in ona çocukken bir keresinde çöplükte terk edilmiş olarak bulunduğunu söylediği ve ona kızdığı unutulmuş bir anı geldi. Bu ona çocukluğunun en kötü dayacağını attırmıştı. Bunu tipik bir kardeş tacizi ve stresli bir ebeveynin aşırı tepkisi olarak yazmıştı.

Ama eğer gerçekten çöpte bulunduyorsa, bu babasının onun alayına neden sinirlendiğini açıklıyordu.

Ne kadar tuhaf da, yıllar boyunca sorguladığı pek çok şey şimdi tamamen mantıklı geliyordu.

Kahretsin...

Ben kraliyet ailesindenim.

Yeni gerçekliği karşısında şaşkına dönmüş bir halde, hiç tanımadığı babasına baktı ve ailesinin geri kalanını merak etti. "Bu benim annem mi?"

Babası başını salladı, hüzün bakışlarını karartmıştı. Bunca zaman sonra bile bu olayın onu hâlâ incittiği belliydi. "Seni kaçırانlarla savaşmaya çalışırken öldü. Onu çocuk odasında buldum ve..." Sanki o anıyı unutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı. "O gün benim için önemli olan her şeyi kaybettim. Ve gerçekten her şeyimi. Sevdiklerinizi bile koruyamadıktan sonra dünyaya hükmetmenin ne faydası var?"

Caillen dikkatini hiç tanımadığı annesinin gülümseyen görüntüsüne geri çevirdi - üvey annesi öldüğünde henüz bir çocuktı. Onunla birlikte yaşamış olmasına rağmen, onu da çok az hatırlıyordu ve ona hayat veren ve sonra onu korumaya çalışırken ölen kadınla ilgili hiçbir anısı yoktu. Bu senaryolardan hangisinin onu daha çok üzdüğünü bilmiyordu.

Babası gözyaşlarını geri kırttı ve zorlukla yutkundu. "Anneni çok severdim, Radek. O güzelliğın vücut bulmuş haliydi. Ve asla yeniden evlenmedim. Hiçbir kadın hiçbir şekilde ona yaklaşamadı ve bir yükümlülüğü yerine getirmek için başka biriyle evlenerek onun anısını utandırmak istemedim. Kraliyet bile . Bizim için hayatını vermişken olmaz." Cüzdanı kapattı ve kalbinin üzerinde tuttu. "Keşke bu anı görecekt kadar yaşasaydı. *Seni* görmek için. Onu o kadar çok seviyorsun ki sanki aynı anda ikinize birden kavuşmuş gibiyim. Bunca yıldan sonra sonunda seni bulduğuma inanamıyorum."

Buna ne demeli? Teşekkür mü etmeli?

Evet, hayır, bu aptalcaydı. Hayatında ilk kez kelimeler onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu çok gerçeküstü bir şeydi. Böyle şeyler onun gibi insanların başına gelmezdi. Kasığa tekme. Hapis cezası. Müşterilerin seni yetkililere ihbar etmesi.

Koleksiyoncular sizi sokak ortasında vurarak öldürür... Üçüncü nesil kaçakçılارın başına gelen buydu.

Bir idamdan prens olmak için uyanmadılar. Öyle bir şey olmadı.

Caillen fotoğraf cüzdanına uzanmaya çalıştı ve bağılı ellerine küfretti.

"Neden bağılıyım?"

Doktor onu kurtarmak için öne çıktı. "Özür dilerim, Majesteleri. Bu sadece bir önlemdi. Uyanmanızı ve kendinize zarar vermenizi istemedik."

Doğru... büyük ihtimalle uyanıp onlara saldırmasından korkuyorlardı.

Caillen kollarını serbest bırakır bırakmaz bileklerini ovuşturdu ve babasına baktı. "Bu arkadaşlarımdan birinin bana yaptığı garip bir şaka ya da eşek şakası değil, değil mi?"

Babasının yüzündeki ya da duruşundaki içten kırgınlığı gizlemek mümkün değildi. "Böyle bir konuda asla şaka yapmam."

Hayır, öyle olmadığını tahmin ediyordu. Yine de kabul etmesi zor bir gerçektir. Kendisi hakkında bildiğini sandığı her şey şimdi sorgulanmaya başlanmıştı. Bu çok garip, kaybolmuş bir duyguydu. Güvendiği herkes ona yalan söylemişti. Anne babası. Kız kardeşleri.

Düşündüğü kişi ya da şey değildi. Ailesi ve geçmişi hakkında ona söylenen her şey yalandı.

Her şeyi.

Ancak hayatının hatırlayamadığı bir noktada meydana gelen tuhaf bir olay olmasaydı, tüm çocukluğu ve geçmişi tamamen farklı olacaktı. Tamamen farklı biri olurdu. Yoksulluk olmazdı. Saklanmak yok.

Ergenlik travmalarının hiçbirini yaşamamış olacaktı. Kız kardeşlerine yardım etmek için orada olmazdı.

Artık başka biri olduğunu düşünmek çok zordu. Tanımadığı biri.

Benim bir babam var.

Caillen bakışlarını babasına çevirmeden önce doktora bir göz attı. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Babası gülümsedi. "Bu, yepyeni bir dünyaya sahip olmak üzere olduğun anlamına geliyor oğlum. Sonunda doğduğun hayatı yaşayacaksın."

Caillen bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi. Onun deneyimlerine göre değişim, genellikle üzerine pislik püskürten tüylü bir haberciyle birlikte gelirdi. Değişim nadiren daha iyiye doğru olurdu.

Ama en azından ölmemişti.

Henüz ölmemişti.

Doktora göre bir saniye daha kalsaydı, ölmüş olacaktı.

Ben bir prensim. Bu gerçek kafasının içinde dönüp duruyordu.

Daha önce düşmanların olduğunu mu sanıyordun? Dostum, henüz düşman görmedin. Bu tür para insanları aptallaştırdı. Hepsinden önemlisi, onları acımasız yaptı. Kızdırdı. Kıskanç ve zalim. Herkes kazanmak yerine almak istiyordu. Bunu yapamadıklarında ise sadece kin ve nefret kusmak istiyorlardı.

Evet, kesinlikle lanetlenmişti ve işler çirkinleşecekti. Çabuk ol.

İki Ay Sonra

"Sandalyede dik otur."

Neyim ben?

Beş mi?

Öfkelenmemek için dişlerini gıcırdatan Caillen söyleneni yaptı. Biraz kavgacı bir tavırla, yine de babasına söz verdiği gibi itaat etti. Ama aslında yapmak istediği şey karşısındaki kendini beğenmiş bir kadeh lavman vermekken dik oturmak zordu. Dokuz milyon kat ağır kumaşın içinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir aristokrat bu kadar giysi ağırlığını sürekli üzerinde taşıyorsa nasıl şişman olabilirdi ki? Kilo almak için ne kadar yemek yemeniz gerekirdi? Spor salonunu bir kenara bırakın, sanki bir ton ağırlık kaldırıyormuş gibi hissediyordu.

Ve bir şeyleri havaya uçurmak için kullanabileceğiniz bir ağırlık bile değildi. *Bunu taşımayı* anlayabilirdi. Bu mu? Bu çok saçmaydı. Yüksek kolalı yaka yüzünden kurdeşenlerin olduğu boynunu ovuşturdu.

En azından hala kafan yerinde.

Evet, ama bu şu anda birkaç ay önce olduğu kadar çekici değildi. Kendisini ve kültür danışmanını hain gözlerindeki eğlenceli parıltıyla uyuşmayan bir metanetle izleyen en iyi iki arkadaşına baktı. Küçük piçler onun çektiği acının her dakikasından zevk alıyorlardı.

Yiyin bakalım, pislikler. İntikamım gelecek. Ve kanınız akacak.

Ama o gerçeği biliyordu. İkisine de asla zarar vermezdi. Sadece boğulmayı hayal ederdi. Böyle bir şeyi onlara karşı kullanamayacağı kadar çok şeyi birlikte yaşamışlardı.

Koyu kızıl saçlarıyla zayıf olan Darling Cruel, en eski aristokrat ailelerden birinden geldiği için mantıklı olan herhangi bir hükümdarın olabileceği kadar çekingen ve asildi. Kusursuz bir şekilde siyah bir takım elbise giymişti.

hafif, akıcı siyah bir devlet adamı cübbesi ile örtülmüştü. Bir kraliyet valisinin oğlu ve kendisi de yüksek bir prens olduğu için böyle saçmalıklara alışkındı. Yine de Darling'in tüm terbiyesine rağmen Caillen asi arkadaşının gerçek yüzünü biliyordu; kimsenin ondan şüphelenmeyeceği asi bir yanı vardı. Darling'in omuz hizasındaki saçları yüzünün bir tarafını kapatıyor ve Darling'in asla bahsetmediği kötü bir yara izini gizliyordu. Caillen onun bu yarayı nasıl aldığını bilen birkaç kişiden biriydi.

Her kadının gurur duyacağı kusursuz, lekesiz yüz hatlarına sahip olan Maris Sulle çok daha gösterişliydi. Uzun siyah saçları arkadan bağlanmış ve aralarından gümüş boncuklar geçirilerek örülmüştü. Üzerinde, yere dökülen ve kırmızı botlu ayaklarının etrafında zarif bir dağınıklık oluşturan canlı turuncu ve sarı renkli bir cübbe vardı. Belli ki Maris hareketlilik konusunda endişe duymuyordu çünkü abartılı hayatı boyunca bir gün bile koşmak zorunda kalmamıştı. Bunun yerine başkalarına kendisi için koşmalarını emretti.

Maris ve Darling'in arkadaşlığı çocukluk yıllarına dayanıyordu. Caillen Maris'le yaklaşık on yıl önce tanışmıştı ve yaptığı her hareketten ve giydiği her pahalı kumaş parçasından akan şımarık kibir yüzünden ilk başta ondan nefret etmişti. Ama Maris Gondarion örümcek otu gibiydi; size yapışırdı ve bir süre sonra onun tuhaf mizah anlayışının ve etrafındaki dünyayı benzersiz bir şekilde çarpıtarak ele alışının garip güzelliğini takdir etmeyi öğrenirdiniz. Artık Caillen onun arkadaşlığına da Darling'inkine verdiği değer kadar değer veriyordu.

İkisi, ona açık bir küçümsemeyle bakan taş suratlı, sıkıcı giyimli kültür danışmanıya -Bogimir- canlı bir tezat oluşturunuyordu. Adam Caillen hakkında pek bir şey düşünmüyordu ve bu onun için sorun değildi. Boggi hakkında da pek bir şey düşünmüyordu.

Bogimir boğazını temizledi. Bu ses Caillen'in son sinirlerini de germeye başlamıştı. "Dikkatinizi bana mı veriyorsunuz, Majesteleri?"

Caillen sıkıntıyla uzun bir nefes verdi. "Evet, evet, Boggi." Bogimir'i delirttiğini bildiği bu lakabı kullanması ahlaki bir zorunluluktu. "Seninleyim."

Bogimir, Caillen'in ayağını Boggi'nin vücudunda son derece rahatsız edici bir yere koymak istemesine neden olan o boncuk gibi küçük bakışını daralttı. "Evet, anlıyorum demek istiyorsun."

Caillen telaffuzunu ve kelimelerini düzeltmeden önce dişlerini sıktı. "Evet, anlıyorum." *Pislik.*

Boggi masayı işaret etti. "Şimdi şarabınızdan bir yudum alın."

Pazuları giysilerinin ağırlığından çılgık atıyor ve safrası Boggi'nin küçümseyen yüzüne fırlatması için ona yalvarıyordu, Caillen fincana uzandı ve onu aldı.

Boggi anında, sadece kömürlerin üzerinde çıplak ayakla yürürken ya da bir ateş yılanı yuvasını ezmeye çalışırken işe yarayacak o tedirgin dansa başladı. "Hayır, hayır, hayır. Kadehinizi tutmanın doğru yolu budur." Doğru kullanımı göstermek için kadehi Caillen'in elinden kaptı.

Caillen gözlerini devirdi. Bir şeyler içmenin bile bir prodüksiyon olduğu şu günlerde, lanet olasıca bir zavallılık. Bu insanların nesi vardı böyle? Bir krikkin fincanını nasıl aldığı ve ondan nasıl içtiği gerçekten bir fark yaratıyor muydu? Değersiz, aşırı ayrıcalıklı, aşırı şımartılmış hayatlarında endişelenmeleri gereken tek şey gerçekten bu muydu?

Boggi fincanı yere bıraktı ve ona ters ters baktı. "Tekrar dene."

Caillen dudağını büktü. "Ah siktir et bu boku." Cüppesinin altından blasterini çekip çıkardı ve fincana ateş etti. Fincan masadan yukarı doğru dönerken güldü, böylece üç kez daha ateş edebildi. Son atışta, kâse Boggi'nin ayaklarının dibine baş aşağı düşmeden önce paramparça oldu ve yere parçalar yağdı.

İşte bu eğlenceliydi.

Ama Boggi öyle düşünmüyordu. Oflayıp pufladı, sonra da çocukken kız kardeşlerinden birinin yaptığı gibi onu ispiyonlamak için kapıya doğru koştu.

Her neyse. Üç ablası olan Caillen alışkındı.

Ve dürüst olmak gerekirse, babası kız kardeşlerine kıyasla bir amatördü.

Darling, Maris ile yalnız kalana kadar sesini çıkarmadı. Oda temizlendikten sonra Maris'le birlikte kahkahalara boğuldular. "Değersiz, çürümüş çekirdeğinize kadar kötüsünüz."

"Abso-krikkin-lutely." Caillen blaster'ının sıcak ucuna üfledikten sonra eğildi ve boğucu giysilerini vücudundan çıkarıp yere çarparak attı. Siyah pantolonu ve botları dışında çıplaktı, silahını kılıfına soktu ve Darling'in eğlenen yüz ifadesiyle karşılaştı. "Sizin aklınız nasıl başınızda? Gerçekten mi? Yaşadığınız çocukluk için katlanarak üzülüyorum. *Buna dokunma. Bunu yapmayın. Bardağı böyle tut,*" dedi tiz ve alaycı bir ses tonuyla, elini pençe şeklinde kıvrırken. Sonra sesini her zamanki bariton tonuna düşürdü. "Asla

yoksulluk için minnettar olacağımı düşünmüştüm. Ama ne oldu biliyor musunuz? Zenginlere acıyorum. Hepiniz nasıl yaşanacağını bilmiyorsunuz."

Darling gülümsedi. "Senin gibi ayak takımıyla takılmamın bir nedeni var."

Maris her ikisine de başını salladı. "Babanız bunun üzerine sinir krizleri geçirecek."

Bağlanma gibi bir kız kelimesini kullanmayı Maris'e bırakın.

"Maris haklı, Cai. Topluma karışmadan önce bu konuda ustalaşmak için sadece iki günün var. Tanrı hepimize ve özellikle de sana yardım etsin." Darling hafif cübbesini çıkarıp ona uzattı. "Güven bana, yemek masasında imparatorların ve valilerin önünde savunmasız kadehleri ateşleyemezsin. Yıldızlararası bir olaya neden olabilirsin."

Caillen homurdandı. "Kadehlerin korunan bir tür sınıfı olduğunu bilmiyordum. İyi o zaman. Sofra takımlarını vurabilir miyim yoksa onlar da koruma altında mı?"

Darling yine güldü ama onun alaycılığına karşılık vermedi.

Caillen cüppesini silkti, böylece Boggi ona bir daha vahşi demeyecekti... yine. "Bu" -eski apartmanının çoğundan daha büyük olan süslü saray odasını işaret etti- "benim tarzım değil. Ben buraya ait değilim ve bunu hepimiz biliyoruz." O gemisine aitti, ablukaları yarıyor ve yetkililere kalp krizi geçiriyordu. Hepsinden önemlisi, saçını bozmamaktan çok onunla ritim tutmaya önem veren bir kadının yatağına aitti.

Burayı geride bırakıp eve gitmeyi o kadar çok istiyordu ki, tadını alabiliyordu.

Ama bu o kadar basit değildi. Aslında yeni babasından hoşlanıyordu.

Ve en kötüsü, ayrılmaya karar vermeden önce bunu bir yıl boyunca deneyeceğine dair adama söz vermişti.

Neden krikkin yılını seçtim ki?

Hücreindeki o otuz dakika gibi, o zamanlar o kadar da uzun gelmemişti. Şimdi sonsuzluğa uzanıyordu ve bundan nefret ediyordu. Babasını çok az görüyordu ve gördüklerinde de tek konuştukları onun davranışlarının ne kadar kabul edilemez olduğuydu.

Kabullen, Cai. Bu görev için imza attın. Ve o da bunu görecek.

Bu onu öldürse bile.

"Size söyledim, efendim. O buraya ait olmayan bir hayvan. Oğlunuz olduğunun farkındayım ama dürüst olmak gerekirse, onu yaratan bataklığa geri göndermeniz gerekiyor."

Evzen, ofisindeki monitör bankasının önünde izlediği Bogimir'in kınaması karşısında başını salladı. Caillen arkadaşlarıyla birlikte kahkahalar atarken bir yandan da eli blasterının kabzasında, sanki kıl payı savunmaya hazırmış gibi duruyordu. Bu haydut bir kanun kaçağına ait ukala bir duruştu. Bir prene değil.

Ama o bir prensti.

Ve oğlunun bu kaderi gerçekleştirmesini sağlamak onun .

"O bir hayvan değil, Danışman. Ve onun bu imparatorluğun bir prensi olduğunu ve bu nedenle kendisinden bahsederken saygılı bir üslubu hak ettiğini hatırlarsanız iyi edersiniz."

Bogimir haddini aştığı için yüzünü buruştururken, Evzen monitöre baktı, Caillen hâlâ yarattığı yıkımdan dolayı gururlu bir memnuniyetle sırtıyordu. Oğlunun nişan alması onu da eğlendirmişti. Kaba ama etkileyici da. "Kabul etmek gerekir ki biraz kaba saba bir çocuk.

."

"Efendim, lütfen... O bir kabadayının görgü ve anlayışına sahip-"

"O benim oğlum." Son uzun yıllar boyunca öldüğünü düşündüğü biri. Öldü çünkü çocuğu güvende tutmayı başaramamıştı.

Oğlunun geri dönmesi ve hayatta olması...

Bu kutsanmış bir mucizeydi ve hafife almadığı bir mucizeydi. Oğlunun aristokrasi ya da diploması hakkında hiçbir şey bilmemesi umurunda değildi.

Aslında bu doğru değildi ve o da bunu biliyordu. "Caillen otuz sekiz dil ve her birinin lehçelerinin çoğunu konuşuyor. Akıcı bir şekilde. Sadece eğitim videoları ve öğretmenler aracılığıyla öğrenilen versiyonları değil. Deyimleri ve kültürü en az yerliler kadar iyi biliyor. Politikalarının ve yasalarının inceliklerini *benden* daha iyi anlıyor." Bogimir'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Tanıdığım çoğu kültür danışmanından daha iyi."

Bundan da öte, Caillen nasıl savaşılacağını seçkin kuvvetlerinin en üst düzey operasyonlarından daha iyi biliyordu. Caillen saraya geldiği ilk gün güvenliklerinde on iki açık bulmuş ve onlara savunmalarını nasıl güçlendireceklerini göstermişti.

Oğlu çok zekiydi.

"Efendim-"

"Yapma." Bogimir'in sözlerini kesmek için elini kaldırdı. "Onu eğitecek ve ona olduğu gibi bir prens gibi davranacaksın. Daha fazla tartışma istemiyorum."

"Emredersiniz, efendim." Bogimir selam vererek onu terk etti.

Evzen, Bogimir kesmeden önce kardeşiyle konuşmakta olduğu masasının üzerindeki mikrofona doğru dönerken içini çekti. "Duydun mu?"

Bunların hepsi mi?"

"Gerçekten de öyle."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Talian konuşmadan önce sözlerini düşünmek için bir dakika bekledi.

"Cevabımı en iyi askeri danışmanın olarak mı yoksa sadık kardeşin olarak mı istiyorsun?"

"İkisi de."

"Kardeşin olarak sana tamamen katılıyorum. Pek diplomatik olmasa da Caillen durumları değerlendirmede ve nasıl ele alacağını belirlemede zaman etkisiz hale getirmese de- çok başarılı. Daha iyi bir halef isteyemezsiniz."

"Peki ya danışmanım olarak?"

"Göğüsleri olan her şeyin peşinden koşmasına neden olan aşırı libidosuyla fevri ve atılgan. Kontrol edilmezse, birinin kızını ve karısını muhtemelen aynı anda öldürmek gibi tamamen aptalca bir şey yüzünden bizi savaşa sürükleyebilir. Potansiyeli var ama bence Bogimir haklı. Bataklıkta çok uzun süre yaşadı. Onu daha önce bulmuş olsaydık, kurtarılabilirdi. Şimdi... o bizim dünyamıza ait değil ve hiç uyum sağlayamıyor. Doğrusu, bunu istediğini de sanmıyorum. Bırak evine dönsün, Ev. Hepimizin iyiliği için."

Bu sözler üzerine Evzen'in göğsü sıkıştı, keder onu boğdu. Caillen'ı tekrar kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Evet, adam kaba saba biriydi ama komik ve son derece zeki idi.

O benim oğlum. Hepsinden önemlisi, Caillen'a güveniyordu. Zamanla oğlunun uyum sağlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Yine de Evzen'in sahibi halkıydı. İlk önceliği onların güvenliği ve refahı olmalıydı. Bu, oğluna miras bırakmak istediği bir sorumluluktan. Ama Caillen reddederse...

Denemek zorundayım.

Evzen monitörde kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Bakalım *Arimanda*'da ne yapacak."

Talian pişmanlık ve tiksintiyle dolu bir iç çekti ve kardeşinin Caillen'ın yeniden göreve gelmesinden kendisi kadar heyecan duymadığını söyledi. "Ona fazladan bir ekip atayacağım."

"Neden?"

"Qillaq'lar mı? Onları hatırladınız mı? Toplantı için bütün bir çoğunluğu gönderiyorlar. Ve bu felaketin geldiğini görebiliyorum. Onların nasıl olduğunu biliyorsun

kadınlar giyiniyor... ya da daha doğrusu giyinmiyor. Ne yaparsak yapalım, Caillen'ı onlardan uzak tutmalıyız."

Kardeşi haklıydı. Qillaqlar savaşçı bir ırktı ve hiç kimseye, özellikle de dünya dışından gelenlere ve erkeklere kolay kolay tahammül edemezlerdi. Yanlış bir bakışta saldırırlardı.

Caillen da öyle.

Evzen kaşlarını çatı. "Zirveyi reddettiklerini sanıyordum."

"Başlangıçta öyleydi. Ama bu sabah kraliçelerinin de bize katılacağı haberini aldım. Görünüşe göre konsey önünde açıklamak istediği çok önemli bir şey var. Şansımıza, muhtemelen bir savaş eylemi. Umalım da oğlunuz bunu bize karşı yapmasın."

Caillen odada Bogimir ile tartışırken Evzen onu izledi. Belki de zirveye katılırken Caillen'i evde bırakmalıydı. Ama iki hafta boyunca oğlundan uzak kalmak istemiyordu. Hele de birbirlerini daha yeni tanımaya başladıkları bir dönemde. Caillen'ın Krellinlerle müzakere konusunda uzman olduğu ve hatta veliaht prenslerini iyi tanıdığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Üç yıldır üzerinde çalıştığı ama hiçbir ilerleme kaydedemediği bir ticaret anlaşmasına çok ihtiyaçları vardı. Eğer zirve sırasında bunu başaramaz ve konsey tarafından onaylanmasını sağlayamazsa, bunu tekrar deneyebilmesi için üç yıl daha geçmesi gerekecekti. O zamana kadar, erzak ve korumaya ihtiyacı olan kolonileri yok edilmiş ve tüm vatandaşları köleleştirilmiş olacaktı. Halkı bırakın üç yılı, altı ay daha bekleyemezdi.

Caillen sahip oldukları tek umuttu. Bu yüzden oğlunu alıp onu izleyecekti. Yakından.

Her şeyin yoluna gireceğine dair inancı tamdı.

Ta ki Caillen'ın en sevdiği sözü hatırlayana kadar. *Bir Dagan'ın en iyi planları mahvetme yeteneğini asla hafife alma.*

Ve şu anda oğlu kendini hâlâ bir Dagan olarak görüyordu.

Evzen bu ismi her duyduğunda öfkelenirdi. Oğlu bir de Oczy idi. Yönetici hanelerin en eskilerinden ve en iyilerinden biri. İnsanların uğruna öldüğü bir mirastı.

Ama Caillen değil. Zenginlik ve ziynetlerini gerçekten umursamayan tek adamdı. Oğlu güzel şeylere sahip olmaktan mutlu olsa da, kendisi onlar olmadan da en az onlar kadar mutluydu, hatta daha da mutluydu.

Şaşırtıcı.

Ve bu onu ağlamak istemesine neden oldu. Oğlu tamamen yabancıydı ve onu anlamaya çalışıyordu. Anlamaya çalışıyordu. Ama birlikte geçirdikleri zaman arttıkça, Evzen gerçekte daha fazla yüzleşmek zorunda kalıyordu.

Tüm bunlar sona erdiğinde, büyük olasılıkla oğlunu yeniden kaybedecekti...

Boggi yine hışımla çıkıp onu arkadaşlarıyla yalnız bırakınca Caillen rahat bir nefes aldı. Kapı kapanır kapanmaz boğucu cüppesini çıkarıp yere fırlattı. Sonra da ne babasının ne de babasının güvenlik görevlilerinin onları gözetleyebilmesi için odadaki sinyali engelledi. Bu saçmalıktan gerçekten nefret ediyordu.

Maris ona dudak büktü. "O ateşli vücudunu sürekli bana göstermen çok acımasızca, Cai. Yemin ederim kadın olmayı hiç bu kadar istememiştim." Dudağını ısırarak Darling'e baktı. "O karın kasları... Hem bu kadar iyi görünüp hem de heteroseksüel olmak suç. Bütün gece o kasları yalayamaz mıydın?"

Darling yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ah, hayır. O benim için çok fazla kardeş gibi. Dürüst olmak gerekirse bu düşünceyi iğrenç buluyorum."

Maris tamamen kadınsı bir hareketle boynunu ve bileğini kırdı. "Üyelik kartını geri alıyorum." Dikkatini Caillen'a verdi ve boğazının arkasından mırıltılı bir hırıltı çıkardı. "Bir gece bebeğim, sonra dinini değiştirebilirim."

Caillen iyi huylu bir kahkaha attı. "Bunu söyleyip duruyorsun ama ben seni daha iyi tanıyorum. Takip eden olmayı seviyorsun, Maris. Biri seni kovaladığı anda kapıya doğru koşuyorsun."

Darling gerçeğe gülerek dış bornozunu silkti ve Caillen'a geri fırlattı. "Biliyorsun, Maris haklı. Her iki saniyede bir soyunup duramazsın, özellikle de bütün odaların izleneceği bir zirve toplantısı sırasında bir gemide. Bunu orada yaparsan haberlere çıkar ve sonsuza dek lekelenirsin."

Caillen bu konuda endişelenmiyordu. "Onları sıkıştıracağım."

Darling başını salladı. "Bunu silah ve patlayıcı uzmanı söylüyor. Böyle bir şey olmayacak. Oraya bir şey sıkıştırırsanız her türlü alarmı çalıştırır. Syn bile yakalanmadan içeri giremez."

İşte bu onu duraksattı. Kayınbiraderi fark edilmeden her şeyin içine girebilirdi ve bu ona cehennem yolculuğu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "O zaman pantolonumda kalsın, ha?"

"Tabii bir sonraki viral porno film olmak istemiyorsanız. Zor olacağını biliyorum.

."

Caillen, Darling'in seçtiği sözcükler karşısında kaşlarını kaldırdı. Darling gözlerini devirdi. "Senin aklın hep çukurda."

"Evet, bilirsin, orada oynamayı sevdiği pek çok arkadaşı vardır. ve ben manzarayı seviyorum."

Maris hafif bir "heh" sesi çıkardı. "Vazgeç artık Dar. Yeni tanıştığı bir kadına gidip erkekliğine bakım yaptırması gerektiğini söyleyebilen ve bu yüzden dayak yemek ya da tutuklanmak yerine onu evine götürebilen gördüğüm tek adamla konuştuğunu unutmamalısın."

Darling kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü çoğu erkek bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar mantıklıdır."

Evet, doğru. Caillen daha iyi biliyordu. "Çünkü çoğu erkek benim erkeklerimden ve yeteneklerimden yoksundur. Sen patlayıcılarla nasıl başa çıkılacağını biliyor olabilirsin Dar, ama ben kadınlarla nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Söz konusu kadın nüfusu olduğunda, *ben* ustayım."

"Lütfen," dedi Darling gülerek. "Seni kız kardeşlerinle gördüm. Onlarla hiç başa çıkamıyorsun. Tamamen kırbaçlanmışsın."

"Kesinlikle doğru değil. Sadece böyle düşünmelerine izin verdim. İşte dostlarım, işin güzelliği de burada. Manipüle edemeyeceğim ve küçük parmağımın etrafına saramayacağım bir kadın doğmadı."

Darling başını salladı. "Ve bir gün senin cazibene karşı bağışıklığı olan bir kadınla tanışacaksın." Darling'in sesinde üzüldüğünü belli eden tuhaf bir ton vardı ama Darling'in hiç ciddi bir ilişki yaşamadığını bildiği için bunu duymazdan geldi.

"Asla olmaz. Bir bebeği çingırağından ve sütünden bile edebilirim."

Maris kıkırdadı. "Sana katılıyorum Dar. Karmik bir ödeme aldığını görmek isterdim ama bu konuda Cai'nin tarafını tutmak zorundayım. Dediği gibi, her yaşta çok fazla kadının, onlara o alaycı gülümsemeyi verir vermez ayaklarına kapandığını gördüm."

Darling fikrinden vazgeçmeyi reddetti. "Ve ben de diyorum ki, her zaman bir kişi vardır ve o kişi sizi raydan çıkarır. Her zaman hiç beklemediğiniz bir anda. İnan bana, Nykyrian ve Syn kendilerine ve psikozlarına tahammül edecek kadınlar bulabiliyorsa, sen de bulabilirsin."

Caillen itiraz etmedi çünkü daha iyisini biliyordu. Tüm hayatını her şey için kız kardeşlerine hesap vermek zorunda kalarak geçirmişti.

ve onların dramlarıyla uğraşmak. Bir kadınla ciddi olmaya çalıştığı tek seferden bahsetmiyorum bile.

Evet, bu ona bir şeyler öğretmiş ve bağıllıkla ilgili tüm düşüncelerini yok etmişti. Kadınlar deliydi.

Bu yüzden tek bir kadınla yetinmeye hiç niyeti yoktu. Asla. Ya da biyolojik bir kaşıntıyı dindirmek için gereken birkaç saatten daha uzun bir süre yanına yaklaşmasına bile izin vermiyordu. Bunun travmasını yaşamak istemiyordu. Tüm kadınlar erkeği evcilleştirmek isterdi ve o bunun için fazla vahşiydi. Çocuk ya da eş istemiyordu. Sadece hayatını kendi şartlarına göre yaşamak ve kendisinden başka kimseye hesap vermemek istiyordu.

Özgürlük. Arzuladığı şey buydu. Kaçakçılığın kan pompalayan tehlikesi için yaşıyordu. Hızlı uçmak. Ölümden bir adım ötede, uçurumun kenarında yaşamak. Tanıdığı en sert kadınlar olan kız kardeşleri bile ona ayak uyduramazdı. Onlar yetişemezse, yetişebilecek başka kimse olmadığını biliyordu.

Konuyu değiştirmek isteyerek, onları tekrar kamera kayıtlarını bozmasına neden olan yönlendirdi. "Bakın, toplum içinde alev alev yanan bir salak olsam da olmadığını biliyorsunuz - ki çoğu zaman öyleyimdir. Benim felsefem basittir. Arkadaşım olmak istiyorsan, gel bir içki içelim. Beni yargılamak istiyorsan, ördek. Ama bu benimle ilgili değil. Bir aristo olmasına rağmen babam düzgün bir adama benziyor ve el yıkama kâsesini çorba sanıp yemeye çalışmak gibi aptalca bir şey yaparak onu kendini beğenmiş tayfasının önünde küçük düşürmek istemiyorum... yine. Ya da bilmediğim başka bir protokolü çiğnemek. O yüzden bana nasıl sizden biri gibi olunacağını gösterebilir misiniz?" Bu aslında düşündüğünden daha kolay çıkmıştı. Saygınlığını zorlukla yitirdi.

Darling onu sırtından alkışladı. "Merak etme kardeşim. Yolun her adımında yanında olacağız."

Maris şeytani bir sırıtişla parladı. "Ve sizin yüzünüzden sürekli gülüyoruz. Ancak bunu içimizde tutacağımıza söz veriyoruz... çoğu zaman."

Caillen, Maris'in bunu söyleme şekline güldü. Güveneabileceği iki arkadaşı olduğu için şanslıydı. Nykyrian ve Syn'i de sayarsa dört. Kendisini sırtından bıçaklayan o kadar çok insan olmuştu ki onların sadakatini hafife almaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Başkası için hayatını feda edebilecek pek fazla insan yoktu. Ama dördünden herhangi biri bunu onun için yapardı.

Ve onlar için aynı hızla ölecekti.

Darling kaşlarını Maris'e doğru salladı. "Bilemiyorum. Toplum içinde alev alev yanan bir ahmak oldukça eğlenceli olabilir."

Caillen, yana doğru tökezlerken gülen Darling'i itti. "İkiniz de sapıksınız. Neden sizinle takıldığımı bilmiyorum."

Darling homurdandı. "Muhtemelen *seninle* tek biz olduğumuz içindir. Sen ve ekibinle koşmaya başlayana kadar ahlaksızlıkla lekelenmemiş iyi ve masum bir çocuk olduğumdan bahsetmiyorum bile."

Maris başını salladı. "Bunu doğrulayabilirim. Sizler küçük dostumu cidden bozdunuz."

Darling kaskatı kesildi. "Küçük dostum mu? Evcil hayvanın gibi konuşuyorum."

Maris kolunu Darling'e doladı. "Ben de bunun için uğraşıp duruyorum ama sen Caillen'dan daha fazla oyun oynamıyorsun. Yemin ederim bir keşiş pelerini giymelisin."

Caillen ellerini birbirine vurdu. "Bu arada, daha önce gördüğüm o şirin hizmetçiye bulup bekâr olup olmadığına bakacağım." Onlara göz kırparken diliyle çift tıklama sesi çıkardı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Düşünceleri zaten hizmetçinin cazibesi üzerine fanteziler kurarken, onları bırakıp koridordan aşağıya, daha önce kendisine en müstehcen gülümsemeyi yapan minyon sarışını en son gördüğü kış bahçesine doğru sürüklendi.

"Babana gel, bebeğim." Kesinlikle onunla ve babasının heykelleri üzerinde kullandığı tüy silgisiyle biraz yalnız zaman geçirme havasındaydı. Onunla alay etmesini istediği sert bir şey daha vardı.

Arka bahçeye açılan cam kapının önünden geçerken duyuları geçici bir rahatsızlığı fark etti. Bir camda küçük, belli belirsiz bir leke vardı. Çoğu insan buna aldırış etmezdi ama o zaman çoğu insan hayatta kalmak için didinmeye ve nefes aldıkları her an sırtlarını korumak zorunda kalmaya alışık değildi.

Orada olmamalıydı.

Caillen kaşlarını çattı. Hizmetçiler bu sabah burada her şeyi baştan aşağı temizlemişlerdi...

Elektronik kilide bakmak için perdeyi geri çekti. Devre dışı bırakılmış ve hızlı bir çıkış için hafif aralık bırakılmıştı.

Evet, burada olmaması gereken biri vardı.

Asker moduna geçerken o sakin, ölü soğukluğu üzerine çöktü. Saldırganın kendisinin bulunduğu çalışma odasına doğru gitmediğini biliyordu. Diğer yön babasının özel kanadına çıkıyordu.

*Hadi, Cai. Saçmalama. Her yerde güvenlik var.
İçlerinden biri etrafta dolaşırken bölmeye dokunmuş olabilir.*

Evet, ama yerlere girip içindekileri öldüren ve soyan insanlarla birlikte büyüdüğünüzde, bu güvenliğin ne kadar değersiz olduğunu biliyordunuz. Alarmlar sadece dürüstler içindi. Profesyonel suikastçılar ve hırsızlar onlarla dışlerini karıştırırdı.

Tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Adını hatırlayamadığı atalarının devlet portrelerinin sıralandığı geniş ve süslü koridoru takip etti ama sıra dışı bir şey görmedi. Beyaz duvarlar ve zemin öylesine parlıyordu ki, siyah giysilerini bir ayna gibi dış hatlarıyla görebiliyordu. Özenle hazırlanmış bronz vazolardan sarkan sayısız taze çiçeğin kokusu burnunun direğini sızlatıyordu.

Aptallık ediyorsun. Burada bir şey yok. Sadece büyük bir paranoyayla beslenen aşırı aktif bir hayal gücü.

Babasının yatak odasının dışındaydı ve hizmetçisini bulmaya gitmek üzereydi ki bir şeyin düştüğünü duydu.

Bir saniye sonra babası yardım için seslendi.

Caillen kapıyı denedi. Kapı kilitliydi. Babası güvenliğı çağırırken diğerk tarafta kavga ettiklerini duyabiliyordu. Dişlerini gıcırdatarak kapıyı tekmeleyip açtı. Kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparken ayağı çarpmanın acıdı. Vuruşunun şiddeti kapının menteşelerinden ayrılmasına ve kareli siyah-beyaz mermer zemine çarpmasına neden oldu.

İçeride, maskeli bir suikastçı babasını duvara yaslamış dövüşüyorlardı.

Caillen tereddüt etmeden mesafeyi aştı ve suikastçıyı arkasından yakaladı. Suikastçı bir lanetle ona döndü ve elindeki hançeri ona doğru savurdu.

Caillen geri sıçradı ve suikastçı onu bıçaklamaya çalışırken bileğini yakaladı. Birbirine dolanmış ellerine hızlı bir bakış atarak dudağını büktü. Siyah kanatlı hançeri iyi tanıyordu. Bir Birlik silahı olan hançer, tek bir çizikte onu öldürecek kadar güçlü bir toksinle kaplıydı. Suikastçıya kafa atarken, elini adamın bileğine kilitlediğinden ve bıçağı derisinden uzak tuttuğundan emin oldu.

Suikastçı ayağını yere vurdu.

"Pansy puss. Bu nasıl bir kız hareketi böyle?" Caillen kolunu havaya kaldırdı ve onun boğazına yumruk attı.

Suikastçı hırıldadı.

Caillen bileğini o kadar sert kırdı ki, kemiğin avucunun içinde kırıldığını hissetti. Suikastçı acı içinde haykırırken bıçak mermere bir gümbürtüyle çarptı. Bıçağı babasına doğru tekmeleyerek suikastçıyı sırt üstü çevirdi ve yere yapıştırdı. Suikastçı kıvranmaya ya da yumruk atarak kurtulmaya çalıştı ama bu Caillen'in Kasen'e birçok kez uyguladığı bir yöntemdi.

Kimse bundan kurtulamazdı.

Belki Nykyrian. Ama neyse ki bu pislik o kadar ölümcül değildi.

Babası dahili telefondan güvenliğı çağırırdı.

Caillen babasının merhameti karşısında yüzünü buruşturdu. "Onu öldürmeme izin verirsen daha kolay olur."

Suikastçı ölmek olan bir balığın suya geri dönmeye çalışması gibi ona karşı mücadele etmeye devam etti. Caillen onu sıkıca tuttu.

Morarmış boğazını temizlemek için öksüren babası başını salladı. "Onun idamını görme zevkini tatmak istiyorum."

Ve o piçi bir domuz gibi yerde debelemeyi tercih ederdi. "Biliyorsun, eğer seninle bir Lig sözleşmesi varsa, bunu yapamazsın. Ama biz bunu öğrenmeden önce onu öldürürsem, bu yasal olur. Kaymamı ve bıçağımı kazara ona birkaç düzine kez saplamamı istemediğine emin misin?"

"Planladığın kazaya hayran olsam da evlat, onu sorgulamayı tercih ederim." Caillen suikastçının kasılmaya başlamasından iki saniye önce boğuk bir patlama sesi duydu. "Kahretsin!" Ayağa fırladı ve babasını yakaladı, sonra da

onu odadan çıkardı. " oluyor?"

Nefesini tutan Caillen dışarı çıkıp kapı sıkıca kapanana kadar cevap vermedi. "İntihar başlığı. Havadan mı geliyor yoksa kesinlikle yutuluyor mu bilmiyorum. Her iki durumda da o öldü ve bizden olmayan biri tehlikeli madde analizi yapana kadar onu solumamıza gerek yok."

Güvenlik görevlileri koridordan koşarak geldiler ama Caillen onların içeri girmesini engelledi. "Oraya girmek için bir tehlikeli madde uzmanına ihtiyacınız var. Suçlu az önce bir şapkaıyla kendini öldürdü."

Kaptan adamlarını geri çekip amirine haber vermeden önce başıyla onayladı. Sonra kaptan babasının bakışlarıyla karşılaştı. "Sizin için bir doktor çağırmama gerek var mı Majesteleri?"

"Ben iyiyim." Babası Caillen'in sırtını sıvazladı. "Oğluma teşekkür ederim. Saldırıya uğradığımı nereden biliyordun?"

Onun için retorik bir soru olan bu soruya cevap vermedi. "Size sorum, güvenliğinizin bundan neden haberi olmadı?"

Babası bir imparatorluk çekiştirmesiyle cübbesini düzeltti. "Açık bir nedenden ötürü yatak odamda kamera yok. Sarayın tek karanlık alanı orası."

Onun kitabında zayıf bir bahane. Babasını suikasta açık bırakan karanlık bir alandansa muhafızlar için bir porno video daha iyiydi. Ama o ne biliyordu ki? "Onu koridorda görmeleri gerekmez miydi?"

Babası ona hoşgörölü bir gülümseme sundu. "Böyle şeylerin ne kadar kolay sanırım en iyi sen bilirsin. İçeri girmek isteyenler bir yolunu bulur." Caillen babasının umursamaz ses tonu karşısında dişlerini sıktı. "Bu konuda çok kararsızsın."

"Benim işimin tehlikesi. Tahta çıktığımdan beri, hayatıma yönelik girişim üstüne girişim yaşadım. Bir süre sonra alışıyorsunuz."

Bunu tartışabilirdi, ancak hayatında ve işinde bu o kadar yaygındı ki, babası gibi o da sadece biri onu öldürmeye çalışmadığında garip buluyordu.

Babası onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu arada inanılmazdın. Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?"

"Bana sürekli elbise giydirmek ve tırnaklarımı boyamak isteyen üç abla. Onlardan kaçamadığım için onlarla dövüşmeyi öğrenmek zorundaydım ve ne yazık ki onlar kızlar gibi vurmuyorlardı. Bu yeterince kötü değilse, hepsi de kirli dövüşüyor."

Babası güldü. "Teşekkür ederim."

Minnettarlığını omuz silkerek . "Sen benim hayatımı kurtardın, benim de seninkini kurtarmam adil olur."

Evzen onu derinden yaralayan bu sözler karşısında sustu. Oğlundan duymak istediği şey bu değildi. Caillen'in onu sevdiği için kurtardığını söylediğini duymak istiyordu.

Sadece bir kere.

O bir erkek ve sert biri. Caillen gibi adamlar kimseye karşı hassas duygular beslediklerini kabul etmezlerdi. Bunu anlıyordu ama oğlunu yeni doğmuş bir bebekken kucağına aldığını hatırlayan içindeki baba, oğlunun kendisini kabul etmesi için yanıp tutuşuyordu.

Bu bir aptalın rüyası. Bunu biliyordu ama yine de asla gerçekleşmeyeceğinden korktuğu bir ilişkiyi arzulayan içindeki sızıyı durduramıyordu. Keşke onu oğlunun büyüdüğünü görmekten mahrum bırakanlara elini uzatabilseydi. Caillen'ın ona ihtiyacı olduğunda yanında olmaktan.

Onları ayıran uçurumu kana bulamak istiyordu.

Caillen onu hâlâ aileden biri olarak kabul etmiyordu. Pek sayılmaz. Kabul ettiği tek kişi kız kardeşleriydi. *Onu benden aldığınız için size lanet olsun piçler.*

Ama en azından artık oğlu vardı. Arzu ettiği kadar yakın ve sıkı bir ilişki olmasa da Caillen hâlâ buradaydı. Şimdilik, kapıya doğru koşmuyordu ve bu yüzden bunu kabul edecek ve Caillen'ın da buranın kendi evi olduğunu hissedeceği bir zaman gelmesini umacaktı.

Ve onun babası olduğunu, bir Dagan kaçakçısı olmadığını.

Darling ve Maris koşarak yanlarına geldiler.

"Ne oldu?" Darling, Caillen'in yanında durur durmaz sordu.

Caillen'in cevabı kısa ve kesikti. "Suikastçı." Kargaşayı açıklamak için bundan daha fazlasına gerek yoktu.

Darling bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. "Birlik mi?"

Caillen başını salladı. "Üzerinde siviller vardı, ama bir Birlik silahı taşıyordu - bunun bir ödöl mü yoksa bir yüklenici mi olduğunu bilmiyorum. Odayı boşaltır boşaltmaz DNA testi yaptıracığım ve yalnız mı yoksa bağılı mı olduğunu ve bir sözleşme yapılıp yapılmadığını öğrenmeye çalışacağım."

Maris endişeli bir kaş çatmayla Caillen'in vücudunu taradı. "İkiniz de iyi misiniz?"

Caillen kaşlarını çattı. "Bu soruyu sorduğın için bile çok kıırıldım. Üzgünüm ama bunun gibi üçüncü sınıf bir pislik beni alt edebiliyorsa, ölmeyi hak ediyorum demektir."

Maris onun haklı öfkesiyle alay etti. "Dövüş yeteneğınızı sorguladığım için beni bağışlayın. Ancak, sizi dışarı çekmek zorunda kaldığımı hatırlıyorum-"

"Sarhoştum."

"Ve yeni ayakkabılarımın her tarafını kanatıyordun."

Caillen'in kaşları, olayı hatırladığı ve tamamen itiraf etmek istemediğı için saklamaya çalıştığı bir gülümsemenin altında eridi. "Evet, onlardan on kişi vardı ve bir tanesi de beni sarhoş etti. Aslında şimdi düşünüyorum da, o kadar dikkatim dağılmıştı ki yirmi kişi olduklarını sandım. Görüşüm o kadar berbattı."

Babası derin bir iç çekti. "Kulak misafiri olduğum hikâyeler. Hayatında ne kadar çok kıl payı kurtulduğın beni ürpertiyor."

Caillen ona ters ters baktı. "Bir dakika önce neredeyse kafamı duvara yapıştıracak olan ben değildim."

Bu konuda haklıydı ve Evzen her ne kadar güvenlik konusunda zeki ve doğası gereğı tedbirli olmakla gurur duysa da, babası olduğu çocuğa kıyasla ne kadar eksik olduğunu fark etti. Kaderin oğlunu yanından almasına neden olan her neyse, oğluna bir imparator için kesinlikle işe yarayabilecek yaşam becerileri kazandırmıştı.

şimdi Caillen'in nezaketini savaş becerilerinin keskin noktasına kadar eğitip bileyebilseydi efsanevi bir lideri olurdu.

Caillen cesedi çıkarmaya gelen tehlikeli madde işçilerini işaret etti. Kendisine ulaşan ilk işçinin maskesini ve eldivenlerini çıkardı, ardından suikastçının kalıntılarını incelemeye gitti.

Adam onu bıraktıkları yerde yatıyordu. Derisindeki yeşilimsi renk Caillen'a ölümün hızlı ve olabildiğince acısız olduğunu gösteriyordu. Ama onu endişelendiren bu değildi.

Diz çökerek Birlik hançerini aldı ve suikastçinin okuyucusunu aradı. Onu buldu ve ayağa kalktı.

İşçi, Phim'in gitmesini engelledi. "Bu bir kanıt."

Gözlerini kadının kızgın bakışlarına dikti. "Gerçekten de öyle ve inceledikten sonra teslim edeceğim." Kadından bir adım uzaklaştı.

Patronu boğazını temizleyip başını sallayana kadar onu tekrar engellemek için hareket etti. Yüz ifadesi öfkeliydi, sonunda geçmesine izin verdi.

Yollarından çekilen Caillen okuyucuyu açtı ve açık dosyaları taramaya başladı. Hepsi onun şüphelerini doğruluyordu. Tipik bir kiralık katil. Onu zavallı bir insanın hayatı pahasına kredi kazanmaya hevesli diğer pisliklerden ayıracak hiçbir şey yoktu. En azından Caillen cihazının güvenliğini aşıp güvenli dosyalarına girmeye başlayana kadar.

Onlar cesedi ararken, küçük hemoroidlerinin neler yaptığını gözden geçirmek için kendini bir köşeye kapattı. Her kasabın sahip olabileceği tipik kredi transferleri. Failin kurban aradığı ilanlar.

Düşük seviyeli bir uzmanı uzak tutacak kadar zor bir şifreleme ve beklemediği ilginç bir külçe.

Kimsenin duymasını istemediği bir telefon görüşmesi yapmak için balkona çıktı.

Nykyrian Quiakides birkaç saniye sonra onu aldı. "Şu anda ne kadar zor durumda olduğunu hayal bile edemiyorum Dagan. Tahliye için kaç kişiye ihtiyacın var ve ne kadar gizli?"

Caillen Nyk'ın kuru ve kalın aksanlı ses tonuna homurdandı. Tüm kabadayılığına rağmen, Caillen ona en son tahliyeye ihtiyacı olduğunu , Nyk ona sineye çekmesini, çünkü onu Garvon hapishanesinden çıkarmak için bir savaş başlatacağını söylemişti. "O tür bir sorun değil."

"Kim o zaman?"

"O da var. Kahretsin, hemen sonuca varmadan önce açıklayamaz mıyım?"

Nykyrian kuru bir kahkaha attı; , birkaç yıl önce evlenmeden önce eski suikastçinin dudaklarından hiç çıkmamış bir şeydi. "Elbette beni aydınlat. Eğer konu bir kadın ya da senin hapse girmen değilse, kesinlikle ilgimi çekti."

Evet, tamam, Nyk haklıydı. Caillen içeriye, suikastçıyı ceset torbasına koydukları yere baktı. "Tirador nedir?"

"Bağlam."

Belli ki bu kelimenin pek çok anlamı var, bu yüzden Caillen içinde bulunduğu durumu kısa ve öz bir şekilde açıkladı. "Babamı öldürmeye çalışan Lig hançerli bir vurucu var. Okuyucusu onu bir olarak listelemiş."

"Kim tarafından listelendi?"

Böylesine düşmanca bir durumda sadece Nykyrianlar resmi bir dile başvurabilir. "Bu kısmı okuyamıyorum, dil bilinmiyor ve çevirmen de tanımlayamıyor. Şimdi size iletiyorum."

Nykyrian okumak için durakladı. "O, Birlik'in emri altında baban için çatışma yaratmak amacıyla kışkırtıcı olarak hareket eden bir sivil-con."

"Anlamı?"

"Birileri savaş istiyor ve bunu babana suikast düzenleyerek başlatmak istiyorlar. Birlik bunun kendileriyle ilişkilendirilmesini istemiyor, bu yüzden denemek için senin lekeni tuttular. İşin kötü yanı, o tek başına olmayacak. Bir başkası hırsına yenik düşecek ve ateş edecek."

"Kahretsin."

"Aynen öyle."

Caillen kaç suikastçının bir milyon kredi daha zengin olmak düşünürken sustu... evet... bu uzun bir listeydi. "Peki ben ne yapacağım?"

"Ördek."

"Tek kelimelik cevaplardan bıktım, Nyk. Burada bir hareket tarzına ihtiyacım var." "Yapılacak bir şey yok, Dagan. Kimin istediğini bilmek zorundasın

savaş ve neden. Sizi temin ederim ki, lekenin bildiği tek şey -ki bu kelimeyi tamamen alaycı bir şekilde kullanıyorum- onu kimin işe aldığıdır ve bu da konuşmadan önce ölecek olan işe yaramaz bir uşak olacaktır."

"Yani başka bir deyişle, aramaya zahmet etmeyin." "Bu zaman kaybı olur."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Caillen bu şekilde çalışmıyordu. "Hiçbir şey yapamam."

"Peki," dedi Nykyrian gergin bir ses tonuyla. "Bunu araştıracağım ama herhangi bir söz veremem. Birlik'in bana af çıkarmış olması orada dostlarım olduğu anlamına gelmez." Nykyrian birlikten ayrılıp da hayatta kalan tek Birlik suikastçısıydı. Bu sonuncusu adamın ne kadar

inanılmaz dövüş yetenekleri vardı. Bugüne kadar Birlik bundan memnun değildi ve Nykyrian'ın bir değil iki büyük imparatorluğun varisi olduğu ve üçüncüsünün kızıyla evli olduğu gerçeği olmasaydı, kafasında hala bir ölüm cezası olacaktı.

Caillen kapının diğer tarafında Darling'i görünce durakladı. Arkadaşına dışarıda babasının konuştuğu yeri işaret etti, sonra da diğerlerinin konuşmasını duymaması için kapıyı kapattı.

Darling kaşlarını çatarak onun karşısında durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Babamı korumak için ne yapabilirim?" Caillen Nykyrian'a sordu.

"Fazla değil. Tiradorlar oldukça düşmanca davranırlar. Bunun da ötesinde, yaptıklarını her zaman birilerinin üzerine atarlar; bunun için para alırlar."

"Nasıl yani?"

"Söylediklerimde ciddiydim. Sadece babanı öldürmek için değil, suçu bir masumun üzerine yıkmak için de oradaydı. Onu ararsanız, muhtemelen yerleştireceği kanıtları bulursunuz."

"Onu aradım ve hiçbir şey bulamadım."

Nykyrian cevap vermeden önce durakladı. "O zaman bu iyiye işaret. Demek ki suikastçınızı kim tuttuysa muhtemelen kanıtları kendileri yerleştirmek isteyecek kadar yakınlar ve bunu yapması için ona güvenmediler."

"Kimliklerini korumak için mi?" "Aynen öyle."

Bu da babasının ölmesini isteyen kişinin camın diğer tarafında duran insanlardan biri olabileceği anlamına geliyordu. Caillen bakışlarını amcasına ve babasının etrafını saran diğer danışmanlara dikti.

İçlerinden biri haindi.

Darling'in kendi düşüncelerini tekrarlayan bakışlarıyla karşılaştı. "Kanıt ihtiyacım var."

Nykyrian alay etti. "O kadar insan arasından bunu elde etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Bu insanlar ne yazık ki aptal değil."

Bu konuda haklıydı. Ve Caillen'ın zihni babasını en iyi nasıl koruyabileceğini düşünürken dönüp duruyordu. "O not hangi dildeydi?"

"Kadim Pralortorian."

Çevirmeninin işe yaramamasına şaşmamalı. Ayrıca onu tanımlayamamış olması da kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. "Bu da ne böyle?"

"Trisani'nin yaklaşık dört yüz yıl önce konuştuğu bir dil." Sadece Nykyrian bu kadar belirsiz bir şeyi bilebilirdi.

"Neden emirleri ölü bir dilde olsun ki?"

"Birlik protokolü. İletişim kurmak için ölü diller kullanırlar, böylece mesajlarını alan herhangi bir sıradan kişi onları anlayamaz." Nykyrian'ın bu dilde akıcı olmasının nedeni de buydu şüphesiz. Suikastçı eğitimi pek çok açıdan işe yaramıştı.

Caillen içini çekti. "Yani her şey Birliğe kadar uzanıyor."

"Şart değil. Birlik'in fesih emri vermekten başka yapacak bir şeyi olmayabilir. Unutmayın, onlar yozlaşmış. Onlara rüşvet vermeye gücü yeten herkes bu işi halletmiş olabilir."

"Başka bir deyişle, arkamı kolla."

"Evet. Çünkü alınma ama bu iş çirkinleşecek. Eğer vuran ben olsaydım, babana bir sonraki vuruşum zirvede olurdu."

Caillen kaşlarını kaldırarak Darling'e baktı ve Darling'in daha önce söylediklerini hatırladı. "Peki ya onların güvenliği?"

Nykyrian güldü. "Amatör gecesi."

"Sevgilim bana Syn'in bile yakalanacağı kadar sıkı olduğunu söyledi."

"Rit'imizi ciddi hafife alıyor. Güven bana. *Sen* bile geçebilirsin o."

İşte bu çok aşağılayıcıydı. "Bunun için teşekkürler."

"Ah, tüylerin diken olmasın. Sen en iyi müteahhitlerden birisin. Biliyorum. Bunu küçümsemek için söylemedim. Sadece yapabileceğini söyledim."

Caillen hâlâ kendini aşağılanmış hissediyordu. Düşünceleri zirveye ve oradayken babasını en iyi nasıl koruyabileceğine yöneldi. "Orada olacak mısın?"

"Hayır. Kiara her an doğum yapabilir. Beni şu anda burada olmaktan alıkoyabilecek ne cehennemin bu tarafında ne de diğer tarafında hiçbir şey yok. Üzgünüm."

Bunun için Nyk'ı da suçlayamazdı. Adam kelimenin tam anlamıyla karısı için canını vermişti. "Her şey yolunda." Hayatta kalmak söz konusu olduğunda yardıma ihtiyacı yoktu. "Benim için tercüme ettiğin için teşekkürler. Seninle sonra konuşuruz."

Nykyrian telefonu kapattı.

Caillen yorgun bir nefes vererek dikkatini telefon görüşmesi boyunca sabırla bekleyen Darling'e çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu Darling'e.

"Gözden kaçırdığın bir şey buldum."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Pardon? Bir şey mi kaçırdım?"

Darling başını salladı. "Saldırmadan hemen önce yayın yapıyordu. Onu geri yönlendirdim ve yirmi saniyelik bir döngü elde edebildim."

"Tamam. Ne yazıyordu?"

Darling elindeki küçük vericiyi itti. Derin, aksanlı bir ses konuştu. "Endişelenmeyin, Majesteleri. Sizin için babanızı öldüreceğim ve sonra

imparator olacaksın."

Caillen'ın yüzündeki kan soldu. "Ne krik..."

"Suçlanan sensin, Cai. Muhafızlar bulmadan önce bunu zar zor çıkardım."
Onu yere bıraktı, sonra da topuğunun altında ezdi. "Birileri hem seni hem de babanı veraset çizgisinden çıkarmayı planlıyor."

Hadi canım.

Tek soru kim olduğuydu. Ve
ne zaman.

Royal Qillaq Eğitim Arenası

"Sırtını koru!"

Büyük stadyumlarının içindeki toprak antrenman ringinde kız kardeşinin etrafında dönen Desideria Denarii, ablasının kılıç darbesi kafasını omuzlarından ayırmadan önce zar zor eğildi. Darbeye kendi darbesiyle karşılık verdi. Bu darbe kız kardeşini geri çekip savunma pozisyonuna geçmesine neden oldu.

Ve bu Narcissa'nın öfkesini doruğa çıkardı. Çığlıklar atarak Desideria'ya var gücüyle saldırdı. Ancak öfkeli saldırısıyla dengesini kaybetti ve Desideria onu bir vuruşta etkisiz hale getirdi, bu da kız kardeşini daha da kızdırdı çünkü kılıcı onlardan on metre uzağa savrulmuştu.

Gürültülü bir takırtıyla tozun içine düştü.

Başını geriye atıp siyah saçlarını omuzlarına döken Narcissa şiddetli bir savaş çığlığı attı ve ona saldırdı. Desideria kız kardeşini kalbinden bıçaklamadan önce kendini zor tuttu; biri ona saldırdığında ve ona açık kapı bırakacak kadar aptal olduklarında bunu yapmak için eğitilmişti. Yine de savaşçı kuralları olmasına rağmen, Narcissa'yı bir alıştırma dövüşünde öldürmeyi reddetti.

Bu onun için günlerce açlık anlamına gelse bile.

Eğitim kazaları yüzünden zaten iki kız kardeşlerini gömmüşlerdi. Desideria'nın üçüncüyü gömmek gibi bir arzusu yoktu.

Bunun yerine Narcissa'nın onu yere itmesine izin verdi ve kız kardeşi yüzüne darbe üstüne darbe yağdırdı. Desideria onun sırtını tekmeledi, sonra da takla atarak ayağa kalktı. Misilleme yapmak için harekete geçti.

"Yeter!"

Eğitmenlerinin bağırışıyla donup kaldılar. Bir metre boyundaki Kara iyi eğitimli bir askerdi. Kısa, arkaya taranmış siyah saçları Narcissa'nınkilere uyuyordu.

Hepsi de aynı keskin, egzotik yüz hatlarını ve siyah gözleri paylaşıyordu. Kaslı ve düzgün vücutlu Kara ve ikiz kız kardeşi bir zamanlar kraliçelerinin Yüksek Muhafız Birliği'nin üyeleriydiler. Desideria'nın annesi ve Kara'nın ablası olan bir kraliçe. Desideria ve dört kız kardeşi eğitilebilir bir yaşa geldiklerinde, Kara onların özel eğitmeni olmak için Muhafızlardan onurlu bir şekilde ayrılmıştı.

Kara o zamandan beri onlara karşı acımasızdı.

Öldür ya da öldürül - teyzesinin tek sloganı buydu ve yeğenlerine de bunu aşılamaya çalışıyordu.

"Narcissa, duşa gir. Patlaman hakkında sonra konuşuruz."

Narcissa burnundaki kanı silerken dudağını büktü ve Desideria'ya ters ters baktı. Tek kelime etmeden, kendisini duş odalarına götürecek merdivenlere doğru ringin karşısına yöneldi.

Teyzesi ona o derin ve sert kaşlarını çattı. "Sen..."

Desideria kanayan dudağını ve şişen gözünü görmezden gelerek teslimiyet içinde içini çekti. "Ceza. Biliyorum." En azından iyi haber, annesinin her zaman şikayet ettiği fazla kilolarının bir kısmını kaybedecek olmasıydı. Bunu yapmak istediği yol bu değildi ama...

Kara ona ters ters baktı. "Şansın varken neden saldırmadın?"

Çünkü Cissy beni sinir edebilir ama sonuçta o benim ablam ve onu seviyorum. öldürmek şöyle dursun, asla gerçekten incitmem. Desideria bu duyguyu yüksek sesle dile getirmemesi çok iyi biliyordu. Kara bunu asla anlamayacaktı.

O Qillaq'tı ve onların böyle zayıflıkları yoktu.

Desideria hemen cevap vermeyince, teyzesi onu gömleğinden yakaladı ve burun buruna gelene kadar sarsıldı - Desideria'nın boyu tam on beş santim daha kısa olduğu için etkileyici bir başarı. Sarsıntının gücü Desideria'nın örgüsünün omzunun üzerinden düşmesine ve sırtından aşağıya gevşekçe sarkmasına neden oldu. "Merhamet yok. Asla. Kim olsun. , *herhangi bir* dövüşte, rakibiniz sizin düşmanınızdır. Anlıyor musun?"

Desideria başını salladı.

Teyzesi onu sarstı. "Yap. Sen. Anladın mı?"

"Evet."

Kara onu savurdu ve o da toprağa yuvarlanmadan önce kendini zor tuttu. "Zavallı atık. Tıpkı değersiz melez baban gibi."

Bu sözler onun içinde derin bir yankı uyandırdı ve kendini dizginleyemeden saldırdı.

Kara onun cüretkârlığına gülerek saldırısını savuşturdu ve ona saldırmak için kendi kılıcını açtı.

Desideria ne yaptığını anlayınca tereddüt etti. Ama artık çok geçti. Geri adım atamazdı. Verilen bir meydan okuma, karşılanan bir meydan okumaydı. Şimdi geri çekilmek resmi ve aleni bir dayak olurdu.

Halkının doğasına uygun olarak, teyzesi onu öldürmek için elinden geleni yaparken acımasızdı.

Ama Desideria teyzesini, kız kardeşini öldürmek istediği kadar incitmek istemiyordu. *Babanın kanı seni lekeliyor.* Bu suçlama etrafındaki herkes tarafından yapılmıştı. Ve doğrudu da. Kız kardeşlerinin aksine, o sadece yarı Qillaq'tı ve bu da onu herkesin gözünde daha az değerli kılıyordu.

Sen benim narin gülümsün, sahip olduğum en değerli şeysin. Babasının ona söylediği son sözleri hâlâ duyabiliyordu. Narin gül, Desideria'nın onun dilinde ne anlama geldiğiydi. Annesini ona bu ismi vermeye ikna etmişti, her ne kadar doğumunda istediği gibi davranmak için anlamı hakkında yalan söylemek zorunda kalmış olsa da. Annesi bunun "güçlü savaşçı" anlamına geldiğini sanıyordu.

Desideria ismi, annesinin onu köleleştiren savaşçı halkına yaptığı bir şakaydı.

Ve şüpheli koşullar altında ölmüştü.

Artık kimsenin onun adını yüksek sesle söylemesine bile izin verilmiyordu ve onun yasını tutması yasaklanmıştı.

Bugüne kadar bunun için de kan dökmek istemişti. Ama şu anda teyzesiyle dövüşürken kendini Gondarion'un bir parçası gibi hissetmiyordu. Annesinin halkının sıcaklığını hissediyordu ve Kara'nın Desideria'nın sevgili babasına yaptığı hakareten dolayı ağladığını duymak istiyordu.

Eğitiminin her bir parçasına dokunmak için derinlere dalarak kılıcını savurdu ve Kara'nın bıçağını yakalayarak bükte. Tek bir ustaca hareketle onu silahsızlandırdı. Desideria kılıcı sol eliyle yakaladı ve Kara'nın etrafında dönerken her ikisini de boğazına doğru tuttu.

Kara'nın boğazı kesilmeden yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Verim mi?"

Kara karanlık bakışlarını daralttı. "Çünkü bu bir eğitim çalışması ve sen hâlâ cezalandırılacaksın."

Tabii ki öyleydi.

Ama savaşı kazanmıştı ve en önemli şey de buydu. "Beni cezalandırabilirsin ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Artık senin öğrencin değilim." Onu yendikten sonra değil. Artık bir ustaydı ve teyzesinin saygısını hak ediyordu.

Karışık kan ya da değil.

Kara başını ona doğru eğdi ve kılıcını almak için elini uzattı. Desideria kılıcı vermeden önce durakladı. O kadar basit olmayacak.

Bu sefer değil. İfadesini boş tutmaya dikkat ederek, kabzayı Kara'ya geri vermeden önce bıçağı kalçasında ikiye böldü.

Kara'nın yanakları pembeleşirken öfkesinin öldürücü bir seviyeye ulaştığına şüphe yoktu. Bu kılıç, öğrencilikten ustalığa terfi ettiğinde annesinin ona verdiği olgunluk hediyesiydi. Ama kaybedince böyle oluyordu. Kazanan kılıcı kırıp kırmamayı ya da sağlam olarak geri vermeyi seçerdi. Sapasağlam iade etmek saygılı bir nezaket göstergesiydi. Koparmak ise en büyük cezalandırma eylemiydi ve çok kişisel bir tokattı. Teyzesi babasına hakaret ettiği için, bu konuda acımasız davranacaktı. Duygusallığa lanet olsun.

Babam iyi bir adamdı. Ve onun onuru için ölümüne savaşırdı.

Eğitim kılıcını kınına sokan Desideria duşlara yönelirken teyzesi de aksi yöne gitti. Hiç şüphesiz yolun her adımında ölümünü planlıyordu.

Daha da iyisi, benim cezam. Çok yakında başına gelecekleri düşünerek içini çekti.

Soyunma odalarına açılan kapıya ulaştığında, annesinin oturma alanının gölgelerinden öne doğru adım attığını gördü. Bu onun nefesini sertçe içine çekmesine neden oldu. Annesi eğitimlerine pek sık katılmazdı, sadece onlara ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduklarını ve kendi yaşlarındayken becerilerinin kendisinin ve kız kardeşlerinin çok gerisinde kaldığını söylerdi.

Desideria'nın daha yaşlı bir versiyonu olan, aynı koyu renk saçlara, koyu kahverengi tene ve siyah gözlere sahip Kraliçe Sarra, Desideria'nın annesinden çok ablasına benziyordu. Sayısız saatler süren dövüş antrenmanları sayesinde vücudu iyice şekillenmiş ve düzgünleşmiş olan annesi, otuzlu yaşlarının başındaki bir kadın gibi görünebilirdi.

Sert ve haşın Sarra'nın yanında hüküm sürecektir bir kral yoktu; halklarının yasalarına göre hiçbir kadın kendisini savaşta yenemeyecek bir erkekle evlenemezdi ve hiçbir erkek annesini yenememişti.

Kadın da yok.

Ama bu annesinin arkadaşsız yaşadığı anlamına gelmiyordu. Aslında, annesinin üç erkek eşi iki adım arkasında duruyordu ve her biri, tıpkı Desideria'nın babası gibi, savaş yoluyla kazanılmıştı. Babası ise buraya düşmüş ve mahsur kalmış bir köleydi. Bir sınır devriyesi onu almış ve bir yarışmanın ödülü olarak bağışlanmıştı.

Annesinin diğer üç eşi Qillaq doğumluydu ve bu nedenle Qillaq kadınları gibi doğuştan savaşçı olarak eğitilmişlerdi. Ancak mükemmel güzellikleri nedeniyle, yaralanmak üzere savaşa gönderilmek yerine açık artırmayla satılmışlardı. Annesinin eşlerinin savaşmasına izin verildiği tek zaman, annesinin onları sahiplendiği zamandı.

Sadece kral olmaya layık olup olmadıklarını görmek için bir savaş. Hepsi başarısız olmuştu. Artık annesinin kaprislerinin merhametine kalmış şımartılmış evcil hayvanlardan başka bir şey değillerdi.

Annesinin gözleri Desideria'nın daha önce hiç görmediği bir gururla . "Kara o kılıca her şeyden çok değer verirdi."

Desideria bu sözlerden duyduğu pişmanlığı tavrına ve yüz ifadesine yansıtmaya özen gösterdi. "O zaman onu elinde tutmak için daha çok mücadele etmeliydi."

Annesi güldü. "Böyle düşünmeye devam edersen, lekeli soyunla benim halefim olabilirsin."

Desideria sürgün edilmesine neden olabilecek bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ne de olsa annesi babasıyla yatmayı seçmiş ve ondan hamile kalmasına izin vermişti. Hatalı soyu için suçlanması gereken biri varsa, o da kendisi değil annesiydi.

Ama annesi bunu duymak istemedi.

"Beni gururlandırdın, Desideria. Artık öğrenci ya da çocuk olmadığına göre, sana Kara'nın Muhafızlarındaki eski pozisyonunu teklif etmek istiyorum."

Bu sözler onu tamamen şaşırtmıştı. Annesinin övgülerinden çok kınamalarına alışkın olduğu için bunu yapmak zor değildi. "Pardon?"

"Beni duydun ve kendimi tekrar etmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Desideria heyecanla annesine sarılmadan önce kendini zor tuttu. Bu iyi karşılanmayacaktı. Qillaq'ların göstermesine izin verilen tek duygu öfke, ama asla savaş sırasında değil ve ara sıra mizahtı. Geri kalan zamanlarda sert ve ciddi olmak zorundaydılar.

Boğazını temizledi ve başını annesine doğru eğdi. "Teklifinizi kabul ediyorum Kraliçem ve beni bu kadar düşünmenizden onur duyuyorum."

yap."

Soyunma odasından çıkmış olmalı ki, Narcissa arkasından soluk soluğa bağırdı.

Desideria döndüğünde kız kardeşinin onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Kız kardeşi onu iğrenç bir alaycılıkla süzdü. "Ne olmuş bana? Ben daha büyüğüm. Senin muhafızlığını hak eden biri varsa, o da benim anne."

Annelerinin gözleri soğuk ve boştu. "Ve sen hâlâ bir öğrencisin. Teyzeni asla yenemedin ve bu nedenle Muhafızlarımda olmaya layık değilsin."

"Ama-"

Annesi, Narcissa'nın sözünü kesen bir hareketle elini hızla kaldırdı. "Beni duydun, *çocuğum*." Bu tek kelime yüzüne inen bir tokattı ve annesinin Narcissa'yı henüz bir yetişkin olarak değil, daha çok eğitime ve disipline ihtiyacı olan küçük bir kız olarak gördüğünü hatırlatıyordu. "Şimdi yerini al."

Kız kardeşinin yüzündeki ifade şiddetliydi ve Desideria'ya rövanş sözü veriyordu. İkisine de öfkelenerek arkasını döndü ve gitti.

Desideria az önce acımasız bir düşman edindiği gerçeğinden nefret ediyordu. İsteddiği bu değildi.

Ama annesinin umurunda değildi. Aksine, birbirlerine olan kızgınlıklarını besledi ve bundan zevk aldı. "Sabah üniformanı giymek için rapor ver. Coryn'in seni zirve detaylarına koymasını sağlayacağım, bu yüzden bizimle ayrılmaya hazırlan."

Kız kardeşinin öfkesine rağmen, bu onda gerçekten de heyecanla zıplama isteği uyandırdı. Daha önce gezegenlerinden hiç ayrılmamıştı. Çocukken babasının yakalanmadan önce gittiği yerleri ve oralarda görüp yaptığı inanılmaz şeyleri anlatmasını saatlerce dinlemişti.

Şimdi nihayet görecekti. Sabırsızlanıyordu.

Dış görünüşündeki sakinliği koruyarak annesine dudaklarını büzerek gülümsedi. "Teşekkür ederim, Kraliçem."

Annesi ona elini uzattı.

Desideria eğilip yüzüğünü öptükten sonra başını eğdi ve oradan ayrıldı. Soyunma odasına girene kadar mutluluğunu belli etmedi.

Kapı kapanır kapanmaz, en iyi arkadaşı ve hizmetçisi Tanith yolunu kesti. Onu.

"Aman Tanrım! Yaptığına inanamıyorum! O kaltağı ezdin ve sana yıllarca ettiği hakaretleri ona yedirdin. Tebrikler!" Tanith ciyaklayarak Desideria'nın kollarını tuttu ve aşağı yukarı zıpladı.

"Ş, ş, ş," diye nefes aldı Desideria, çok istemesine rağmen onunla birlikte zıplamayı reddederek. "Kimsenin seni duymasına izin verme." İkisi de cezalandırılacaktı ve Desideria artık yetişkin rütbesini kazandığına göre, bu geçmişteki cezalarından çok daha kötü olacaktı.

Tanith . "Özür dilerim. Senin adına çok heyecanlıyım! Öte yandan Narcissa... Yerinde olsam yakın gelecekte hiçbir zaman açık bir fincandan içmezdim. Bunun üzerine ne yapabileceğini bilemeyiz."

"İnan bana, biliyorum." Diğer kız kardeşi Gwenela da öğrendiğinde çok kızacaktı. Hâlâ eğitimdeydiler ve Desideria en genç olanıydı. Yetişkin statüsünü kazanan ilk kişi olmaya nasıl cüret ederdi?

Şimdi ikisi de onun kellesini almak için dışarıda olacaktı. "Kazandığıma inanamıyorum."

Tanith gülümsedi. "Evet. Söylediklerinin aksine, sen melezlerden on kat daha iyi bir savaşçısın."

Birinin duyması halinde Tanith'in idam edilmesine neden olabilecek bu hakaret karşısında irkildi. "Böyle söylememelisin."

"Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun. Baban bir kahramandı ve iyi bir adamdı... diğerlerinin aksine. Onların tek yaptığı oturup sızlanmak ve birilerinin kışlarını silmesini beklemek."

Tanith'i de bu yüzden seviyordu. Desideria'nın yaptıklarına sadece o inanıyordu. Babası bir korkak gibi kendini öldürmemişti. Bu onun içinde olmadığı kadar onun içinde de yoktu. Diğer insanların Qillaq'lardan daha zayıf olduğu doğru olsa da, o bir savaşçının kalbine ve bir cyborg'un gücüne sahipti. Savaşçı ruhu onun da içinden akıyordu.

Annemi gururlandıracağım. Hepsine soyunu kanıtlayacak ve babasının adını temize çıkaracaktı. Bu yaptığı son şey olsa bile.

"Suikast başarısız oldu da ne demek?"

"Yeni keşfedilen prensin hesaba katmadığımız yetenekleri var. Ne yazık ki beceriksiz değil ve ne kadar iyi eğitilmiş olduğunu vurgulasam azdır."

"Bunca yıl nasıl hayatta kaldı? Onu kaçırdığımızda sadece bir bebektir. Dönmemesi için yaptığımız onca şeyden sonra döndüğüne hâlâ inanamıyorum."

"Biliyorum. Hem o hem de Evzen doğmuş en şanslı piçler. Ne zaman onları yakaladığımızı düşünsek, kaçıyorlar."

"Tekrar başarısız olamayız. Burada işler hızla çözülüyor. Bugünden sonra kaybedecek bir dakikamız bile yok. Halefiyet sırasının değişmesine izin veremeyiz."

"Sizi duyuyorum ve bir dahaki sefere-"

"Hayır. Planımızı yeniden düşünmeliyiz. Bir sonraki saldırımız bir amaca yönelik olmalı. Hepsinden önemlisi, ölümcül olmalı."

"Peki ya diğer sorunumuz ne olacak?"

"Bunun için de mükemmel bir planım var. Konunun kendi tarafını halledebileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Peki ya sen?"

"Her şey kontrolüm altında. Ama zirve sırasında saldırmalıyız."

"Güvenliği geçebileceğinize emin misiniz?"

"Bu yavan soruyla beni aşağılamayın. Elbette yapabilirim. İki hafta sonra kaderimizde olan hayatı yaşayacağız ve bu hayat, katlandığımız için güldüğümüz kötü anılardan başka bir şey olmayacak."

"Peki ya Desideria?"

"Sadece başka bir kayıp. Bırakın onun adı da babasınıninki gibi sürgün edilsin. O zaman geriye hatırlanmaya değer bir tek biz kalırız."

İki Hafta Sonra

Caillen kulağının içindeki küçük telsizi ayarladı ki kimse Darling ve Maris'in ona nasıl davranması gerektiğine dair talimatlar verdiğini bilmesin. *Gah, gerçekten de beş yaşında bir çocuk gibiyim...*

Sadece gömleğime salyalarını akıtma. En azından ayıkken.

Hâlâ ağır kumaş katmanlarının içinde boğuluyormuş gibi hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Babasını beş yüz yıllık kraliyet de Orczy kıyafet kurallarını yeniden düzenlemeye ikna etmek için elinden geleni yapmıştı ama babası bunu reddetmişti. Görünüşe göre on tonluk yürüyen bir hilkat garibesi gibi görünmek bir onur işaretiydi.

Boggi ona doğru uyarıcı bir bakış fırlatmaya devam etti.

Müstehcen bir hareket yapma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, bunu yapmamak için kendini nasıl tuttuğunu gerçekten bilmiyordu.

Ama bugün babasını utandırmayacaktı. Bugün ölse bile asil görünecek ve asil davranacaktı.

Ve olabilir de. Özellikle de suikastçıları uzuvları ağırlaşırken bir hamle yapmaya karar verirse. Yine de tek yapması gereken giysilerini adama fırlatmaktı. Sadece elbiselerin ağırlığı bile onu ezebilirdi.

"Merak etme, Cai. Biz senin yanındayız."

Halkın içinde ve diğer pek çok devlet adamının yanında olduğu için Darling'in kulağına söylediği cesaretlendirici sözlere yanıt vermedi. Babası, Dokuz Sistem'in en üst kademesini oluşturan çeşitli gezegenlerden gelen bölge valilerini, büyükelçileri, senatörleri ve diğer temsilcileri selamlayabilmek için bir kapının hemen içinde resmi bir duruş sergilemişti - en son bu kadar çok aristoyu bir arada gördüğünde, başı aşağı inip onu öldürmek üzere olan on metrelik bir bıçağın altındaydı.

Evet, bugün de aynı şekilde hissetti. Ama en azından kimse babasına hamle yapmamıştı. Suikastçı şu ana kadar ortalıkta görünmüyordu.

Korkak piç.

Boggi babasıyla konuşmak isteyen kadın ve erkekleri tanıştırmak için solda kalırken o babasının sağında durdu. Işıklar o kadar parlaktı ki herkesi bir hale etkisiyle yıkıyordu. En önemlisi de parlak kumaşları ve mücevherleri parlatıyordu. Bir mücevher hırsızı bunu görse nirvanaya ulaşırdı.

Normal gemi duvarları çoğunlukla gri renkteyken, bunlar altınla kaplanmıştı, böylece parıldıyorlardı. Hizmetkârlar ellerinde çeşitli dünyalardan getirilmiş yiyeceklerle dolu altın tepsiler ve kötü bir fikir gibi görünen alkolle seçkinlerin arasına karışıyordu. İnsanlardan bazıları içkiyi biraz fazla kaçırıyor ve çok rahat konuşuyorlardı.

Caillen kalabalıkta her zaman yaptığı şeyi yaparak odayı taradı ve kendisini öldürmek ya da saldırmak isteyen birini aradı. Ama görünürde bir tehdit yoktu. En azından şimdilik. Darling ve Maris'ten başkası uzak bir köşede, ayaklarını birleştirmiş ve ellerini önünde sertçe kavuşturmuş halde dururken ona gülüyordu.

Ne aptalca bir hareket. Bir oyuncakçının rafındaki kutunun içinde durması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Merhaba millet, benim cinsel organım yok ve çipime programlanmış sadece üç şeyi tekrar edebiliyorum.

"Bu seni öldürüyor, değil mi?" Darling, Caillen'ın sessiz tiradına müdahale ederken şeytani bir kıs kıs güldü.

Maris de ona sataşarak katıldı. "Bu cafcacflı kıyafeti ancak senin seksi gösterebileceğini söylemeliyim." Canının çektiği bir et parçasına bakan memnun bir kedi gibi mırıldandı.

Caillen elini saçlarının arasından geçirmeden önce alçak bir "heh" sesi çıkardı ve onlara ince bir küfür savurdu.

"Ah, işte bu çok kaba." Darling tsked. "Böyle devam edersen seni buna terk ederiz."

Maris alay etti. "Kendi adına konuş. Eğer bu bir davetse, beni arka odaya yaz bebeğim. Sana ne kadar aşık olduğumu bildiğin halde benimle böyle dalga geçmen hiç adil değil Cai."

"Öyle değil mi Caillen?"

Babasının sorusu, dört çift gözün beklentiyle ona bakmasıyla irkilmesine neden oldu. Kahretsin. Ne söylenmişti ve karşısındaki yaşlı çift kimdi?

Neyse ki Darling dikkatini vermişti. "Onlar Ferryn'ler. Büyükelçi Torren ve eşi. Evet. Kesinlikle. Ve onu yatağında istiyormuş gibi gülümse."

Bu son cümleinin neden eklendiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Darling'in dediğini aynen yaptı.

Yaşlı kadın kızardı. "Çok nazıksınız, Majesteleri. Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Hakkınızda sadece harika şeyler duydum."

Gerçekten mi? Bu bir ilk olmalı. Kesinlikle Boggi'nin ağzından çıkmamıştı. Amcasının da. Aslında amcası Caillen'in geride kalması için elinden geleni yapmıştı. Ama suikastçının babasına karşı saldırısını zirvede yapacağından emin olduğu için Caillen babasının yanında kalması konusunda ısrar etmişti.

"Elini öp," diye fısıldadı Darling.

Caillen itaat etti. Kocasıyla birlikte yanlarından ayrılmadan önce daha da kızardı.

Babası kaşlarını çatı. "Biraz dalgın görünüyorsun. İyi misin?" "Meşgul değilim. Sadece etrafımda bu kadar çok aristo olmasına alışık değilim. cüzdanlarını kontrol etmeden ya da tutuklanmamı istemeden."

Darling onun kulağına eğildi. "Fark ettim ki diğer bazı özel anları atlamışsın."

Caillen ona sert bir bakış fırlattı.

Babası onu sırtından alkışladı. "İyi gidiyorsun oğlum. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi."

Evet... Henüz halıya işlememişti. Ama bir bardak daha içki içerse işeyebilirdi.

Başka bir yerde olmayı dileyen Caillen, kendini rüküş bir takım elbise giymiş, aşırı şık bir moron gibi hissetse de yapılanlara daha fazla dikkat etmeye çalıştı.

Desideria annesinin muhafızlarının en arkasında duruyordu. Henüz ileride bir yer edinememişti ama sorun değildi. Önümüzdeki birkaç hafta içinde bunu başaracaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Özellikle de diğer üyeler ona, kraliçeleriyle akraba olduğu için bir şekilde daha az önemliymiş gibi davranmaya devam ettiklerinden beri. Atanmasının kayırmacılıktan kaynaklandığını varsayıyorlardı.

Sanki annesinde bunun zerresi varmış gibi. *Devam et ve benimle alay et.* Tek yaptıkları öfkesini körüklemek ve bu iş bittiğinde onlara meydan okumaya daha da kararlı hale getirmektir. Onu tutan tek şey

Son iki haftadır meydan okumasını engelleyen şey, sosyal faaliyetler konusundaki deneyimsizliğıydi. İki hafta öncesine kadar çocuk sayıldığı için böyle bir etkinliğe hiç katılmamıştı ve liderliği ele almadan önce geride durup yönünü bulmayı tercih ediyordu.

Ancak yıl bitmeden Baş Muhafızlığa yükselecek ve hepsi onu bulunduğu yere getiren şeyin kraliçeleriyle olan kan bağı değil, yeteneklerine ve becerilerine duyulan saygı olduğunu öğrenecekti. Deside>

"Şunlara bak," dedi annesi ana dillerinde, en eski Muhafız üyelerinden biri olan Pleba'ya sahte bir gülümsemeyle. "Hepsi tavus kuşu gibi, aralarında bir horoz bile yok."

Desideria annesinin hakareti karşısında kaşlarını çattı. Ne yazık ki doğruydı. Qillaq standartlarına göre son derece kadınsı olan annesinin şımartılmış eşleri bile Desideria'nın evden ayrıldığından beri gördüğü her şeyden çok daha erkeksiydi. Babasını asla kadınsı bulmasa da, arkadaşlarının ve ailesinin onun gibi dünya dışından gelenlere karşı neden bu kadar sert davrandığını şimdi anlıyordu.

Sadece ölçemediler. Bu gerçekten korkutucuydu. Bir sevgili bulmakla ilgilendiğinden değil -birini düşünmesine bile izin verilmeden önce bir yetişkin olarak bir yıl geçirmesi gerekecekti ve o zaman sadece savaşta hak kazanırsa.

Şu anda kesinlikle ona hitap eden bir şey değildi. Aklında erkek türüyle ilgili her şeyden çok daha fazla şey vardı.

Seks bekleyebilirdi. Erkekler iyiydi, ama hiçbir şey...

Bir köşeyi dönerken düşünceleri dağıldı ve gerçekten tökezledi.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Nefes nefese, tek yapabildiği bu gemide bulmayı umduğu son şeye bakmaktı.

Tam bir erkeksi tanrı.

Hiç şüphesiz, gördüğü en yakışıklı adamdı ve böyle düşünen tek kişi de o değildi. Odadaki her kadın ona şehvet dolu gizli bakışlar fırlatırken, o bu bakışlardan habersiz duruyordu. Birkaç kadın grubu ayrı ayrı durmuş, onunla ve ona yapmaktan hoşlanacakları şeyler hakkında müstehcen yorumlar yapıyordu.

Ama onun dikkatini çeken sadece görünüşü değildi. Bu onun varlığının . Vücudunun şeklini gizleyecek kadar ağır cüppelerle örtülü olmasına rağmen, tek ayağının üzerinde, başı eğik, gözleri yoğun bir şekilde duruyordu...

Bir askerin duruşu.

Bundan daha fazlası, bakışları kalabalığı tararken yakışıklı yüzündeki taş gibi ifadeydi. Keskin. Uyanık.

Yırtıcı. Odadaki herkesi potansiyel bir tehdit olarak değerlendirdiği çok açıktı. Ölümcül bir katil aurası ona yapışmış, herkesi sadece bir kez saldıracağı ve bunu yaptığında ölümcül olacağı konusunda uyarıyordu.

Kalp atışları şiddetli bir adrenalin patlamasıyla hızlanırken omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Kesinlikle muhteşemdi. Kısa siyah saçları yontulmuş bir yüzü çerçeveliyordu ve o kadar lezzetliydi ki ona bakmak zordu. İçinden yabancı bir titreme geçti.

Ve adamın koyu renk gözleri onunkilerle buluştuğunda, tüylerinin diken diken olmasına neden olan bir takdir ürpertisi hissetti.

Evet... *Bunun* için dövüşmeye ve daha fazlasını yapmaya hazırdı. "Caillen! Yüzünü gevşet. Nive'ları korkutuyorsun."

Darling'in kulağına gelen sesi onu irkiltince Caillen gözlerini kırptırdı. Arkadaşı haklıydı. Her zamanki buluşma yerlerine dadanan istenmeyen kalabalıkların yanında bir zırh gibi giydiği o derin, yoğun kaş çatma hali vardı. Evden her ayrıldığında ya da çevresinden rahatsızlık duyduğunda bu onun temel varsayımıydı. Sert görünürsen kimse sana bulaşmazdı.

Katil gibi görünürseniz sizden tamamen kaçarlardı.

Bu da babasıyla birlikte çalışan yaşlı ekibin yanında iyi bir şey değildi. Şansı yaver giderse içlerinden biri kalp krizi geçirecek ve bu yüzden dava edilecekti.

"Şimdi ağır antidepresan kullanıyormuş gibi görünüyorsun."

Caillen iç çekti. Kaybettiği için kazanamazdı. En azından birinin onu izlediğini haber veren o tanıdık karıncalanmayı hissedene kadar böyle düşünüyordu.

Hızlı bir taramayla...

Oh, evet. *İşte bu gününüzü aydınlatacak*. Enfes bir kadındı. Dar, yani t-i-g-h-t, bordo deri Armstitch takım elbise giymiş ve bir tür askeri işaretle süslenmişti; kadının dolgun kıvrımları ağzını sulandırıyor. Koyu renk saçları egzotik yüzünden geriye doğru kazınmış ve ensesinde sert bir topuz haline getirilmişti. Bir kadının bu kadar sert bir saç modeliyle iyi görünmesi zordu ama o bunu iyi taşıyordu ve bu da adamın, saçları omuzlarına döküldüğünde çıplak halinin ne kadar daha iyi görüneceğini merak etmesine neden oldu.

Teni koyu kahverengi bir renkteydi ve o kadar pürüzsüzdü ki tatmak için can atıyordu. Ama onu çağırın dudaklarıydı. Mükemmel bir yay, öpücükleriyle şişmek için yalvarıyorlardı. Evet, tırnaklarının etinde yarattığı hissi hayal edebiliyordu, derinlere iniyordu, başını geriye atarken-

Darling'in kulağındaki sesi azarlamasıyla keskindi. "Onu pantolonunun içine koy, Cai. O yasak bölge."

Cehennem gibi.

"Ciddiyim Caillen," diye araya girdi Maris. "Eğil oğlum. O Qillaq."

Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Ah kahretsin. Bu doğru değildi. Qill'ler erkeklerden nefret eden, kış tekmeleyen, omzumda bir çipim var diyen kadınların en kötü türüydü. Duyduğuna göre, yaklaşık iki yüz yıl önce bir savaş nüfuslarının büyük bir kısmını ve neredeyse tüm erkeklerini tüketene kadar normalmişler. Hayatta kalan kadınlar düşmanlarını bombalayarak yok etmiş, sonra da gezegenlerini yeniden doldurmak için yeterince düşman erkeği köle olarak almışlardı. Bir sonraki nesil, bir daha asla başka bir ordu tarafından yenilmeyecek kadar vahşi kadın ve erkekler yetiştirmeyi amaçlamıştı. Aslında, savaş sanatları ve hukuk, medeniyetlerinin her parçasının bel kemiği idi.

Ayrıca kendi içlerine kapanmışlar ve diğer gezegenlerin siyasetine nadiren karışmışlardı. Hükümette bazı erkekleri olsa da, bu nadirdi. Erkekleri asker olmak ve damızlık tutmak için ayrılmıştı.

Evet, bir ya da iki gece onun tarafından tutulmak benim için sorun olmazdı.

Yine de o daha iyi biliyordu. Her ne kadar nefis bir kadın olsa da, kendisine emir verme ihtiyacı hisseden kadınlardan nefret ederdi. Annesi olmakla gardiyanı olmak arasında gidip gelen üç kız kardeşle yaşadığı uzun yıllar, bu tür kadınlar söz konusu olduğunda ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Güçlü kadınlar onu tehdit etmiyordu. Onları tercih ederdi. Ama hayatını yönetmeye ya da ayakkabılarını bağlamaya çalışmalarını da istemiyordu. Kararlılıklarını başkalarına yöneltmedikleri sürece, o iyiydi. Yemeğini kesmek için yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdiklerinde...

Kan istiyordu.

Çok yazık. Çünkü oradaki kadınla birkaç saat geçirmek hiç de fena olmazdı.

Ama onu sadece delirteceğini bildiği bir şeyin peşinden koşacak kadar aptal değildi. O da o yoldan bir kez çok fazla geçmişti. Bu yüzden

Onun yerine, kendisini kulübesindeki son biftekmiş gibi süzen yaşlı pumaya bir gülümseme sundu.

Bana yardım et.

Desideria üzerine bir gölge düştüğünü hissetti. Gözlerini kırıştırarak annesinin öfkeli bakışlarına odaklandı.

"Şimdi de seni mi bekliyoruz? Seni kraliçe olarak atayan notu kaçırdım mı?"

Köşedeki yakışıklı adama bakmayı tamamen bıraktığını fark ettiğinde yüzüne bir sıcaklık yayıldı. *Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.*

Yine de zorlayıcı ve karşı konulmaz biriydi. Senatörün onunla konuşmaya çalışırken elini göğsünde gezdirmesi de bunu kanıtlıyordu.

"Bağışlayın beni, Kraliçem. Bir şey gördüğümü sandım."

"Bana hayal kuruyormuşsun gibi geldi Desideria. Seni terfi ettirerek bir hata mı yaptım?"

Bu sözler içindeki tüm arzuyu söküp attı ve buz gibi bir su gibi çarptı. "Hayır, hanımefendi."

Annesinin öfkesi daha da şiddetlendi. "O zaman dikkatini versen iyi olur yoksa kendini bir sonraki mekikle eve dönerken bulursun."

Utanç içinde. Bu kız kardeşlerini ve teyzesini delicesine mutlu ederdi.

Desideria diğer Muhafız üyelerinin alaycı sırıtışlarını görünce bir deliğe girmek istedi. Onlara göre bu sadece buraya ait olmadığını doğruluyordu.

Ve ne için? İsimsiz bir adam için mi? Evet, seksi ve ateşliydi ama kariyerine ya da itibarına değmezdi. Hiçbir erkek değmezdi.

Utançtan ölmek istiyordu. Ne olursa olsun, dikkatinin tekrar dağılmasına izin veremezdi. Bunu göze alamazdı. Annesinin arkasına düşerek onları odadan dışarı kadar takip etti, kadın ya da erkek hiç kimseye daha fazla dikkat etmemeye kararlıydı.

Ateşler içinde olsalar ve kendilerine şeytan diyerek etrafta koştursalar bile.

Yine de gitmeden önce hızlıca arkasına bakmaktan kendini alamadı. O adama bakarken, adam da ona baktı ve bakışları sınıksız kenetlendi.

Ağzının bir köşesi, şimdiye kadar gördüğü en çekici ve garip bir şekilde alaycı gülümsemeye dönüştü. Sanki bir sırrı vardı ve onu bunu duymaya davet ediyordu. Yanına gidip ne olduğunu sormak istemediğine lanet olsun.

Aklımı kaçırdım.

Eğer kafasını ait olduğu yere geri getirmezse, işini ve annesinin katı kalbinden sonunda çıkarmayı başardığı azıcık saygıyı da kaybedecekti.

Hiçbir şey buna değmezdi. Hiçbir şey.

Onunla arasındaki geçici bağı kopararak odadan çıktı.

Caillen bilinmeyen Qill'in gitmiş olmasından dolayı bir hayal kırıklığı hissetti.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun tipi değildi. Hem de hiç.

Evet ama en azından sıkıcı olmazdı. Ki etrafındaki şımartılmış kadınlar öyleydi. Evet, zeki ve güzellerdi. Ama gerçek dünyanın neye benzediği hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve bunu herkesi yöneten yasaları yapan insanlar için sadece iğrenç ve sorumsuzca değil, aynı zamanda safça buluyordu. Rahat seyahatleri ve yüksek fiyatlı eğitimi dünyevi deneyim sanıyorlardı. Onun varoluşunda dünyevilik, dört kişiyi doyuracak on öğün yemek yapmak için bir avuç fasulyeyi bir araya getirebilmek anlamına geliyordu. Evini ve ulaşım araçlarını en az parçayla ve en az maliyetle tamir edebilmektir.

Bu insanlar sorunların ne olduğunu bildiklerini sanıyorlardı ama kırılan önemsiz bir oyuncak için ağlayan üç yaşındaki bir bebek kadar bilgisizdiler çünkü onlara göre *bu* dünyanın sonuydu. Gerçekler onlara hiç dokunmamıştı. Gerçekten dokunmamıştı. Paraları onları, çirkin olan her şeyi dışarıda tutan koruyucu bir duvarın arkasına hapsetmişti.

Anne ve babanın sevgisine sahip olamamak, doğru okula girememek ya da en üst düzeyde bir işe sahip olamamak bir trajedi değildi. Bencil ebeveynlerinin aşırı şımartılmış kalplerinde çocukları için yer açamamalarını utanç verici buluyordu ama bu onların bahsettiği gibi bir felaket değildi. Trajedi, zaten beş parasız ve evsiz kaldıktan sonra tedavi masraflarını karşılamaya çalışırken bir gün daha hastanede kalmayı göze alamadığınız için sevdiğiniz birinin ölümünü izlemek ya da sadece iki haftalık yemekleri için bedenlerini satan insanları tanımaktır. On yaşına gelmeden anne babanız gömmek ve ardından kira ödemek zorunda kalmaktır. Kız kardeşinizin tedavisi mümkün olmayan ve siz yapmazsanız onu öldürecek bir hastalığın ilaç parasını ödemek için kan satmak zorunda kalmaktır. Sırf aynı kız kardeşin haftalarca gecikmiş olan doktora gitme ihtiyacını giderebilmek için günlerce aç kalmak ve sonra da doktoru kısmi bir ödeme almaya ikna edebilmeyi ve bir oda dolusu insanın önünde kışınızı sokağa atmamayı ummaktır.

Bunlar gerçek dehşetlerdi. "Sevdiğin" tabloyu satın alamamak, çünkü biri senden önce davranmıştı. Ama etrafındaki insanlar için

ikincisi destansı boyutlarda bir trajediydi.

Ben buraya ait değilim.

Dürüst gerekirse, istemedi.

Midesinin bulandığını hissederek babasının dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

Babası ona beklenti içinde baktı ve bu, karnına bir yumruk gibi indi. Babasını sadece birkaç aydır tanıyor olmasına rağmen, içinde yaşadığı dünyaya rağmen onu sevmeyi ve ona saygı duymayı öğrenmişti. Adam ona değer veriyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ama bu...

Sadece bir molaya ihtiyacı vardı. "Kendimi iyi hissetmiyorum-"

"Sen iyi misin?" Babasının gözlerindeki endişe midesini daha da sıktı.

"Olacağım. İzninizi isteyebilir miyim?" Böyle konuşmaktan nefret ederdi. Onun dünyasında, bu değişim tamamen farklı olurdu... *"Hey, baba, sanırım kusacağım. Kafamı vurup biraz kestireceğim, tamam mı?"*

Ama bunu bu grubun yanında yüksek sesle söylerse hem babası hem de Boggi bayılıp ölürdü.

Babası bir korumaya el salladı. "Acele etmeyin. Yemeğe gelemeyecekseniz lütfen bana haber verin ki ben de diğerlerine haber vereyim."

"Emredersiniz efendim." Caillen arkasını döndü ve o sinir bozucu muhafızla birlikte kalabalıktan uzaklaştı. Sanki kendini korumak için birinin yardımına ihtiyacı varmış gibi. *Hazır başlamışken çenemi de silmek ister misin?*

Darling ve Maris onunla koridorda buluştular.

"İyi misin?" Darling kaşlarını çatı. "Kusacakmış gibi görünüyorsun."

En azından Darling gerçek dili kullanıyordu. "Bu boktan yerden geldikten sonra nasıl bu kadar normal olabiliyorsun?"

Darling ona orantısız bir sırtıma yaptı. "Benim cehennem arkadaşlarım. Tüm akıl sağlığımı size borçluyum çocuklar." Evet, Darling'in bahsetmeyi unuttuğu şey ise yaşadığı çifte hayattı. Buradaki herkes için o bir kraldı. Arkadaşlarına göre ise Birlik tarafından seçilen masum kurbanları koruyan, aranan bir kaçaktı. Başına büyük bir ödül konmuş biriydi.

Caillen Maris'e baktı. "Normal olmadığını biliyorum."

Maris güldü. "Aslında şatafatı ve nezaketi seviyorum. İnsanların çıkarları için birbirlerini rutin olarak öldürdüğü bir evrende nezaketin olmasını ferahlatıcı buluyorum."

"Evet, ama fark etmediysen söyleyeyim, tüm bu nezaket sahte."

Maris kibirli bir kaşını kaldırdı. "Sahtekârlık, birine çiçek götürüyormuş gibi yapıp kapıyı açtığında yüzüne ateş etmektir. Birinin sorunlarını sempatiyle dinlerken ona gülümsemek, en iyi arkadaşımı gibi davranmak ve sonra onu mahvetmek için arkasından her şeyi yapmaktır. Toplanan gizli bilgileri alıp onlara karşı kullanmak. Alçaklık ve zalimlikten başka bir sebep olmaksızın kişisel sırlarını başkalarına ifşa etmek. Daha da kötüsü, size yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadıkları halde kıskandığınız ve onların başardıklarını asla başaramayacağınızı bildiğiniz için onlar hakkında yalan söylemek."

Maris başparmağıyla omzunun üzerinden bıraktıkları insanları işaret etti. "Aristoların kendi çıkarları için çalıştıklarını ve acımasız olduklarını herkes bilir. Sizi umursuyormuş gibi yapmazlar ve halka açıklanmasını istemediğiniz hiçbir şeyi onlara söylememeniz gerektiğini bilirsiniz. Bu konuda sözümüzü sakıymayız. Yine de birbirimize ve eden tüm siyasi entrikalara saygı duyuyoruz. Bence bu dürüst bir ihanet. Bir senatör diğerini öldürdüğünde kimse şaşırmaz. Ya da bir imparator rakibinin ölümünü emrettiğinde. Ancak insanlar en yakın arkadaşları arkalarından konuştuğunda ya da küçük bir kıskançlık veya düpedüz alçaklık dışında gerçek bir neden olmadan onları mahvetmeye çalıştığında her zaman hayrete düşerler."

Caillen şimdi Maris'in haklı olduğunu anladığında gerçekten korkmuştu. "Biliyor musun, berbat bir şekilde, bu mantıklı. Sadece sen her şeyi bir perspektife oturtabilirsin."

Maris omuz silkti. "Her şey bakış açısıyla ilgili, dostum. Bu ve hayat sana dışkı fırlattığında hızlıca eğilme yeteneği."

Caillen odasına girerken onun beklenmedik geri dönüşüne güldü ve koruması koridorda kaldı. Maris'in böyle konuşması hiç de karakterine uygun değildi. "Sanırım sonunda onu bozduk, sevgilim."

Maris cevap vermeden önce Darling onun sözünü kesti. "Kalmamızı mı istiyorsun yoksa biraz dinlenmeye mi ihtiyacın var?"

"Biraz zamana ihtiyacım var."

Darling onun omzuna sempatik bir şaplak attı. "Her şey daha kolay olacak. Yemin ederim."

Caillen buna bir an bile inanmadı. Ama nezaketini takdir etti. İkili bir hayat sürmeyi bilen biri varsa, o da Darling'di. "Teşekkürler."

Cüppesini çıkarıp ayaklarının dibine yığılmalarına izin vermeden önce onların gitmesini bekledi. Onları tekmelemek için çocukça bir istek duydu.

En üzücü kısmı? Bu lanet şeyler gemisi kadar pahalı ve zamanında onu ve kız kardeşlerini yaklaşık altı yıl boyunca doyurabilirdi.

Ellerini saçlarında gezdirerek sırt çantasını sakladığı dolabına yöneldi. Siyah ve yıpranmış olan bu çanta yıllardır onun güvenlik battaniyesi olmuştu. Her durum için bir alet. Bu, onu birçok çetin sınavdan geçiren sihirli çantasıydı.

Kutuyu açıp geçmişine ait eşyaları karıştırırken gülümsedi. Silahlar, kurutulmuş yiyecekler, giysiler...

Ve son olarak.

"İşte " Eski bağlantısını çıkardı ve avucunun içine aldı. İhtiyacı olan şey buydu.

Kulağındakiyle değiştirerek kız kardeşini aradı. Evlatlık olduğunu ona söylemedikleri için Shahara ve diğerlerine hâlâ kızgındı ama anlıyordu.

Onlar için aileden biriydi. Nasıl olduğu önemli değildi. Babaları onu kucağına alıp geldiği anda, üçü de onu kalplerine kabul etmiş ve bir daha asla arkalarına bakmamışlardı.

"Cai?" Shahara'nın bir kadına göre derin ve boğuk bir sesi vardı, bu da çocukken çok işine yaramıştı çünkü Kasen ve Tess'in aksine ona tiz ses tonuyla bağırıyordu. "Sen misin, pook? Seni çok özledim! Neden beni arayıp yeni hayatında neler olup bittiği hakkında bilgi vermedin?"

Sadece en büyük kız kardeşinin yapabileceği bir sevecenlikle gülümsedi. "Selam. Babamın beni boğduğu şeylerle çok meşguldüm. Senin neyin var?"

"Hiçbir şey." Sesinin iki oktav düşmesine neden olan kırılmış bir yanıt. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Kulağına gelen tatlı sesle midesi daha da düğümlenirken kuru dudaklarını yaladı. Tanrım, onu nasıl da özlemişti. "Bir sorun olduğunu kim söyledi?"

"Tatlım, seni tanıyorum. Bu ses tonunu biliyorum. Üzgünsün ve acı çekiyorsun. Neler oluyor bebeğim? Gelip senin için birini öldürmemi mi istiyorsun?"

Kız kardeşinin pek de boş olmayan tehdidine gülümsedi. Eski bir ödül avcısı olarak muhtemelen ondan daha fazla insan öldürmüştü. "Benimle savaşmak için sana ihtiyacım yok. Sadece dostça bir ses duymak istedim."

Sanki kendi tarafında bir şey açıyor gibiydi. "Senin için her zaman burada olduğumuzu biliyorsun."

"Aynen." Evrenin öbür ucunda olmasına rağmen onun için ölümüne savaşağını bilmek harikaydı. Zihninde onun nasıl görünmesi gerektiğine dair mükemmel bir görüntü canlanıyordu. Uzun kızıl saçları ve ona her baktığında anne sevgisiyle dolan altın gözleri. Onunla konuşurken büyük olasılıkla saçının bir tarafını kulağından geriye doğru çeker ve bir elini bağlantısının yanında tutardı. Bunun için bir nedeni yoktu, sadece garip bir tuhaflığı vardı. Ve muhtemelen onu yumuşak ve nazik gösterecek dökümlü çiçekli bir elbise giyiyordu. Evrenin cehennemden çıkardığı en iğrenç pislikleri alt edebilecek bir kadın için tam bir çelişki.

"Benimle konuşacak mısın yoksa kulağımın dibinde nefes alıp vermeye devam mı edeceksin?" diye sordu.

"Kulağına nefes almayı seviyorum."

"Sen hasta bir adamsın, Cai. Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

Normalde bunu komik bulurdu ama şu anda değil. Şu anda, bu sözler onu kesiyordu. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?"

"Hatayı bende bul. Şaka yaptığını biliyorum. Sadece bana söylenmeni duymak istemiyorum, tamam mı?"

"İşte bu kadar. Resmen endişelendim. Gelip seni alayım mı?"

Onun gözünde hiç büyüyecek miydi? "Ben çocuk değilim, Shay."

"Öyle olmadığını biliyorum. Hayatımda kocam dışında güvenebildiğim tek insan sensin. Ve seni üzgün duymaya dayanamıyorum. Senin için birini incitmek istiyorum. Seni seviyorum Caillen. Bunu bilmeni istiyorum."

Bu sözleri bir can simidi gibi tuttu. "Ben de seni seviyorum."

Sonra arka planda Syn'in sesini duydu. "Koordinatları bende var. Bizi iki saat içinde oraya götürebilirim. Gemime yakıt almamı ister misin?"

Bu onu güldürmeyi başardı. "Deli kocana söyle, kesinlikle onun yardımına ihtiyacım yok. Eğer gölgesini bile görürsem, onu kendim vururum." Rol yapmadan ya da kelime dağarcığı, söz dizimi veya telaffuz konusunda endişelenmeden sohbet etmek çok güzeldi. "Buyurun, sizi tutmayayım çocuklar. Sadece kontrol etmek istedim."

"Pekâlâ." Ses tonu çekingendi ve bu sayede hâlâ onun için endişelendiğini anladı. "Güvende kal ve bana ihtiyacın olduğunda sadece bir telefon uzağında olduğumu unutma. Eğer fikrini değiştirirsen, deli kocam beni iki saat içinde sana getirebilir."

Bağlantıdaki kapatma düğmesine uzanırken başını salladı. "Teşekkürler." Telefonu kapattı ve son sözleri üzerine dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirmeye devam ederken bile içini çekti.

Hayatı nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti? Geçmişte bir çukura uzanıp evrenin ruhunu geri almasına izin vermek istediği çok zaman olmuştu. Uğraşmak zorunda kaldığı saçmalıkların, onu geçici olarak acı içinde bırakacak kadar iğrenç bir öfkeyle üzerine yağdığı zamanlar.

Bu o zamanlara hiç benzemiyordu ama yine de kendini yenilmiş hissediyordu. Kaybolmuştu. İncinmiş.

Onu parçalayan duyguları açıklayamıyordu. Onlar oradaydı, güvenini parçalıyorlardı. Babasının onu hiç bulmamış olmasını dilemesine neden oluyorlardı.

Bu kadar sızlanma yeter. Kahretsin, Cai, bir aristoya dönüşüyorsun. Gah. Neyim var benim böyle?

Bu kesinlikle o değildi. Parası ve gücü vardı. Aptallığından başka hiçbir sorunu yoktu.

Bu konuyu daha fazla düşünmek istemeyerek sırt çantasını kapattı ve kanepeye uzanarak portal penceresinden dışarı, yetişkinliğinin her gününde ona rehberlik etmiş, onu korumuş ve rahatlatmış olan yıldızlara baktı. Gemisine geri dönmek, düşman bir sektörde ölümcül bir koşu yapmak için neler vermezdi...

Ama onlara bakıp düşünceleri bulanıklaştırken, aklının alamayacağı bir yerden zihnine bir görüntü sıçradı.

Dudaklarını öpmektense kıcını tekmelemeyi tercih ettiğini söyleyen küstah bir yürüyüşe sahip siyah saçlı bir Qill'in görüntüsüydü. Aslında ikincisini elde edebilseydi birincisine aldırmazdı.

Evet.

Ben gerçekten hasta bir piçim. Kadının ona neden çekici geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonuçta bildiği bir şey vardı.

Onun için aptalca davranacaktı ve kesinlikle onu bir dünya acıya .

Bazı cazibeler bir ölümlünün reddedebileceğinden çok daha fazlaydı ve o, şimdiye kadar karşılaştığı en büyük cazibelerden biriydi. Evet, bir dahaki karşılaşmalarında kesinlikle onun kendisini yoldan çıkarmasına izin verecekti.

Desideria geniş odalara girdiğinde annesinin migren ilaçlarını buldu. Annesinin yemin migren, mangina dediği şeylere sahip erkeklerle çevrili olmaktan kaynaklanıyordu.

Komodine uzandı ve doğru şişeyi bulana kadar birkaç şişe aradı. Çekmeceyi kapatırken küçük şişe elinden kaydı.

"Harika," diye nefes aldı. Uyandığından beri kötü bir damla hastalığı geçiriyordu. Hiç şüphe yok ki sinirlerinden ve

Daha da kötüsü, şişe yatağın altına, kolayca ulaşamayacağı bir yere yuvarlanmıştı. Şişeyi almak için eğildi, sonra başı yatağın altından geçen havalandırma deliğine yaklaştığı anda dondu kaldı. Hafif bir sesin hayatında duyduğu en şok edici şeyi söylediğini duydu.

"Sarra o gemiden ayrılmadan önce ölmüş olacak. Eğer bu süreçte Desideria'yı ele geçirebilirseniz, çok daha iyi olur. Eğer ikisinin de kellesini bana teslim edebilirsen, annesini kurtarmaya çalışırken yiğitçe ölen bir devlet kahramanı olmasına bile razıyım."

"Düşündüğünden daha zor. Her yerde kameralar ve güvenlik var."

"Bana onları atlayamayacak kadar beceriksiz olduğunu mu ?"

"Asla."

"O zaman başlamanızı öneririm. Bu iş ne kadar çabuk biterse hepimiz için o kadar iyi olur."

"Yapılacak."

"Güzel, çünkü bir sonraki yayın onların öldüğüne dair bir haber akışı değilse, birisinin kendi başına bir aksilik geldiğini ve bir hava kilidinden dışarı atıldığını anlatan bir haber akışı olacaktır."

Desideria geri çekildi, kalbi küt küt atıyordu. Birisi annesini öldürecekti...

Kendi hayatı onun için önemli değildi. Tam olarak doğru değil. Ölmek istemiyordu ama kendi hayatı annesininkine kıyasla önemsizdi. Yüksek Muhafızlar'ın bir parçası olarak, kraliçesini korumak için canını ortaya koyacağına dair yemin etmişti. Annesini güvende tutmayı başaramazsa, kendi hayatını da kaybedecekti.

Muhafızların tüm üyeleri, nöbetleri sırasında kraliçenin bir suikast sonucu ölmesi halinde idam edilecekti.

Çok geç olmadan annesini uyarmak zorundaydı. Daha yakına eğilerek planlarını duymaya çalıştı ama sesler çok zayıftı. Sanki birinin onları dinlediğini fark etmişler gibi boğuktu.

Desideria havalandırmaya yaklaştı...

Şimdi sesler tamamen kaybolmuştu.

Lanet olsun.

İlacı kaptığı gibi hızla geminin ön güvertesine geri döndü, annesi Pleba ile konuşurken diğer aristolar da yanlarında sürükleniyordu. Nedenini bilmiyordu ama parlak giysileri ona birbirlerinin etrafında dönüp duran kuşları hatırlatıyordu.

Koyu kahverengi ve siyah giyinmiş olan annesi hariç. Qillaqlar bedenin bir sanat eseri olduğuna, sergilenmesi ve takdir edilmesi gerektiğine inanırlardı; neden bir şeyi mükemmelleştirmek için çalışıp da onu kumaş katmanları altında saklayalım ki? Bu yüzden annesinin elbisesi, vücudunun diğer ırklar tarafından açıkta bırakıldığında kaba bulunan kısımlarını zar zor örten deri kayışlardan oluşuyordu.

Yine de Desideria grubunun geri kalanına kıyasla çok muhafazakârdı. Vücuduyla gurur duysa da onu sergilemekten çekinirdi. Son derece kaslıydı, ancak ailesindeki diğer kadınlarla karşılaştırıldığında oldukça kiloluydu ve annesi ve kız kardeşlerinin kilosunu aşağıladığı çok uzun yıllar, onu tekrar ona saldırmaya başlamamaları için çok fazla gösterme konusunda çok bilinçli hale getirmişti.

Annesi Desideria'nın yaklaştığını görünce durakladı. Onu sinirlendiren buyurgan bir hareketle ilacı almak için elini uzattı.

Desideria tereddüt etti. "Sizinle konuşabilir miyim Kraliçem?"

"Konuşun."

Bakışlarını Muhafızların üzerinde gezdirerek kimin kayıp olduğunu zihnine not etti. "Xene ve Via nerede?" Havalandırmadan duyduğu boğuk kadın sesi onlardan biri ya da her ikisi olmalıydı. Başka hiç kimsenin annesine onu öldürecek kadar yaklaşmasına izin verilemezdi.

"Tuvalete gitmeleri gerekti. Onlara katılmak ister misin?" Elini tekrar uzattı. "İlacım."

"Anne-"

Annesi, Desideria'nın toplum içindeyken yasak olan bir unvanı kullanması üzerine boğazını sertçe temizledi.

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Özür dilerim Kraliçem ama vereceğim haber son derece önemli."

"O zaman konuşun ve baş ağrımı arttırmak yerine iyileştirmek ilacımı verin."

"I..." Kararsızlık içinde dudağını ısırды. Ya katil yalnız çalışmıyorsa? Muhafızların başka bir üyesi de bu işin içinde olabilir. Doğru.

Şimdi, gerçek sadakatlerinin nerede yattığını öğrenene kadar kimseye güvenmeye cesaret edemiyordu. "Özel bir konu."

"Muhafızlarımdan gizli hiçbir şey yoktur. Bunu biliyorsunuz."

Annesi neden bu kadar saçma bir inatçılık yapıyordu? Diğerlerinin kızına iyilik yaptığını düşünmelerini engellemek için miydi? Yoksa annesi o kadar aptal mıydı?

Desideria ne yapacağını düşündü. Sonunda konuşmak zorunda kaldı. Ne kadar uzun süre sessiz kalırsa, katil o kadar yaklaşabilirdi. Derin bir nefes alarak şişeyi annesine uzattı ve ona duyduklarını anlattı. "Güvenliğinizden endişe etmek için sebeplerim var."

Annesi kıpırdamadan durdu, sonra da kıkırdadı. "Biz buradayken mi? Lütfen. Değerini kanıtlamak istediğini biliyorum. Ama beni ölümüne sıkımayıp planlamıyorlarsa burada bir tehdit yok."

Muhafızlardan birkaçı güldü.

Desideria, annesinin onu sert bir şekilde kovmasıyla aşağılanmıştı.

Baş Muhafız Peria öne çıktı. "Neden küçük bir mola vermiyorsun çocuğum?"

Ve Desideria gerçekten de o tokat olmadan da yapabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, ağlamak istiyordu ama onlara bu zevki tattırmak niyetinde değildi.

"Az önce seni öldürmek için bir komploya kulak misafiri oldum." Bu en azından annesinin dikkatini çekti.

Ta ki tekrar kahkahayı patlatana kadar. "Aptal olma, çocuğum. Burada kimse benim peşimden gelecek cesarete sahip değil. Şimdi git molanı ver ve bizi yalnız bırak."

Desideria utanç içindeydi, bulabildiği azıcık asaleti topladı ve onlar kendisine gülerken arkasını döndü.

"Bir zirve girişimi mi?" Peria'nın alaycı ses tonu vücudunda bir mide bulantısı dalgası yarattı. "Gerçekten mi? Ne düşünüyordu ki?"

"Belki de onu bu kadar erken atamakla düşüncesizlik ettim." Annesi iç çekti. "Onun için çok hırslıydım. Oh neyse. Umarım Narcissa ve Gwenela da birer hayal kırıklığına dönüşmezler. Onun babasıyla asla evlenmemeliydim. Soyumuza bir yabancı katmayı düşünmek buraya kadarmış. Daha iyi bilmeliydim."

Bu sözler midesine inen bir tekme gibiydi. *Senden nefret ediyorum, seni kibirli kaltak.* Ama annesinden nefret etmiyordu. Gerçekten etmiyordu. İncinmişti ve öfkeleniyordu.

Diğer insanların onunla alay etmesi yeterince kötüydü. Annesi yaptığında, çok daha kötüydü. Tek istediği annesinin onunla gurur duymasını sağlamaktı.

Onu. Bu neden bu kadar imkansız bir görevdi?

Diğerlerinin yüzüne bir daha nasıl bakacağım?

Bu noktada hiçbiri ona saygı duymuyordu. Onun beceriksiz olduğunu düşünüyorlardı.

Daha da kötüsü, onun zayıf olduğunu düşünüyorlardı.

Düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir halde, sert bir duvara çarpma kadar nereye gittiğine dikkat etmedi. En azından bir adam olduğunu fark edene kadar öyle olduğunu düşündü.

Granite dokunmak gibi sert bir vücudu olan kocaman, güçlü bir adam.

Nefes nefese yukarı baktı ve donakaldı.

Koyu kahverengi gözleri sıcaklıkla parlarken, daha önce fark ettiği yıkıcı erkeğin yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Ve çarpışması, hacimli cübbesinin gizlediği vücudu hakkındaki tüm spekülasyonları ortadan kaldırdı. Şimdiye kadar gördüğü tüm savaşçılar kadar bilenmiş biriydi.

Gözlerindeki alaycı ışık yerini derin bir endişe dolu bakışa bıraktı. "Sen iyi misin?"

Adamın hoş erkeksi kokusu zihninde yoğunlaşırken ve gözleri onu böylesine büyülerken bir yanıt düşünmek zordu. Adam muhteşemdi. "Peki."

Zeki bakışları keskinleşti. "İyi görünmüyorsun... Yani F-I-N-E görünüyorsun ama seni rahatsız eden bir şey var. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Kimseye karşı bu kadar şeffaf olmaktan nefret ederdi. *Harika. Sadece harika. Şimdi ben de kendimi yabancılara karşı küçük düşünüyorum.* İhtiyacı olan tek şey buydu. "Haklısın. Beni rahatsız ediyorsun. Şimdi yolumdan çekil." Sesi olması gerekenden daha sertti ama kendi aptallığı ve utancı yüzünden öfkesini kontrol edemiyordu.

Ellerini kaldırdı ve geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim."

Desideria üç adım attı, sonra kabalığı için özür dilemek üzere geri döndü.

Çoktan gitmişti.

Tuhaf. Ve hızlı, sessizlikten bahsetmiyorum bile. Onun böyle hareket edebileceğini düşünemezdi, özellikle de bu kadar çok malzemeye bürünmüşken.

Bir yanı ona bu kadar kaba davrandığı için rahatsız olmuştu. Bunu hak etmemişti. Öfkesini yanlış kişiden çıkarmasından nefret ediyordu.

-Annesinin her zaman yaptığı gibi. Bunu başkalarına yapmamak için çok çabalamıştı. Ve burada, sadece nazik olmaya çalışan birine tokat atmıştı.

"Bugün benim günüm değil." Bu noktada gerçekten de bir şeyin altına girip ölmek istiyordu.

Geber.

Kulak misafiri olduğu şeyi annesine ağzından kaçırdı. Eğer katil kimse bunu öğrenirse.

Ölmek çok gerçek bir olasılıktı. Drek... O ne yapmıştı? Yaptıkları işleri kolaylaştırmış olabilir. *Kim olduğunu bulmalıyım. Derhal.*

Çünkü , ikisi de ölecekti.

Caillen babasıyla birlikte zirve odasında oturuyordu, etrafı soylular ve memurlarla çevriliydi, canı çok sıkılmıştı. Oda yuvarlaktı, böylece biri esneme ihtiyacı duyduğunda hepsi birbirini görebiliyordu, sadist piçler, loş aydınlatma Caillen'in tüm enerjisini iliklerine emiyor gibiydi. Evet, ampullerden yayılan bir şey kesinlikle zekâsını köreltiyordu. IQ'sunun dakikada en az bir puan düştüğünü hissedebiliyordu.

Belki daha fazla.

Bu hızla giderse, bir saat içinde bitkisel hayata girecek.

Babasına rağmen, mevcut liderlikleri hakkında çok şey açıklıyordu.

Ortada, dünyalarıyla ilgili bazı konularda konseyin dikkatini çekmek üzere gelen yetkililerin ve temsilcilerin oturduğu bir sandalye vardı.

Tanrım, senatörlerden birinin delirip bir blaster çıkarması ve birini öldürmesi için neler vermezdim.

Bu noktada onu öldürebilirler. Onu bu işten kurtarmak için her şeyi yaparlardı. Ama en azından babasının Krellinlerle bir anlaşma yapmasına yardım etmişti. Bu adamı katlanarak memnun etmişti.

"Biz küçük bir sistemiz ve ürünlerimizin hakları..."

Caillen, gardırobu için daha fazla fon isteyen bir valinin keskin, genizden gelen sızlanmalarını duymamak için yine kendinden geçti. Bekle, fakir halkı için fon istiyordu. Evet... adam bunu söylüyordu.

Valinin ceketine dikilmiş ve adamın şişman elini süsleyen iki milyon kredi değerindeki taşlara kaşlarını kaldırdı - bunlar ülkesinin mali durumuna biraz olsun yardımcı olmaz mıydı?

Ve bu taşların ne kadar değerli olduğunu çok iyi biliyordu. Uzaktan bile olsa onlara değer biçmek, korsan ve mücevher hırsızı olan bir arkadaşından edindiği bir yetenektir. Yıllarını Chayden ve korsan arkadaşlarının yanında geçirdikten sonra, bir taş çoğu deneyimli eksperden daha hızlı ve daha doğru fiyat biçebiliyordu.

Karat ağırlığını görsel olarak tahmin etmeye çalışmaktan ne kadar sıkıldım? Vur beni.

Vali savunmasını tamamladıktan sonra kaderine karar vermeleri için üst düzey yetkilileri bıraktı. Ne yazık ki, bu üst düzey yetkililerin lideri babasıydı, bu da Caillen'in cehennem donana kadar bu odada sıkışıp kalacağı anlamına geliyordu.

Hayatımın akıp gittiğini hissediyorum... Hadi, suikastçı. Lütfen saldır.

Boggi boğazını temizledi. "Sırada Trimutianlara yönelik niyetleri hakkında konseyi bilgilendirmek üzere burada bulunan Qillaqlar var."

En azından bu sefer bakması için seksi bebek Guard'ı vardı. Daha önce kafasını koparmış olsa bile bu biraz yardımcı olabilirdi. Onu yatağına alma sözü buraya kadarmış. Kız onun ereksiyonunu etkili bir şekilde ısırmıştı.

En azından şimdilik. Hâlâ akşam yemeği vardı ve kartlarını doğru oynarsa...

Tatlı.

Evet, bu boktan günü tersine çevirmek için en çok ihtiyaç duyduğu şeyi ona kaşıkla yedirdiğini hayal edebiliyordu. Ve eğer onun hakkında şüphelendiği şey doğruysa, yüzünde Birlik'in bile yok edemeyeceği bir gülümseme oluşturacaktı.

Odayı endişeli bir titreme sararken babası içini çekti. O kadar yoğun ki, elle tutulur gibiydi.

Fısıldayabilmek için babasına doğru eğilen Caillen kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Babasının çenesinde bir tık oluştu. "Qillaqlar böyle pazarlık yapar. Gerçekten utanç verici."

Daha ayrıntılı bilgi istemek için ağzını açmıştı ki kapı Qillaq heyetini göstermek için açıldı. Kraliçe ve Muhafızları hiçbir şeyi örtmeyecek kadar dar kıyafetlerle içeri girerken, bir anlığına beynindeki tüm kan anatomisinin bir bölümüne boşaldı.

Evet, kraliçenin vücudunun en uç noktasını görebiliyordu ve göğüsleri sadece ince bir gazlı bezle örtülüydü, bu da meme uçlarını daha belirgin hale getirmek için pürüzlendirdiği gerçeğini vurguluyordu. Evrende, toplum içinde bu şekilde dışarı çıkmanın sizi tutuklatacağı pek çok yer biliyordu.

Ya da sevişmek.

Dili tutulmuş bir halde kraliçenin yanından geçerek daha önce koridorda konuştuğu kadına baktı.

Saçları şimdi sırtından aşağıya doğru örülmüş, bordo askılı bir üst ve dar bir pantolonla daha sakın bir şekilde giyinmişti. Yine de göğüslerinin arasından derinlere inen bu bluz, onun kraliçesi gibi giyinmesini dilemesine neden oluyordu.

Evet, bana bir ısırık ver.

Diğer yetkililer de böyle giyinmiş olsaydı, uyuyamayacağını söyleyecekti ama dürüst olmak gerekirse vücutlarını örtmeleri daha iyiydi. Herkesi hasta etmeye gerek yoktu.

Öte yandan bunlar ona bir Qill olmayı dilettiler.

Kıçımı tokatla ve bana seninim de. Onu yatağına kilitleyebilir ve istediği kadar orada tutabilirdi.

Bebeğim, senin adın ne? Bunu öğrenene kadar bu gece uyuyamayacaktı.

Onun kokusunu öğrenene kadar hiçbir şeye .

Odadaki erkekler rahatsız bir şekilde yer değiştirirken, kadınlar dudaklarını nefretle büktü. Evet, kıskançlık tam bir sürtüktü.

Hiçbir şeyin adabına müdahale etmesine izin vermeyen Boggi boğazını temizledi. "Kraliçe Sarra, lütfen durumunuzu konseye açıklayın."

Muhtemelen yaşlı üyelerin hırıltılı nefes almasına neden olan baştan çıkarıcı bir yürüyüşle sandalyeye oturmak için öne çıktı. Oturduğunda, gülmek istemesine neden olan açık bir duruşu vardı - zavallı kraliçe, onun şu anda olduğundan çok daha ateşli, seksi ve çıplak kadınlarla pazarlık yapmaya alışkın olduğundan habersizdi. Eğer onun zihninin uyuşmasını istiyorsa, kendisi adına konuşması için böyle giyinmiş küçük muhafız kadını göndermeliydi.

Bayan Cutie orada çıplak olsaydı kendi adını bile hatırlayabileceğinden şüpheliydi. Odanın diğer tarafından Darling'in alaycı sırıtişimini yakaladı. Bu bakışta bir meydan okuma vardı ve Caillen bunu karşılamayı planlıyordu.

Kraliçe boğazını temizledi. "Konsey üyeleri, tartışmamız gereken vahim bir mesele var. Trimutianlar sınırlarımızdalar ve acımasızca topraklarımıza giriyorlar. Biz kısıtlamalar getirdik ama onlar bunları görmezden geliyor. Bir sonraki adımımız savaş ilan etmek. Birlik emirleri uyarınca bugün hepinize niyetimizi bildirmek için buradayım."

Babası kaşlarını çattı. "Bunu bize söylemek için neden bekledin? Trimutianları kontrol altına almak için bir danışman bulmalıydın."

"Biz özel bir ulusuz. Gururluyuz. Meseleyi kendi başımıza halledebilecekken yardım istemeyiz."

Bu da ne...?

Caillen kendine sessiz kalmasını söyledi ama konsey onun savaşını desteklemeye başladığında bunu yapamadı. Onun planını da kıyafetlerini gördüğü kadar kolay anladı ve masum bir ulusun vurguncu bir kaltak tarafından kurban edilmesine seyirci kalamazdı. "Trimutianların sınırlarınızda olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ona hayatının en sert bakışını attı - her gün kaç kişiyi kızdırmayı başardığı düşünüldüğünde gerçekten etkileyici bir başarı. "Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum."

"Buna saygı duyabilirim. Ama merak ediyorum, Majesteleri. Size ne kadar zamandır baskı yaptıklarını söyleyebilir misiniz?"

"Neredeyse bir yıl."

Gerçekten mi? Caillen bunu sindirirken kaşlarını çattı. Garip ve tuhaf görünüyordu. Yine de yalan söylüyordu ve bunu biliyordu. "Donanmalarından kaç tanesinin sınırlarınızı taciz ettiğini söyleyebilirsiniz?"

"Çoğunluğu. Ne zaman arkamızı dönsek, içlerinden biri saldırıyor. Kolonilerimizden birine sığındılar ve sakinlerini rehine olarak tutuyorlar, ödeme yapmamızı talep ediyorlar yoksa onları öldürecekler."

Oh evet... Boğa. Kahretsin. O kadar kalındı ki, bir bahçe yetiştirebilirlerdi.

Caillen, bakışlarıyla sessizce çenesini kapatmasını söyleyen senatörlerin yüzlerine baktı. Ama yapamadı. Söylediği hiçbir şey onun dünyasında bir anlam ifade etmiyordu. Bir Qill kolonisi savaş için silahlanmış olmalıydı ve onları rehin almaya çalışacak kadar aptal olan herkesin vay haline. O kadar şiddetli bir katliam olurdu ki, hâlâ haber bültenlerinde yayınlanıyor olurdu.

"Bir yıl boyunca mı?"

"Ben de öyle demedim mi?"

Sesi güzeldi ve eğer babası solunda oturmuyor olsaydı, sesini bir kademe daha yükseltirdi. Ama yine de ses tonunu yumuşak ve sakin tuttu. "Gerçekten de öyle, Majesteleri. Ancak, donanmalarının büyük kısmı eğitim için Brimen sektöründeysen ve son altı aydır buradayken sınırlarınızda bulunmalarını ve yabancı bir koloniyi işgal etmelerini garip buluyorum. Sınırları, kaçakçılar ve korsanlarla uğraşmakla meşgul olan iskelet bir filo tarafından korunuyor. Bu nedenle, halkınızı tutan bu hayalet grup beni şaşırttı."

rehine. Onların haydut olduklarını ve Trimutianlar tarafından desteklenmediklerini düşündünüz mü?"

Onu bir yalanın içinde yakaladığını anladığında yanakları kızardı. "Beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

Gondarion valisi ona ters ters bakarken boğazını sertçe temizledi. "Prens Caillen, burada spekülasyon yapmıyoruz. Biz sadece gerçekleri tartışırız."

Caillen, adamın Caillen'in bir aptal olduğunu düşündüğünü belirten sansürcü ses tonuna gücendi. Bakışlarını daralttı ve embesilin kendisini takip edebilmesi için yavaşça konuştu. "Ben de size gerçekleri söylüyorum Senatör. Araştırın. Trimutian bölgesi Starken'den Altaria'ya giden en kısa yoldur. Korsanlar buraya Altın Işıkyılı diyor çünkü son iki yıldır, onlarca yıldır gördükleri en kolay ödeme günü bu. Bu yüzden Trimutianlar donanmalarını eğitim için gönderdiler. Tüm filolarını kaybetmeden korsanları yakalamanın ve onları sistemlerinden çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlar. Trimala'nın en büyük gelir kaynağı her zaman gemicilik olmuştur ve yükleri de kolay avdır. Kolonileri kaynak bakımından zengindir, bu yüzden sadece az miktarda hammaddeye sahip Qillaq topraklarının peşine düşmeleri ve donanmaları başlarına bela olan hırsızlar tarafından tehlikeli bir şekilde gerilirken savaşlarına başka bir cephe açmaları mantıklı değildir. Ancak Qillaqların onlara savaş ilan etmesi ve onlar zayıfken saldırıp kaynaklarını kendilerininmiş gibi sahiplenmeleri son derece mantıklı."

Kraliçe ayağa fırladı. "Bu ne cüret!"

Exeterian prensi annesine karşı soğukkanlılığını korurken Desideria dudaklarını birbirine bastırdı. Birinin kraliçesini alt etmesi pek sık rastlanan bir durum değildi ve prensin bunu başarması onu etkilemişti. Diğerlerinin onun sessiz kalmasını istediği apaçık ortadayken fikrini söyleyecek kadar zeki ve cesurdu.

font size="3">Annesinin öfkesine rağmen gözlerinde, çatışmaya alışkın olduğunu ve tartışmayı eğlenceli bulduğunu gösteren alaycı bir ışık vardı. Ne kadar tuhaf...

"Kızmanıza gerek yok, Majesteleri. Hepimiz vurgunculuğu anlıyoruz. Ben diğerlerinden daha çok anlıyorum. Planınıza saygı duyuyorum. Birliğe kabul ettirmede iyi şanslar."

"Zaten onların desteğine sahibim."

Desideria annesinin elini havaya kaldırmasına sinirlendi. Prens Caillen'in niyetinin bu olduğuna şüphe yoktu.

Ağzının bir köşesi şeytani bir sırıtışa dönüştü. "O zaman çabuk saldırırsan iyi edersin çünkü buradan anda bir arkadaşımı arayacağım. Sizi temin ederim, Birlik sizi destekleyebilir ama Trimutianlar eskisi kadar zayıf olmayacaklar ve arkadaşım bunu duyduğunda Birlik de o kadar iyi davranmayacak."

Sarra'nın bakışları Caillen'dan ayrılıp babasına yöneldi. "Bir çocuğun senin adına konuşmasına izin mi veriyorsun?"

Desideria'yı şaşırtan bir şekilde, babası geri adım atmadı. "Oğlum bir çocuktan çok daha fazlasıdır ve donanmamın komutanından daha fazla savaş tecrübesine sahiptir. Onun tavsiyelerini her zaman dikkate alırım... sizin de almanız gerektiği gibi."

Annesinin yüzündeki cehennem gazabı ifadesi, onların da sınırlarını sıkılaştırmaları gerektiğini söylüyordu. "Burada işim bitti." Annesi hışımla odadan çıktı.

Desideria hızla ayağa kalktı ama prensin göz kırpmasını yakalamadan önce değil.

Ne salak ama. Az önce ne yaptığının farkında değil miydi? Aptal herif. Annesi onu zincire vurana kadar rahat etmeyecekti. Sonunda gülen annesi olacaktı, o değil.

Oda Qill'lerden temizlendikten sonra bütün gözler, birdenbire ikinci bir kafası çıkmış gibi hisseden Caillena çevrildi.

Gondarion valisi dudağını büktü. "Sarra bundan sonra hepimizin hayatını isteyecek. Hiçbirimiz güvende değiliz. Neden çeneni kapalı tutamadın? Trimutianlar bizden daha iyi."

"Ne yaptın sen?"

"Seni aptal! Bunu nasıl yaparsın?"

"Lanet olsun Evzen, onu buraya getirmek zorunda mıydın?"

Saldırı karşısında şaşkına dönen Caillen saldırıların geri kalanını duyamadı çünkü hepsi birbirine karışarak kakofonik bir hakaretler bütününe dönüşmüştü. Ama onu kesen babasının yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeydi. Babası utanmış görünüyordu.

Ve bu onun öfkesini alevlendirdi.

Bu kadar. Bu kadarı yeterdi. Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacaktı. *Ona*, yalancı, kaçakçı bir hırsıza, ahlaklı olduğu için saldırmaya nasıl cüret ederler? Yasaları uygulayanların onlar olması gerekiyordu. Bu ikiyüzlülük onu hasta ediyordu.

Ayağa kalkarak cüppesini yere fırlattı ve onlara ters ters baktı. "Yazıklar olsun size. *Hepinize* yazıklar olsun. Evrendeki en aşağılık yaşam formlarından bazılarıyla tanıştım. Doğru fiyat için kendi annelerini ve çocuklarını satabilecek varlıklar. Ve onlarla sulandırılmış içkileri değiş tokuş etmeyi tercih ettiğimi söylemek

Burada oturup, küçücük bir imparatorluğun tek bir kraliçesine karşı durmaktan korktuğunuz için bütün bir sistemi savaşa sokmaya hazır olduğunuz gerçeği hakkında sızlanmanızı dinleyeceğime, cehennemin arka dalışında otururum daha iyi. Ne tür korkaklarsınız siz? Eğer diplomasiden anladığınız buysa, neden Birlik anlaşmalarını imzalama zahmetine girdiniz? Neden hükümetlerin Birlik iktidarı ele geçirmeden önceki hallerine dönmelerine izin vermiyorsunuz? Birlik'in hepinizi ezip geçmesine şaşmamalı." Onları kendi küçümseyici alaycılığıyla taradı. "Bu medeni değil. Bu bencilce ve suç olmalı. Kusura bakmayın ama suçlularla takılmayı hepinize tercih ederim. En azından onların bir ahlak kuralları var, her ne kadar berbat olsa da."

İğrenerek odadan çıktı ve onları kendisini kınamaları için orada bıraktı.

Eğer yargılanacaksa, bu kim olduğu için olacaktı. Olmaya çalıştığı kişi için değil. Ve eğer Qill kraliçesi onun kellesini istiyorsa. Bırakın bir numara alsın.

Bu arada gitmesi gereken yerler, yaşaması gereken bir hayat ve ateşe vermesi gereken bir evren vardı...

Desideria Slexan valisinin annesinin önünde eğilmesini izledi. Son yarım saat boyunca Prens Caillen'in davranışları için bol bol özür dilemiş ve annesine diğerlerinin prensin tutumunu desteklemediğine dair güvence vermişti.

Lanet korkaklar. Onlara hiç saygısı yoktu. En azından Caillen fikrini söylemişti ve tek başına durması onu gözünde daha da kahraman yapıyordu.

Vali ayrıca annesine, prensin kendisine hakaret ettiği için uygun bir şekilde cezalandırılacağına dair söz vermişti.

Bunu görmek için para verirdim. Prens Caillen kimsenin önünde eğilecek bir adama benzemiyordu. Annesinin talep ettiği gibi buraya gelip şahsen özür dilemeyi boş verin.

Eğlenceli olmalı.

Vali gittikten sonra annesi masasından kalkıp öfkeyle onlara baktı. Hâlâ herkesin önünde yere serilmesinden dolayı öfkeliydi ve ofis odasına döndüklerinden beri durmadan söyleniyordu. "Burayı terk ederdim ama o şerefsizce bunun sebebinin kendisi olduğunu düşünme tatminini yaşatmayı reddediyorum. Başına bela olmaktan başka bir sebep olmasa da burada kalacağım." Ama burada kalmanın annesinin yapmak isteyeceği son şey olduğu açıktı. Onu suçladığından değil.

O da burada olmak istemiyordu ve kabul etmek istemediği küçük bir parçası, annesinin yıllardır ona kürekle verdiklerinin bir kısmını aldığını görmekten zevk alıyordu.

Git, Caillen, git.

Kapı açılarak Pleba'yı tekrar odaya aldı. Vali gelmeden hemen önce annesinin onu gönderdiği gizemli bir işi halletmek için ayrılmıştı.

Pleba, Desideria'nın tüm dünyasını paramparça eden sözleri söylemeden önce alçak sesle eğildi. "Emirleriniz doğrultusunda, Desideria'nın yerine geçmesi için Quen'gönderdim. Burna önümüzdeki dört saat içinde onu görevinden almak için gelecek."

Desideria, ruhunu derinden yaralayan bu sözleri duymamış gibi davrandı. Daha da kötüsü, diğerlerinin ona doğru çevirdiği kendini beğenmiş ve küçümseyici bakışlardı. Onun utanç içinde eve gönderildiğini görmek onları heyecanlandırmıştı. *Odamda kalmalıydım.* Ama daha önceki toplantı için onlara katılarak ve buradaki görevini alarak kendini kanıtlamayı düşünmüştü.

Büyük hata.

Belli ki annesi onu görevden alma kararını çoktan vermişti.

İyi. Eve varır varmaz annesinin onu tekrar çocuk statüsüne indireceğine şüphe yoktu. Peki ne için? Onu korumaya çalıştığı için mi? Evet, bunun haksızlık olduğunu haykırmak için çocukça bir dürtü hissetmesine neden oldu.

Her neyse. Yapabileceği bir şey yoktu.

İyi tarafından bak, eğer sen yokken onu öldürürlerse, bunun için idam edilmeyeceksin.

Doğruydı. Ama o kadar da önemsiz biri değildi ve Muhafızların geri kalanıyla birlikte odanın etrafında dururken, içlerinden en az birinin hain olduğunu biliyordu. İçlerinden biri kendisinin ve annesinin ölümünü planlıyordu. Şu anda. O kişi işini yapıyormuş gibi davranırken, o saldırmaktan bir adım uzaktaydı.

Bunun ikiyüzlülüğü çalkalandı. Ama kim?

Nasıl?

En önemlisi, hain ne zaman saldıracaktı?

Annesinin yatak odası en olası yerdi. Annesinin isteğine göre orada hiç kamera yoktu. Sadece bir panik düğmesi. Ama annesi ona ulaşamazsa.

Ya da devre dışı bırakıldıysa.

kötü bir his geçti. Kimsenin karıştırmadığından emin olmak için kabloları kontrol etmesi gerekiyordu. *Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün, görevlerimi ihmal etmeyeceğim.* Ne olursa olsun annesini koruyacaktı. Bu gemide sürece, herkes ona bunun için gülse bile, gereken özeni gösterecekti.

Annesinin dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "İzninizi isteyebilir miyim, Kraliçem?"

Annesi sözlü olarak cevap verme zahmetine bile girmedi. Ona umursamaz bir tavırla el salladı. Desideria bu harekete, başını daha da fazla belaya sokacak müstehcen bir hareketle karşılık vermemek için ellerini yumruk yaptı.

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve annesinin kişisel odasını kontrol etmek üzere koridordan geçerek yatak odalarına doğru ilerledi. Ondan sonra da eve dönmek için toparlanması gerekiyordu.

Utancı içinde.

Bu son aşağılanma üzerine annesine ne yapmak istediğini hayal ederken düşüncelerinde küfürler dans ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, bundan bıkmıştı. O bir çocuk değildi ve ona çocukmuş gibi davranılmasından bıkmıştı. Yıllarca aşağılanmak ve kınanmak kalbinde acı bir yara bırakmıştı. O bunu hak etmiyordu.

Görevini yaparken değil.

Desideria neredeyse annesinin odasına varmıştı ki arkasında bir kapı açıldı. Aklına Prens Caillen'in görüntüsü gelince kalbi bir an için yerinden fırlayacak gibi oldu. Annesinden özür dilemek için bir savaşçının ölümcül zarafetiyle ona doğru ilerlerken gözleri öfkeyle dans ederken nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu...

Daha iyi düşünmeden, onu tekrar görebilmek umuduyla başını çevirdi.

Caillen değildi.

Onun yerine kapüşonlu koyu gri pelerinli bir figür hızlı adımlarla yanından geçti. Bu konuda hiçbir şey düşünmeden ilerlemeye başladı, ancak figürün durması ve odasına geri dönüyormuş gibi dönmesiyle yolunun tıkanıldığını gördü.

"Affedersiniz." Yabancınn yanından geçmeye çalıştı.

Kişi onun önüne geçti ve kasıtlı olarak yolunu kesti.

Ani bir gümüş parıltısı dikkatini çekti ve bir bıçak pelerinin kıvrımlarının altından çıkıp boğazına doğru ilerledi. Eğitimi devreye girdi. Saldırıyı yakaladı ve saldırgana kafa attı. Diğer elindeki başka bir bıçak kolunu kesmeye başladı.

Desideria kaçtı ve bacaklarını süpürmek için alçaldı. Ancak bunu yaptığı anda arkasından biri geldi ve boynuna bir kelepçe geçirdi. Soluk soluğa geriye doğru sarsıldı, ayakları yerden kesildi ve koridorda odasına doğru sürüklendi. Yardım çağırmaya çalıştı ama boğazındaki sıkışma, boğuk bir vıraklamadan başka bir şey çıkarmasını engelledi.

"Onun ölüsüne ihtiyacımız var. Unutmayın, utanç içinde intihar etmiş gibi görünmeli."

Ayaklarını tekmelerken, özgürlüğü ve hayatı için savaşırken görüşü karardı. Ölmeyecekti. Bu şekilde değil. Arkadan saldıran bir korkağın ellerinde değil. Çaresizce ipi tutan ellere sarıldı ama onları iyi kavrayamadı. Öfke onu yakıp kavurdu. Birinin kendisinden daha iyi olmasına dayanamıyordu. Kazanamazsa onu öldürecekleri gerçeği durumu daha da kötüleştiriyordu.

Görüşü karardı.

Bu savaşı kaybediyordu.

Saldırgan aniden yanındaki duvara çarptı. Kordon boğazından düşerek tekrar nefes almasını sağladı. Ciğerlerine aniden dolan serbest hava onu sersemletti ve bayılttı. Hırıldadı ve öksürdü, yerde dönerken yönünü bulmaya çalıştı. Ama tek gördüğü, saldırganlara saldıran ve onları sağa sola savuran karanlık bir bulanıklıktı.

İlk saldırganı yakalayıp maskeli figürü duvara çarptırana kadar onu kurtaranın Caillen olduğunu fark etmedi.

Ve tam da kadının şüphelendiği gibi, bir aristos gibi değil, tecrübeli bir asker gibi dövüşüyordu.

Pleba ve Tyree'nin onlara yardım etmek için koridorda koşuşturduklarını gördüğünde kendini zorlukla ayağa kaldırmıştı. Şimdi saldırganlar cezalarını çekecek ve annesi onu korumaya çalıştığı için aptal olmadığını anlayacaktı.

Ama saldırganlar ona değil de Caillen'a saldırınca rahatlaması kısa sürdü.

Kutsal tanrılar...

Komplonun içindeydiler!

Caillen suikastçının gözlerinin omzunun üzerinden daraldığını gördü. Qill Muhafızları önünde olduğu için, bunun arkasından takviye geldiği anlamına geldiğini biliyordu. İlkini yakalamak ve onu suikastçının üzerine fırlatmak için tam zamanında döndü.

İkincisi bir blaster kaldırdı. Kafasını patlatmadan bir an önce patlamadan kurtuldu.

Fırlattığı kişi bağlantısını aldı ve güvenlik için bağırdı. "Yardım edin! Exeterian prensi tarafından saldırıya uğradık! O delirmiş. Prenseseimize suikast düzenlemeye çalışıyor. Acil yardıma ihtiyacımız var." Bağlantıyı kapatırken kendi blasterını ona doğrulttu. "Tanrılara saygılarımı iletin."

Bön bön baktı, sonra onu ölüme hazırladıklarını fark edince patlamasından kurtuldu. "Seni haritacı!" diye hırladı kavgaya girdiğinde kurtardığını sandığı sevimli Muhafız'a. Bir Qill'in zarar göreceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabilmmişti?

Salak!

Sadece babasını utandırmakla kalmamıştı -yine- işlemediği bir suçla itham üzereydi. Ve hepsi *onun* yüzünden.

Kaltak kraliçelerinden güzel intikam.

Desideria onun hakareti ve kendisine dik dik bakarken gözlerinde parlayan nefret ifadesi karşısında şaşkına dönmüştü. Ancak Pleba'nın silahını öldürmek için hazırladığını ve üzerlerine ateş açtığını görünce şaşkınlığı geçti. Bir şeyler yapmalıydı yoksa ikisi de ölecekti.

İçgüdüsel olarak tepki vererek kendini Caillen'a doğru fırlattı ve onu ateş hattının dışına, duvara çarptı. Bunu yaptığı anda duvar parıldadı ve açılarak onları bir kaçış kapsülünün içine attı.

Küçük iyilikler için tanrılara şükürler olsun. Orada bir geçit olduğunu fark etmemişti. Şimdi Pleba ve diğerleri içinden geçmeden önce mühürlemesi gerekiyordu.

Bilmediği bir dilde yazılmış olan panelleri , hangi düğmenin kapıyı kapatacağını ve güvenliğini haberdar edeceğini tahmin etti. Kırmızı büyük olasılıkla onları fırlatacaktı, yüzden konsolun ortasındaki turuncu düğmeye bastı. Kapı aşağı fırladı ve onları diğerlerinden korudu.

Rahatlamış bir şekilde uzun bir nefes aldı ve güvenliği beklemek üzere arkasına yaslandı.

Ta ki motorların ateşlendiğini ve kapsülün onlar içinde sıkışıp kalmışken fırlatıldığını fark edene kadar.

Lanet olsun.

Başı gaz vermek isteyen bir kadın tarafından sert bir çelik duvara çarpıldığı için zonklayan Caillen dengesini yeniden kazanıp neler olduğunu anladığında küfretti.

Arimanda'dan uzağa fırlatılıyorlardı.

Harekete geçerek, yaptıkları karşısında dehşet içinde donup kalmış gibi görünen kadın sinir bozucusunun üzerinden tırmandı ama konsola ulaştığında artık çok geçti.

Akıntıya kapılmışlardı ve gemi onları peşinden sürüklüyordu. *Aman Tanrım.*

Bu günün sefaleti hiç bitmeyecek miydi? Kadının yanındaki siyah deri koltuğa oturdu ve içini derin bir öfke kaplarken başını iki yana salladı. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Yavaş, tedirgin bir nefes verdi ve ona bir kez daha ihanet eden berbat şansına lanet okudu. O kadar boktan şey varken.

"Gemiye yetişemez miyiz?"

Evet, günün ödüllü sorusu vardı ve bu onun öfkesini kabarttı.

Ona sert bir bakış fırlattı. Onu son derece çekici kılan yüzündeki savunmasız ifade bile onu bir hava kilidinden kafasına istemesini engelleyememişti. Yine de ses tonunu eşit ve alaycılığını onu cinayete teşvik etmeyecek kabul edilebilir bir seviyede tutmak için kendini zorladı - dar alanda ikisinin de sinirlenmesine gerek yoktu. "Sadece bizi bir gezegene güvenli bir şekilde indirmeye yetecek güçte küçük bir iticimiz var."

Caillen pencereden dışarı, karanlıkta hızla gümüş bir nokta haline gelmekte olan gemiyi işaret etti. "Fark etmediysen söyleyeyim, çok daha hızlı hareket ediyorlar. Sizin gezegeninizdeki fizik kurallarını bilmiyorum ama benim geldiğim yerde alt sınıf hızda hareket eden bir nesne yıldız sınıfında hareket eden bir nesneye yetişemez. Ama türbinler ve iticiler hakkında bir şeyler biliyorsanız

ve motorlar, kuantum veya klasik fizik konularında bir şekilde gözden kaçırdığım bir şey varsa lütfen beni aydınlatın." Evet, tamam, iğnelemelerini toparlama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

En azından denemişti. Bu da bir şey sayılırdı, değil mi?

Kadın dudağını büktü. "Pislik olmak zorunda değilsin."

Artık eldivenler . "Oh, bebeğim, bu pislik değil. Güven bana.

Henüz dokunmaya bile başlamadığım bir göt deliği fiçisi var."

Kadının yüzündeki ifade öylesine yakıcıydı ki, oturduğu yerden bile kadının öfkesinin yakıcılığını hissediyordu. Başka bir zaman ve yerde olsa soyunuyor olurlardı.

Ama burası yeri değildi ve kesinlikle zamanı da değildi. Şu anda tek istediği sahte saldırganın başladığı işi bitirmektir. Gözleri dışarı fırlayana kadar onu boğmak. "Bana öyle bakma bile. Planladığın şeyden sonra olmaz."

Sanki sözlerine şaşırmış gibi kaşlarını çatı. Gerçek olsaydı hoş bir ifade olurdu. "Ne? Annemi korumak mı?"

Neden bahsediyordu bu kadın? Boğulmak üzere yerde yatarken kimseyi koruyor gibi görünmüyordu. "Evet, hayır. Beni kraliçenize tuzağa düşürerek, ona saçma sapan şeyler söylediğim için benden intikam almak istedi. Güzel hareketti. Ama ben *o kadar* aptal değilim." En azından bugün değil. Ve kesinlikle onun için değil.

"Bir şey mi aldın?"

Kız iyiydi. Satmaya çalıştığı masumiyete neredeyse inanacaktı. Ama daha önce çok daha inandırıcı olan aktrisler ve dolandırıcılarla birlikte olmuştu.

"Sanki neden bahsettiğimi bilmiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok ve vaktimi boşa harcıyorsunuz." *Arimanda*'nın kayb olduğu bölgeyi işaret etti. "Suikastçılar annemin peşine düşmeden önce gemiye geri dönmeliyiz. Bu bir zorunluluk."

Şaşkınlık içinde durakladı. Annesi Muhafızlardan biri miydi yoksa başka biri mi? "*Sen* neden bahsediyorsun?"

Desideria hayatında hiç bu kadar sinirlenmemişti. Adam çıldırmıştı. Kapsüle düşmeden hemen önce ne olduğunu hatırlayamadığı bir tür zihinsel sorunu mu vardı? Bu embesil kafasını ne kadar sert çarpmıştı?

"Alo? Araya girdiğin kavgayı hatırlıyor musun? Ben yerde boğulurken mi? Sana saldıran kötü adamlar..."

"Ben kavgaya karışmadım. Seni boğmalarına izin vererek bana tuzak kuruyordun."

Gerçekten zihinsel olarak kusurluydu. Gerçekten kızın bu şekilde boğulmasına izin vereceğini mi düşünüyordu? Bilerek mi? Ne tür insanlarla birlikte çalışıyordu ki böyle bir fikir aklından geçebiliyordu? Boğazındaki, kanamasa da morarmış olduğundan emin olduğu kötü yanığı işaret etti. "Bu *gerçekten* numara yapıyormuşum gibi mi görünüyor?"

Caillen suçlamasını yalanlayan mor yaralara odaklanınca durakladı. Aslında acı verici ve gerçekçi görünüyordu. Muhtemelen yara izi kalacağından ve tanıdığı çoğu kadının kalıcı şekil bozukluğuna direndiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de, daha önce çok daha az nedenden dolayı kendini sakatlayan insanlar vardı ve Qill'ler bu kelimenin hiçbir anlamında normal değildi. Kraliçesinin zevki için boynunu mahvedecek, yüzünü yaralayacak ve hatta kahvaltıda küçük bebekleri yiyecek kadar çılgın olabilirdi. "Ülkenize iyi hizmet ediyordunuz. Eminim bunun için seni ödüllendireceklerdir." Ne de olsa halkı bunun için yaşıyordu.

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "İçeri daldığında neler olduğunu sanıyorsun?"

İçeri mi daldı? Evet, tam bir baş belasıydı. Onun mahallesinde buna birine yardım etmek denirdi. Bu da bildiklerini kanıtlıyordu, kız gerçekten tehlikede değildi.

"Sanmıyorum. Ben biliyorum. Patronunuzun güvenliği aradığını ve prensesinizi öldürmeye çalıştığını söylediğini duydum. Bu soğuk, sert bir gerçek."

"Peki sizce o koridordaki kadınlardan hangisiydi prenses?"

Caillen orada bulunan insanları gözden geçirdi. Cinsiyetini bilmediği iki cüppeli figür ve üç Muhafız. Bir prensesin Muhafız görevi olmazdı, o yüzden geriye dövuştüğü diğer ikisi kalıyordu. "Cüppelilerden biri olduğunu ya da hiç kimse olmadığını varsayalım. Kaltak yalan söyledi."

Gözlerini devirdi. "Kuantum fiziğini anlıyorsun ve bunu mantıklı bulamıyor musun? *Ben* prensesim, nescient."

Evet, doğru. Tabii ki öyleydi. Bu en ufak bir anlam bile ifade etmiyordu. Diğerlerinin ona nasıl baktığını ve pislik gibi davrandığını görmüştü. Eğer sadist kraliçelerinin kızı olsaydı, buna cesaret edemezlerdi. Küçük bir şeyden daha bahsetmeye gerek yok... "*Seni* öldürmeye çalışmıyordum." Gerçi kız bu tavrını bir kademe aşağı çekmezse öldürebilirdi.

Ona aptal aptal baktı.

Ve bu, ona ne anlatmaya çalıştığını anladığında kendisini tam bir aptal gibi hissetmesine neden oldu. "*Sen prensessin.*"

Başını salladı.

"Seni öldürmeye ve suçu benim üzerime atmaya çalışıyorlardı... *seni* aptal." Kendisi de bir tane eklemekten onun hakaretine göz yumacak değildi.

Gözlerindeki ışıktan, onu küçük kanlı külçeler halinde dövmek istediğini anlayabiliyordu. "Pekâlâ, şu üst düzey hakaretleri bırak."

"Sen başlattın."

Onu iğrenç bir alaycılıkla süzdü. "Neyiz biz? Dört mü? Lütfen bana aptal demeden önce dur. Şu anki ruh halimle böyle çocukça bir saldırıdan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. *Bu* beni gerçekten mahvedebilir." Dudağını kıvrarak tırnaklarını ona doğru salladı - müstehcen bir Qill hareketi. "Şu anda sana zarar vermemek için tüm irademi kullandığım gerçeğine saygı duymalısın."

Onun tehdidine güldü. Her ne kadar kaslı olsa da, onun cüssesine kıyasla ufak tefekti. Aletini koruduğu sürece, ona zarar vermek için yapabileceği fazla bir şey yoktu. "Bebeğim, denediğini görmek isterim. İnan bana, senin yemeğini yiyen adamlar ve kadınlar beni öldürmeye çalıştı ve işte buradayım. Hâlâ ayaktayım. Hala kış tekmiyorum."

Alay etti. "Bana üçümüzün bu kapsüle sığmasının nasıl mümkün olduğunu açıklar mısın?"

Şimdi kafası karışmış olan oydu. Onun gezegeninde de matematiği farklı mı yapıyorlardı? "Üçümüz mü?"

"Sen, ben ve senin aşırı gelişmiş egon."

Adam konuşmak için ağzını açtı ama kadın elini adamın dudaklarının üzerine koydu. "Yeter," dedi terbiyesini doğrulayan buyurgan bir ses tonuyla. "Benim

Annem o gemide ve onu öldürecekler. Yazılı konsol dilini, ona ne olduğunu bildirmenin bir yolunu bulmama yardım edecek kadar anlayabilir misin? Ya da en azından güvenliği onu koruması için uyarabilir misin?"

Kadının elinin inanılmaz derecede yumuşak olduğu ve teninde iyi hissettirdiği gerçeğini görmezden gelerek, elini dudaklarından çekip aldı ve sandalyesinin koluna geri koydu. "Bir kaçış kapsülündeyiz, bebeğim. Herhangi bir iletişim için tasarlanmadı."

"Bu çok aptalca. Onları nasıl uyacağız?"

"Her altı saniyede bir acil durum sinyali yayılır. Yetkililere kapsülde yaşayanlar olduğunu bildirmek için EBF'ye gönderilir.

kurtarılmaya ihtiyacı var."

Rahatlamış bir nefes verdi. "O zaman bizim için geri gelecekler."

"Hayır. Gelmeyecekler."

"Neden?"

Arimanda'nın kaybolduğu karanlığa doğru eliyle işaret etti. "Politikacılar ve kraliyet mensuplarıyla dolu bir gemi. Bizi kontrol etmeleri için bir Birlik devriyesine haber verecekler. Ama onlara tuzak kurduğumuz korkusuyla bize yaklaşımları mümkün değil. Bildikleri tek şey, birilerinin bu kötü çocuğu bir alt sınıf gezegeni parçalamaya yetecek kadar patlayıcıyla doldurduğu ve sadece kaydedilecek kadar büyük bir yaşam formuna sahip olduğu ve ona yaklaştıkları anda..." Sözlerini kötü bir patlama sesiyle bitirdi. "Bana güvenin. Bunu şansa bırakmazlar."

Sanki hayal kırıklığı onu da sarmış gibi ellerini saçlarında gezdirdi. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Sen mi? Küçük partimizden ayrılmayı planlıyordum ama bu şekilde değil." Ve kesinlikle onunla değil. Ayrılma fikrini değiştirip babasından özür dilemek için odasına döndüğünde başına gelen buydu.

Caillen sandalyeye geri otururken homurdandı ve kapsülün onları nereye götürdüğünü görmek için ayarlarını gözden geçirmeye başladı.

"Ne yapacağız?"

Sanki bunu ona söyleyecekmiş gibi? Bu onu ilgilendirmezdi. Bunun bir tuzak olmadığına hâlâ yüzde yüz ikna olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Tek bildiği, kızın hâlâ onunla oynadığıydı. Şu anda onu kaçırmakla suçluyor olabilirlerdi. Bu da ölüm cezası anlamına geliyordu.

Bir prens için bile.

Halkı acımasızdı ve o kraliçelerine hakaret etmişti. Alenen. Misilleme olarak ne yapacaklarını kimse bilemezdi. Babası da aynı şeyi söylemişti.

"Bunun için endişelenmeyin." Elini monitörün üzerinde gezdirdi ve ana ekranlarındaki yıldız haritasını açtı. Destek çağırmak için bağlantısını kullanacaktı ama güçlendirici sinyal olmadan işe yaramazdı. İnene kadar kimseyi arayamayacaklardı. Lanet olsun.

Bulundukları sektörün her köşesini gösteren parlak renkli tabloya kaşlarını çatarak baktı. "Bu da ne?"

Sağ taraftaki bir gezegeni işaret etti ve ona dokundu, ardından parmağını çaprazlamasına sürükleyerek onun görebileceği şekilde büyüttü. "Oraya doğru gidiyoruz ve bir saatten biraz fazla bir süre içinde yüzeye ulaşmamız gerekiyor."

"Bir saat mi?"

Umutsuz ses tonunun üzerine ona ters bir bakış attı. "Uzayın ortasındayız, büyük kaya kütlelerinin ve kendinden ışıklı gaz kürelerinin yerçekiminden çok uzaktayız. İnişi zorlaştırıyor ama rahatsız edici bir şeye çarpmamızı da engelliyor. Bu sizi rahatsız ettiyse özür dilerim."

"Beni rahatsız eden sensin."

Bu buyurgan ses tonuna daha da çocukça bir şeyle karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Kadında, onu incitmek istemesine neden olan bir şeyler vardı. Tanrım, eğer bir kadınla kapana kısılması gerekiyorsa, onunla vakit geçirmeyi keyifli hale getirecek bir kadın olamaz mıydı?

"Pekala... bir dahaki sefere seni boğan birini görürsem, onu kendi haline bırakırım." Ya da onlara yardım ederim. "Özellikle de şimdi onları motive eden şeyin ne olduğunu anladığım için. Garrote'u yanımda getirmemem çok kötü oldu."

"Hiç komik değilsin."

"Gerçekten öyle olmaya çalışmıyorum." Yönelindikleri gezegen hakkında bilgi toplarken sessizliğe gömüldü.

Desideria etkilenmek istemiyordu ama karmaşık bilgisayarda gezinme ve yabancı dili okuma kolaylığı kıskanılacak bir şeydi. Keşke eğitiminin sınıf kısmına daha fazla dikkat etseydim diye düşündü. "Bu hangi dil?"

"Evrensel. Konuştuğumuz gibi. Okuyamıyor musun?"

Kendisini utandıran bir gerçek karşısında yüzünün ısındığını hissetti. "Eğer yapabilseydim, yanlış düğmeye basmazdım."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kimse sana Universal okumayı öğretmedi mi?"

Gözlerini kaçırdı, bu konuda bilgisiz olmasının tamamen kendi hatası olmadığına şükreliyordu. "Gelecek yıl dilin yazılı kısmını öğrenmeye başlayacaktım. Halkım için bir öncelik olarak görülmüyor. Ama Qillaq dilinde okuryazarım." Caillen onu bu konuda eleştirmekten vazgeçti. Halkı çok münzevi olduğu için bu mantıklı geliyordu ve ani çekincesinden eğitim eksikliğinden rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Bir kaçakçının ne kadar çok dil bilirse o kadar az dil bildiği gerçeği olmasaydı o da bunu bilemezdi. yakalanması muhtemeldi. "İyi ki okuyamıyorsun." "Neden?"

"Çünkü bir Andarion gezegenine doğru gittiğimizi söylüyor."

Başını eğdi. "Bu kötü bir şey mi?"

Boğazının altından güldü. *Bu kötü bir şey mi?* Evet... "Onlar hakkında *bir şey* biliyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Benim halkım onlarla etkileşime girmez. Neden?"

Şanslılarmış. Yine de, Andarionlara karşı en iyi hareket tarzı başınızı eğmek ve onlarla aranızda mümkün olduğunca mesafe koymaktı. "Basitçe söylemek gerekirse, sizin halkınızı süslü püslü hercai menekşeler gibi gösteriyorlar."

Ateş gözlerine geri döndü. "Eğer böyle düşünüyorsan, sen bir shardridden'sın."

Nedenini bilmiyordu ama kızın öfkelenildiği zamanki görüntüsünü seviyordu. Gözlerini ışılatıyor ve yanaklarına allık katıyordu. "Ben dışkıyla dolu değilim, sevgilim. Gerçek bu. Boyları ortalama iki metre civarında, dişleri var, gece görüşüne sahipler ve doğdukları andan itibaren önlerine çıkan her şeyi öldürmek için eğitiliyorlar. Unutmadan söyleyeyim, en sevdikleri lezzet insan etidir. Ne şanslıyız."

Kadın onunla alay etti. "Sadece beni korkutmaya çalışıyorsun."

Kendi dilinde bir ansiklopedi çıkardı ve monitörde gösterdi. "Kendiniz görün."

Desideria onun korkunç tahminini doğrulayan kelimeleri okurken gözlerini açmamak için kendini zor tuttu. Adam haklıydı. Kelimenin tam anlamıyla savaşçı bir ırk olan Andarionlar, halkını gerçekten de küçük düşürmüştü. Normalde onlarla kapışmaya ve değerini kanıtlamaya fazlasıyla hazır olurdu. Ama ikisinin bildiği kadarıyla silahları yoktu ve intihar ona hiç de cazip gelmiyordu. "Yön değiştirmesek olmaz mı?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kızın nefret etmeye başladığı o ukala bakışlarını ona dikti. Konsolun ışıklarının kibirli sırtışını vurgulamasının da bir faydası olmamıştı. "Kaçış kapsüllerinin sorununu görüyorsunuz... Tamamen etkisiz hale gelseniz bile çalışacak şekilde tasarlanmışlar. İçine girdiğinizde ve o çok güzel keşfettiğiniz sihirli turuncu düğmeye bastığınızda, sizin için her şeyi hallediyor. Yardım çağırır ve sizi kapsüldeki nefes karışımına uyan en yakın yaşanabilir gezegene yönlendirir."

"Ama bir tür geçersiz kılma mekanizması olmaması aptalca."

Gözleri sessizce ona gülerken ağzının kenarını kaşdı. "Tasarımcıyı bir daha gördüğünde bu konuyu ona açmanı öneririm. Tabii kurtarılacak kadar uzun süre hayatta kalırsak."

"Kurtarılacağız." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü annemin ölmesine izin vermeyeceğim. Hain, Baş Muhafızların bir parçası. Annem ona çok güveniyor. Eğer ona ulaşır Pleba hakkında onu uyaramazsam, ölmüş sayılır."

Caillen bütün bir ırkı boyunduruk altına almaya niyetlenen annesini gerçekten umursamadığını söylemeye başlamıştı ki dikkati ekrana çekildi. Bir sonraki engellerini fark ettiğinde midesi yere çarptı. "Evet ve başka bir sorunumuz daha var."

"Yani?"

Arimanda'nın kaybolduğu bölgeyi gösteren yıldız haritasının bir bölümünü büyüttü. Hızla büyümekte olan parlayan küreyi işaret etti. "Umarım yanıyordumdur ama boyutuna ve hızına bakılırsa bu bana bir savaşçı gibi görünüyor."

Tüm yüzü umutla aydınlandı. "Bizi kurtarmaya mı geliyor?"

Vay canına, bu kadar saf olmak için ruhunu satabilirdi. Kadının sorusuna yanıt vermeden sandalyesinden kaydı ve kabloları erişebilmek için bir paneli açmak üzere kontrollerin altına eğildi. "Bu bir savaş uçağı," diye tekrarladı.

Desideria onun bu tek ifadeye olan takıntısı karşısında şaşkına dönmüştü. Ona göre bu iyi bir şeydi. "Anlamı?"

"İki kişiden fazlasını taşıyamaz ve bu yüzden uçuyor." Derin sesi, altında bulunduğu metal tarafından boğuklaştırılmıştı. "Öldürmek için tasarlandılar, kurtarmak için değil. Ve eğer tahminimde yanılmıyorsam, ki şimdiye kadar hiç yanılmadım, bir tanesinin koridorda başlayan işi bitirmek için bu tarafa doğru geldiğinden oldukça eminim."

Pah-lütfen...

Bunu düşünmek için bir neden yoktu. Sadece bir gözcü olabilir. Özellikle de daha önce söylediği gibi, bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyorlarsa. Yaralı olup olmadıklarını ya da kurtarılmaları gerekip gerekmediğini görmek için tek bir savaşçı göndermek mantıklıydı. Onlara eşlik etmekten başka bir şey olmayabilirdi. Bu adam hiç iyimser olamaz mıydı? Bunu gerektirmese bile her durumda hep en kötüsünü görmek zorunda mıydı? "Paranoyaklaşıyorsun."

Bu sözler henüz dudaklarından dökülmemişti ki, bir renk patlaması uzayı boydan boya geçerek onlara doğru fırladı.

Saldırı altındaydılar.

Ve tamamen savunmasızdılar.

Patlama kapsüllerinin arka tarafına çarptı ve onları döndürdü. Desideria koltuğunun koluna doğru savrulup kaburgalarını zedelerken küfretti. Caillen'in konsolun altını eşelemeye devam etmesini izledi. Kapsül saldırıdan dolayı sallanırken, kendini dengede ve sabit tutmak için bacaklarını büküp açarak sırt üstü yattı. Bu harekete alışık olmadığından mide bulantısını bastırmaya çalıştı, sonra da eski, yıpranmış, bağcıkları kopmuş ve sonra düğümlemiş iş botlarını görünce kaşlarını çatı. Bu botlar cehennemden çıkmış gibi görünüyordu, sanki sahip olduğu tek bot onlardı. Bırakın giymeyi, hiçbir prensin bu kadar yırtık pırtık bir şeye dokunmaya tenezzül ettiğini bile görmemişti. Ve şimdi düşününce, onun kıyafetleri de aynı şekildeydi. Temiz ama yıpranmıştı. Kahverengi ceketinin üzerinde patlayıcı yanığı izleri bile vardı.

Sessizce çalışırken başı ve omuzları çelik panel tarafından tamamen kapatılmıştı. Konsolun altına girmek için acele ederken ceketini ve gömleğini yukarı kalkmış, bronzlaşmış karnını ortaya çıkarmıştı. Aldığı her nefeste ve yaptığı her harekette kasları kasılıyor ve daha da belirginleşiyordu. Evet, tamam, o kısmı tamamen yalanabilirdi. Ve eğer tahmininde yanılmadıysa, sol tarafında kötü görünümlü bir yarayı kapatan bir dövme var gibiydi.

Bir aristoda mı? Bu tür şeyleri kaba ve sıradan bulurlardı... Neden böyle izleri olsun ki? Hiç mantıklı değildi. Prens Caillen kesinlikle tam bir çelişkiler adamıydı.

Bir başka patlama onları sert bir şekilde vurdu.

Acı içinde yüzünü buruşturarak sandalyesinde doğruldu. "Dur tahmin edeyim. Bu şeyde de silah yok mu?"

O derin baritondaki tiksintiyi kaçırmak mümkün değildi. "Bence bu çok aptalca. Eğer bir kaçış kapsülü kullanıyorsanız... bilirsiniz, *kaçmak* için,

Onda dokuz kaçıyorsunuz çünkü geminiz saldırı altında ve tahliye etmek zorundasınız. Ne tür bir krikkin aptalı, içindekileri saldırı altındayken savunmasız hareketli hedefler olarak bırakan bir kaçış cihazı yapmanın akıllıca olduğunu düşündü? Bekle, cevap verme. IQ'ları benim ayakkabı numaramdan daha küçük olan çok fazla tasarım mühendisi tanıdım" -kafasını konsolun altından çıkarıp ona sivri bir bakış attı, sonra ekledi- "kayıtlara geçmesi için söylüyorum, aslında mutant bir orospu çocuğu olan Syn hariç çoğu erkeğinkinden daha büyük" -çalışmaya geri döndü- "ama IQ'lar söz konusu olduğunda, onları protozoalarla aynı seviyeye koyuyor. Hayattaki bir numaralı gıcıklığım. İyice düşünün, millet. İyice düşünün." Kablolardan biri onu şok edince küfür etmek için durakladı. "Gemimde bir yıldız kruvazörünü alaşağı edecek kadar güçlü bir topçu kapsülü olduğunu bilmenizi isterim. Bu... gerçekten berbat."

O da aynı fikirdeydi. "Sende kötü bir Dikkat Eksikliği Bozukluğu vakası var, değil mi?"

Elini pantolonunun paçasına sildi, sonra göremediği bir şeyi tutmak için yukarı kaldırdı. "Sadece biraz. Neyse ki çoğunlukla sözel." Sanki yine kendini incitmiş gibi sertçe tısladı. "Kahretsin, sağ elimdeki tüm hisleri kaybettim."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu, onun tehlikeye odaklanmasını sağlamaya çalışarak.

Başka bir atış onları sarstı.

Desideria kola tekrar çarptığında inledi ve kol kaburgalarını yeniden zedeledi. "Acı içinde ölmenin yanı sıra." Sakin kalmaya çalışıyordu ama bu gittikçe zorlaşıyordu. Çaresiz hissetmekten nefret ediyordu ve bu durum onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı. "Ayakkabılarımı onlara fırlatmaya hazırım," diye mırıldandı nefesinin altında. "Savaşçılara zarar vermeyeceğini biliyorum ama bu beni daha iyi hissettirir." En azından bunu yaparsa, burada oturup izlemekten başka bir şey yapmış olacaktı.

Caillen onun cesaretine hayranmış gibi güldü. "Parmaklarını çapraz yap."

Sonunda panelin altından çıkarken söyledikleri Desideria'nın kafasını karıştırdı. "Neden?"

Cevap vermeden ön koltuğa geçti, sonra elleri bilgisayarın üzerinde uçuştı. Monitörde şemalar ve diyagramlar o kadar hızlı yanıp sönüyordu ki, o bir sonrakine geçmeden önce neye baktığını ya da neyi ayarladığını bile anlayamadı.

Bir başka patlama onlara doğru yöneldi. Nefesini içine çekerek kendini çarpışmaya hazırladı.

Gelmedi.

Bunun yerine, kapsül aniden dönüp ileri doğru savrulurken, patlama onları çok az bir farkla zararsızca geçti.

Caillen sevinçli bir çığlık attı. Parmaklarını öptü, sonra da kumandaların yanına vurdu. "İşte benim kızım. Hadi bebeğim, aşkında kararsız olma. Bana doğru olanı yapmak istediğini biliyorsun. Sıkı dur ve sana söylediğim yerde uç." Bilgisayarda daha fazla ayarlama yaptı ve kapsül yanıt verdi.

Desideria gemileri üzerinde bir şekilde kontrol sahibi oldukları için o kadar mutluydu ki onu öpebildi. Adam tam bir pislik olabilirdi ama Desideria'nın şansına uzay araçlarını kullanmayı biliyordu.

Savaş uçağı rotasını değiştirdi ve hızlanarak onlara doğru yöneldi.

Karanlıkta daha fazla parlak turuncu parıltı görünce irkildi. "Başka bir patlama daha geliyor."

"Biliyorum. Bu işe yaramazsa diye bekle."

Kapsülü tekrar çevirdi ama tamamını iskalayacak kadar değil. Atışın gücü onu sırtından vurdu. Başını sert bir şekilde panele çarptı. Acı içinde kıvrılırken, adamın dikkatini dağıtmaktan korktuğu için konuşmadı ya da bağırmadı.

Şaşkınlık içinde olan Caillen bir sonraki patlamadan kurtuldu.

"Hadi, bebeğim. Git hadi. İsteddiğini biliyorsun. Sadece mırıldanmaya devam et ve durma." Kapsülleri tekrar ileri atıldı ve bu kez nihayet gezegenin yerçekimine temas etti.

Yüzeye doğru düştükçe dramatik bir şekilde hızlandı.

Savaşçı daha fazla ateş açarak onları öldürmek için son bir çabayla uzaya püskürttü. Neyse ki Caillen çoğundan kurtuldu.

Ama hepsi değil. Kapsül bir kez daha hasta olabileceğinden korktuğu noktaya kadar sallanırken ışıklar yanıp sönüyor ve kıvılcım çıkarıyordu. Ya da daha kötüsü kapsül parçalanacaktı.

Caillen başının üzerindeki bir düğmeyi çevirdi. "Sıcak giriyoruz." "Yani?"

"Patlamalar frenlerimizi ve yön bulma işaretimizi yok etti. İnebileceğimiz yumuşak bir yer bulmaya çalışacağım. Ancak, söz vermiyorum. Bu şey üzerindeki kontrolüm en iyisi değil ve... eğer herhangi bir şekilde dindarsanız, şimdi ilahi bir müdahale çağırmanın tam zamanı çünkü alınmayın ama tanrılar çoğu zaman benim hakkımda pek iyi düşünmüyorlar. Ancak, sizi dinleyebilirler."

Desideria dua etmeye başladı. Adam kısa devre yapan elektronik aksamla boğuşurken nefesini tuttu. Yanan kabloların kokusu keskindi ve yanan tek şeyin yakıt hatları değil de kablolar olmasını umuyordu.

Caillen olup bitenlerden hiç etkilenmemiş görünüyordu. Kızartma elektronikleri onu şok ettiğinde ya da yaktığında ara sıra mırıldandığı müstehcen sözler dışında. "Bir iyon topu için adam öldürürdüm. Sadece bir tane."

O duyguyu biliyordu.

Caillen yaklaşan durumlarını değerlendirirken ayarlarını gözden geçirdi. İyi haber? Yüzeyde nefes alabilirlerdi. Kötü haber? Bu gezegen hakkında hiçbir bilgi yoktu. Harita yok, kültür hakkında hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Yerin adı bile yoktu.

Bunlar genellikle ceza kolonileri için ayrılmış şeylerdi ve kapsülün iniş için neden burayı seçmediğini açıklıyordu.

Neden onları rotalarında bırakmamıştı? En azından Andarion gezegeninde, neye bulaştığını biliyordu.

Bu...

Aklından insan yiyen dev uzaylıların bulunduğu bir hapis haneye düştükleri görüntüsü geçti. Evet, bu onun şansı olurdu. Kaçakçılara ve kraliyet ailesine karşı kin besleyen birkaç bin öfkeli insanüstü, psişik uzaylı...

Neden odamda kalmadım?

Omzunun üzerinden prensese baktı. Yüzü solgun ve çizgiliydi ve sandalyesinin kollarını ölümüne kavramıştı. Ama en azından çılgılık atmıyor ya da gerçek bir kız anı yaşamıyordu. Kendini toparlıyordu ve bunu gerçekten takdir ediyordu.

Bir muhafız gibi giyinmiş olmasına rağmen, duruşu kraliyet ailesine aitti. Onurlu bir şekilde ölmeyi planlıyordu ve bu, içinde ona karşı bir saygı dalgasının kabarmasına neden oldu. Hayatta hayranlık duyduğu bir şey varsa, o da korktuğu halde cesurca ayakta durabilenlerdi.

Yerimde kalsaydım, ölmüş olacaktı.

Evet, tamam, burada olduğu için kendini daha iyi hissediyordu ama o kadar da değil. Onu bundan kurtarmanın faydası olmazdı ama çarpışma sırasında ya da peşlerindeki suikastçı yüzünden ölürdü.

Ya da ete aç dev uzaylı mahkumlar tarafından yenmek.

Tanrım, kendimi bu boka nasıl bulaştırdım? Hangi şanssız takımyıldızın altında doğduysa, son zamanlarda fazla mesai yapıyordu.

Kapsül etraflarında sallanmaya başladı.

"O da ne?" Desideria sesinde bir panik notasıyla sordu. Uyarı ışıkları yanıp sönerek motorlarının arızalandığını haber veriyordu, Bu arada arka stabilizatörde genişlemekte olan bir yara vardı. Ama içlerinden sadece birinin dehşete kapılması gerekiyordu, bu yüzden Caillen durumlarının ciddiyetini küçümsedi. "Türbülans. Sıkı durun ve iniş için kendinizi hazırlayın." Tabii kapsül o kadar uzağa gidemedi parçalanmazsa.

"Neden bana yalan söylüyorsun?"

Sorduğu soru onu şaşırttı. Omzunun üzerinden bakınca, onun doğrudan sırtına baktığını gördü. "Yalan söylediğimi kim söyledi?"

"Sesinin tonu. Bir oktav düştü."

Kahretsin, çok iyiydi. Dikkatini tekrar elindeki felakete verdi. "İyi. Kapsül parçalanıyor." Bilgisayarı tam zamanında harici monitöre çevirerek ona dengeleyicilerden birinin sağ taraftan koptuğunu ve onunla birlikte gitmesini istediği son şeyin de gittiğini gösterdi. "Bilginize, buna ihtiyacımız vardı. İniş takımlarımızın kalıntılarıydı. Seni korkutmamaya çalışıyordum ama madem ısrar ediyorsun..."

Desideria yutkundu. Şimdi sormamış olmayı diliyordu. "Ağırlığımızı değiştirmek onu yönlendirmemize yardımcı olur mu?"

"Hiçbir şeyi etkileyecek kadar ağır değilsin."

"Peki ne yapacağız?"

"Kıçını tut ve tutmak istiyormuş gibi dayan." Gezegenin yüzeyi hızla yaklaşırken daha fazla zihinsel hesaplama yapıyordu.

O kadar hızlı uçuyorlardı ki Desideria nasıl iniş yapabileceklerini ve gezegenin yüzeyinde bir leke haline gelmeyeceklerini göremiyordu.

Teyzesi mutlu olurdu. O, pek değil.

Ağaçların üst dallarına çarpmaya başladıklarında içi cız etti. Kapsül o kadar sert sarsılıyordu ki, kayışlarla bile koltuğunda zar zor durabiliyordu. Korku onu sımsıkı sararken ve bunu atlatacağına dair umudunu yok ederken kalbi küt küt atıyordu.

Caillen aniden döndü, kemerini çözdü ve vücudunu onunkine dolayarak onu yere çekti. Kapsül sertçe yere çarptı. Sahip olduğu tek yastık Caillen'in vücuduydu. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse onları çevreleyen çelik duvarlar kadar sertti.

Çeliğe doğru fırlatıldıklarında ve kapsül defalarca yuvarlandığında nefesi onu terk etti. Silindirin içindeki bir taş gibi yuvarlanıyorlardı ve Caillen hâlâ ona tutunmuş, onu güvende tutmaya çalışıyordu.

Bir an için çarpışmadan sağ çıkabileceklerini düşündü, ta ki başı onu hasta edecek kadar gl bir şeye çarpına kadar. Görüşü karardı. Karanlıkta elinden geldiğince savaştı ama sonunda karanlık onu altına aldı.

Gemi sonunda durdu.

Caillen hareketsiz kalarak daha fazlasını bekledi; o kadar sert bir iniş yapmışlardı ki, hareket etmediklerini görmesine rağmen hareket ediyorlarmış gibi hissediyordu.

Ama oldukları yerde kaldılar. Kapsül etrafını sararak tısladı. İçindeki her şey öyle bir sarsılmıştı ki, sanki ii boşaltılmış gibi görünüyordu. Teller, kayışlar ve elik parçaları sallanıyor ve kıvılcım çıkartıyordu ama en azından ateşler karanlık iç mekanda bir çeşit ışık sağlıyordu. Koltuklarının bulunduğu alan tamamen tahrip olmuştu. Desideria zerine örtülmüş halde sırt üstü yatıyordu. Nefesi tenini gıdıklıyor, tamamen hareketsiz olmasına rağmen hayatta olduğunu bilmesini sağlıyordu. Acı, her kalp atışında vücudunda ve başında yankılanıyordu.

Hareket edemiyorum. Ama en azından onları çözerek hayatlarını kurtarmıştı.

Aniden burnuna motor yakıtı kokusu geldi... sanki bir yerden fışkırıyor ve yakınlarda birikiyordu. Yanan kabloların sert kokusuyla karıştı.

Kahretsin. Kapsül patlayacak.

Bu tahmine uygun olarak, alevlerin yere yayıldığını gördü. izmelerini yaladılar. Sıcaklık yakıcıydı. Dişlerini gıcırdatarak, harap olmuş bedenini hareket etmeye ve hızlı hareket etmeye zorladı. Ama bu çok zordu. Ayaklarının dibindeki ateşi söndürmeye çalışırken hiçbir şey çalışmak istemiyordu.

"Prenses mi?"

Bilinci yerinde değildi ve kafasındaki yaradan dolayı kanaması vardı. Gürültülü bir iniltiyle onu yeterince geriye itti, böylece altından yuvarlanabildi. Dengesiz ayakları üzerinde onu kucağına aldı ve sıkıca sarıldı. Gerçekten de çok küçüktü. Uyanıkken ve ona söylenirken bunu gözden kaçırmak kolaydı. O zaman hayattan daha büyük görünüyordu.

Vücudu, uzanmasını gerektirmeyen herhangi bir harekete karşı isyan ederken, onu gemiden dışarı taşıdı ve yere yatırmadan önce kapsülden güvenli bir mesafeye götürdü.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, kapsülün dışında olduğu ve temiz, yanmayan havayı sol için minnettardı. Saçlarını alnından geriye doğru tararken elindeki kanı gördü. Evet. Tam da ihtiyaı olan şey. Başındaki yara

kendi. Kendi durumunun envanterini çıkardı. İçgüdüsel olarak, kanamayı durdurmak için bir bez almak üzere sırt çantasına uzandı, ancak hala kapsülün içinde olduğunu fark etti.

Kahretsin. Ona ihtiyacı vardı. İçinde tıbbi malzeme, yiyecek ve hayatta kalmayı planlıyorlarsa ihtiyaç duyacakları diğer şeyler olacaktı.

Yanan kapsüle baktı. Sadece alev alev yanan, krikkin bir aptal patlamak üzere olan bir şeye koşardı...

İyi ki salağın tekiyim.

Sağduyusu aptallığının önüne geçemedi, hızla kapsüle geri döndü. Metal alevler yüzünden sıcaktı; bunu eli kazara duvara değip yandığında fark etti. Öksürerek ağzını gömleğiyle kapattı ve küçük bölmenin içini görmeye çalışırken yanmış eliyle ağzını orada tuttu. Ah dostum, hiçbir şeyi tanımlayamayacağı kadar her şey etrafa savrulmuştu. Ellerin ve dizlerinin üzerine çökerek enkazı olabildiğince hızlı bir şekilde aradı. Nefes almakta zorlanıyor, boğuluyor ve öksürüyordu. Tam pes etmek üzereyken yerde siyah bir kayış gördü.

Çantası ezilmiş ön konsolun altındaydı. Öne doğru eğildi ve onu aldı, sonra bir şeyin vızıldadığını duyunca durakladı.

Çatı kaplaması çöküyordu.

Lanet olsun! Çantayı kendine doğru çekerek kapıya doğru koştu. Tam kurtulduğunu düşündüğü anda tavanın bir parçası sırtına düştü ve onu yere çarptı. Altından sürünerek çıkmak için elinden geleni yaptı ama kapana kısılmıştı. Alevler daha yüksek ve daha parlaktı. Yakıt kokusu başını döndürüyordu. Ciğerleri oksijen bulmakta zorlanıyordu.

Kahretsin... Öleceğim.

Tam burada. Şu anda.

Nafile olsa da yine de savaştı. Ne de olsa o bir Dagan'dı ve Daganlar asla ölüme teslim olmazdı. Kanlı bir savaş olmadan olmazdı.

Desideria tam zamanında uyanıp Caillen'in yanan kapsüllerine doğru koştuğunu gördü. Bu moron şimdi ne yapıyordu? Hiç kimse ona doğru protokolün yanan nesnelerden kaçmak olduğunu söylememiş miydi?

Başı o kadar kötü zonkluyordu ki kusacağından korktu. Dahası, görüşü bulanıklaşmıştı. Alnındaki teri silmek için uzandı. Dokunduğu anda bunun ter olmadığını fark etti. Her yeri kanıyordu.

Beyin sarsıntısı.

Vücudunda daha fazla acı hissederken midesi guruldadı. Yan tarafına döndüğünde Caillen'in kapsülün içinde kaybolduğunu gördü. *Kendini öldürecek.*

Bırak onu.

Ne yazık ki yapamadı. Onu iki kez dışarı çekmiş ve hayatını kurtarmıştı. O olmasaydı hâlâ yanan kapsülün içinde olacaktı.

Ayağa kalk asker. Kahraman aptalı kurtarma zamanı.

Ayağa kalktığı anda kapsülden gelen gürültülü bir çarpma sesi duydu. Caillen'dan hiçbir iz yoktu. İçinden kötü bir his geçti.

Ölmüştü ya da tuzağa düşmüştü.

Sadece tam bir embesil yanan bir kapsüle koşar.

İşin kötüsü, o bir embesildi. Özellikle de Caillen'a hayatını borçlu olduğu ve hâlâ hayatta olma ihtimali çok düşük olsa bile onu orada yanmaya terk edemeyeceği için.

Mide bulantısını bastırmaya çalışarak, dengesiz adımlarla kapsüle doğru ilerledi.

Yaklaştıkça duman o kadar yoğunlaşmıştı ki zar zor görebiliyordu. Pis koku mide bulantısına hiçbir şey yapmamıştı. *Sen bir Qillaq'sın. Sızlanmayı kes.*

Ateşin gürültüsü ve patırtısı arasında bir şey duydu... Bir dizi müstehcen küfür.

Onu yanan enkazın altında sıkışmış halde bulmak için tanrılara karşı öfkeli tiradını kullanırken gülümsemekten kendini alamadı. Kendini kurtarmaya çalışırken öfkesi dindirilebilirdi.

"Umarım eriyip yok olursun! Aptal, aptal orospu çocuğu-" Onu görünce sözleri kesildi. Bir an için tüm yüzü , sonra kara bir kaş çatmaya . "Krikkin aklını mı kaçırdın sen? Kaç!"

Yaptı, ama ona doğru yaptı.

Caillen onun kurtulmasına yardım etmek için diz çöktüğünde hayrete düşmüştü. "Patlamak üzere olan bir tank var. Gitmek zorundasınız. Sadece birkaç saniyemiz var. Kokusunu alabiliyorum."

" olmaz." "Prenses-

"

"Sensiz olmaz," diyerek her kelimeyi keskin bir şekilde telaffuz etti ve ona gereksiz bir tartışmayla zamanını boşa harcayanın kendisi olduğunu gösterdi. Onu yere sabitleyen sıcak metali olabildiğince sert bir şekilde çekti. "Sen olmasaydın çoktan ölmüş olurdum. Bundan sonra seni bırakacak değilim. Şimdi kapa çenen ve yardım et!"

Caillen onun keskin emri karşısında gülümsedi. Sadece onun gibi hasta bir piç bunu eğlenceli bulabilirdi, özellikle de içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında. Ama onlar

uzun süredir var.

Kadın bacağının sıkıştığı yanan kirişi kaldırırken homurdandı. Ayağını kurtardı ve çantayı yakaladı. Ama tankın ısıklık çaldığını duymadan önce değil.

Gitmek üzereydi. Zamanları artık sadece kalp atışlarıyla ölçülebiliyordu.

Ayağının kırıldığını hissetmesine rağmen, onun elini ve çantasını tuttu ve onunla birlikte kapsülden koştu.

Yine de güvende değillerdi. Şarapnel parçaları metrelerce uzağa fırlayabilir ve onları kolayca delip geçebilirdi. Elini onunkinin üzerinde sıkarak, onu biraz koruma sağlayacağını umduğu ağaçların doğru çekti.

Kapsül patlamadan önce yolu ancak yarılamlışlardı. Patlamanın şok dalgası onları öne doğru savurdu ve yuvarlanmalarına neden oldu. Caillen'in tek yapabildiği, yuvarlanırken ve etraflarına parçalar yağarken başını korumaya çalışmaktı.

Ayağının üzerinde dinlenmeye geldi=

Desideria ondan birkaç adım ötede, sırt üstü yatıyordu. Kımıldamadan.

Midesini hastalıklı bir korku hissi kapladı. "Prenses? Yaşıyor musun?"

"Hayır," diye inledi.

"Ben de."

İkinci bir patlama sesi duyuldu. Caillen daha fazla şarapnel parçasının kendilerine doğru geldiğini görünce lanet okudu, bunların arasında kapının büyükçe bir parçası da vardı. Desideria'yı kaptığı gibi, kapı tam Desideria'nın bulunduğu yere saplanmadan önce, devrilmiş bir kütüğün arkasına güçlkle ulaşabildi. Etraflarında küçük ateşler yanıyordu.

Yüzü solgun, hayranlıkla ona baktı. "Teşekkür ederim."

Rahatlayarak uzun bir nefes alan Caillen başını yere koydu ve vücudunun her bir santimini yırtan acıdan sızlanmamak için elinden geleni yaptı. Kendini bir kompaktörden geçirilmiş gibi hissediyordu. İsteddiği son şey hareket etmektir ama onu kontrol etmesi ve bacağındaki uzun yaraya bakması gerekiyordu. Şansı yaver giderse kangrene dönüşecek ve tedaviyi geciktirirse bacağını kaybedecekti.

"Ne zaman isterseniz, Prenses. Ama gerçekten, neredeyse ölümcül olan bu etkileşimlerimiz hakkında bir şeyler yapmalıyız." Kendini acıya hazırlayarak ayağa kalktı.

Adamın omzunu iterken suçlayıcı bir ifadeyle baktı. "Sakın bunun için beni suçlamaya kalkma. Bunun için geri dönüp hayatlarımızı riske atmanı gerektirecek kadar önemli olan şey neydi?"

"Ben sadece hayatımı riske attım. Benim için geri gelen kaçık sensin." Gözlerini devirdi. "Daha fazla katılamazdım. Şimdi neden geri dönesin ki?"

Çantasını kaldırdı.

Adama ters ters baktı, sonra da sanki onu öldürebilecekmiş gibi ters ters baktı. "Aptal bir sırt çantası için neredeyse bizi öldürüyordun?"

"Sırt çantası değil, bebeğim. Bu bir hayatta kalma çantası."

"Bunun için neredeyse ölüyor olmanızın ironisi hakkında yorum yapardım ama şu anda gerçekten çok ağrım var."

İçini karıştırırken güldü. Ta ki yaklaşan bir motorun yumuşak vızıltısını duyana kadar. Bu onu hemen ayılttı. "Biri geliyor."

Yüzü rahatlamayla aydınlandı. "Lütfen Tanrım, bir kurtarma ekibi olsun... temiz bir tuvaleti olan bir ekip."

Onun iyimserliğini paylaşmıyordu. Bunun yerine, soğuk bir korku ağırlığını hissettiriyordu. "Hadi." Onu ağaçların arasına, ormanın derinliklerine doğru çekti.

Topuklarını sıktı ve onu yavaşlattı. "Ne yapıyorsun?"

"Nerede olduğumuzu ya da kim olduklarını bilmiyoruz. Dost suikastçımız ya da suç ortağımız olabilirler. Emin olana kadar görünmeyelim."

Desideria onun paranoyası karşısında hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istedi. Ama çok derinlerde değil, onun haklı olduğunu biliyordu ve gelen kişinin niyetini öğrenene kadar dikkat çekmemeleri gerekiyordu. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Senden de nefret ediyorum bebeğim." Ona sevimli bir sırıtış attı ve göz kırptı, kız onu bir yerlerinden tekmelemek istese de sevimli olmayı başardı. "Şimdi, hadi."

Desideria kendini onun peşinden koşmaya zorlarken inledi. O kırık bacağıyla nasıl hareket edebiliyordu? Adam acı hissetmiyor muydu? Ormana doğru baktı ve irkildi. O ağaçlara çok uzak görünüyordu...

Caillen onu taşımak için iki kat geri çekildi.

Onu durdurdu. "Sen de yaralısın ve ben yürüyebiliyorum. Çaresiz ya da zayıf *değilim*. Sadece kızgınım," diye hırladı.

Özür dilemek için ellerini kaldırdı. "Tamam, ama acele etmeliyiz." Çenesini gökyüzüne doğru salladı, geminin neredeyse üzerlerine geldiğini görebiliyordu.

Koşun!

Hovercraft önce ağaçlara zar zor ulaşabildiler. Kapsüllerinin kalıntıları üzerinde birkaç dakika tereddüt etti.

yolcular bölgeyi fotoğraflıyor ya da bir tür test veya değerlendirme yapıyorlardı.

Caillen ne yaptıklarını anlamaya çalışırken kaşlarını çatı. Normalde dışarıda olurlar ve araziye yaya olarak tararlardı. Ama bunlar.

Normalden farklı bir protokolleri vardı, bu da ne bekleyeceği konusunda hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu. Lanet olsun.

"Onlar hakkında bir şey söyleyebilir misin?" Desideria fısıldadı. "Onlar Andarionlar."

"Nereden biliyorsun?"

FVG'sini çantasından çıkardı ve kokpitte yeri tarayan ve birbirleriyle konuşan pilotları görebilmek için gözlerine tuttu. "Uçağın tarzı. Eski bir Andarion modeli S10- B60. Çoğu insan bunu kullanmak için çok kısa. Ve şimdi onları görebiliyorum, kesinlikle NHL." İnsan olmayan yaşam formları.

"Bu bizim için iyi mi kötü mü?"

Caillen içini çekti. "Niyetlerine göre değişir."

"Hiç komik değilsin."

"Olmaya çalışmıyorum."

Araç yere inene kadar alçaldı. Kapı açıldığında Caillen ona sessiz olmasını işaret ederken, konuşmalarını bu mesafeden bile duyabilmek için kulağına bir amplifikatör soktu. Neyse ki sadece sesleri yükseltiyor, ortamdaki sesleri yükseltmiyordu, aksi takdirde hovercraft'ın motorları kulaklarını patlatabilirdi.

İki pilot içeride kalırken, iki memur kaza mahallini araştırmak üzere arka taraftan dışarı çıktı.

Desideria konuşmak için ağzını açtı ama adam başını sertçe sallayarak onun sözünü kesti. Andarionlarla ilgili bir şey vardı, o piçler amplifikatör olmadan bile kilometrelerce öteden duyabiliyorlardı. Askerler nefes alışlarını duymazsa şanslı sayılırlardı.

Ve konuştukları şey midelerini küçültüyordu. Hayır, bir ceza kolonisine inmemişlerdi. Bu daha kötüydü.

Çok daha kötü.

Caillen Desideria'nın kolunu tuttu ve onu geri, ormanın derinliklerine doğru çekti. Desideria konuşmak için ağzını her açtığında Caillen ona sessiz olmasını işaret ediyordu. Bu onu gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Adam, onun da anlaması gerektiğini düşündüğünü belli edecek şekilde tanımlayamadığı başka hareketler de yapıyordu. Sadece müstehcen olmadıklarını umuyordu çünkü eğer öyleyse, şu anda olduğundan daha da kötü topallıyor olacaktı.

Bir mağara bulana kadar hareket etmesine izin vermedi. Çantasını yere koymadan önce onu daha derine gönderdi ve tanımlayamadığı iki cihaz çıkardı. Kaşlarını çatarak, adamın küçük açıklığın her iki yanına birer tane takmasını ve sonra onları çalıştırmasını izledi. Düşük frekanslı bir uğultu başladı ve cihazlar mağaradaki ışığın daha da kararmasına neden oldu. Önünü zar zor görebiliyordu.

Adımlarına ara vermeden çantadan hafif bir çubuk çıkardı ve kırdı, sonra sertçe sallayarak yere fırlattı, böylece kızın çok uzağına düşmedi. Çantayı alıp mağaranın arka tarafına doğru ilerlediğinde her şey donuk mor bir parıltıyla yıkanıyordu; kız, ışıktan parıldayan devasa siyah bir dikitin yanında bekliyordu.

Ancak o zaman uzun ve duyulabilir bir nefes verdi.

Konuşabilir miyim? Kelimeleri mırıldandı.

"Evet, ama ses tonunu alçak tut," diye fısıldadı.

"Neden?"

Çenesini elinin tersiyle sildi ve küçük bir çocukla seksi, sert bir erkeğin tuhaf bir karışımı olan bir hareket yaptı. "Andarionlar süpersonik işitme duyusuna sahipler ve sönümleyicilerimin buna karşı işe yarayacağından tam olarak emin değilim, özellikle de herhangi bir tür amplifikatör kullanıyorlarsa." Başparmağıyla omzunun üzerinden mağaranın girişini işaret etti. "Oradaki adamlar... her zamanki ekipten değiller. Sen ve ben kötülerin ana damarına

Şans. Bir Andarion gezegenine inmekle kalmadık. Onların kolonilerinden birine indik." Cebinden küçük bir cihaz çıkardı ve kulağına yerleştirdi.

Ona aptal diyebilirsiniz ama bunda büyütülecek ne olduğunu anlamamıştı. Andarionlar konseyin üyeleri idi ve diğer herkesle aynı yasalara tabiydiler. Neden çıldırmıştı ki? "Ne demek istiyorsun?"

"Sömürgecileri sıkı yönetim altında. Uygun belgeleri, ziyaret kartları ve izinleri olmadan yakalanan tüm dünya dışı kişiler otomatik olarak casus olarak işaretlenir, özellikle de insan olanlar. Ve bu şekilde yargılanırlar. Standart uygulama bizi hapsetmek ve götürüldüğümüzü kimseye bildirmeden orada ölüme terk etmektir. Aslında, eğer sorulursa, tüm suçlamaları reddedeceklerdir. Piçler bu konuda iyidir."

Onun bu gülünç karşısında çenesini kaldırdı. "Biz kraliyet ailesiyiz, bunu yapamazlar-" "İstedikleri her şeyi yapabilirler," diyerek onun sözünü kesti.

"Birinin burada olduğumuzu kanıtlaması gerekiyor ve nerede olduğumuzu bilen tek kişi bizi öldürmeye çalışan bir suikastçı olduğuna göre, bunu yapacağını sanmıyorum."

"Yakalanırsak bizi kurtarmak için çok konuşkan olacaklar." "Açıklayamaz mıyız, hatta onlara bir ödül teklif edemez miyiz?"

Yüksek sesle güldü. "Hiç bir Andarion'un etrafında bulundun mu?"

"Şey... hayır."

"O zaman sözüme güvenin. Onlara rüşvet verilemez. Birkaç Andarion arkadaşım var. İçlerinden biri onların taçlı prensi olarak doğdu ama bazı insani özelliklere sahip olduğu için biyolojik büyükannesi onu bir insan çalışma evine gönderdi ve orada dövüldü, zincirlendi, pençeleri kesildi ve bir hayvan gibi yetiştirildi. Ona ne yapıldığını asla bilmek istemezsiniz. Şunu söylemek yeterli, eğer kendi prenslerini korumazlarsa, siz ve ben, kelime oyununu bağışlayın, fena halde mahvoluruz. Bizi umursamayacaklar ve bu savaş anlamına geliyorsa? Ne olacak ki? Tekrar söylüyorum, sizin halkınızı pasifist gibi gösteriyorlar. Onlar için savaş, uğruna yaşadıkları bonus eğlence turudur." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "İşte bu yüzden tanrılara asla yabancı topraklarda mahsur kalmamak için dua ediyorsun. Yanlış bir savaş, kötü bir iniş ve tüm hayatınız sonsuza dek mahvolur ya da sona erer."

Babası gibi.

Qilla'ya zorunlu iniş yapan bir pilottu. Savaş ganimeti olarak alınmış, halkıyla ya da ailesiyle iletişim kurmasına asla izin verilmemişti. Özgürlük için tek şansı, yaralıyken savaşmak zorunda kaldığı bir savaştı. Ondan sonra annesi, ailesinin başına gelenleri öğrenmesi için ona bir şans daha vermemişti.

Hayatında ilk kez, babasının varlığının gerçek bir dehşet olduğunu anlamıştı.

"Dışarıda annenin hüküm sürmediği koca bir evren var Daria. Farklı insanlardan ve deneyimlerden oluşan bir evren. Büyüdüğünde onları ziyaret etmek için zaman ayıracağına ve dış görünüşümüz farklı olsa da içimizde hepimizin aynı şeyleri istediğini öğreneceğine söz ver. Güvenlik. Sevgi. Aile. Ve barış."

Çocukken barış kısmının onu zayıf gösterdiğini düşünürdü. Ama şimdi ne demek istediğini anlıyordu. Savaştan gelen barıştan bahsetmiyordu. Daha önce hiç bilmediği iç huzurundan bahsediyordu. Kim ve ne olduğunu anlamakla, sınırlarını kabul etmekle gelen o rahatlık. Kendi derisinin içinde rahat olmaktan.

Bunun yerine içten içe duyduğu tek şey annesinin, teyzesinin ve kız kardeşlerinin sürekli eleştirileriydi. Hayatta bildiği bir şey varsa, o da sahip olduğu her eksiklikti.

Ona garip gelen şey Caillen'in babasının her zaman sahip olduğu iç huzura sahip olmasıydı. Baskı ve kaos altında sakin olma yeteneği.

Bu rahatsız edici karşılaştırmaları düşünmek istemediğinden dikkatini tekrar içinde bulundukları duruma çevirdi. "Peki ne yapacağız?"

Caillen seçeneklerini düşünürken durakladı. Hiçbiri mükemmel değildi. < was taheight="0em" width="27">Burada çok uzun süre kalamazlardı yoksa bulunurlardı. Enkazda hiç ceset olmadığından, Andarionlar onları bulana kadar bu bölgeyi tarayacaklardı. Andarionlar ne yazık ki savaşmak için can atan inatçı bir türdü.

Bu kayadan inmeleri ve babasına neler olduğunu anlatmaları gerektiğinden bahsetmiyorum bile. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, Qill kraliçesinin de bilmesi gerekiyordu.

Manyak sürük.

Desideria'nın kara gözleri onu yakıyordu. Tanrılara şükürler olsun ki annesine hiç benzemiyordu. Yüz hatları çok daha yumuşak ve nazikti. Çok daha çekiciydi. Eğer annesine benzeseydi, onu yanması için kapsülde bırakabilirdi.

"Buradan çıkmamız gerekiyor. Hemen," diye ısrar etti Desideria.

"Biliyorum, Prenses. Biliyorum." Ama önce onları hedef tahtasından uzaklaştırması gerekiyordu. "Sahip oldukları uygarlığı bulmalıyız."

Ona kaşlarını çatı. "Bunu yapamayacağımızı söylemiştin."

Çantasını onun yanında yere bıraktı. "Bunu insan olarak yapamayacağımızı söyledim."

Desideria'nın kafası artık tamamen karışmıştı. Onu kurtarmadan önce çok fazla duman mı solumuştu? "Anlaşılan bir şeyi gözden kaçırıyorum. Son kontrol ettiğimde insan olduğumuz halde nasıl insan gibi görünmüyoruz?" Kirli, kanlı ve hırpalanmışlardı ama yine de türlerini inkâr edemezlerdi. "Bana vermek istediğin bir sırrın mı var?"

Caillen çantasını karıştırdı ve birkaç eşya çıkardı.

Şaşkınlıkla, onun bir şişe su ve bir folyo paket açmasını izledi. Paketin içinde küçük pembe bir tablet vardı.

Biliyordum!

Uyuşturucu kullanıyordu.

"O da ne?" diye sordu şüpheyle.

Hapı ağzına attı ve yıkamak için suyu kullandı. "Yaklaşık yirmi saat içinde saçlarımı omuzlarıma kadar uzatacak ve siyaha dönüştürecek."

Böyle şeyler mi varmış? Babası ona pek çok mucizeden bahsetmişti ama bu onun için yeni bir şeydi. "Bu güvenli mi?"

Şişenin kapağını kapatmadan önce elinin tersiyle ağzını sildi. "Tanrım, umarım öyledir. Daha önce hiç kullanmak zorunda kalmamıştım ama ne yazık ki sihirli çantamda peruk yok. Olsaydı da kullanmazdım zaten. O şeylerin en kötü anda çıkmaya ne kadar meyilli olduklarını uzun zaman önce zor yoldan öğrendim." İçinde iki kontak lens bulunan küçük bir şişeyi açtı.

Merak ve şaşkınlık içinde, adamın onları yerleştirmesini izledi. Evet, tuhaflardı. Gözbebeklerini kırmızı, irislerini de kırmızı kenarlı beyaz yapıyordu. "Bunlarla görebiliyor musun?"

Üç kez gözlerini kırptırdı, sonra yerine oturmalarına izin verircesine gözlerini araladı. "Normalde yapabildiğim kadar iyi değil ama idare edecek kadar. Kimse benimle fazla oynamadığı sürece sorun olmaz." Ardından, küçük yuvarlak bir kutu çıkardı ve iki uzun diş gibi görünen şeyi göstermek için açtı. Onları çıkardı ve köpek dişlerini onlarla kapatarak ona dişli bir gülümseme verdi.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama adam aslında tuhaf bir şekilde çekiciydi. "Ne olman gerekiyor?"

Dış cebinin fermuarını açarak yaptığı işi incelemek için kullandığı aynayı ortaya çıkardı. "Bir Andarion. Saçlarım uzayıp koyulaştığında

yerli gibi görünmek. Erkekleri sizinkilerden daha uzun saç kullandıkları için kısa saç biraz zor olacak ama neden kesmem gerektiğine dair bir şeyler uydurabilirim. Umarım kan dökülmeden kabul ederler." Ona şöyle bir göz gezdirdi. "Öte yandan sen..."

Ellerini kaldırdı ve adamın yüzündeki ifadenin kendisi için ne anlama geldiğinden korkarak geri çekildi. "O hapı alıp bir kolum daha filizlenmeyecek."

"Bir kolunun daha çıkacağından şüpheliyim... Yine de birini kaybedebilirsin." Dişleri göz önüne alındığında daha da uğursuz olan şeytani bir sırıtışla ona baktı. "Merak etme. Sana bir tane teklif etmeyeceğim. Çok kısasın ve yüz hatların yanlış. Kimse onlardan biri olduğuna inanmaz. Başka bir çift diş ya da lensim olmadığından bahsetmiyorum bile." Çantasından kapüşonlu bir pelerin çıkardı ve ona fırlattı. "Seni örtülü tutacağız ve onlara kızım olduğunu söyleyeceğim. Sadece kimsenin seni çıplak görmediğinden emin ol."

"Eğer yaparlarsa?"

"O zaman yere yatıp gemideki katillerin boğazımızı kesmesine izin vermeliydik. İnanın bana, bu çok daha az acı verici olurdu."

Desideria pelerini görünce yüzünü buruşturdu. "Bir şey söyleyeceğim. Senin etrafında takılmak sıkıcı değil."

Güldü. "Bilmez miyim. İlk adım Felaket olmalıydı ve yemin ederim bir dilde, bir yerlerde Caillen'in anlamı bu. Şimdi buraya gel de başındaki yarayı kontrol edeyim. İhtiyacımız olan son şey beyninin hasar görmesi."

"Zaten beynimde hasar var. Yoksa neden burada olayım ki?" Adam homurdandı. "Evet, bu söze çok benziyorum."

O çantasını karıştırırken Desideria yanına oturdu. İçinden bir gemi çıkarmasını bekliyordu. Ona hayatta kalma çantası dediğinde şaka yapmıyordu. İçinde her şeyden biraz varmış gibi görünüyordu.

Siyah bir peruk dışında.

Kazarken saçları morarmış alnının üzerine düştü. Yırtık kumaştan bacağı kanlı ve acılı görünüyordu ama sanki onun halkından biriymiş gibi acıyı görmezden geliyordu. Şu anda, o yıpranmış botları ve deri ceketiyse, ona kraliyet ailesini hatırlatan hiçbir yanı yoktu. Daha çok annesinin düşmanlarının başına bela açmak için tuttuğu haydut korsanlardan birine benziyordu.

Ve onu korkutan bir yanı aslında onun kişiliğinin bu karanlık tarafına ilgi duyuyordu. , bu ona onun ne kadar lezzetli olduğunu hatırlatıyordu.

Midesi açıktaydı ve bu da onun geri kalanını merak etmesine neden oldu...

Çıplak nasıl görünürdü?

Aptal olma. Erkekler senin menünde değil. En azından bir yıl boyunca, yetişkinliğinin yıldönümüne kadar.

Ama değildi. Adam zorlayıcıydı. Becerikliydi. Güçlü. Akıllıca.

Çılgınca.

Ne kadar düşünmemeye çalışsa da baş döndürücü bir karışım.

Kadının yanına döndü, yanında tıbbi malzemeler vardı ve ona bir şişe su verip diz çökmeden önce yanına koydu. Sağlam dizine dayanarak, yarasını incelemek için yüzündeki saçları nazikçe geriye doğru çekti. Adamın yakınlığı onu rahatsız etti ve kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Dahası, teninin kokusu kafasını en hoş erkeksi kokuyla doldurdu. Babası ve annesinin eşleri dışında daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Bu eşler çekici olsalar da onu asla baştan çıkarmamışlardı.

Bu şekilde değil.

Kız kardeşlerinin konuşmalarına kulak misafiri olduğu açlık bu muydu? O ders çalışıp kendisine söyleneni yaparken, onlar çalışma saatlerinde gizlice internete girip çıplak erkek fotoğrafları topluyorlardı. Gece geç saatlerde, herkes yattıktan sonra bir araya gelir ve kendi eşleri olduğunda ne yapacakları hakkında kıkırdarlardı.

Bu hiçbir zaman onun hayali olmamıştı. Kendisine köle olmuş bir evcil hayvan istemiyordu. Babası ona kendi dünyasında kadın ve erkeklerin nasıl bir takım olduğuna dair hikâyeler anlatmıştı. Eşit olarak nasıl birlikte çalıştıklarını. Bunun ona neden çekici geldiğini bilmiyordu ama gelmişti. Arkasında bir ortak istiyordu, onlar üzerindeki gücüne içerleyen ve annesinin eşleri gibi somurtkan nöbetler geçiren birini değil. Onlar ona her zaman, çocuklarına babalık etmesini isteyeceği erkeklerden çok çocuk gibi görünmüştü.

Caillen başını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı. Sinsi, bilmiş bir yarım gülümseme dudaklarını kıvrırken kaşlarını kaldırdı. "Beni çıplak mı hayal ediyorsunuz, Prenses?"

Caillen'in alaycı küstahlığı ve onu tam da bunu yaparken yakalamış olması yanaklarını kızarttı. Caillen kesinlikle beyni olan bir kadının arkasına ya da beş bin mil yarıçapındaki başka bir yere koyacağı türden bir adam değildi. "Pek sayılmaz. Bu halinle gerçekten ürkütücü görünüyorsun."

İyi huylu bir şekilde güldü. "Beni sevdiğini iddia eden insanlar tarafından daha kötü ve daha kötü şekilde çağrıldım."

"Seni gerçekten seven insanlar var mı?"

Gülümsemesi genişledi. "İnanması zor, değil mi? Ama evet, . En azından ben odadayken böyle söylüyorlar."

Adamın bir hakareti nasıl bu kadar zarafet ve mizahla karşıladığını anlayamıyordu. Onun dünyasında insanlar daha azı için öldürürdü. "Hiç sinirlendiğin oluyor mu?"

"Tabii ki biliyorum."

Adam dezenfektanı boynundaki izler boyunca silerken kadın irkildi. "Neyin üzerinden?"

Yeniden nemlendirmek için keten pedi indirdi. "Kız kardeşlerim ve zalimlik. Ve kız kardeşlerime yapılan zulüm, bunu deneyecek kadar aptal olan herkese iki kat dayak demektir."

Ona bakmak için geri çekildi. "İmparator Evzen'in sadece bir çocuğu olduğunu sanıyordum. Senin."

"Öyle."

Adam ayrıntı vermeyince, kadın onu dürtükledi. "O zaman bunlar annenden mi?"

"Neden umursuyorsun ki?"

Öfkesi alevlendi ama kendini tuttu. Basit bir soru yüzünden sinirlenmeye gerek yoktu. Bu annesinin yapacağı bir şeydi. Ses tonu merak uyandırıcıydı, çatışmacı değil. Bu yüzden konuşurken kendini nazık olmaya zorladı. "Sadece merak ettim. Onlardan bahsettiğinizde, o tek kelimede o kadar çok duygu vardı ki, sizin için çok şey ifade ettiklerini söyleyebilirim. Tecrübelerime göre, birinin üvey kardeşlerine karşı bu şekilde hissetmesi alışılmadık bir durum."

Boynunu tedavi etmeye devam etmeden önce dudaklarını yaladı. "Benim geldiğim yerde aile, bir maaş çeki için seni kazıklayanlar olarak tanımlanır. Kan bağı hiç fark etmez. Eğer onlara hayatınızı emanet edebiliyorsanız ve her ne olursa olsun yanınızda olacaklarını biliyorsanız, o zaman onlar sizin ailenizdir."

Onun dünyasında aile demek, gözünüzün içine baka baka sizi bıçaklayabilme erdemine sahip olmak demektir. Kız kardeşlerinin herhangi bir nedenle onun yanında durduğunu hayal bile edemiyordu.

O konuya girmek istemediğinden, konuyu daha az acı verici bir şeye çevirdi. "Andarionları gerçekten onlardan biri olduğuna inandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yapabileceğimi biliyorum. Dediğim gibi, Andarion olan arkadaşlarım var."

Ve bunun hiçbir anlamı yoktu. Gondarionlu bir babası vardı ve onun halkı ya da kültürü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Onların dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyor musun?"

"On dokuz lehçenin hepsi."

Bu beklenmedik bir şeydi. Prenslerin çoğu iyi eğitilmiş olsa da, çoğu çeviri için danışmanlarına ya da elektronikçilere güvenirdi. "Etkileyici."

"Pek sayılmaz. Sistemlerinde koşturmak için çok zaman harcadım. Yabancıları hoşlanmadıkları için numara yapmayı öğrendim, çantamdaki dişler ve lensler de bu yüzden. Ağır işlerde çalışırken, onlara uyum sağlamak için saçlarımı uzatıp boyadım bile. Ama üzerimde uzun saç olmasını sevmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Seks yaparken bana engel oluyor."

Bu beklenmedik cevap aslında onu yüksek sesle güldürdü.

Caillen duyduğu ilk gerçek kahkahanın sesiyle durakladı. Aletinin seğirmesine neden olan saf, hafif bir sestti. Bunu gözlerinin ışıltısıyla birleştiren, onun gülmesini sağlayabilmeyi diledi. Yüz hatlarını rahatlatıyor ve onu kesinlikle karşı konulmaz kılıyordu. Kahretsin, çok çekiciydi ve en çok da bundan nefret ediyordu. Bir kadına karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Özellikle de erkeklerin aşağı görüldüğü bir dünyadan gelen ve annesi onun en kötü şekilde kırbaçlanmasını isteyen bir kadına.

Gözlerini sildi. "Eminim gerçek sebep bu değildir." "Sana söz veriyorum, öyle."

Başını iki yana salladı. "."

"Tekrar söylüyorum, bana daha kötülerini de söylendi." Elini başının üzerinde gezdirerek şişlik olup olmadığını kontrol etti. Adam kanayan yerdeki yumruya dokunduğunda kadın irkildi. "Özür dilerim." Çantasına uzandı ve kimyasal bir buz torbası çıkardı. Mührü kırdı, salladı ve şişliğin üzerine koymasını için ona uzattı. "Kesik dikiş gerektirecek gibi görünmüyor. Şişliği indirelim ve sonra üzerine pıhtılaştırıcı koyacağım."

Desideria onun otoriter ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Sen de mi doktorsun?"

Adam cevap vermedi. Yüzündeki ifadeden, nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da, istemeden bir sinire çarptığını anlayabiliyordu.

Onu görmezden gelerek kendi yarasıyla ilgilenmek için pantolonunun paçasını geri çekti.

Adamın kanamayı durdurmasını, temizlemesini ve sonra bir profesyonel gibi sarmasını sessiz bir hayranlıkla izledi.

"Nasıl oluyor da bir prens sahra giysileri ve tıp hakkında bu kadar çok şey biliyor? Andarionların bölgesine gittiğinizi söylemişsiniz. Bunlar merhamet görevleri miydi?"

Adam ona kaşlarını çattı. "Bildiğini sanıyordum." "Neyi bildiğimi?"

Yüzündeki bıyıkları kaşıyarak homurdandı. "Haberleri kaçırdığına göre evrendeki en geri gezegende bir kayanın altında yaşıyor olmalısın."

Hakaretini görmezden geldi - ailesinin ona verdikleriyle kıyaslandığında o kadar hafıftı ki fark etmedi bile. Ve ilk kez, onun özetine gerçekten katılıyordu. Qillaq diğer dünyalara kıyasla oldukça geriydi. "Ne haberi?"

"Daha bebekken kaçırıldım ve bir halk çocuğu olarak yetiştirildim. Birkaç ay önce bir DNA testi beni teşhis edene kadar prens olduğumu bilmiyordum."

Bu onu şaşkına çevirdi.

"Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

Bu fark ettiği ikilikleri açıklıyordu. Neden yaptığı her şeyde o vahşi niteliği taşıyordu. Yıpranmış giysileri ve kraliyet lehçesinden sokak argosuna kadar sürekli değişen sözdizimi. "Sana söylediklerinde şok oldun mu?"

"Hâlâ öyleyim. Kendin hakkında öğrenmeyi beklediğin bir şey değil. Hey evlat, annen baban senin annen baban değildi ve bu arada, bir prens ve büyük bir imparatorluğun varisi olduğunu biliyor muydun?"

Çok doğru. Ayrıca kız kardeşleri hakkında da açıklama yaptı. "Kız kardeşlerin seni evlat edinen aileye mi aitti?"

Eşyalarını çantasına geri koyarken sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye sonra tekrar konuştu. "Merak etmeyin. Ev terbiyesi aldım. Aristokrasinin geri kalanı kadar kibar olmayabilirim ama yere de sıçmam." Ses tonu kuru ve düzgündü. Yine de bu sözlerin ihanet ettiği acıyı anlıyor ve bunları neden söylediğini biliyordu.

Onun gibi, diğerleri de onu yargılıyordu.

"Benim halkım diğer aristolar gibi değil. Bu yüzden Muhafızlar'dayım. Benim dünyamda hiçbir şey kimseye verilmez. Her şey kazanılır. Önemli olan hayata nasıl başladığınız değildir. Nasıl bitirdiğinizdir."

Adamın ona bakışı tüylerini ürpertecek kadar soğuktu. "Hayır, sizin insanların başkalarını işlemedikleri suçlarla itham ediyor."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Alay etti. "Sana inanmak isterdim ama seni bunun için yeterince iyi tanımıyorum. Çok güvendiğim insanlar bana saldırdı. Bu yüzden güvensizliğimi bağışlayın."

"Tekrar söylüyorum, anlıyorum. Her şey gibi güven de kazanılmalı ve ben bunu henüz kazanamadım. Anlıyorum."

Caillen tereddüt etti. Ona inanmak istedi. Ama buna cesaret edemedi. İçinde çok fazla anı kabarmıştı. Hiç beklemediği bir anda ona sırtını dönen ortaklar. Arkasına aldığı "dostları" onu öyle bir bıçaklamıştı ki, yanığının hâlâ hissediyordu. En önemlisi de hiçbir sebep yokken üzerine gelmeye devam eden kaltaktı.

İnsanlar doğaları gereği hainlerdi. Ve Desideria bir yabancıydı, onu cezbeden bir yabancıydı.

Bu onu diğerlerinden daha ölümcül yapıyordu.

Ondan uzaklaştı. "Çok az yiyeceğim ve suyum var. Bizi bugün idare edecek kadar. Yarın yiyecek aramak zorunda kalacağız."

Tedirginlik kaşlarını çattı. "Önemsiz şeylerle oyalanacak vaktimiz yok. Geçen her dakika annemin katledilebileceği bir dakika demek."

Babası da öyle. Ama bu bilgi içinde bulundukları durumu değiştirmiyordu. "Bunu sizin için açıklayayım Prenses. Bizi yakaladıkları takdirde *yiyecek* olan yerlilerin bulunduğu düşmanca bir gezegendeyiz. Kapsülümüz artık yerlilerin kökenimizi tespit etmesini ve peşimizdeki suikastçının tam yerimizi bulmasını engellese de, müttefiklerimizin bizi kurtarmasını da engelliyor. Annenizin hayatı benim için pek önemli olmasa da babamınki önemli, bu yüzden bir an bile benden daha motive olduğunuzu düşünmeyin. Çünkü değilsin. Ancak, eğer ölürsek, hepimiz için her şey biter ve ister inanın ister inanmayın, hepimizin hayatta kalması için elimden geleni yapıyorum. Vücut parçalarımız bozulmadan."

Bakışlarını ona dikti. O karanlık gözlerde ağır ağır asılı duran gölgeyi kaçırmak mümkün değildi. "Bana söylemediğin şey ne?"

Kızın soruları onu hazırlıksız yakaladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyler . Gözlerindeki bakıştan anlayabiliyorum.

Ne oldu?"

Caillen tereddüt etti. Kahretsin, kız kardeşi Shahara gibi sezgileri kuvvetli biriydi.

Onun da her zaman esrarengiz bir okuma yeteneği vardı.

Ona hiçbir şey söylememeye başladı ama neden yalan söylesin ki? Bilmesi gerekiyordu ve eğer burada ona ihanet ederse, kendi boğazını kesmiş olacaktı. Andarionlar oyun oynamazdı ve yabancılara, özellikle de ona tahammülleri yoktu. "Ben Andarionlar tarafından aranan bir suçluyum. Prensleri ve varisleri tarafından teknik olarak yürürlükten kaldırılmış olsa da, ben ölmeden önce başkent hükümetine haber vermeden ölüm cezası infaz etmeyecek bir koloniye güvenecek değilim - bu konuda kötü bir eğilimleri var."

Yüzündeki tüm renk soldu. "Ne yaptın sen?"

Caillen iç çekti. Yine ona söylememeye başladı. Bu gerçekten çok aptalcaydı. Ama sorusuna cevap vermezse, muhtemelen onu tecavüzcü ya da daha da aşağılık bir şey sanacaktı. "Ev terbiyesi aldım, tamam mı? Ama topuklarım iyi değil. Prens Jullien kız kardeşimi uygunsuz bir şekilde yakaladı ve *hayır* kelimesini zorla söylediğinde anlamakta güçlük çekti, ben de birkaç dişini kırdım. Nykyrian taç giydiğinde ölüm fermanımı iptal etti ama dediğim gibi, hükümetlerine güvenmiyorum. Nyk'in beni kefaletle serbest bırakacağını bilsem de, önce bunu bilmesi gerekiyor ve Jullien'in saldırımdan dolayı hâlâ bana karşı bir öfkesi olduğu için, bu kolonilerin en güncel arananlar listesine sahip olduğuna bahse girmiyorum - Jullien bu şekilde kindar. Şansıma, beni öldürene verilecek ödül üç katına bile çıkabilir."

Adama ters ters baktı. "Elbette Jullien'in bir kavga için endişelenmekten daha iyi yapacak işleri vardır, özellikle de benim halkım gibilerse. Bu beklenen bir şey."

Evet, haklısın. "Jullien bir savaşçı değil ve ona attığım dayacağı ve kendini beğenmiş kibri ni göz önüne alırsak, kesinlikle yerinde bırakacaktır. O sümüklü piç, pisliklerin en kötüsü."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Kız kardeşime tecavüz etmeye çalışmasının yanı sıra, kendi ikiz kardeşinin hamile karısını öldürmeleri için kardeşinin düşmanlarına pazarladı. Ve ben de dahil olmak üzere, onu kurtarmak için neredeyse hayatımızı kaybediyorduk. Başkalarına yaptıklarının yanında bu hiçbir şey. O tam bir piç kurusu. İdam edilmemesinin tek nedeni kraliyet mensubu olması ve büyükannesinin onun nefes almasını sağlamak için Birlik'e bir servet ödemiş olması."

Kadının gözlerinden Jullien'in suçlarını anlamaya çalıştığını görebiliyordu ama zihinsel olarak kendisi kadar kavrayamıyordu. Adamın acımasızlığı ancak aptallığıyla aşılabildi. "Büyükanneleleri kendi kardeşine ihanet ettiği için ona hiçbir şey yapmadı mı?" diye sordu.

"Hayır ama inan bana Nyk yaptı ve Nyk'in dayağının onu öldürmemesine hala şaşıyorum. Bununla birlikte Jullien sonsuza kadar topallayacak. Resmi olarak Jullien cezalandırılmadı, sadece veraset sırasından çıkarıldı. Sanırım bu onun için ölümden daha kötü bir kader. Ama bana göre hafif atlattı."

Başını iki yana salladı. "Ben de ailemin berbat durumda olduğunu sanıyordum." "Evet... Benimkilerin de sorunları var, ama hakkında söyleyebileceğim en kötü şey

Kız kardeşlerim kendi kendilerini yok ediyorlar... ya da Kasen ve Tess'in durumunda, ölümcül derecede aptallar. Bana verdikleri zarar asla kasıtlı değildi. Pry bar olayına rağmen."

Desideria son kısmı merak ederek durakladı. "Pry bar olayı mı?"

Eşyalarını geri koyarken durakladı ve uzun bir iç çekti. "Biz çocukken Kasen'i yeterince kızdırdım, bana bir levye fırlattı." Sol kaşının üstündeki yara izini işaret etti. "Sekiz dikiş."

Bu acıtmış olmalı. "Ne yaptın sen?"

Beklenmedik bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi. Kılık değiştirdiğinde bile ne kadar tuhaf bir hal alıyordu. "Kendimi savunmam gerekirse altı yaşındaydım."

Şimdi bu kadar utanması ve bahaneler uydurması iyi bir şey olmalıydı. "Ne yaptın sen?"

Aslında bu konuda utangaçtı. "Benimle sahada top oynamayı reddetti, ben de onun oyuncak evini yaktım."

Onun ifşaatına ağzı açık kaldı. Hayır, yapmadı... "Onun oyuncak evini mi yaktın?"

Yara izini işaret etti. "Yeterince cezalandırıldım." "Ama onun oyuncak evini yaktın? Bu *çok* soğuk."

"Küçük kardeşinin kafasına levyeyle vurmak da öyle. O gün bir gözümü kaybedebilirdim ve sanırım onu son aptallık nöbetinden korurken aldığım ölüm emri bunu fazlasıyla telafi ediyor."

Onun öfkesiyle alay etti. "Sadece bir , seni koca bebek."

Caillen cevap vermeye başladı, sonra onun alaylarından hoşlandığını fark edince kendini tuttu.

Onu büyülüyordu.

Saçmalık. Buna izin veremezdi. Onun gerçek sadakatının ne olduğunu öğrenene kadar olmazdı. O annesinin kızıydı.

Ve ona komplo kuruyorlardı.

Desideria onun yüzündeki peçenin indiğini ve ciddiyet maskesine dönüştüğünü gördü. Nedense göğüs kafesine bir darbe yemiş gibi hissetti. *Gülünç olma*. Yine de hissettiklerini inkâr edemezdi.

Acıdı.

Şakacı ve eğlenceli Caillen'ı, ciddi ve korumacı prensinden çok daha fazla seviyordu.

Aklımı kaçırdım. Her türlü sinir bozucuydu.

Her türlü seksi.

Dalga geçtiğinde ve gözleri parladığında daha da ateşli oluyordu. Dudaklarını yalayarak, adamın başka bir eşya çıkarmak için sırt çantasına dönmesini izledi.

Bu onu bıraktı. Bu bir

altuzay bağlantısıydı.

Sevinç patladı. "Birini arayabilir miyiz?"

"Umalım da öyle olsun. Ama eğer yapabilirsek, otuz saniyeden fazla konuşamayız. Daha uzun olursa izlenebilir. Buranın ne kadar yüksek teknolojili olduğunu bilmiyorum. O yüzden şimdilik bağırsaklarımızın deşilmemesinden yanayım." Kız kardeşini selamlamaya çalıştı.

Hiçbir şey. Arama .

Sinirle hırlayarak Desideria'ya baktı. "Ya içeride çok uzaktayız ya da sıkışmış. Sabah tekrar deneyeceğim."

"Ya bu gece annemi öldürürlerse?"

"Ya babamı öldürürlerse? Burada risk alan tek kişi sen değilsin.

Bu bok her iki tarafı da ısıtır."

İçindeki hayal kırıklığı arttıkça dişlerini sıktı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığına inanamıyorum."

"Oraya gidip bizi bulmalarına izin verebiliriz. Tabii ellerinde aynalarımı okuyabilecek bir şey yoksa. Eğer ellerinde varsa, hapı yuttuk demektir."

Bu cümleye ait olmayan bir kelimeyi kullanması üzerine başını eğdi. Aynalar. "Açılışa yerleştirdiğin şey bu mu?"

"Evet. Bizi tarayan her şeye içeride hiçbir şey olmadığını söyleyen bir darbe yayıyor. Isı izi yok, yaşam belirtisi yok. Bildiğim kadarıyla hiçbir şey onu geçemez. Ama teknoloji bir Rodalyn kertenkelesinin derisinden daha hızlı değişiyor. Yani koloniciler bizi burada bulabilirler." Ona göz kırptı. "Umalım da öyle olmasın, olur mu?"

Desideria başlarına gelen her şeyi ve ne kadar büyük bir tehlike içinde olduklarını gözden geçirirken ağrımaya başlayan başını ovuşturdu. "Ne gündü ama."

"Evet. Benim babamın peşinde bir suikastçı var ve şimdi de senin annenin peşinde bir suikastçı var. O kutsal stratiotes'e katılmayı kabul etmemin tek nedeni, suikastçının babama karşı bir hamle yapacağını ve onu kaçış yollarının sınırlı olduğu gemide yakalayabileceğimi ummamdı."

"Strat... kullandığın o kelime neydi?"

"Stratiotes. Moronlar topluluğu demek. Benim tiradımdan anladığın gerçekten bu mu?"

"Hayır, değildi. Sadece anlamadığım bir kısımdı. Tıpkı annemi kimin öldürmeye çalıştığını anlamadığım gibi."

Homurdandı. "Sebep, bebeğim. Hepsi sebep ve bu da genellikle nakit akışına geri dönüyor... Şahsen, babamdan sonra amcam olduğunu düşünüyorum. Babam deli olduğumu düşünüyor. Ama mantıklı olan tek kişi amcam."

"Amcan neden babanın ölmesini istesin ki?"

"Babam da ben de ölürsek kazanacak bir şeyi olan tek kişi. İlk kan kanunu: parayı takip et. Seni her zaman eve götürür."

Doğduğundan beri amcasıyla birçok kez karşılaştığını hatırlarken onun sözlerini düşündü. Adam son derece yumuşak başlı ve alçakgönüllü görünüyordu. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum." Bakışlarındaki samimiyetten hiçbir şey kaçmıyordu. "Peki ya annen? Sen ve o aradan mirastan en çok kim pay alacak?"

"Kız kardeşlerim." Ayağa kalkarken karnı şişti. "Aman Tanrım. Bu Narcissa. Eğitim kazalarında diğer iki kız kardeşimi öldüren oydu."

Ve sadece iki hafta önce *onu* öldürmeye çalışmıştı. Ona karşı tehditler bile savurmuştu.

Narcissa her zaman hırslıydı. *Kraliçe olduğumda, hepiniz bana boyun eğeceksiniz. Ama merak etmeyin. Kara'nın anneme yaptığı gibi ikiniz de muhafızlarımda hizmet edebilirsiniz.*

Kız kardeşi bunu kaç kez söylemişti? Yine de Desideria her zaman onun şaka yaptığını ya da dilek dilediğini varsaymıştı.

Ya ?

Yüce Tanrım, bunu nasıl gözden kaçırarak kadar aptal olabilirdi? Bu işin arkasında olduğundan şüphelendiği onca insan arasında en bariz olanı şimdiye kadar gözünden kaçırmıştı. Bu düşünce onu paniğe sürükledi.

Tüm bunlar zihninde dehşetle dayanamayarak volta atmaya başladı. Muhafızlar bu yüzden kız kardeşini destekliyor ve annesine suikast düzenlenmesine yardım ediyordu. Annesi öldürülürse, Narcissa bir sonraki kraliçeleri olarak onları affetme ve hayatlarını bağışlama gücüne sahip olacaktı.

Birdenbire her şey anlam kazandı. Sinsi ve soğuktu ve yetişkin statüsüne terfi etmesinin hemen ardından gelmişti. Bu onu ablasının yerine veliaht yapıyordu. Evet, bunun için savaşması gerekecekti ama meydan okuyan o olacaktı. Mücadeleden sağ çıkarsa, kraliçe olacaktı.

Narcissa taç giymeye bile hak kazanamayacaktı. Ancak hem Desideria hem de annesi ölürse, Narcissa reşit olmasa bile varis statüsüne yükselecek ve kraliçe olmak için savaşabilecekti...

Peki neden annesinin Muhafızları kız kardeşini destekliyordu? Çünkü hepsi Desideria'nın ayaklarının altındaki pislik olduğunu düşünüyordu. Muhafızların havalarını solumaktan nefret ettiği melez bir melez. Elbette onun yerine safkan kız kardeşini destekleyeceklerdi.

Ve öldüğünde neşelenmek.

Birden Caillen yanında belirdi ve onu kollarının arasına aldı. "Şşş... her şey yolunda. Bunun bir şok olduğunu biliyorum. Buna alışacaksın."

Onu itecekti ama dürüst olmak gerekirse, dünyası çözülürken ve düşünmek bile istemediği acı bir gerçekle yüzleşirken sarılmak iyi hissettirdi. Evrende tek başınaydı ve güvenilebileceği kimse yoktu. Dönecek kimsesi yoktu.

Kendi ailesi onun hayatına son vermeye çalışıyordu. Ve gerçeği ondan başka kimse bilmiyordu.

"Amcanın seni öldürmeye çalıştığı düşüncesiyle nasıl başa çıkabiliyorsun?" Omuz silkti. "Ben sadece insanlar beni öldürmeye çalışmadığında şaşırıyorum." "Bunu anlayabiliyorum. Sinir bozucusun."

Ona gülümsedi ve bu ifade tahmin bile edemediği nedenlerden dolayı kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Eğer kız kardeşinin senin için gelmesi fikrinden hoşlanmıyorsan, aklına gelen başka biri var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Başını salladı. Başka hiç kimse bir anlam ifade etmedi. "Annemin iki kız kardeşi var, ama biri yabancı biriyle evlendi, bu yüzden yabancı bir kadın olduğu sürece hüküm süremez.

kocası ve diğer teyzem, annem taht için savaşta onu yendiğinde haleflikten çıkarıldı. Kara naip olarak hüküm sürebilirdi ama asla tam bir kraliçe olarak hüküm süremezdi ve içimizden biri ona meydan okuyacak kadar yetenekli olur olmaz yerini alacaktı."

"O zaman olan oldu. Kız kardeşin kellelerinizi almak isteyen çıkarıcı bir kaltak, üzgünüm. Babam peşinde bir düşman olduğunu söyleyip duruyor ama ben inanmıyorum. Bir düşman kişisel tatminden başka bir şey elde edemez. Ve bu motivasyonu anlayabilsem de, bu onları bana getirmez. Eğer babam da ben de ölürsek, kardeşi tahta geçer ve şu anda kardeşi onun baş danışmanı, bu da hiçbir yasanın değişmeyeceği anlamına geliyor. Eğer peşindeki düşmanlarından biriye, onları hiç etkilemeyecek bir şey için hapse girme ya da idam edilme riskini göze almaya gerek yok. Bir şeyleri değiştirebilmek için kardeşini de ortadan kaldırmaya çalışacaklardır. Binlerce senaryo üzerinde çalıştım ama hepsi de hiçbir yan yol olmadan doğrudan amcama çıkıyor."

Tıpkı onunkilerin hepsinin Narcissa'ya geri dönmesi gibi... "Annem *asla* inan bana."

Kimse onlara inanmazdı.

"Biliyorum. Kanıt bulmak zorundayız. Hayatlarını kurtarmanın tek yolu bu." Konuşmak için ağzını açtı ama Caillen ona susmasını işaret etti. Geri adım attı ve duvara sarılarak mağaranın önüne doğru sürüklendi.

İlk başta bunun daha çok onun paranoyası olduğunu düşündü, ta ki bir motorun yumuşak vızıltısını duyana kadar. Girişin üzerine bir gölge düştüğünde kalbi durdu.

Askeri bir proberdi ve yaşam formlarını tarıyordu.

Proberler küçük, elektronik tarama cihazlarıydı ve canlı organizma olup olmadığını kontrol ederek arama ekibine rapor verirlerdi. Desideria'nın kendisinin ve Caillen'in bu cihazın hedefi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Eğer bu şey onların varlığına dair en ufak bir iz bile bulursa, Andarionlar üzerlerine çullanacaktı.

Yavaş hareket et, diye bağırdı Caillen ona. Duvara yaslan.

Tam olarak ona söyleneni yaptı. Paniklememek için kalp atışlarına odaklandı. En ufak bir ses algılanabilirdi...

Nefes alışını bile.

Prober nihayet geri çekilmeden önce zaman romatizmalı bir salyangoz gibi uzadı.

Hareket etmeye başladı ama Caillen ona yapmamasını işaret etti.

Elbette, yerden başka bir prober çıktı ve birkaç dakika daha taradı Caillen ancak o gittikten sonra kıza doğru ilerledi. Onunla kapı arasında durdu ve onu korudu. O kadar yakındı ki Caillen onun vücut ısınısını hissedebiliyordu.

"Güvende miyiz?" diye fısıldadı kulağına.

"Birkaç dakika içinde öğreneceğiz." Adamın nefesi yanaklarını gıdıkladı ve adamın sıcaklığı kızın sinirlerini yatıştırmaya yetti.

Birbirlerinin yanında durmuş bekliyorlardı. Ve adamın onu bedeniyle koruduğu gerçeğini gözden kaçırmadı. Gerçi bunu alışkanlıktan mı yoksa bilerek mi yaptığını bilemiyordu. Evet, kendi başının çaresine bakabilirdi ama onun hareketlerini tatlı ve beklenmedik buluyordu.

Hepsinden önemlisi, onları garip bir şekilde sevimli buluyordu.

Caillen paniklemediğinden emin olmak için Desideria'ya baktı. Kesinlikle değildi. Dudakları ayıktı ve gözlerini ondan ayırmıyordu, girişe doğru. Ama ilgisini çeken şey bu değildi. Göğüslerinin arasındaki derin yarıktı. Üst kısmı o kadar dardı ki, en ufak bir nefeste bile dışarı fırlayacakmış gibi görünecek kadar yukarı itiyordu.

Hapşır bebeğim, hapşır.

Ne yazık ki, yapmadı. Lanet olsun. Bugün kendisine saldıran bir sürü saçmalıktan sonra başına biraz iyilik gelmesini isterdi. Bu, Andarionların onları bulacağı ve kendisinin de savaşıarak kurtulacağı anlamına gelse bile.

Bazı şeyler buna değerdı.

İçinden bir ses onu çıplak görmenin kesinlikle bu şeylerden biri olduğunu söylüyordu.

Sadece küçük bir tat...

Desideria, Caillen'in başını neredeyse saçlarına gömdüğünü fark edince kaskatı kesildi. "Beni mi kokluyorsun?"

Sıcak, alçak kahkahası kadının tüylerini ürpertti. "Kokuna hayran olduğumu söylemeyi tercih ederim, ama evet, sanırım seni kokladığımı ve gerçekten güzel koktuğunu söyleyebilirsin."

Normalde bu onu ürkütürdü. Bunun yerine, bu hareket onu tahrik etmişti. Ya da belki de onun varlığından tahrik olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Hayalet bir yaratık gibi giyinmiş olsa bile çok seksiydi. Sadece Caillen böyle görünebilirdi. Ve dişlerinin tenini sıyrırken nasıl bir his vereceğine dair garip bir merak duyuyordu.

Sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi başını onunkine yaklaştırdı. Ancak dudaklarına temas edemeden dışarıdan yüksek bir ses duyuldu.

Desideria dikkatle dinledi. Hiçbir şey ona uzaktan tanıdık gelmiyordu. Tek bir hece bile. "Ne diyorlar?" diye fısıldadı Caillen'in kulağına.

Dinlerken nazık bir parmağını dudaklarına götürdü. Bu his onu ürpertti ve onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmesine neden oldu. *Ondan etkilenmemeliydim.*

Yine o...

Ses onun duyma menzilinden çıkana kadar hareket etmedi. Konuştuğunda kulağına alçak sesle fısıldayarak vücudundaki ürpertiye daha da artırdı. "Aynaları algılayabilecek arama hayvanlarını çağırıyorlar. Buradan çıkmamız gerekecek."

"Ve nereye gideceğiz?"

"Kokumuzu maskeleyebilecek bir şeyin olduğu her yerde." Sırt çantasını almak için ondan uzaklaştı. "Yerlilerle yolumuz kesişirse bir gizlenme hikâyesine ihtiyacımız olacak. Ben Dancer Hauk takma adını kullanacağım. Diğer insanların yanında bana Hauk deyin."

Onun seçtiği takma isim karşısında dudağını büktü. Ne aptalca bir isim. Eminim bu onları görünüşünden daha çabuk yakalatırdı. "Dancer Hauk?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "İnanın bana, bu ismin bir ucube olduğunu biliyorum. Ama o aslında gerçek bir insan ve adı Andarion. Şansımız varsa yüzünü değil adını bilirler. Eğer gerçekten şanslıysak, onun korkunç ününü duymuş olacaklar - ki bu da bize kesinlikle biraz prestij kazandıracaktır." Çantasını omzuna attı. "Eğer yüzünü biliyorlarsa, o zaman... bununla başa çıkacağız. Umalım da bugün bir ara fırsat yakalayalım."

Adamın karanlığın içinde ilerleyişi karşısında çenesi düştü. Hafif adımlarla, eğitilmiş bir dansçının akıcı hareketleriyle, ışık çubuğunu aldı ve cebine koymadan önce söndürdü. Buranın onun doğal yaşam alanı olduğu belliydi -düşmanlarından saklanmak... aristokratlarla dolu bir gemide yolculuk etmek değil.

Birkaç kalp atışı içinde varlıklarına dair tüm izleri ortadan kaldırdı, sonra da kokularını hayvanlardan gizleyeceğini düşündüğü bir şey sıktı. Onu takip etmesi için parmağıyla işaret etti. Açılıştaki aynalarını çıkardı, çantasına geri koydu ve onu ormana geri götürdü. Adam şişenin içindekilerden biraz daha sıktı ama kadın şişeden çıkan hiçbir şeyi algılayamadı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Aquibrade."

Sanki ne dediğini bilmesi gerekiyormuş gibi konuşmuştu. Bu onun için anlamsızdı. "Ve öyle mi...?"

"Feromonları yok ediyor."

Bilmediği kelimeler yüzünden başı ağrımaya başlamıştı. "Erackle nedir?"

"Karşılaşabileceğiniz en çirkin görünümlü hayvanlardan biri. Ama öyle bir koku salgırlar ki, başka bir hayvan tarafından solunduğunda koku alma bezlerini günlerce bozar. Bir kez koklarsa bizi bulamazlar."

"İçinde yıkanalım mı?"

Ona sevimli bir sırıtış attı. "Yapabiliriz ama bir erackle'a rastlarsak, bizimle çiftleşmeye çalışacaktır. İnanın bana, bu çok çabuk çirkinleşir."

Evet, ama bu onlar için bir endişe kaynağı olmayabilir. "Burada bunlardan var mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Şişeyi ona uzattı. "Eğer riske girmek istiyorsan, bunu filme çekmeye ve internetten çok para kazanmaya hazırım."

Ona ters ters baktı. "Hiç komik değilsin."

"Olmaya çalışmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla fırsatçı bir girişimciyim."

Sesini onun gibi fısıltıyla çıkarmaya özen gösterirken adamın hafif ses tonuyla alay etti. "Kaç kız kardeşim var demiştin?"

"Üç. Neden?"

"Bu kadar uzun yaşamana nasıl izin verdiklerini anlat bana?"

Başındaki yara izini işaret etti. "Sizi temin ederim, beni öldürmeye çalışanlar hiç eksik olmadı. Ben sadece gerçekten dirençliyim."

Devrilmiş bir ağacın üzerinden onu takip etti. "Görünüşe göre."

Onu sık otların arasından geçirip ormanın derinliklerine doğru götürürken kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kulağına doğru işaret etti. "Nedir o?"

"Ses için bir amfi, bu yüzden lütfen çığlık atmayın veya bağırmayın. Kulak zarımı patlatabilir."

Ki bu kötü olurdu. Hapsedilmeden ya da yenmeden bu gezegende yüzünü gösteremeyeceği için ihtiyacı olan son şey onun düşmesiydi. Bu düşünce, onun uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ederken pelerinini daha sıkı çekmesine neden oldu. "El kol hareketleriyle bana anlatmaya çalıştığın şey bu muydu?"

Alçaktan sarkan bir dalı tutarak, onun önünden geçmesine izin vermek için durakladı. "Lig işaret dilini bilmiyor musun?"

"Hiç duymadım."

Liderliği tekrar ele geçirirken başını salladı. "Bu, askerlerin ve suikastçıların görevdeyken birbirleriyle iletişim kurmak için kullandıkları bir el dili."

Bu, onu neden daha önce hiç görmediğini açıklıyordu ama nasıl bildiğini açıklamıyordu. "Birlik'te miydin?"

Yüksek sesle güldü, sonra hemen sesini alçalttı. "Hayır. Beni yakalamaya çalışırken ne söylediklerini anlayabilmek için öğrendim."

İşte bu ilginçti. Ne tür bir suçluydu? "Baban seni bulmadan önce tam olarak ne yapıyordun?"

"Hayatta kaldım, Prenses. Çoğu gün canımı dişime takarak."

Daha ayrıntılı konuşmasını istemek için ağzını açtı ama o daha konuşmadan adam yukarıyı işaret etti. Hovercraft'ın geldiğini görmek için çizgiyi takip etti.

Neden vazgeçmiyorlar?

Ama onu endişelendiren bu değildi. Gerçek şu ki, turuncu bir patlama bulutların arasından gemiye fırladı. Gemiye dehşet içinde izledi.

parçalandı ve ardından etraflarına yanan enkaz yağdı.

Aman Tanrım. Suikastçı kaza yerini bulmuştu ve rövanş için .

Caillen onun koluna girdi ve onu büyük bir ağaçtaki küçük bir oyuga doğru götürdü. Etraflarındaki alan bolca ateşle tuzlanırken kendini ona doğru bastırdı. "Görünüşe göre arkadaşımız partiye katılmaya karar vermiş."

Kabuğun bir parçası sırtını keserken Desiderim yüzünü buruşturdu. "Daveti iptal edersek sence ne kadar kırılır?"

"Bize verdikleri eve hoş geldin hediyesi patlayan bir Andarion hovercraft olduğuna göre, gerçekten üzüleceklerini söyleyebilirim. Muhtemelen bize zarar vermek isteyeceklerdir."

Onun alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. "Çantanda hiç silah var mı?"

"Bir tane bile değil."

Bu onu hayrete düşürmüştü. Diğer her şey için çok hazırlıklıydı. Ne tür deli elinde en az bir silah bulundurmaz ki?

Ona göz kırptı, sonra ceketinin fermuarını açarak vücuduna bağladığı cephaneliği gösterdi.

Bu onu şaşırtmıştı, özellikle de son birkaç saattir onun bedenine olan yakınlığı düşünüldüğünde. "Bunları nasıl hissetmedim?"

"Onları takmaya alışkınım. Bir hırsız ya da yankesicinin onları üzerimde hissetmesi pek de iyi olmaz."

Bilmediği bir kelime daha. "Frotteur?"

"Vücudunu bir başkasına sürtmekten cinsel zevk alan biri." Dilini ona doğru şaklattı. "Frottisse dişi versiyonudur. İstedğin zaman benimle birlikte olmaktan çekinme. Sana söz veriyorum, zerre kadar umursamayacağım."

Üzerlerine ateş açılırken nasıl olur da seks yapmayı düşünebilirdi? Adam tamamen deliydi. Yine de ondan etkilenmişti. "Sokaklarda büyüdüğüne göre inanılmaz bir kelime dağarcığın var."

"Kız kardeşim Tessa'ya teşekkür etmeliyim. Benim ve diğer iki kız kardeşimin aksine, insanları aşağılamayı severdi, böylece zalim olduğunu fark etmezlerdi. Bu nedenle Kasen'in en sevdiği cümle, 'Tess'i kışında kıracağım ve sana gücenmek için aramak zorunda kalacağın isimler takacağım'."

Tehlikeye rağmen güldü. "Kız kardeşlerinin sesi... ilginç geliyor." "Bu, hepsinin kafadan çatlak olduğunu söylemenin kibar bir yolu. Ama sorun değil."

Sanity de uzun zaman önce bana veda etti."

Avcı uçağı üzerlerinden geri uçtu. Motorun sesi o kadar yüksekti ki Caillen amfiyi kulağından çıkardı. Nefesini sertçe içine çekti.

Ortam seslerini alamamak buraya kadarmış. Lanet olsun.

Desideria, sanki pilot burada olduklarını biliyormuş gibi yere tekrar ateş açan avcı uçağına ters ters baktı. "Onu vuracak bir şeyiniz yoktur herhalde, değil mi?"

"Ayakkabı teorinizi deneyebilirim ama kafamıza düşüp beyin sarsıntısı geçirmekten başka bir işe yarayacağından şüpheliyim. Ve sanırım ikimiz de bir gün için yeterince kafa travması geçirdik. Taşındığım şey o kadar güçlü değil. Yine de bize yaklaşırsa gözünü çıkarabilirim."

"Bu göz dürtme işi de neyin nesi?"

"Kız kardeşlerimden öğrendiğim bir şey daha. Asla adil dövüşmezlerdi, özellikle de Tess." Elini göğsünün ortasına kadar kaldırdı. "Ve sadece bu boyda. Hırçın küçük şey. Bana seni hatırlatıyor."

"Sanırım aşağılandım."

"Olma. Güçlü kadınlara hayranım... çoğu zaman." Savaş uçağı yanına gidip yere bir sis bombası bırakırken küfretti. "Nefesinizi tutun."

Adam çantasından iki küçük maske çıkarıp birini ona uzatırken, kadın hiç sorgulamadan öyle yaptı. Öksürerek yüzünü kapattı. Hâlâ gözleri yanıyordu. "Burada olduğumuzu nereden biliyorlar?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Pilot çok geniş bir yarıçapta uçuyor. Piç kurusu sadece şansının yaver gitmesini umuyor." Bileğindeki GPS'te bir ayar yaptı. "O yerimizi tespit etmeden önce buradan gitmeliyiz."

"Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?"

Caillen cevap vermeden önce iki kez öksürdü. "En yakın kasaba uzakta. Ama dış mahalleler var ve onların üzerinden uçması mümkün değil. Er ya da geç başka bir Andarion devriyesi buraya gelecek ve onu yakalayacaktır." En yakın kasabanın kronometresindeki uydu fotoğraflarını görebilmesi için kolunu uzattı.

Hafifçe yerleşilmiş olan evler bir koloni için oldukça gelişmişti. "Nerede olduğumuzdan emin misin?"

"Evet. Sanırım baktığımız kasaba yerel valilerin ve politikacıların yaşadığı yer olmalı. Yakalanırsak bu iyi bir şey değil ama oraya varıp biraz uyuyabilirsek sabah her şey yoluna girecektir."

Şimdi de iyimser olmaya mı karar verdi? Bu onun için neredeyse etraflarındaki ormanı bombalayan suikastçıdan daha korkutucuydu. Tekrar yakınlaşarak geçen gemiyi işaret etti. "Peki ya arkadaşımız?"

"Kasabaya vardığımızda inmek zorunda kalacak ve o zaman da yetkililerle bizim yaşadığımız sorunları yaşayacak."

"Umarım haklısındır."

"Ben de öyle. Ve eğer yanılıyorsam... Sorun değil. Yenemeyeceğimi düşündüğüm sadece bir suikastçı var ve Nyk burada değil. Geri kalanlar sadece hedef tahtası."

Bu sözlerdeki ego karşısında yine gözlerini devirdi. "Çok kibirlisin."

"Pek sayılmaz. Dövüşte en iyisi olduğumu biliyorum. Bu bir gerçek. Sade ve basit." Evet, doğru. "Eminim birkaç raunt kaybetmişsindir."

"Sadece kazanmaya çalışmadığım zamanlarda. Bir kez olsun bir düşmana karşı bir savaşı ya da mücadeleyi kaybetmedim. Asla." Bu sözleri söyledikten sonra, savaşçının kendisini vurmasına meydan okurcasına siperlerinden geri çekildi.

Adam güvenliklerini test ederken kadın şaşkın bir sessizlik içinde onu izledi. Savaşçının onu göremeyeceğinden emin olunca, ona katılmasını işaret etti. Daha dört adım atmıştı ki yeni bir motor sesi duydu. Yukarı baktığında, daha fazla Andarion gemisinin "arkadaşlarını" takip etmek için harekete geçtiğini fark etti.

Daha önce hiç bu kadar hoş bir manzara görmemişti. Ama bu Caillen'ın hızlanmasına neden oldu.

"Dikkatleri dağılmışken onlarla aramıza olabildiğince mesafe koymalıyız."

O da aynı fikirde.

İkisi o kadar uzun süre koştu ki, ne kadar mesafe kat ettiklerini bile takip edemedi. Ciğerleri ağrıyordu ve bacakları itiraz etmeye başlamıştı. Yine de Caillen etkileyici olduğu kadar sinir bozucu bir dayanıklılıkla koşuyordu.

Ayak uyduramadığıma inanamıyorum.

Ama gururu yavaşlamasına izin vermiyordu. Tanrılar adına, ölene kadar koşmaya devam edecekti. Ve şu anda, gerçekten, gerçekten ölecekmiş gibi hissediyordu.

Yaralı bacağıyla koşmaya nasıl devam edebildi? Nasıl mı? Yaraları zonkluyor ve hasta olacağından korkacak kadar ağrıyordu. Tek istediği uzanmaktı. Sadece bir dakikalığına.

Hâlâ koşuyordu... *Onu öldürebilirdim.* Onu durdurmak için vurmak cazip geliyordu.

Caillen her adımda şiddetli bir acı dalgası gönderirken dişlerini sıktı. Bacağına lanet olsun. acıdığı için bağırarak istiyordu ama acıya . Daha kötüler de olmuştu. Gerçi şu anda, hayatında daha fazla acı çektiği bir zamanı hatırlamakta . Ama emin olduğu bir şey vardı.

Onu ayakta tutan tek şey, onları hayal kırıklığına uğrattırsa babasının ve Desideria'nın öleceğini bilmesiydi.

Onu kontrol etmek için omzunun üzerinden geriye baktı.

Küçük bir mesafeden ona ayak uyduruyordu ama yüzü solgundu. Yüz hatları gerilmişti. Kahretsin. Kusacakmış gibi görünüyordu. Yavaşlayarak onun kendisine yetişmesine izin verdi. "İyi misin?"

Nefes kalırken gözleri gururla parlıyordu. "Tabii ki."

Bu sözlerdeki öfke ve meydan okuma onu gülümsetti. Gemilerin geçmesi durumunda onları görmemeleri için siper aldı. "Biraz soluklanalım."

"Eğer ihtiyacın olursa..."

İçindeki erkeklik gururu ayağa kalkıp bunu ona ödetmesini istediğinde yüzünü buruşturdu. Evet... İçindeki küçük kardeş onu kusana kadar çalıştırmak için yanıp tutuşuyordu. Ama o kadar acımasız olamazdı.

Şu anda değil.

Bir şişe su çıkardı ve ona uzattı. Gözlerindeki minnettarlığı ya da hatlarında dans eden rahatlamayı kaçırmak mümkün değildi. Bir anlığına da olsa ona bir kahramanmış gibi baktı ve bunda adamın aletini ve midesini titreten bir şey vardı. Kız kardeşleri dışında hiçbir kadın ona böyle hissettirmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi ve ondan aldı. Açmaya çalışırken elleri titriyordu.

"Al." Ona geri vermesi için elini uzattı.

Kabul etmeden önce tereddüt etti. Birinin ona yardım etmesine pek sık izin vermediğini söyleyebilirdi.

Kapağı açtı ve bu kez kadın kapağı aldığı anda eli, okşamaların en şefkatlisiyle onunkine değdi. Bir kalp atışının en ufak bir kayması için, elini kendi eline almak ve o yumuşak eklemleri öpmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi.

Ben deliyim. Dayanılmaz bir acı içindeydi. Bir kovalamacanın ortasında dılar ve tek odaklanabildiği, terden parlayan teniyle ne kadar sevimli görüldüğüydü. Kirli çizgiler ve rüzgârda savrulan saçları ne kadar da şirindi.

Evet, kafasını düşündüğünden daha sert çarpmış olmalıydı. Kadınlar ona beladan başka bir şey getirmemişti.

Bu düşünceleri bir kenara iterek, daha önce açtığı şişeyi çıkardı ve bitirdi.

Desideria suyunu yavaşça yudumlarken Caillen o kadar hızlı içiyordu ki, onu hasta etmemesine şaşırırdı. Çantasından bir bez çıkardı ve alındaki teri sildi. Nedenini bilmiyordu ama aniden bunu onun için yapma isteği duydu.

"daha ne kadar var?" diye sordu, dağıtmaya çalışarak. "Birkaç mil."

Protesto için sızlanmamak için kendini zor tuttu. *Başarabilirsin.* En azından öyle umuyordu.

"Sence Andarionlar suikastçımızı yakalamış mıdır?"

Caillen omuz silkti. "Umarım öyledir ama şansım o piçin hiç beklemediğimiz bir anda peşimize düşmek için geri döneceğini söylüyor."

Bir yudum su daha içti. "Şansın gerçekten o kadar kötü mü?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Benim şansım efsanelere konu olur. Şansımın kötülüğü öyle bir boyutta ki, düzenli olup olmadığına dair bir analiz yapacak olsanız, buna sahip olmanın imkansız olduğunu söylerler. Yine de her fırsatta kafama sıcıyor. İstatistiksel anomali ve hepsi."

Adam çok daha yavaş bir tempoyla yeniden ilerlemeye başladığında başını salladı. Adam onu ormanın engebeli bir bölgesine doğru götürmeye devam etti. Haritasını çizdiği lüks mahalleye doğru ilerlerken sonraki birkaç saat boyunca pek konuşmadılar.

Evlere yaklaştıklarında hava neredeyse kararmak üzereydi. Daha da çok ağrıyordu, bitkin ve açtı. Bacağındaki yaralara bakılırsa, Caillen daha da çok acı çekiyor olmalıydı ama bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Arka tarafı yoldan ve komşularından dev bir çitle gizlenmiş bir evin bahçesinin hemen dışında durdu. İçerisi tamamen karanlıktı ve boş gibi görünüyordu. Ama tabii ki emin olmanın tek bir yolu vardı.

Birinin içeri girip bakması gerekecekti.

Caillen ona göz kırptı. "Başını dik tut, Prens. Neredeyse uzanabilecek durumdayız. Önce ben giriyorum. Eğer içeri girebilirim ve , sana işaret vereceğim."

Bir şeye zorla girme fikrinden hoşlanmamasına rağmen başını salladı. Başka zaman olsa reddederdi. Ama bu özel bir durumdu ve bazen sevdiklerinizi korumak için istemediğiniz şeyleri yapmak zorunda kalırdınız. Annesi bunu takdir etse iyi olurdu.

Caillen çitin yanında durdu ve Desideria'nın gözlerindeki yorgunluğu görünce bir an şüpheye düştü. Son bir saat boyunca onun yere yığılmasını ve kendisini taşımak zorunda bırakmasını beklemişti. Sadece devam etmekle kalmayıp ona ayak uydurması ve bunu yaparken mızımızlanmaması onun gücünün bir göstergesiydi. Eğer arkasında görebileceği bir kadın varsa, o da oydu. Ama bu hatayı yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Onun dünyasında erkekler maldı ve *hiç* kimse ona sahip olamazdı.

Ona bir şişe su daha uzattı ve elini rahatlatıcı bir şekilde sıktıktan sonra bahçedeki çitin etrafından dolanarak evin ek binasının yanına geldi. Yaklaşık dört yüz metre karelik bu bina tipik bir depoya benziyordu. Ev boş gibi görünse de bunu şansa bırakmak istemiyordu. Boş olsa bile, her türlü güvenliğe sahip olabilirdi ve şu anda herhangi bir sistemi etkisiz hale getirmeye çalışmakla uğraşamayacak kadar yorgundu. Sadece biraz uzanıp dinlenmek istiyordu.

Dış binada kendisine doğrultulmuş bir kamera ya da dinleme cihazı olmadığını umarak, arka kapıya ulaşmak için çitin örtüsünden ayrıldı. Elektronik kilidi açıp içeri girdi.

Neyse ki birkaç alet ve bir yığın çim tohumu torbası dışında boştu. Ne yazık ki, o kadar çıplaktı ki, biri içeri girerse onlara koruma sağlamıyordu. Lanet olsun. Etrafına göz gezdirirken nihayet başının üzerinde onlara az da olsa siper sağlayacak küçük bir çatı alanı gördü.

Küçük iyiliklere minnettar olarak kapıya gitti ve Desideria'ya ilerlemesini işaret etti.

Avluda bir ışık dans ettiğinde ağaçların örtüsünden henüz ayrılmıştı. Caillen lanetledi.

Desideria güverteye çarptı ve kendini yere bıraktı. Keşfedilmeyi bekledikleri birkaç saniye boyunca ikisi de hareket etmedi.

Ama ışık geri gelmedi.

Amfisiyle dinledi ve hiçbir şey duymadı. Güvenli olduğunu varsayarak onu tekrar kendisine doğru salladı.

Ayağa fırladı ve o kadar hızlı koştu ki, kız kendini ona doğru fırlatmadan önce adam onu zar zor gördü. Vücudunun çarpmasıyla ikisi de binanın içine yuvarlandı. Bu ona, onu savaşta yenmek için nelerin gerekebileceğine dair yeni bir takdir kazandı. Kısa boylu olabilirdi ama güçlü ve sağlamdı.

Sırt üstü uzanmış, gözlerini ona dikmişti. "Biliyorsun, ikimiz de çıplak olsaydık bu çok daha iyi olurdu."

Ona burnunu kıvırdı. "Sen bir domuzsun."

"Pek sayılmaz, Prenses. Sadece bir erkek. Kadınlarınızın üzerine titreyen yavrularla değil de gerçek bir erkekle birlikte olsaydınız bunu daha iyi anlardınız. Östrojen havuzunda boğulmakla neler kaçırdığınızı görüyor musun?"

Kadın onunla alay etti. "Oradaki suyun verdiği his hoşuma gidiyor."

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzden mi henüz üzerimden inmedin?"

Desideria hareket etmediğini fark edince dehşete kapıldı. Vücudunun her bir parçası adamın sert ve kaslı vücuduna yaslanmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu iyi hissettiriyordu. *Gerçekten* iyi. Yüzü kızarınca neredeyse sıçrayarak uzaklaştı.

"İşte bu çok kaba," diye homurdandı. "Biliyorsun banyo falan yaptım. Birkaç saat önce ama yine de." Ayağa fırladı, sonra bacağını yanlış yere vurmuş gibi yüzünü buruşturdu ve topallayarak kapıyı tutmaya gitti.

Yeni ağrısı için üzülse de, yeni barınaklarının sade iç kısmına bakarken cevap vermedi. "Bunun ne kadar güvenli olduğunu düşünüyorsun?"

"Pek değil, çünkü ev sahipleri her an bizi basabilir." Çatı katını işaret etti. "Yine de çok kötü olmamalı. Sabaha kadar saklanmamızı sağlar."

"Evin gerçekten dolu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kulübenin köşesindeki bir yığın kutuyu işaret etti. "Evet, birisi kullanıyormuş gibi görünüyor. Kemirgen ya da örümcek ağı olmadığından bahsetmiyorum bile. Birileri burayı temiz tutmuş."

Anlaşıldı.

Çenesini sallayarak çatı katını işaret etti. "Sana yardım edeyim."

Bir yanı onun teklifinden heyecanlanmıştı ama gururu onun zayıf olduğunu düşünmesine izin vermiyordu. Eğer o hareket edebiliyor ve acı çekmiyormuş gibi davranabiliyorsa, o da yapabilirdi. "Teşekkürler ama yardıma ihtiyacım yok."

Caillen onun zıplamasını, ipi yakalamasını ve kendini küçük açıklığa doğru kaldırmasını, sonra da onu göremeyeceği şekilde tırmanmasını izledi. Hiçbir şey için gösterilmeyecek biri değildi, yakalama kancasını üst kirişe vurdu

ve onu yerden çatı katına, kızın yanına savurmasına izin verdi.

Ona dudak büktü. "Gösteriş."

Kancasını geri çekerken güldü. "Elindeyse, bebeğim. Göster onu."

Desideria ona gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. İhtiyacı olan son şey cesaretlendirilmektir. Ama onun sinir bozucu olduğu zamanlarda çok sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Acıdan kafayı bulmuş olmalıyım. Son düşüncesinin tuhaflığını ancak bu açıklayabilirdi.

Sırt çantasını omzundan silkerek yere bıraktı ve içinde kurutulmuş yiyecekler olan küçük bir metal zarf çıkardı. "Tadı pek iyi değil ama bizi idare eder."

"Tadına bile bakamayacak kadar açım."

"Güzel. Bunun yardımı olur." Ona küçük bir folyo şarap paketi uzattı.

"Bunu sonuna kadar sakla ve sonra diğerinin tadını öldürmek için kullan."

Onun ciddi ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bunu çok yaptın, değil mi?"

Adam cevap vermeyince, ne zaman geçmişinden bahsetse böyle bir alışkanlığı olduğunu fark etti. Bu konuda onu gerçekten rahatsız eden bir şey vardı. Kız kardeşleri hakkında konuşur ama başka bir şey söylemezdi.

Orada sakladığı şey neydi?

Soracaktı ama bunun ona bir faydası olmayacağını biliyordu. Bu yüzden folyoyu yırttı ve tereddütlü bir ısırık aldı. Kendini durduramadan ürperdi.

"Evet," diye nefes aldı. "Askerler buna sevgiyle S.S. diyorlar." "S.S. MI?"

"Boktan zona. Ve daha fazla eğlence için bunu üç kez hızlıca söylemeye çalışırlar."

Güldü. "Seni yalancılıkla suçlardım ama öyle olduğundan şüpheliyim."

"Bunu uyduracak kadar yaratıcı değilim." Bir ısırık aldı ve

Tekrar tadına bakma düşüncesi bile yüzünü buruşturmasına engel olamadan yutkundu.

Birdenbire telsizi çaldı. Mutlu ve şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar.

Caillen çantasından çıkarıp kulağına götürdü ve cevap verdi. "Ben Dagan."

"Tanrılara şükür, evlat. Nerelerdeydin?"

Caillen, Darling'in sert çıkışını duyunca gülümsedi. "Bana inanmazsın derdim ama evet, inanırsın. Bir Andarion karakolundayız."

"Biz mi?"

"Ben ve Qillaq prensesi. Saldırıya uğradık ve-"

"Daha fazla bir şey söylemeyin. Bunun izi sürülmeden önce sadece birkaç kelimemiz var. Halkı onu senin kaçırdığını düşünüyor. Şu anda tüm yetkililere sizi görürlerse öldürmek için ateş etmeleri söyleniyor."

Öfkesi midesinin derinliklerine yerleşirken Caillen dişlerini sıktı. Evet, annesi tam bir orospuydu. "Babamı ve annesini koruyun. Peşimizdeki suikastçılar onların peşinde. Annesinin muhafızları hain."

"Emin
misin?"

"Kesinlikle."

Darling küfretti. "Buna kimse inanmaz."

"Biliyorum. Kanıt bulana kadar onu
koruyun."

". İyi yolculuklar, kardeşim." Darling telefonu kapattı.

Onları korumak için olduğunu bilmeseydi, bu ani çıkıştan rahatsız olurdu.

Desideria'nın kara gözlerinde beklenti dolu bir parıltı vardı. "Ne dedi?"

"Annen başım için bir çağrı yaptı. Öldürmek için ateş et. Görünüşe göre
Seni kaçırdım."

Kaşlarını çattı. "Neden onlar-"

"Hainleri ikimizi de şimdi öldürebilir ve benim seni öldürdüğümü, onların da beni tutuklanırken öldürdüklerini söyleyebilirler. Bu ikimizi de aynı anda susturmak ve anneni öldürmek için onları serbest bırakmak için mükemmel bir yol."

Desideria telsizini yerleştirirken derin bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Ne yapıyorsun sen? Bağlantını neden kapattın?"

"Eğer açıksa ve UIN numaramı bulurlarsa beni takip edebilirler. Herhangi bir sürpriz istemiyorum, bu yüzden ihtiyacım olana kadar kapalı."

Bu mantıklıydı ve böyle şeyleri bildiği için ona minnettardı. Tuhaf, kendini her zaman son derece eğitilmiş saymıştı ama babasının da belirttiği gibi, halkının bilmediği pek çok şey vardı. Neyse ki Caillen'in deneyimi onun bilgi eksikliğini telafi ediyordu. "Bu arada teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Konuştuğun kişiye annemi korumasını söyledim. Ondan nefret etmek ve ölmesini istemek için her türlü nedeniniz var. Ama yaptığın şey çok iyi bir şeydi ve bunu takdir ediyorum."

Onun övgüsüyle alay etti. "Merak etmeyin Prenses. Sebeplerim tamamen bencilce. Onun yaşamasını istiyorum. Onun hayatını bizzat boğma şansına sahip olana kadar ona hiçbir şey olmasını istemiyorum - bir tırnak bile -."

"Bunu yapmana izin veremeyeceğimi biliyorsun."

Bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. "O zaman pratik yapmaya başlasan iyi olur çünkü tatlım, beni durduracak kadar büyük değilsin."

Bu onun omurgasına bir jilet gibi indi ve tüylerini diken diken etti. "*Seni* temin ederim, *seninle* başa çıkabilecek kapasiteden çok daha fazlasıyım."

Hâlâ ürkütücü gözleri onunla alay ediyordu. "Egonu hangi yalan besliyorsan, bebeğim."

Onun alaycı ses tonu karşısında dudağını büktü. Şu anda onun yüzündeki o kibirli ifadeyi tokatlamak istiyordu. Gah, egosunun sandığının onda biri kadar asker olsaydı, bu duruma düşmezlerdi. Ne de olsa, onu kapsüle itmeseydi annesinin Muhafızları tarafından öldürülmüş olacaktı.

Düşündüm de, *bunun* için ona henüz teşekkür etmemişti. Evet... ve bu ona daha da kızmasına neden oldu. "Çok çekilmezsin."

"En azından ben o sürtük tarafından doğurulmadım."

Bulundukları dar alanda ona yumruk atmamak için yumruğunu sıktı. Ondan kaçabilmeyi ya da hak ettiği dayağı atabilmeyi ne çok isterdi. Ama bu onları alıkoyabilirdi ve onun yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yok etmek ne hayatına ne de özgürlüğüne değerdi - gerçi o berbat yemeğini onu gerçekten sinirlendirecek şekilde yerken bunu akılda tutmak zordu. *Umarım boğazında kalır, seni kibirli pislik*. Neden bir nanosecogri için bile olsa onun düzgün, yakışıklı ya da iğrenç bir hödükten başka bir şey olduğunu düşünmüştü ki?

Buna dayanamayarak uzandı ve sırtını ona döndü, böylece ona bir an bile bakmak zorunda kalmayacaktı.

Caillen onun annesine hakaret etmesine verdiği öfkeli tepkiden garip bir şekilde eğlenmişti. Kadının bir kaltak olduğunu mutlaka biliyor olmalıydı. Nasıl olur da onu kendisi boğmak istemezdi?

O onun annesi. Ne olursa olsun, insanlar kendilerini doğuranlara karşı bağışlayıcı olma eğilimindedir. Bir annesi olsaydı muhtemelen o da öyle olurdu.

Çiğnerken üvey annesinin yüzünü hatırlamak için elinden geleni yaptı. Ama tek hatırlayabildiği, Shahara'nın çok yorgun görüldüğüydü.

Onun, Kasen'in, Tess'in ve annelerinin bakımı. Annesinin öldüğü gece onu kollarında tutan ve ağlayan kız kardeşini. Bunu gerçekten anlamak için çok küçüktü. Babaları günlerce süren bir içki alemine çıkmıştı. Bu arada, kendisi de henüz bir çocuk olan Shahara, annesini gömmek için tüm düzenlemeleri yapmak zorunda kalmıştı.

Bin yıl yaşasa bile, annelerinin gömüleceği kıyafetleri seçerken onun genç yüzünü ve hüznü cesareti asla unutamayacaktı. *"Keşke onun için güzel bir şeyimiz olsaydı. Güzel bir şeyi hak ediyor. Sadece bir kez."*

Hayat hepsi için çok acımasızdı. Ama Shahara için çok daha acımasızdı.

Çünkü onu koruyamadım. markete tek başına gitmesine izin verdiği o gecenin acısı hâlâ yakasını bırakmıyordu. Evet, sadece bir çocuktuk ve bütün gün hangarda ağır ekipmanları tamir etmek için çalışmıştı; tek istediği, biri aptal ve yavaş olduğunu bağırmadan bir dakika bile oturabilmektir.

Onunla sokakta yürüyecek gücü bulabilseydi...

Ben tam bir pisliğim. Ve hayatında her zaman güvenebileceği tek kişiye yapılanlar için kendini asla affetmeyecekti. Ona değerli olduğunu söyleyen tek kişiye.

Onu çok kötü hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bakışları Desideria'nın kaskatı kesilmiş sırtına gitti. Güvenliği ona bağlı olan bir başka kadın. Andarionlar ona Shahara'nın saldırganının davrandığından daha nazik davranmayacaktı. Desideria hayatın ne kadar acımasız olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Bildiğini sanıyordu ama daha önce vahşet yüzünden güçlü birinin yıkıldığını hiç görmemişti. Asla geçmeyen o perili sefalet ve utanç bakışı. Sonrasında sonsuza dek devam eden korku. Shahara uğradığı saldırıdan sonra asla tam olarak iyileşememişti. En azından Syn'e kadar. Eniştesinin ne yaptığını bilmiyordu ama bir şekilde Syn sonunda kız kardeşinin gözlerindeki hayaleti alıp götürmüştü.

Syn'in kız kardeşiyle evli olması fikrinden hâlâ hoşlanmamasına rağmen bu adam için ölmesinin nedeni buydu. Çoğunlukla Syn'in kazara ya da kasıtlı olarak ona zarar vereceği korkusuyla yaşadığı için. Shahara'nın tecavüzden sonraki ilk iki yıldaki halini bir daha asla görmek istemiyordu. Yenilmiş ve herkesten ve her şeyden korkan Kase, kendisine bakacak birine ihtiyaç duyan çelimsiz bir çocuktan başka bir şey olmadığı bir zamanda ona çok fazla yaslanmıştı. O zamanlar Kase'nin

En hasta olduğu zamandı ve Tess yardım etmek yerine kendi içine kapanmış ve sanki vahşete uğrayan kendisiymiş gibi davranmıştı.

Hayır, Caillen, tek başıma bir şey yapamam. Biri beni yakalayabilir. Yardım et, Cai! Yaralanmak istemiyorum.

Tess her zaman bir ilgi orospusu olmuş ve kendisi için bir şey yapmayı reddetmişti. O yıllar onun için çok zor geçmişti. Üçü de ona o kadar güvenmişti ki, onlar için bir arada durmayı nasıl başardığından hâlâ emin değildi.

Yine de ... Hala
çuvallıyordu.

Ve ne yaptığıının farkına varmadan, Desideria'nın aralarındaki tahtalara dökülen saçlarından bir tutama dokunmak için uzandı. Koyu renkli ipeksi teller tenini okşadı. Kadınlardan her zaman onun lanetiydi. Onların kokusunu ve biri tarafından kucaklanma hissini seviyordu. Annesi küçükken onu kucağına alamayacak kadar hastaydı ve Shahara da geçirdiğı saldırıdan sonra ona dokunmaktan vazgeçmişti. Bunun en kötü yanı, sonraki birkaç yıl boyunca ona bakış şekliydi - sanki onun da kendisine saldıracağından korkuyormuş gibi. Onu en çok bu öldürmüştü.

Tess ve Kase'ye gelince, onlar hiçbir zaman bu şekilde şefkatli olmamışlardı. Bu yüzden onu gerçekten daha az umursayamayacak yabancılarla yakınlık kurmak zorunda kalmıştı. İnsanlar doğaları gereğı acımasızdı ve o da onların en çirkin yanlarını istediğinden çok daha fazla görmüştü.

Desideria'nın kendi kışını kurtarmak için onu ele vereceğinden hiç şüphesi yoktu. Her hayatın bir bedeli vardı ve onunki çoğı gün oldukça düşüktü.

Yine de kabul etmek istemediğı bir yanı Shahara ve Syn'in paylaştığı şeyi istiyordu. Arkasında duracak ve ne olursa olsun onu koruyacak tek bir kişi. Bu onun nefret ettiği bir parçasıydı ama yine de oradaydı, ihtiyaç duyuyordu. Acı çekiyordu. İstiyordu.

Neden sızlanıyorsun? Yaralısın. Ne olmuş yani? Herkes boktan bir evrenin gazisidir.

O da diğerlerinden farklı değildi. Ve orada yatarken, kız kendini kaskatı tutarken saçlarını parmağının etrafında döndürürken, hangi yaraları taşıdığını merak etti. Kim ona kazık atmış ve canını yakmıştı?

Ne de olsa annesi her türlü insani terbiyeden yoksun görünen büyük bir kaltaktı. Desideria'nın başkalarının burun kıvırdığı Muhafız Birliğı'nde görev yapıyor olması, annesinin ona nasıl davrandığını gösteriyordu

Bok gibi. Ne tür bir ebeveyn çocuğunu bu şekilde gereksiz yere tehlikeye atar?

Dürüst olmak gerekirse, engerek yılanına olan sadakati takdire şayandı. Ve ne yaptığıının farkına varmadan dudaklarından tek bir kelime döküldü. "Özür dilerim." Vay canına, hiç yapmadığı bir şeydi bu. Ona göre özür dilemek zayıflık demekti ve o zayıflıktan başka bir şey değildi.

Bunun mümkün olduğunu düşünemezdi, ama bir şekilde daha da sertleşmeyi başardı. "Hayır, öyle değil. Her kelimesinde ciddiysin."

"Evet, ama seni kırdığım için özür dilerim." "Neden?" Sesi kırılıyordu.

Onun sorusunu basit bir gerçeğe yanıtladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Hâlâ seninle konuşmuyorum."

Bu yorumun gülünçlüğü karşısında gülümsedi. Her neyse. Muhtemelen onu affetmesi için cezbedebilirdi ama pek havasında değildi. Denemek için çok fazla ağrısı vardı.

Bu gün o kadar çok açıdan berbat geçmişti ki, hepsini sıralamaya bile başlayamıyordu. Şu anda biraz uyumaktan başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar yorgundu.

Gözlerini ovuşturarak soğuk zemine uzandı ve onu düşünmemeye çalıştı. Ne yazık ki, teninin tatlı kokusu burun deliklerinde asılı kaldı ve onu o kadar sertleştirdi ki, yanında ne kadar yakın yattığı ve elini sıcak göğüs dekoltesinden aşağı kaydırıp inanılmaz derecede yumuşak ve lezzetli olduğunu bildiği tenine dokunmanın ne kadar kolay olacağı dışında hiçbir şeye konsantre olamadı. Diğer her şeye gösterdiği tutkunun yarısını bile ona gösterse, inanılmaz bir aşık olurdu.

Cehennemdeyim.

Pek doğru sayılmaz. Gerçek bir cehennemdeydi ve bu o değildi. Ama bu yakındı.

Yarını düşün. Bu kayadan kurtulup *Arimanda*'ya dönmek için yapmaları gereken çok şey vardı. En azından Darling'in, bunun için Sentella kimliğini ortaya çıkarmak zorunda kalsa bile babasına göz kulak olacağını biliyordu. Arkadaşı gemide olduğu sürece kimse Evzen'in yanına yaklaşamayacaktı.

Ve sabah yapmaları gereken tüm teknik zorlukları gözden geçirirken uykuya daldı.

Desideria kulağında hafif bir horultu ve onu tamamen saran sıcak, ağır bir yük ile uyandı. Sanki bir sargıya sarılmış gibiydi.

sert, ağır bir battaniye. İlk başta ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ta ki Caillen'in kokusu ona güçlü bir şekilde çarpına ve yastığının onun sol pazusu olduğunu fark edene kadar. Bir anlığına, birinin kollarında uyanmanın verdiği yeniliğin tadını çıkarmak için kendine izin verdi. Adam çok güzel kokuyordu ve vücudunun onunkini sardığını hissetmek...

Ta ki kalçasına garip bir şeyin bastırdığını hissedene kadar. Bu şey miydi?

Aman Tanrım.

Olduğu şeyin mahremiyetinden dehşete düşerek, utanç verici bir ciyaklamayla ondan uzaklaştı. Savaşmaya hazır bir şekilde uyandı. Etrafta bir düşman ararken birden elinde bir bıçak belirdi.

Sert bir kaş çatmadan önce bakışları ona odaklandı.

Adamın yeni, uğursuz görünüşü karşısında kadının tüyleri diken diken oldu. Sözlerine sadık kalarak saçları omuzlarının hemen arkasına düşüyordu. Simsiyahtı, Andarion gözlerini daha da ürkütücü kılıyordu. Kızın tanıdığı hayduta hiç benzemiyordu.

Ta ki sıritana kadar.

Evet, o ukala dudak büküşünü nerede görse tanırdı. "Sen tam bir hilkat garibesisin. Bunu biliyor muydun?"

Gülüğü de aurası kadar karanlıktı. "Evet, ama yerlilerle karşılaştığımızda böyle görüldüğüm için minnettar olacaksın."

Bundan o kadar da emin değildi.

Esnedi, gerindi, sonra çenesindeki bıyıkları kaşdı ve artık çok iyi tanıdığı o tanıdık hareketi yaptı.

Çenesini onun eline doğru salladı. "Her zaman bıçakla mı uyanırsın?"

"Hayır. Genellikle blaster'ım ve normalde ateş ediyorum. Hala yorgun olduğuma şükret."

Onun kabadayılığıyla alay etti. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"İster inanın ister inanmayın, gerçek bu." Bıçağı kolunda sakladığı kılıfına geri soktu.

Eğer uyurlarken ona sarıldığına dair bir anısı varsa bile, vücudunu gerip bir erkeğe göre ne kadar esnek olduğunu gösteren bir dizi zarif hareket yaparken bundan hiçbir iz göstermedi.

İşini bitirdiğinde sırt çantasını yukarı çekti. "Aç mısınız?" "Bir tur daha ick için değil. Üzgünüm."

"Anlıyorum." Çantasından küçük bir bant çıkardı ve saçlarını yüzünden geriye doğru çekerek at kuyruğu şeklinde sabitledi. "Şimdi bakıyorum da

Yarı fena değil, hadi bu kayadan inelim ve yiyecek düzgün bir şeyler bulalım."

Midesi, bir gün önce gerçekten bir şey yemediğini hatırlatırcasına homurdandı. "Burada yenilebilir yiyecekler yok mu?"

"Muhtemelen, ama hayatta kalmanın ilk kuralı. Yemek yemek ya da sevmek için durmayın. Midesinin ya da hormonlarının yönlendirmesine izin verdiği için öldürülen çok insan tanıdım. Sizi bilmem ama ben kimse için ibretlik bir hikâye olmak istemiyorum."

Haklıydı.

Caillen pelerini ona uzattı. "Ne olursa olsun örtünmeyi unutma."

Desideria saçlarını geriye çekti ve başlığını kaldırmadan önce topuz yaptı. "Bu nasıl?"

"Mükemmel." Çantasını omzuna attı, sonra da onu yer seviyesine indirdi.

Kulübeden sürünerek çıktılar ve başıboş bakışlardan korunabilecekleri ormana doğru geri döndüler. Hızlı ve zarif bir şekilde hareket eden Caillen avluları sıyrarak daha yoğun nüfuslu bir alana doğru ilerledi.

Desideria bu kasaba ile memleketi Qilla arasındaki farka şaşırmıştı. Buradaki evler dar ve uzundu, çatı çizgileri keskin açılarla kesilmişti. Qilla'lar çoğunlukla camsız camlar ve çok sayıda dairesel tasarımlı pencereler kullanıyordu. Andarion evlerinde ise üstü kapalı tutulan küçük pencereler vardı.

"Gün ışıktan nefret mi ediyorlar?" diye sordu, bu geleneği merak ederek.

"Onların gözleri bizimkilerden daha hassas."

Taşıtları bile kökten farklıydı. Onun halkı gruplar halinde seyahat ediyordu ama Andarion araçları hız ve az sayıda yolcu için tasarlanmış gibiydi. Yine de onu en çok etkileyen şey sokaklarda oyuncak ve çocuk olmamasıydı.

"Çocuklar nerede?"

Caillen devrilmiş bir dalın üzerinden geçti. "Muhtemelen eğitimdedir." "Yani okulda mı?"

"Hayır, eğitim. Okula geceleri ve genellikle internet üzerinden gidilir. Gündüz saatlerini fiziksel ve dövüş eğitimiyle geçiriyorlar. Halkınızı pısırik gibi gösterdiklerini ne kadar vurgulasam azdır. Savaşçı bir kültür olmanıza rağmen, kadın egemenliğiniz var. Andarionlar ise erkek egemen ve akıl almaz derecede gaddar."

"Kadınlarına boyun eğdiriyorlar mı?"

"Hayır. Bir Andarion erkeğinden daha tehlikeli olan tek şey bir Andarion dişisidir. Kadınları, kural olarak, yaptıkları hiçbir şeyde çok kadınsı değildir. Bunun istisnaları vardır ama çok nadirdir. Hepsi de sert orospu çocuklarıdır."

Gizlendikleri yerden çıkıp caddede bir kavşağa doğru yürümeye başlayana kadar onun ne demek istediğini anlamamıştı.

Caillen konuşmadan önce boğazını temizledi. "Kimsenin bakışlarıyla karşılaşma.

Başınızı her zaman aşağıda tutun."

Ancak o, bu tavsiyeye uymadı. Aslında, yanından geçtikleri her insana, konuşmaları için meydan okurcasına bakıyordu. Sanki yoldan geçen herkes onu bir rakip olarak görüyor ve bir şeyler denemeleri için onlara yalvarıyordu.

Buldukları en büyük kavşakta Caillen kırmızı işaretli bir direğin yanında durdu ve onlar için bir ototran çağırdı. Önce kadının yumurta şeklindeki küçük araca binmesine izin verdi, sonra kendisi binip kapıyı kapattı. Başlığını indirmeye başladı ama adamın ona attığı sert bakış duraksamasına neden oldu. Köşeye doğru keskin bir bakış fırlattı. Kadın onun görüş açısını takip ederek orada bir kamera gördü.

O yüzden, adam kartını okutup elektronik tuş takımına gidecekleri yeri girerken, kadın sadece ayarlıyormuş gibi yaptı. Adam dili ya da hareketlerini açıklamayınca, kadın bunu arabada onları izleyen bir mikrofon olduğu anlamına geldi.

Şüpheleri doğru çıktı, derinden gelen bir ses Andarion dili olması gereken bir dilde onlarla konuştu. Caillen cevap verdi, sesi sakin ve düzgündü. Birkaç saniye boyunca ileri geri konuştular, ta ki Caillen, ses tonunda hiç stres belirtisi yokken, tabancasını çıkarıp arabadaki ve sokaktaki kamerayı vurana kadar.

O kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde hareket etti ki, kadın ağzı açık kaldı. " oluyor?" "Biz yaratıldık."

Caillen boğazının arkasından homurdandı. "Teknolojilerini ciddi hafife almışım. Piçlerin bir yüz ve retina tarayıcısı varmış ve bu onlara iddia ettiğim kişi olmadığımı bildirmiş."

İçini korku kapladı. "Ne yapacağız?"

Önlerindeki elektronik panele öyle sert bir tekme attı ki panel kırılarak açıldı ve kablolar ortaya çıktı. Desideria onun ne yaptığını öğrenmek için can atıyordu ama bir kriz durumundayken dikkatini dağıtmak istemiyordu. En önemli şey buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmalarıydı.

Caillen sanki her şey umutsuzmuş gibi tanımlayamadığı bir dilde küfretti.

Kaçmak için kapıyı açmaya başladı ama adam kolundan yakalayıp onu içeride tuttu.

"Yayan gidersek ölürüz. Kaçmak istiyorsan benimle kal."

Ama bunun için ona yeterince güveniyor muydu? Annesinden nefret ediyordu ve onun hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyor gibiydi.

Ya yalan söylüyorsa?

Bildiği kadarıyla, öyle de olabilirdi. Tüm bu fiyasko ve drama, *onu* öldürmelerinden duyduğu korkudan kaynaklanıyor olabilirdi. Belki de Andarionlar onu serbest bırakıp evine dönmesine izin vermekten başka bir şey yapmayacaklardı. Diplomatik dokunulmazlığına saygı gösterebilirlerdi.

Ama ya yalan söylemiyorsa? Ya annesinin babasına yaptığı gibi onu da hapsetmişlerse? O zaman sonsuza dek burada kapana kısılırdı. Ya da canlı canlı yenirdi.

Bu kötü olurdu ve annesi ölürdü.

Günün sonunda Caillen'ı hiç tanımiyordu. Ahlaki kurallarını ya da onun hakkında etkileyici hırslı benzeri becerilere sahip bir halktan biri olarak yetiştirilmiş olması dışında pek bir şey bilmiyordu...

Ve Andarion h k meti tarafından aranan bir suçluydu.

Bunların hiçbiri ona güvenmesi için en ufak bir sebep bile vermiyordu.

Ama  eytanlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, bilinmeyeni değil bilineni seçmeyi tercih ederdi. Diğer ırklar ve kültürler konusunda o kadar cahildi ki, Caillen'a karşı Andarionlar ve gelenekleri hakkında tartışmaya bile ba layamazdı. Bildi i kadarıyla onu yakalamak için eğitilmiş, pasta üzerinde yaşayan  ı man uçan örümcekler de olabiliirdi.

Aptal olmadığını ya da kandırılmadı ını umarak onun blasterini kaptı ve kendini d v  e hazırladı.

O kabloları karıştırıp bağlantıları söküp yenilerini yaparken sirenler çaldı ve yaklaştı. Kızın elindeki blaster'a baktı. "Bilgin olsun, onunla Andarionlara ateş etme. Bu onları sadece kızdırır."

Harika. Onlara ateş edemezlerse ne yapmaları gerekiyordu? "O zaman ne..."

Taşıt normal seyir hızının    katı hızla ileri fırladı. Beklenmedik yalpalama onu koltuğuna geri uçurdu ve Caillen araçlarının kontrolünü ele geçirip trafikte dehşet verici ve kafa karıştırıcı bir hızla ilerlemesini sağlarken silahını d   rmesine neden oldu.

Bununla birlikte, çevredekilere, engellere ve diğer araçlara çarpmaktan kıl payı kurtulduğu için onu kontrol etmekte iyiydi. Tüm görgü kurallarından ve sosyal nezaketten yoksun olabiliirdi ama i  elektronik cihazlarla iletişim kurmaya geldiğinde daha iyisinin olabileceğinden   pheliydi.

İki Enforcer nakliye aracı önlerinde durarak kaçış yollarını kesti.

Caillen hiç yava lamadan nakliye araçlarını yana kaydıldı ve bir şekilde üzerlerine ateş açan İnfazcıların arasından geçirmeyi başardı. Ta ıtlarını düzeltti ve ilerlemeye devam etti. Arka cam yoğun ateş altında paramparça oldu ve üzerlerine cam parçaları sıçradı.

Onu zarar görmemesi için yere doğru itmeye başladı ama kadın onu durdurdu.

"Nasıl d v   lece ini biliyorum."

Başını sallamadan önce adamın kara gözlerindeki saygıyı gördü. Kadın arka camın kalan parçalarını dışarı fırlatırken, o sürmeye devam etti, sonra da onları korumak için ateş açtı. Büyük bir yakıt nakil aracına çarpmaktan kıl payı kurtulurken nakliye aracı savruldu, sonra doğruldu ve tekrar ileri atıldı.

"Hava desteği geliyor," diye uyardı ve kablolarla bir şeyler yaparak aracın daha da hızlanmasını sağladı. Artık uçuyorlardı.

Desideria onları takip eden hovercraft'a ateş etmeden önce arka camdan sürünerek çıktı. Atışları araçtan sıyrıldı ve boyalarını yakmaktan başka bir şey yapmadı. Patlamalarını kaçırmak için yön değiştirmelerine bile neden olmadı. Silahına lanet okuyarak, nakliye aracına geri kaydđ. "Daha etkili bir şeyin var mı?"

Botundan daha küçük bir blaster çıkardı ve ona uzattı. Ciddi miydi? Bir çocuğun silahına benziyordu.

Ona sırtıttı. "Plazma geri tepmesi var. Dikkatli ol."

Evet, ateş etmek canını yakabilirdi ama doğru bir vuruşla gemiyi düşürebilirdi. Yan pencereden dışarı eğildi ama ateş edemedi. Caillen onu tekrar içeri çekti. Yaptıkları için ona bağırmaya başladı, ta ki yanlarından kükreyerek geöen bir kargo gemisi tarafından dümdüz edilmesini engellediğini fark edene kadar.

Bir nanosaniye bile gecikmiş olsaydı, ikiye bölünmüş olacaktı. Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Teşekkürler."

Hava desteği üzerlerine tekrar ateş açarken başını eğdi. Patlayıcılar onu kıl payı ıskalarken ve nakliye araçlarını keserken eğildi. Artık öfkesi ön plandaydı ve kana susamışlığın tadı ağızında ağırlaşmıştı. Saldırının bedelini onlara ödetmeye kararlı bir şekilde pencereden dışarı eğildi ve kendini hazırladı. Sonra da ateş açtı. Atışlar cızırdayarak hovercraft'ın camını kırdı ve üst rotor kanadını parçaladı. Ama geri çekilmek yerine onlara doğru düştüler, kadar hızlı ilerliyorlardı ki tek görebildiği ölümüydü.

"Dikkat!" diye bağırarak nakliye aracının koltuğuna döndü ve saklanmak için eğildi.

Ama artık çok geöti. Hovercraft hemen yanlarında yere çarptı, yana doğru savruldu ve kuyruk kısmıyla nakil aracını yakaladı. Tekrar tekrar yuvarlanmadan önce onları caddede aşığıya doğru savurdu. Baş dönmesi onu tüketirken midesi bulandı. Taşıtın etrafında yuvarlanırken, Caillen'a ve araçtaki diğer her şeye çarparken acı her çarptı.

Öleceğim. Bunu biliyordu. Bu kadar korkunç bir enkazdan sağ çıkmalarının imkânı yoktu. Karanlığın onu ele geçirmesini bekledi ama hayretle bilincinin yerinde olduğunu fark etti.

Sonunda yuvarlanmayı bırakıp aniden durduklarında kafası tamamen karışmıştı. Midesi öylesine şiddetle kasılıyordu ki, içindekileri dökme rezilliğini bekledi. Caillen enkazın altında ezilmiş olan kapıyı açmaya çalışırken bir şekilde kendini tutmayı başarmıştı. Taşıt o kadar hasar görmüştü ki, görebildiği kadarıyla kaçış yoktu. Onları bükülmüş metal bir kapsülün içinde kozalamıştı.

"Yere yat."

Onun emrini sorgulamadı. Eğildiği anda Caillen bir takyon yükü çıkardı. Onu kapıya yerleştirdi, sonra nakil aracının yan tarafında bir delik açarken vücudunu kendi vücuduyla örttü.

Önce indi, sonra kızı yanına çekti.

Nakil aracından koşarak uzaklaşırken, her tarafının kan içinde olduğunu fark etti. Kıyafetleri, derisi ve saçları kan içindeydi. Panik onu tüketirken kalbi durdu. Neresinden yaralanmıştı? Vücudunun her yeri ağrıyordu, bu yüzden bir şey söylemek mümkün değildi.

Yaralananın kendisi olmadığını anlaması tam bir dakikasını aldı. Caillen'di.

Yine de yavaşlamadı. Onu terk edilmiş bir depoya götürdü ve kapıyı arkalarından çarparak kapattı ve kilitledi, sonra da kimsenin kolayca girememesi kilidi kızarttı. Elleri titrerken çantasını silkti ve ona verdi. "Koşmaya devam et. Darling nerede olduğumuzu biliyor. Elinden geldiğince çabuk yardım gönderecektir. Onlar sizi bulana kadar saklanın."

Adamın sakın tonu ve sesinde duyduğu ölümcül kararlılık karşısında kaşlarını çatı. "Peki ya sen?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu başaramayacağım." Hovercraft'ın atışlarının kendisini ıskalamadığını göstermek için ceketini açtı. Sol tarafının tamamı patlama yaralarıyla delik deşik olmuştu.

İlk kez adamın gözlerinde acısını bastıran bir korku gördü. Yanaklarına kir ve terden akan kan bulaşmıştı. Çenesinde bir tik vardı ve ağzının kenarından kan akıyordu.

Yedek blasterini çıkardı ve kanlı bir şekilde sıkıca . "Sen kaçarken ben seni korurum."

Adamın elinden akan kanın kirli beton zemine küçük sıçramalar yapmasını izledi. "Caillen-"

"Tartışmayın. Değerli vaktinizi boşa harcıyorsunuz, buradan gitmeniz gerekiyor."

Nefret etmesine rağmen başını salladı. Adam haklıydı, buradan gerekiyordu. Annesinin hayatı buna bağlıydı. Onu morarmış yanağından öperek arkasını döndü ve bir çıkış yolu bulmak için koşmaya başladı.

Caillen kapıdan topallayarak uzaklaşırken onun geri çekilen ayak seslerini dinledi ve kanlı izlerini kapatarak saklanabileceği bir yer bulmaya ve onu öldürmeden önce takipçilerinden birkaçını haklamaya çalıştı. Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, kadının onu ölüme terk etmiş olması onu üzüyordu.

O bir yabancı, sana ?

Yine de babasının bir çöpten başka bir şey değilmiş gibi pis bir çukurda tek başına öldüğü görüntüsünden kurtulamıyordu.

Yapmak üzere olduğu gibi.

Öyle olsun. Babasının aksine, idam edilmek için yatmayacaktı. Sahip olduğu her şeyle savaşıp ölecek ve yanına alabildiği kadar çok Andarion alacaktı.

Baban seni korurken öldü.

düşündüğünde her zaman olduğu gibi bunun suçluluğu ve acısı içini parçaladı. Bu da kaçınmaya çalıştığı bir şeydi. Gerçeği biliyordu. Babası bir savaşçıydı ve sadece Caillen'a kaçıp yaşaması için yeterli zamanı vermek amacıyla peşindekilere teslim olmuştu.

Yine Desideria için yaptığı gibi.

Ben tam bir aptalım.

Onu tanımıyordu ama yine de burada onu güvende tutmak için hayatını ortaya koyuyordu. Bunu da düşünmek istemeyerek dikkatini sokağa çevirdi ve kirli bir pencereden İnfazcıların onu aramaya gelmeden önce sayılarını topladığını gördü.

"Haydi, sizi piçler. Utanmayın." Çömeldi ve içeri girdikleri anda onlara ateş edebilmek için kolunu destekledi.

Bir el omzuna dokundu.

İnfazcılardan biri olduğunu düşünerek döndü.

Öyle değildi. Onun yerine, koyu tenine kan ve kir bulaşmış güzel bir melek gördü. Saçları karmakarışık ve gözlerinde onunla tartışılmayacağını söyleyen bir kararlılık vardı.

"Seni burada bırakamam Caillen. Bu işe birlikte girdik. Ya birlikte kurtulacağız ya da öleceğiz."

Desideria'nın içten sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Peki ya annen?"

"Arkadaşın onu biliyor ve sen olmasaydın ben ölmüş olacaktım. Şimdi *ben* seni vurmadan çekil."

Siparişiyle alay etti. "Sen bir aptalsın."

"Görünüşe göre öyle." Adamın kolunu omuzlarına doladı ve karanlık, boş binada ilerlemesine yardım etti. "Kaçış için parlak bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz. Ne zaman bir şey düşünmeye çalışsam, acı dikkatimi ön plana çıkarıyor. Diğer her şeyi yolumdan çekip alıyor."

Boğazından alçak sesle hırladı. "Bu çok sinir bozucu. Birinin bana üstün gelmesinden nefret ediyorum. Kaybetmeye dayanamıyorum."

Desideria zeminde açık bir tuzak kapısı görünce durakladı. Keşfedilmeme şansı çok azdı ama ellerindeki tek kapı buydu. "Bir fikrim var."

Caillen da bunu görünce tereddüt etti. "Asla işe yaramayacak."

"Aptalca olsalar bile planlarınıza bok mu atıyorum? Hayır. Şimdi daha iyi bir fikrin yoksa, içeri gir."

Küçük bir ışık çubuğunu kırıp görebilmeleri için küçük odaya fırlatırken nefesinin altında otoriter kadınlara ölüm gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Onu görmezden gelerek yere düşmesine yardım etti, sonra da saklandıkları yere giden bir kan izi olmadığından emin olmaya gitti.

İnfazcılar hemen dışarıdaydı ve kilitlediği paslı kapıyı kırmaya çalışıyorlardı. Birbirlerine bağırırlarken elektronik fenerleri yüksek sesle tıslıyordu. Her an içeri girip ateş edebilirlerdi...

Lütfen çalışmasına izin verin.

Caillen'ı deliğe kadar takip eden Desideria, İnfazcılar onları aramak için içeri dalmadan ancak bir kalp atışı önce kapıyı kapattı. Boş oda sopasından çıkan donuk mavi bir ışıkla yıkanıyordu - mağarada kullandığından çok daha kasvetli ve loş bir ışık. Bunu bu nedenle seçmiş olmalıydı.

Örümcek ağları ve kemirgen dışkılarıyla kaplı kirli zeminde baygın yatan Caillen'ın yanına gitti. Muhtemelen en iyisi buydu - kötü örümcek ağları ve diğer şeyler değil, durumları göz önüne alındığında bilinçsiz olmak. Eğer kaçırılmış olsalardı, hiçbir fikri olmayacaktı.

Ne yazık ki, o kadar şanslı değildi.

Yukarıdaki Andarionların ekipmanlarını açtıklarını ve yerlerini tespit etmeye çalışırken birbirleriyle kızgın tonlarda duydu. , neden

çevirmeni yok muydu? Konuştukları tek bir kelimeyi bile anlayamamak çok sinir bozucuydu.

Dudağını ısırarak Caillen'in sırt çantasına baktı ve mağaradaki ayna cihazlarını hatırladı. Tarayıcılarını bozmak için işe yarar mıydı?

Hiç yoktan iyidir. Cihazları eline alana kadar aradı. Kalbi küt küt atarak onları küçük kapağa taşıdı ve açmadan önce her iki tarafına birer parça yerleştirdi.

Lütfen onları konumlandırmanın ve çalıştırmanın doğru yolu bu olsun.

Eğer değilse...

Caillen'in kanamasını durdurmak için geri döndüğünde bunu düşünmek istemedi. Çantasında sargı bezleri ve işlevini tahmin bile edemediği bir sürü şey vardı; aletler, ilaçlar, silahlar. Hepsi işaretliydi ama son derece stilize edilmiş yazıların tek bir karakterini bile okuyamıyordu.

Neden Universal'ı öğrenmedim?

Çünkü annesi bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüştü. Kadını dinlememesi için bir neden daha.

Elindeki şişelerden birini sıktı ve Caillen'a bir doz verip vermeme konusunda tereddüt etti. Ne olduğunu ya da dozunu tahmin etmedi çünkü bu onu öldürebilirdi.

İyi. Kanamayı basınçla durduracaktı.

Başının üstündeki sesler daha yüksek ve daha öfkeli çıkmaya başladı. Kapıyı bulmuşlar mıydı? İçeri girmek için asker mi çağırıyorlardı?

Gergin bir korku içinde nefesini tutmuş, keşfedilmeyi bekliyordu.

Bakışları Caillen'a kaydı. Yakışıklı yüzü çok solgundu ve teni ter içindeydi. *Sakin kan kaybından ölme.* Eğer o ölürse, buradan nasıl çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama sadece bu değildi. Ona borçluydu ve eğer o olmasaydı, şu anda burada yaralı olmayacaktı. Hepsi onun suçuydu. Diğer soylular gibi davranıp saldırıyı görmezden gelebilirdi. Ya da güvenliği çağırabilirdi.

Bunun yerine, kendi hayatını riske atmış ve hiç düşünmeden onunkini kurtarmıştı. Çok az kişinin yapabileceği bir şeydi bu. Bir ses dikkatini takipçilerine geri çekene kadar içini yabancı bir şefkat kapladı.

Birisi kapıyı çaldı.

Geliyorlar.

Patlayıcıyı , savaşımaya hazırды. Caillen'ı alamayacaklardı. O yardım edebilirse, hayır.

Başının üstünde iki kişi tartışıyor gibiydi. Birkaç dakika sonra, sesler onun duyma menziline uzaklaştı.

Gitmişler miydi?

Yoksa mağarada sondalarla kullandıkları numaranın aynısı mıydı?

Muhtemelen cevabı bilecek olan Caillen'a baktı.

Her iki durumda da, daha fazla kan kaybetmeden onunla ilgilenmesi gerekiyordu. Blaster'ı bir kenara bırakarak adamın ceketini geriye doğru sıyırdı, sonra da gömleğini kaldırdı. Parçalanmış göğsünü görünce dudakları istemsizce kıvrıldı. Daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey görmemişti ve adamın hâlâ hayatta olması onu hayrete düşürmüştü.

Bir insan bu kadar acımasız bir şeyden nasıl sağ çıkabilir? Yaşama arzusu ve acıyla başa çıkma yeteneği hakkında çok şey söylüyordu. Ne yaşamıştı ki bir dövüşte bu kadar sakin kalabiliyordu? Sahip olduğu yetenekler doğuştan gelmiyordu. Bunlar yılların deneyimiyle bilenmiş türdendi ve hayatı boyunca çalıştığından ve kendisinininkiler bu kadar keskin olmadığından bunu bilmeliydi.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde, yıpranmış çantasından bir bandaj aldı ve sol tarafını boydan boya kaplayan süslü dövmenin ortasındaki en kötü görünen yaraya bastırdı. Görünüşe göre omzuna yabancı bir kuşun yüzü resmedilmişti.

Caillen şiddetli bir nefes verirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bileğini o kadar sert kavradı ki, kız bunun bir çürük bırakacağından emindi. Ama bakışları ona odaklanır odaklanmaz, tutuşu nazikleşti.

Elini onunkinden çekti. Hâlâ *buradalar mı?* sözcüklerini ona mırıldandı.

Başını salladı.

Çantasını işaret etti.

Çantayı ona uzattı ve birkaç parça çıkarmasını izledi. Yaptığı ilk şey dişlerinin arasına yerleştirdiği kauçuk bir çubuk çıkarmak oldu. Ne işe yaradığını merak ederek kaşlarını çattı. Bir çeşit ağrı kesici miydi?

Büyük bir folyo paketi aldı ve açtı, ardından granülleri yaralarının üzerine serpti. Çubuğu o kadar sert ısırdı ki, kız çıtırdadığını duydu. Vücudunun sertliğinden, yanmış ve ağrıyor olması gerektiğini anlayabiliyordu. Yine de ses çıkarmadı.

Folyo paketi ondan aldı ve tüm yaralarına uygulamaya başladı. Ona her dokunduğunda kasları kasılıyordu. Zavallı adam.

Ama o çok iyi bir askerdi. Bunu bir erkek gibi karşıladı.

İşini bitirdiğinde, yan tarafını sarmaya başlamadan önce ona bir şişe su verdi. O çalışırken, adam bir enjektör çıkardı ve bir doz ağrı kesici aldı.

Caillen suyu yavaşça yudumlarken, her kalp atışında içinden geçen katıksız acıdan dolayı çığlık atmamak için elinden geleni yaptı. Kendini hasta etmesine gerek yoktu ama susuz kalmaması gerekiyordu. Çok acıyordu.

Gözlerini kapatarak Desideria'nın onu saran ellerinin yumuşaklığına odaklandı ve bunun onu olabildiğince rahatlatmasına izin verdi. Onun için geri döndüğüne hâlâ inanamıyordu. Çoğu insan bu onur ve nezaketten yoksundu.

Hayatında sahip olduğu "arkadaşlarının" çoğu onu yaralıyken bağlar ve İnfazcıların bulması için bırakmadan önce cüzdanını çalarlardı.

Ama geri dönmüştü...

Bir melek gibi.

Yüzünü temizlemek için kullandığı bezi ıslatacak kadar uzun bir süre suyu ondan aldı. Kadının eli adamın teninde o kadar serin ve yumuşaktı ki, adam ne yaptığını anlayamadan elini yakaladı ve parmak eklemlerini öptü.

Desideria onun dudaklarını teninde hissettiğinde donakaldı. Hiç kimse ona karşı bu kadar şefkatli olmamıştı. Tüylü dokunuş midesinin keskin bir şekilde kasılmasına neden oldu. Bakışları onunkilere kilitlendi ve bir an için onun gerçek gözlerinin güzelliği ve elinin onunkilerdeki hissi dışında her şeyi unuttu. Hiç düşünmeden parmak ucuyla onun yumuşak dudaklarına dokundu. Onun taş gibi sert olmayan tek yeri onlardı. Ve ne yaptığının farkına varmadan başını eğip dudakların tadına baktı.

Caillen beklenmedik öpücük karşısında nefesini sertçe içine çekti. Kahretsin, eğer canı bu kadar yanmasaydı, bu ateşten faydalanabilirdi. Ama şu anda zar zor nefes alabiliyordu. Hâlâ o öpücüğün sıcaklığı içini yakıyordu. Tecrübe eksikliğini coşkuyla fazlasıyla telafi etmişti ve bu, içinden acıyı hafifleten bir zevk dalgası gönderdi.

En azından birkaç kalp atışı için.

Desideria kendine gelip ne yaptığını anladığında geri çekildi.

Bir erkeği öpüyorum. Ve bunu yapmasına izin verilmedi. Henüz değil.

Annesi bunu öğrenirse onu öldürürdü. Daha da kötüsü, bir eş edinmeden önce bir yıl daha beklemek zorunda kalacaktı. Qillaq'a göre bir kadın şehvetini kontrol edemiyorsa, bir sevgiliyi idare edebilecek kadar olgun değildir. Az önce yaptığı şey annesini ve kendisini utandıracaktı.

Yüzüne sıcaklık yayıldı. "Özür dilerim."

Kendini beğenmiş sırtışı ilk kez bu kadar sevimliydi. "Olma," diye fısıldadı. "Bu ay boyunca başıma gelen en güzel şey bu. Canın ne zaman isterse dudaklarıma yapışmaktan çekinme."

Başını ona doğru salladı. ". "

Caillen onun yanağını avucunun içine aldı. "Çekirdeğime kadar çürümüş."

Ayrıca çok yıkıcı bir şekilde çekiciydi. "Kaç kadını baştan çıkardın ki?"

Omuz silkti, sonra sertçe yüzünü buruşturdu. "Ben sayılmıyorum çünkü bir önemi yok."

İşte bu onu kızdırdı. Ne duygusuz bir domuz! "Bunun önemli olmadığını nasıl söylersin?"

"Çünkü hiçbir zaman doğru olan o değildi."

Bu sözler onu duraksattı. Düşündüğünden daha az domuzlaşmış olabilir miydi? O kalpsiz haydut katmanlarının altında gerçekten bir beyefendi saklanıyor olabilir miydi? "Ne demek istiyorsun?"

"Mmm," diye nefes aldı. "Ağrı kesiciler şiddetle etkisini gösteriyor.

Evet, neredeyse yeniden yarı insan gibi hissediyorum."

Adam kendisine bakana kadar başını çevirdi. "Soruma cevap vermedin."

"Basit." Sözcükleri artık bulamaç gibiydi. "Eğer elde edilebilecek bencil bir kaltak varsa, doğrudan ona yönelirim. Kadınlar sadece beni kullanmak, bana sahip olmak ya da öldürmek ister. Bir kez bile bir kadın beni elinde tutmak istemedi." Sonra gözlerini kapadı ve tekrar kendinden geçti.

Bu sözler ve arkalarında duyduğu içten duygu, içinde derinlerde bir yerlere dokunmuştu. Hayatındaki kadınların ona böyle hissettirmek için ne yaptıklarını merak etti. Elbette, onun kadınlarla olan deneyimi de benzerdi. Etrafındaki kadınlar önemsiz, yargılayıcı, kesici ve kıskançtı. Başkalarını aşağılayarak kendilerini yücelttiklerini sanıyorlardı. Yanılıyorlardı ama bu onları durdurmuyordu.

Erkeklerle gerçek bir deneyimi yoktu. Babası hariç ve onu başka hiç kimse gibi sevmemişti. Hayatında onu olduğu gibi kabul eden tek kişi oydu. Onu asla yargılamamış, hatta eleştirmemişti.

Caillen babasına hiç benzemiyordu ama bazı yönlerden ona babasını hatırlatıyordu. Güvenilir ve şefkatli olması, başkaları için kendini feda etmeye hazır olması gibi.

Yanında duran kanlı paçavraya kaşlarını çatarak baktı. "Çok ." Ya ölseydi?

Desideria bunu ve neden olduğu yabancı acıyı düşünmeyi reddetti. Bunu göze alamazdı. Eşyalarını çantasına geri koymaya başladığında küçük bir dizüstü bilgisayar buldu.

Bu da ne...? Neden kullanmamıştı? Ya da en azından bir tane olduğundan bahsetmedi?

Açmak için açtı ama sonra vazgeçti. Eğer Andarionlar bölgeyi elektronik olarak tarıyorlarsa sinyale odaklanabilirlerdi. Muhtemelen Caillen'in şimdiye kadar kullanmamasının nedeni de buydu. İyi bir nedeni olmadığı sürece böyle bir şeyin kullanılmamasına izin vermeyecek kadar hayatta kalma yanlısıydı.

Tamamen .

Daha önce hiç yalnız kalmamıştı. Yirmi altı yaşında olmasına rağmen, ailesi birkaç hafta öncesine kadar onu bir çocuk olarak görmüştü. Etrafı muhafızlar ve hizmetçilerle çevriliydi. Kız kardeşleri ve teyzesi. Şimdi onlara ulaşamamak ve onları çağırarak kayıp bir duyguydu. Ya da ona yardım edebilecek başka birini. Annesi de bu yalıtılmışlık hissini hiç yaşamamıştı.

Ama babasının vardı. Yabancı bir gezegende, onu sadece küçümsemelerini ve tacizlerini hak eden daha zayıf bir varlık olarak gören yabancı varlıklarla birlikte mahsur kalmıştı.

Caillen, Andarionlar onları fark ederse aynı muameleyi görecekları konusunda onu temin etmişti. Kaçmanın hiçbir yolu ve umudu olmayan piyonlar olacaktı. Panik içinde çıplak gri duvarlara baktı. Babası onca yıl boyunca tutsak olmaya nasıl dayanmıştı?

Dehşet vericiydi. İlk kez, onun vazgeçtiği her şeyi tam olarak anlamıştı.

Birden Caillen'in bağlantısı çaldı.

Krik! Bu onu keşfettirebilirdi. Kalbi küt küt atarken eline aldı, sonra dondu kaldı. Caillen onu kapatmıştı. Onu görmüştü. Nasıl çalışıyor olabilirdi?

Bu bir numara mıydı?

Ya değilse? Yardım olabilir.

Olabilir.

En iyisini umarak, tekrar çalmadan önce telefonu açtı.

"Kimsiniz?" Sert, aksanlı bir erkek sesiydi. "Desideria," diye fısıldadı. "Sen kimsin?"

Telefonu kapattı.

Bağırsakları düğümlenirken hızla aynısını yaptı ve bu sefer tamamen kapalı olduğundan emin oldu.

Ve sonra duydu... Andarionların depoya geri dönme seslerini ve bu sefer çok daha hareketliydiler.

Konumumuzu belli ettim.

Onlar için geleceklerdi ve hepsi onun suçuydu. Lanet olsun!
Neden bağlantıya cevap vermişti?

Sesler gittikçe yaklaşırken Desideria nefesini tuttu. Yanlarında hayvanlar vardı ve sesleri çok kalabalıkmış gibi geliyordu. Andarionlar binayı ararken onların sızlanmalarını ve havlamalarını duyabiliyordu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde Caillen'in daha önce kullandığı spreyi çantadan çıkardı ve hem kapıya hem de onlara sıktı. *Lütfen o av sürüsünde bir erackle olmasın.*

Caillen'a göre bu kötü olurdu. Ve takipleriyle ilgili herhangi bir konuda henüz yanılmadığı için...

Evet, azgın bir erackle büyük ihtimalle onun gününü mahveder.

Tüm bunlardan en çok nefret ettiği şey, kendini savunmasız hissetmesiydi. Her zaman kendi kendine yetebilmesiyle, karşısına çıkan her şeyin üstesinden gelebilmesiyle gurur duymuştu. Ve öyleydi de.

Ama bu...

Bu onun deneyim ve uzmanlık alanının çok dışındaydı. Bilinci yerinde olmayan bir yabancıyla birlikte yabancı bir kültürdeydi. Burada kuralları ya da iklimi bilmiyordu. Hangi yiyecekleri yemenin güvenli olduğunu ya da onları nasıl bulacağını bile bilmiyordu. Teyzesinin ona hayatta kalmak için savaşmayı öğretmiş olması ama kaynakları nasıl bulup kullanacağını hiç öğretmemiş olması şimdi ona tuhaf geliyordu. Caillen'ın yaptığı gibi değil.

Ona doğru baktı. Açıklayamadığı bir nedenden ötürü, onun varlığı onu rahatlatmıştı. Evet, hiçbir anlamı yoktu. Tamamen görev dışı kalmıştı. Bir kavgada ya da kaçmak zorunda kalsalar bile işe yaramazdı ve yine de... onun alaycı sesini kafasının içinde duyabiliyordu, ona kaçmak ve hayatta kalmak için neye ihtiyaçları olduğuna dair ipuçları veriyordu.

Neyim var benim?

Desideria'ya kimseye güvenmemesi öğretilmişti. Ailesine bile. Ve şu anda, bu eğitimi dinlemesi gerektiğinde, teyzesinin dikkatli talimatlarını duymuyordu.

Caillen'in sesini duydu.

Hiç düşünmeden onun elini kendi eline aldı. Kirli ve nasırlı olmasına rağmen güzeldi, tıpkı onun geri kalanı gibi. Uzun, sivri parmakları vardı ve tırnakları kesilmişti ama diğer soylularınki gibi manikürlü değildi. Caillen'inkiler sağlam iş elleriydi. Erkeksi eller.

Ve onlar da onu teselli ettiler.

Tuzak kapısına bir şey çarptı. Sertçe. Ses çıkarmamak için dudağını ısırıldı ve Caillen'in elini ve blasterini sıkıca kavrayıp geçmelerini bekledi.

Yine vurdular.

Bir hayvan havladı, ardından viyaklama gibi tanıdık olmayan sesler çıkararak kaçtı. Andarionlar yarattığı takip etmeden önce büyük bir gürültü koptu. Birkaç dakika sonra her şey yeniden sessizleşti.

Yine de nefesini tuttu ve onların geri dönüp inlerini keşfetmelerini beklerken ellerini sıkı sıkıya kavradı.

Kalbi korku dolu bir ritimle atarken saatler ve saatler yavaşça geçti. Sonunda kendini rahatlamaya ve güvende oldukları gerçeğini kabullenmeye bıraktı.

Sadece bir an için bile olsa.

İç çekerek başını duvara yasladı ve blasteri yere bıraktı. Kolundaki kaslar o kadar uzun süre ağırlığını taşıdığı için gerilmişti. Parmaklarını Caillen'inkilerle birleştirdi ve onun teninin pürüzlülüğünün kendisini daha da rahatlatmasına izin vererek sessizce oturdu. Bu konuda tamamen yalnız olmadığını bilmek çok iyi hissettiriyordu. Bilinci yerinde olmasa bile.

Tanrılara şükürler olsun ki Andarionlar gitmişti. Bu bir anlık huzur onun için bir servet değerindeydi.

Lütfen bitmesine izin verme.

Bir gün ya da aslında elli bin gün yetecek kadar heyecan yaşamıştı. Gerçekten, daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Neredeyse ağlayacak kadar rahatlamıştı, bakışları uzun süredir hareket etmeyen Caillen'a takıldı ve bunun için endişelenmeye başladı. Daha önce uyuduğunda hafif bir horlaması vardı.

Şimdi hiçbir şey...

Ölmüş müydü? Nefes alıyor muydu? Zihninde her türlü kötü senaryo canlanırken içinde ani bir panik kabardı.

Lütfen ölme. Kan kaybından ölme. Onunla ilgilenmesi gerekirken onlar için endişelenirken değil...

Elini adamın burnunun altına koymak için öne doğru eğildi, böylece adamın nefesi tenini gıdıklayabilecekti.

Tanrılara şükür, hâlâ hayattaydı. Bu neredeyse Andarionların binayı terk etmesi kadar büyük bir rahatlamaydı. Ve o orada uyurken, yardım edemedi ama soluk mavi ışıktaki onun gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunu fark etti. Ne kadar çocuksu ve rahattı.

Ne kadar tamamen devre dışı kalmıştı ve hayatta kalmak için ona ne kadar bağımlıydılar...

Evet, bu korkutucu bir .

Caillen, boku yedin. Daha önce hiç kimseye bakmamıştı. Bir evcil hayvana bile. Dürüst olmak gerekirse, zavallı adamı cehaletinden öldürebileceğinden korkuyordu. Biraz sahra tıbbı biliyordu ama çok değil ve hepsi teorideydi. Hiç gerçekten kullanmak zorunda kalmamıştı. Sadece derslerinin bir parçası olarak öğretilmemişti.

Hadi Desideria, bunu yapabilirsin. Halkı hayatta kalma yetenekleriyle övünürdü. Ama onlar için hayatta kalmak savaşmakla, yani kendini koruyabilmekle eş anlamlıydı.

Bakışları yırtık pırtık sırt çantasına gitti.

Bir insanın hemen hemen her şeyi yaşamak için ihtiyaç duyabileceği her şeyi taşıyan bir çanta. İçindekileri merak ederek çantayı kendine doğru çekti ve yıpranmış deriyi açtı. Caillen'in kokusunu beklenmedik bir şekilde alınca durakladı. Sıcak ve tamamen erkeksi olan bu koku kalp atışlarını hızlandırdı. Onun teninin kokusunu neden sevdiğini bilmiyordu ama seviyordu. Doğrusu, yüzünü onun boynuna gömüp sadece içine çekmekten daha çok sevdiği bir şey olamazdı.

Bu rahatsız edici düşünceyi bir kenara iterek, o uyanmadan önce bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı envanter çıkarmak için çantasının içindekileri karıştırmaya başladı. İçinde gerçekten de çok tuhaf bir kombinasyon vardı. Çoraplar, güneş gözlükleri, ilaçlar, susuz yiyecek ve su. Her

Profilaktikler...

Bunu düşünmek bile istemedi. Tam olarak doğru değil. Bazı nedenlerden dolayı, onun çıplak halinin nasıl görüneceğine dair garip bir merak duyuyordu. Onu kollarında tutmanın ve aç bir aşık gibi öpmesinin nasıl bir his olduğunu. Üstünde uzanırken saçlarının yüzüne düşmesi, o şeytani sırıtışıyla aşağıya bakması...

Muhtemelen yatakta harikaydı.

Oh, benim neyim var?

Yine de, Narcissa onunla seks yapmak istemezse kendisinde bir sorun olduğunu söyleyecekti. Bu onu *biraz* daha iyi hissettirdi.

Yine de...

Bir kovalamacanın ortasındaydı. Düşmanları onu her an bulabilirdi ve eğer bu, düşüncelerini onun bedeninden uzak tutmak için yeterli bir neden değilse, çantasında profilaktik taşıyan ve kolay bir seks için dolandırıcılık yapan sinsi bir haydut olması gibi küçük bir sorun vardı. Kesinlikle onun tipinde bir erkek değildi. Azıcık bile değil. Sadık ve tatlı olabilecek birini istiyordu. İhtiyacı olduğunda yanında olacak, onu destekleyebilecek ama asla gölgede bırakmayacak güvenilir birini.

Babası gibi biri.

Bu düşünce, müstehcen miktarda küçük çeşni paketleri içeren paketin içindekiler arasında devam ederken inancını pekiştirdi.

Bu da ne böyle? Bir insanın gerçekten bu kadar sosa ya da krakere ihtiyacı var mı? Gerçekten mi?

Birdenbire durakladı. Çantanın dibinde en şaşırtıcı şeyi buldu. Caillen gibi bir adamın taşıyacağından asla şüphelenmeyeceği bir şey.

Küçük bir
vidframe. Ne
kadar garip.

Topuklarının üzerinde arkasına yaslanarak bilgisayarı açtı ve fotoğrafların yüklenmesini bekledi. Karanlıkta, yanındaki adam hakkında çok şey anlatan resimlere göz gezdirdi. Bir tanesinde kızıl saçlı güzel bir kadın ve yanında duran uzun boylu siyah saçlı bir adam vardı. Çok mutlu ve tatlı görünüyorlardı. Birbirlerine sarıldıklarında duydukları sevgi fazlasıyla belirgindi ve nefes kesiciydi.

Her ikisi de tanımadığı bir tür tören için beyaz giyinmişlerdi. Adamın omuz hizasındaki saçları yakışıklı, temiz traşlı yüzünü çerçeveliyordu. Teni Caillen'inkinden çok daha koyu bir tondaydı, daha çok onunkine benziyordu ve gözleri o kadar siyahtı ki irisin nerede bitip gözbebeğinin nerede başladığını anlayamıyordu. Sol kulak memesinde iki küçük altın halka vardı. Kadının elbisesi straplezdi ve en az kendisi kadar göz alıcıydı. Sıska vücudunu hafif katlar halinde sarıyordu ve uzun saçlarına beyaz çiçekler örülmüştü.

Desideria oynatma düğmesine bastı.

Hemen öpüştüler.

"Hey, çocuklar, durun. Durun! Beni hasta ediyorsunuz. Cidden, buraya ayakkabılarımı fırlatmak üzereyim ve Shay kendi ayakkabılarını almak için para harcadığından, yaralanmak istemiyorum. "0 Onları azarlayan Caillen'in sesini tanıdı. Ses tonunun yüksekliğine bakarak kamerayı tutanın o olduğunu düşündü. "Syn, dilini çıkardığın benim kız kardeşim ve eğer ondan uzaklaşmazsan seni bir daha döverim. Ciddiyim. Artık evli olman umurumda değil. O hâlâ benim kız kardeşim ve sen ölü bir adamsın."

Syn alay etti, kara gözleri bir meydan okuma gönderiyordu. "Son seferinde onu yenemedin, giakon. Hatırladığım kadarıyla *seni* göndermiştim."

Caillen ona doğru yönelirken kamera hızla kayan zemini göstermek için zıpladı.

Kadın aralarına girdi ve Caillen'ı geri itti. Kadın kamerayı düzelterip Caillen'ı Syn'den bir adım daha uzaklaşmaya zorlayana kadar kamera vücudunun etrafında sallanmaya devam etti. "Kocama bir daha dokunursan, Cai, arka dengeleyicini kırmızıya boyarım. Şimdi uslu dur ve Syn'e seni doğru yetiştirdiğimi göster." Gülerek kamerayı Caillen'ın elinden aldı ve ona çevirdi.

Desideria karşısında katı bir aristokrat değil, inanılmaz derecede yakışıklı bir adam görünce nefesi kesildi, ona bakmak bile zordu. Siyah resmi bir takım elbise giymiş ve yeni tıraş olmuş olan Caillen, öfke içinde olmasına rağmen kesinlikle büyüleyiciydi. Aynı anda hem bu kadar ateşli hem de öfkeli olmayı ancak o başarabilirdi.

"Can sıkıcı, değil mi küçük kardeşim?" Shahara, Desideria'nın neredeyse burun deliklerini görebileceği kadar ona yaklaşırken sordu.

Her zamanki iyi huyunu geri kazanarak o büyüleyici sırıtışını takındı ve ondan uzaklaştı. "Bir gün bu fotoğraflara sahip olduğun için mutlu olacaksın."

"Hiç sanmıyorum. Yeterince aptalca davrandığını görüyorum. Neden onu sonsuza kadar yakalamak isteyeyim ki?"

Caillen cevap veremeden iki kadın daha gelip kollarını ona doladı.

"İşte, Shahara, bırak ben alayım." Syn'i kamera dışında duydu. "Kardeşlerinle oraya git ve tüm Dagan'ları bir araya getirelim. Kasen'in elbiseli tek fotoğrafı bu olacak."

"Hey!" diye hırladı iki kız kardeşten daha ağır olanı. "Bunu unutmayacağım, Syn. Benim hakkımda ne diyorsun?"

"Senin bir kadın gibi giyinmediğini söylüyor." Caillen onunla alay etti. "Ve giyinmiyorsun da. Hayatımın en kötü günü seni beden olarak yakaladığım gündü. O zamandan beri kıyafetlerimi çalıyorsun ve bütün gömleklerimi esnetiyorsun."

Onun pazularına sert bir yumruk attı. "Benim de bir kadın gibi vurmadığımı ve nerede uyuduğunu bildiğimi unutma. İntikamımı aldıktan sonra Shay ve Tess senin kanlı kalıntılarını bulduklarında acı içinde ağlayacaklar."

"Evet, doğru. Gemimin parasını ödemedi beni öldürecekmişsin gibi. Ben daha iyi biliyorum. Bu tür bir borcun korkusuyla yaşıyorsun ve ben olmasam zaten tutuklanırdın."

"Bu kadar dırdır yeter." Shahara mucizevi bir şekilde daha fazla tartışmalarını engelleyen buyurgan bir hareketle elini kaldırdı. Sonra diğer tarafa geçip Caillen ve Kasen'in arasına girdi.

Desideria, Caillen ve üç kız kardeşini incelemek için klibi durdurdu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Ama aralarındaki sevgi gözden kaçmıyordu. Caillen kollarını Shahara ve Kasen'e dolamıştı; üçüncüsü Tessa ise Shahara'ya bir can simidi gibi sarılmıştı.

Hepsi gülümsüyordu. O kadar tatlı ve şefkatli bir andı ki, sırf bunu görmek için davetsiz misafir gibi hissediyordu. Ve kendi hayatında hiç böyle bir an yaşamamış olması içini acıtıyordu. Kız kardeşleri ona bir kez bile Caillen'in ona sarıldığı gibi sarılmamıştı. Kahkahalarını ya da nazik şakalaşmalarını paylaşmamışlardı. Sadece yakıcı, acımasız karşılıklar veriyorlardı.

O ve kız kardeşleri Kasen'in Caillen'a söylediği sözler yüzünden ölümüne kavga edebilirlerdi ya da tam tersi.

Ailesinin birbirini ne kadar az önemseydiği soğuk gerçeğiyle kalbi sızlarken, Caillen'in ekrandaki gülümseyen yüzünün çizgilerini takip etti ve onun babası gibi olup olmayacağını merak etti... çocukken ve annesinin varlığına ihtiyaç duymadığı gecelerde, herkes uyuduktan sonra onu ziyaret etmek için odasından gizlice çıkardı. Gece yarısı gezintilerine, yürüyüşlere çıkarlar ve yıldızların altında kamp kurarlardı.

Narcissa onları ne zaman görse kıskançlık yüzünden ihbar ederdi ve babası bu yüzden ağır bir şekilde cezalandırılırdı. Ama bu onu gelmekten asla alıkoymazdı. Dayak ne kadar vahşi olursa olsun.

"Sen buna değersin, benim küçük gülüm. Hiç kimse seni benden alamayacak ve hiçbir şey seni görmeme engel olamayacak. Annen bile." Onun sarılışının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Şu anda bile, ona sarıldığı zamanlar oluyordu.

onun yanında olduğundan emindi. Onun nazik varlığını hissediyormuş gibi yapmaktan hoşlandığı zamanlar.

Ama o Qillaq değildi.

Caillen'a baktı ve onu korumaya çalışırken ne kadar kötü hasar gördüğünü görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. İçten içe, kendi kızına da böyle davranacağından emindi.

Bu düşünce ona yabancı bir şefkat getirdi. Ve bir parçası bugün bile babasının canını alan tanrılara kızgındı. Babasının ölmesi ve onu yalnız bırakması, onu kimsenin bir daha hiçbir şey için yeterince iyi olduğunu düşünmeyeceği bir dünyaya terk etmesi büyük haksızlıktı. Ne kadar uğraşırsa uğraşırsın, annesinin ve teyzesinin sürekli eleştirilerini aklından silemiyordu. Keşke babasının ona aptal, şişman, çirkin ve değersiz olmadığını söylediği birkaç yılı daha olsaydı...

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Adam gitmişti ve o yalnızdı.

Bakışları Caillen'a geri döndü ve onunla birlikte kız kardeşlerinin yaptığı gibi gülmenin bir şey olacağını merak etti. Gözlerini kapatarak Syn ve Shahara'ninkine benzer bir düğün hayal etti.

Qillaq evlilik töreni onlarınkine hiç benzemiyordu. Ellerin barışçıl bir şekilde tutulması ve şahitlere birbirleri için ne kadar önemli olduklarının söylenmesi yoktu. Onun dünyasında kadın erkeği savaşıyor ve erkek onu yenerse, eşit olurlardı. Yenemezse, kadın erkeğe hükmediyor ve erkek de onun emirlerine itaat etmek zorunda kalıyordu. Teoride erkeğin avantajı vardı ama Desideria'nın erkeklerin uyuşturulduğuna dair kötü bir şüphesi vardı. Bunu ona hiç kimse söylememişti. Yine de babasının bir keresinde annesiyle dövüşürken ne kadar hasta olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu. Bu acımasız ve adaletsizdi.

Bunu asla birine yapmam.

Eğer adamı dürüstçe yenemeyecekse, onu yönetmek istemiyordu.

İşte bu yüzden annen için tam bir hayal kırıklığıdır.

Bu düşünce, kendinden duyduğu tüm kuşku ve bastırmak için çok uğraştığı kafasının öfkeli sesleri geri getirdi.

Biraz rahatlama ihtiyacı duyarak Caillen'ın ailesinin fotoğraflarına göz gezdirdi. Sadece bir avuç insan gördü. Kız kardeşleri her türlü samimi fotoğrafta tekrar tekrar yer alıyordu. Syn ile birlikte, biri sarışın ve hiç gülümsemeyen iki Andarion, Darling Cruel ve sondan bir önceki de kucağında bir bebek tutan güzel bir kadındı. Kadın Caillen'a o kadar çok benziyordu ki Desideria bunun onun çocuğu olması gerektiğini anladı.

gerçek annesi. Evlat edinen anne babasının ya da İmparator Evzen'in tek bir fotoğrafının bile olmaması garipti.

Sadece annesi onu bebekken kucağına almış. Çok garip.

Son fotoğraf, kimseyle akrabılığı olmayan güzel bir kadına . Gülümsemesine rağmen gözleri soğuktu. Hesaplıyordu. Kadında bir şey onu ürpertti.

Desideria çerçeveyi bir kenara koydu ve ellerindekilerin envanterini çıkarmaya devam etti. Küçük bir tıraş seti, diş fırçası ve diğer kişisel hijyen malzemeleri buldu, ancak onun hakkında daha fazla bir şey söyleyen hiçbir şey yoktu.

Nedenini merak etti.

Belli ki bilinci yerinde değilken cevap alamayacaktı. Sadece daha fazla soru.

Küçük çerçeveyi kaldırırken midesi guruldadı. Bunu görmezden geldi. Pakette krakerlerin yanı sıra iki paket daha yiyecek vardı ve Caillen baygınken onları yemek istemiyordu. Gücünü korumak için buna ihtiyacı olacaktı.

Başını duvara yaslayarak gözlerini kapattı ve annesinin güvende olması ve ikisinin de bu gezegenden canlı çıkmaları için küçük bir dua etti.

Evet, eğer kendini savunamıyorsa, ölmeyi hak ediyor demektir.

Annesi için çok sert bir düşünceydi. Muhtemelen annesini gururlandıracak bir düşünce.

Ama bu onu utandırıyor ve nedenini bilmiyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı, Caillen'in elini tekrar kendi elinin içine aldı. Bu küçük bir temas noktasıydı ama yine de ruhu için harikalar yarattı. Ve orada otururken, bir erkek tarafından kucaklanmayı ve sarılmayı hayal ettiği geceleri hatırladı.

Yıllar boyunca bu anıları zorla bastırmış ve yasaklamıştı. Şimdi geri dönmüşlerdi ve onu korkutan bir parçası bu tür sıcak bir yakınlığı arzuluyordu.

Caillen ile. Onun kendisine Syn'in Shahara'ya baktığı gibi bakmasını istiyordu. Sanki onun için yaşıyor ve nefes alıyormuş gibi. Sanki onun tüm evreniymiş gibi.

Ne diyorsun sen? Yorulmuştu. Evet, .

Beni hemen buradan çıkarın. Eğer yapmazlarsa.

Belki de Andarionlar tarafından yenmek o kadar da kötü olmazdı.

* * *

Caillen yavaşça uyandığında kendini hâlâ saklanmak için girdikleri delikte buldu. Ağrısı ve sızısı vardı ama bayıldığı zamanki kadar değildi. Vücudunda artık daha önce yaşadığı şiddetli zonklama değil, donuk, sürekli bir ağrı vardı.

Karanlıktı ve sadece mavi çubuktan gelen belli belirsiz bir ışık vardı. Bir an için yalnız olduğunu düşündü, ta ki hafif bir horlama sesi duyana kadar.

Arkasında yatan Desideria'yı uyurken gördüğünde bu ses nabzını hızlandırdı. Bir eli saçlarına dolanmış bir kedi yavrusu gibi onun omurgasına doğru kıvrılmıştı. Bu hareket içini ısıttı ve onu çıplak ve kendisini öperken hayal ederken vücudunun canlanmasına neden oldu. Ah evet, burnunu onun boğazının çukuruna gömüp kokusuyla sarhoş olana kadar onu içine çekmekten daha çok sevdiği bir şey olamazdı.

En son ne zaman bir kadını bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu. Eğilip onu öpmek için kendini zor tuttu ama bu onu ürkütecekti ve asla ama asla bir kadına onun açık daveti olmadan dokunmayacaktı. Kadının bedeni kendisine aitti ve ona hiçbir şekilde tecavüz etmeye hakkı yoktu.

Lanet olsun.

Artık vücudunun geri kalanına baskın gelen azgın ereksiyonunun acısını biraz olsun hafifletmek için hafifçe kıpırdandı.

Desideria ayağa fırladı ve sanki her yönden saldırıya uğramayı bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Bu kadar korkmuş olmasaydı, paniğine gülebilirdi.

Ama o kadar zalim olmazdı.

"Özür dilerim." Kelime, kurumuş boğazından boğuk bir vıraklama olarak çıktı. "Seni korkutmak istememiştim."

Kadın ona doğru sarsıldı ve yüzündeki rahatlama ve ona karşı duyduğu şefkat adamın nefesini kesti. Akrabası olmayan hiçbir kadın ona böyle bakmamıştı. "Uyanmışsın." Bu tek kelime bir kova dolusu sevinç taşıyordu. Sanki onun ölü olarak uyanmasını bekliyormuş gibi davranıyordu.

Bu da gerçekten önemli bir soruyu beraberinde getirdi. "Ne zamandır dışarıdayım?"

gözlerindeki uykuyu sildi. "İki gün."

Kadının sözleri onu şaşkına çevirdi. Bu mümkün müydü? "İki gün mü?" diye tekrarladı inanamayarak.

"Evet. Hiç korkmaya başlamıştım."

Tam bir inkâr durumunda sıkışıp kalmıştı. Bu konuda yanılıyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. O kadar uzun süre baygın kalmasına ve onu kendi başının çaresine bakmaya terk etmesine imkân yoktu. Hâlâ hayatta olması onu hayrete düşürüyordu.

Daha da önemlisi hâlâ burada olmasıydı.

"Nasıl?"

Kadın ona kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da bilincin yerinde değildi?" "Hayır. Nasıl hayatta kaldın?"

Bu, savaşmaya hazır bir şekilde kaskatı kesilirken yanaklarına renk getirdi. Öfke, gözlerinin karanlık derinliklerinde devasa bir ateş yaktı. "Ben çaresiz değilim." "Öyle olduğunu ima etmiyordum, ama ben erzağımızın neredeyse hiç kalmadığını biliyordum. Daha fazla yiyeceği nasıl buldunuz?"

Bu onun öfkesini biraz yatıştırmışa benziyordu. "Aramızdaki yiyecekleri paylaştırdım ve artık sırt çantanda kraker ya da sos paketi yok - aslında onları birleştirdiğinde o kadar da kötü değiller. Pek bir şey yemedin ama susuz kalmaman için suyun çoğunu sana verdim."

Kadının hareketleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Bunu neden yaptın?" "Sana söylediğim gibi, bu işte beraberiz."

"Bu hiç de Qillaq'a yakışan bir davranış değil. Sizin kendinizden başka herkesin hayatta kalmasını istediğinizi sanıyordum."

Desideria adamın delici bakışlarından gözlerini kaçırdı, çünkü bu gerçek onu yakıyordu. Bu onların kuralıydı. Doğduğu saatten beri ona vaaz edilmişti.

Ama bu babasının sadakati değildi. Babası ona daha iyi öğretmişti ve annesinin ihaneti yerine onun sadakatini tercih ederdi.

"Sana borçluyum."

Caillen onun bakışlarında bir hayalet gördü. Söylediği bir şeyden kaynaklanan lanetli bir anı, ama ne olduğu ya da onu neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Doğrusu, onun sözleri ve hareketleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Irkı için hiç de alışılmadık şeylerdi...

Boş ver gitsin. Bunun onu rahatsız ettiği ve bu konuda konuşmak istemediği belliydi. Bu yüzden konuyu güvenli bir şeye çevirdi. "Andarionlar geri döndü mü?"

"Birkaç kez. Tuzak kapısına ayna cihazlarınızı koydum ve etrafa feromonlarınızı sıktım. Sanırım burada olduğumuzu biliyorlar ama bu tam olarak nerede olduğumuz konusunda kafalarını karıştırıyor gibi görünüyor."

Caillen hareket ederken yüzünü buruşturdu ve acı göğsünü ve kolunu yırttı. Aynalara baktığında, onları doğru yerleştirdiğini gördü ki bu etkileyiciydi. Onlarla çalışmak her zaman kolay olmuyordu.

"Güzel, aynalar açıklığı onların gözlerinden bile saklamalı ve tüm tarama ekipmanlarını -en gelişmiş olanları bile- engellemeli."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Darling'in en iyi oyuncaklarından biri." Daha fazla acıya göğüs gererek, yaralanmamış kolunun üzerinde doğruldu.

Birden Desideria orada, ona yardım ediyordu. Alışık olmadığı bir şefkat göğsünü delip geçti. Alışık olmadığı yabancı bir his. Desideria yanındaki suya uzanırken o da duvara yaslandı. Şişenin sadece yarısı doluydu.

Bir barış teklifi gibi ona doğru uzattı. "Bu sonuncusu, o yüzden yavaşça yudumlamak isteyebilirsin."

Caillen tereddüt etti. Evet, susamıştı ama onu küçümseyecek değildi. Onun için yaptıklarından sonra olmazdı. "En son ne zaman ?"

"Birkaç saat önce."

Evet, doğru. Konuşurken kızın aşağıya ve sola nasıl baktığını gördü -Yalan söylediğine dair kesin bir işaret. "Neden sana inanmıyorum?"

"Dün olduğu için mi?" Yüzündeki ifade çok sevimliydi. Gülümsemesi hınzırcaydı ve saçları dağınıktı. Onu öpmemek için elinden geleni yaptı.

Ama bu muhtemelen ona tokat attırırdı. Şişeyi ona uzattı. "İç bakalım."

Başını iki yana salladı. "Senin daha çok ihtiyacın var."

"Evet, hayır. Burada fedakarlık yapmıyorum. Eğer düşersen, şu anda seni tam olarak taşıyamam. Düştüğümde beni taşıyabilmen için hareketli olmana ihtiyacım var."

Başını sallayıp gülerek ondan aldı ve sanki hâlâ azar azar içiyormuş gibi çok yavaş içti.

O bunu yaparken Caillen çantasını karıştırmak için kendine doğru çekti. Caillen'in üç tablet çıkarıp avucunda tutmasını izledi.

Yutkundu, sonra şişeyi indirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Biri ağrı için, diğer ikisi de keşke bayılmadan önce alsaydım dediğim iyileşmeyi hızlandırıcı."

Şişenin kapağını kapattı. "Keşke bana bir çevirmen gösterseydiniz de etiketleri ve konuşan insanları anlayabilseydim." Elindeki şişeyle çantasını işaret etti. "İçindekilerin çoğunu tahmin etmek zorunda kaldım."

İçinden korku geçerken donakaldı. Eğer o... oh kahretsin. "Bilgisayarımı açtın mı?"

"Hayır. Yerimizi tespit etmelerini istemedim."

Aferin kızıma. Muhtemelen bu yüzden ikisi de hâlâ nefes alıyordu. "Evet, eminim onlar da öyle yapardı." Ayağa kalkmadan önce derin bir iç geçirdi.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Caillen nefesini toparlamak ve yatması için yalvaran keskin acıyı duymazdan gelmek için bir dakika bekledi.

Ama bunu yapamazdı. Yapması gereken işler vardı ve küçük bir adrenalın iğnesi bu işleri halletmesini sağlayacaktı. *Gah, o iğnelerden nefret ediyorum.*

Ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın. Hayatının tüm geçmişi böyleydi.

t="0em">

Ona nazik bir gülümseme sundu. "Günlerdir bir şey yemedin ve yemeğimiz de bitti. Ben erzak almaya gidiyorum."

Ağzı açık kaldı. "Bunu yapamazsın. Seni yakalarlar."

Bu, onu o kadar da iyi tanımadığını hemen hatırlattı. Onu yakalamanın tek yolu buna izin vermesiydi. "Hayır, yapmayacaklar. Güven bana bebeğim. Bu hayatta üstün olduğum üç şey var. Bir, kanatlı ya da kanatsız uçabilen her şeye pilotluk yapabilirim. İkincisi, sahip olabileceğin en iyi aşık benim ve üçüncüsü, var olmadıklarını düşündüğünde bile malzeme aramak. Tüm çocukluğumu kız kardeşlerimi beslemek için çabalayarak ve acımasız doktorları kız kardeşimin tıbbi sorunlarına yardımcı olmaları için ikna ederek geçirdim. Söz konusu incelik olduğunda, kimse benden daha iyi olamaz."

Onun palavralarına homurdandı. "İnfazcılar tarafından kovalandığımız zamanki ustalığını hatırlıyor gibiyim. Gerçekten çok düzgündün, Sparky. Kesinlikle takdire şayan."

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı ama o bundan vazgeçmeye niyetli değildi. "Kapana kısılmıştık ve onları beklemiyordum. Artık her şey farklı."

"Evet, zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Bu ilk kez olmuyor ve en azından bu sefer ayığım."

Ona alaycı bir bakış attı. "Eğlenmiyorum."

"Birkaç dakika bekle, kafana edecek, sonra güleceksin."

"Sandığın kadar çekici değilsin."

"Elbette öyleyim. Eğer , kız kardeşlerim beni uzun zaman önce öldürürdü. Şimdi, sen burada bekle ve-"

"Burada kalmayacağım." Kararlı ses tonunun altında bir parça korku vardı.

Ama korkması gereken şey onun gitmesi değildi. Öcü hayatta ve iyi durumdaydı ve büyük olasılıkla o küçük kapının diğer tarafında onları bekliyordu. "Yapmak zorundasın. Bir Andarion'un yerine geçemezsin ve onların dilini konuşamıyorsun. Artık neye dikkat edeceğimi ve onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Durakladı ve bakışlarını ona dikti. "Merak etme. Sen beni terk etmedin, ben de seni terk etmeyeceğim."

İfadesinde hâlâ bir çekince vardı. "Zar zor ayakta durabiliyorsun. İyi olacağına emin misin?"

Ona göz kırptı. "Ben bir Dagan'ım, bebeğim. Biz sokakta hayatta kalanlarız." "Senin bir de Orczy olduğunu sanıyordum."

Onun hatırlatması üzerine yüzünü buruşturdu. "Bana böyle şeytani şeyler söyleme, tatlım. Uğursuzluk getireceksin."

En azından bu onun kasvetini hafifletmeyi başardı.

Caillen onu bir kez daha öpme isteğine direnerek çantasından enjektörü ve küçük bir adrenalın şişesini çıkardı. Bunları onun yanında taşımasına gerek yoktu. Bazı şeyleri paylaşmaktan hoşlanmıyordu. Gitmeye başladı.

"Bekle."

Ona geri döndü. "Evet?"

"Sen uyurken lenslerini ve dişlerini çıkardım. Sana zarar vermelerinden korktum."

Ve bu gerçekten iyi bir düşünceydi. Yine de bilinci yerinde değilken birinin onu bu şekilde tuttuğunu düşünmek tüyler ürperticiydi. "Onları nereye koydun?"

Sırt çantasının dış cebini işaret etti. Caillen onları çıkardı ve tekrar . "Teşekkürler." Başını ona doğru eğdi.

"İyi şanslar."

"İhtiyacım yok."

Öyle umuyordu. Ama onu daha fazla strese sokmaya gerek yoktu.

Desideria, Caillen'ın saklandığı yerden tırmanıp çıkmasını izledi.

Hareketleri yavaş ve metodikti ve her zamanki zarafetinden yoksundu ama

Gerçekten de, normalde ne kadar akıcı hareket ettiğini bilmeyen biri onun yaralı olduğunu asla anlayamazdı. Ama hâlâ acı çektiğini biliyordu. Ona bunu yaptığı için bir deli olduğunu söylemeye başladı ama etrafta Andarionlar olabilir diye ses çıkarmak istemedi.

"İyi şanslar," diye fısıldadı, onu tekrar görebileceğini umarak. Çünkü aklının bir köşesinde onun yaralandığı ve kendisinin de öldürüldüğü bir görüntü vardı. Tanrım, bunun bir önsezi olmamasını gerçekten umuyordu.

Caillen depoda ayağa kalkıp yönünü bulmaya çalışırken bir an irkildi. Havada hafif bir soğukluk vardı ve bu soğukluk paltosunu keserek omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Adamım, acı içindeydi. İsteyeceği son şey malzeme aramaktı, özellikle de başının ne kadar kötü zonkladığını düşünürsek.

Daha kötü yaraların vardı.

Doğru. Çok doğru. En azından geceydi ve bu karakolda sadece bir ay vardı. Sızlanmak yerine, daha kötüsü olmadığı için şükretmeliydi.

Sırt çantasını ayarlayarak, gölgelerden uzak durmaya dikkat ederek ilerlemeye başladı.

Sessiz sokakta yürürken, banka kartını Dancer'ın ağabeyi Fain Hauk için yeniden programladı. Hauk soyadının iyi yanı, Andarionlar için gülünç denecek kadar yaygın olmasıydı ve Dancer'ın aksine Fain de onlar için yaygın bir isimdi. Fain bir suçlu olarak kötü bir şöhrete sahip olsa da, ismin kendisi üzerinde çok fazla soru işareti uyandırmayacak kadar geneldi.

Ve eğer onu Dancer'ın kardeşiyle karıştırırlarsa, Fain'in acımasız ününden duydukları korku, kimsenin onu sorgulamamasına ya da rahatsız etmemesine neden olacaktı.

Kartı arka cebine kaydırды. Bilgisayarını açmaya cesaret edebilirse, yüz tanıma sistemini de isimle eşleştirecek şekilde yeniden programlayabilirdi ama bu belaya davetiye çıkarmak olurdu. Yüz tanıma sistemini kontrol etmediklerini ummak zorundaydı. Eğer yaparlarsa...

Lütfen bana küçük bir iyilik daha yap.

Şansı yaver giderse, bu sıradanlık onu yeterince korumaya devam edecek ve parçalanmış bedeniyle çılgınca bir koşu yapmasına ya da adrenalin iğnesi kullanmasına gerek kalmayacaktı. Ama ilerlerken bir gölgenin onun hareketlerini taklit ettiğini gördü.

Evet, kesinlikle onu takip ediyordu.

Desideria, Caillen ona yerinde kalmasını söylediği halde peşinden gitmeye başladı. Geride bırakılmaktan hoşlanmıyordu. Ya geri dönmezse?

Ya da o yokken Andarionlar onu bulursa?

Teslim olursun ve seni yememelerini umarsın. Evet, yenmek kesinlikle berbat olurdu. Bilinci yerinde değilken bu korkunun şimdiki kadar güçlü olmaması da garipti. Şimdi daha lezzetliydi.

Neyim var benim?

Andarionlarla tek başına savaşabilirdi. Bilinci yerinde olmayan birini korumak zorunda kalmayacağı için şimdi daha kolay olacaktı. Kafasında çeşitli kaçış ve dövüş senaryoları çizerken blasterını daha sıkı kavradı. Şans her zaman hazırlıklı olanın yanındaydı. Halkının nasıl yapılacağını bildiği tek şey savaş için plan yapmaktı.

Caillen ona iki silah bırakmıştı ama sırt çantasını almıştı. Bundan nefret ediyordu. Son birkaç gündür ona en az onun kadar güvenmeye başlamıştı. İçindekilerde garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Geri dönmek için hayatını riske atmasına şaşmamalı.

Delirdim.

Kim bir sırt çantasının hayatına değeceğini düşünür ki? Caillen dışında.

Ve geçen her saniyede akıl sağlığının biraz daha kaybolduğunu hissediyordu. Aslında zaman o kadar uzamıştı ki ayağa kalkıp sıkışık ve boş alanda volta atmak zorunda kalmıştı. Caillen baygınken burada olmanın onu hiç rahatsız etmemiş olması tuhaftı. Baygınken bile öylesine hükmedici bir varlığı vardı ki, bu onu rahatlatmış ve sabırlı kalmasını sağlamıştı.

Evet, tamam, bu sefer gerçekten kaybediyorum.

Çünkü tek odaklanabildiği, geceleri onun vücudunu yastık olarak kullanmaktan ve uyumadan hemen önce parmağını onun bıyıklı çenesinde gezdirmekten ne kadar keyif aldığıydı. Muhtemelen onu öldürürdü.

Bunu yaptığının farkındaydı. Ama adam karşı konulmazdı ve bu da onu hiçbir erkek hakkında düşünmemesi gereken düşüncelere sürüklemişti. Özellikle de en az bir yıl boyunca çiftleşemeyeceği için.

Tabii annesi eve döndüğünde onu tekrar çocuk statüsüne .

Bunu düşünme.

Beklerken küçük alanı adımlamaya devam etti. Yukarıda bir ses duyana kadar yıllar geçip gitmiş gibi görünüyordu.

Kalbi durdu. Silahını çekerek kendini savaşa hazırladı ve üzerine atlamak üzere olan kişiyi vurmak için nişan aldı. Paslı kilit, biri el yordamıyla açmaya çalışırken dayanılmaz bir yavaşlıkla döndü.

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve Caillen'ı gördü. Ona yaşattığı kalp çarpıntısını umursamadan, kendini onların arasına bıraktı. Sanki bu onun için normal bir olaymış gibi kafasına nişan almış bir blaster olduğu gerçeğini görmezden geldi ve sonra kapıyı sıkıca kapattı.

Silahını kılıfına sokarken ona küçük bir çanta uzattı ve sırttı. "Yamyam mısın?"

Onun tuhaf sorusu karşısında kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Yap. Sen. Yiyor. İnsanları?" diye tekrarlardı, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. "Hayır. Bunu. Bildiğim. Of." Onun kesik kesik ritmini taklit etti ve kuru

ton.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırt çantasını köşeye bıraktı, ardından yeni bir ışık çubuğu çıkarıp salladı. Onunla yüzleşmeden önce yere bıraktı. " insan olmayan et bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Gerçekten, Birlik bu kayanın üzerindeki menü kalemlerini görse küplere binerdi."

Adamın yeni görünüşü olmasaydı çok eğlenecekti. Gözünün üstünde bir kesik vardı ve giysileri gitmeden önceki hallerinden daha da buruştu.

Bir kavgaya karışmış mıydı? Kesinlikle hayır ama yine de... "Kanaman var mı?"

Hayatında gördüğü en sevimli koyunsu hareketle çenesini kaşdı. "Et yarası." Evet, bu ses tonu tamamen savunmaya yönelikti.

"Ne oldu?"

Yorgun bir iç geçirdi. "Aptal bir psikopatın beni soymaya çalıştığına inanabiliyor musun? Beni mi? İlk başta, yetkililerin şanslı bir vuruş yaptığını düşündüm. Yok canım. Moron. Bizden daha kötü bir gün geçiriyor."

"Nasıl yani?"

"Onunla kimliklerimizi değiştirdim."

Adamın yaptığı řey onu hem dehşete dūřürmūř hem de eğlendirmişti. Kimlięi bulurlarsa, burada olduklarını anlayacaklardı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Evet ama İnfazcılar bir süreliğine yakamızdan dūřürecek ve umarım çılgın suikastçımızın da beyni olmayacak. Soyguncuyu her kullanmaya çalıştığında kovalayacaklar ki bu umarım çok fazla olur ve eęer onlardan kaçmakta iyiye bize çok zaman kazandırabilir. Ve en iyisi, cebini karıştırdım ve ondan oldukça iyi bir tomar para aldım. Aptal ne yaptığımı bile bilmiyordu. Ne tür bir hırsız kendi cüzdanının kaldırıldığını hissedemez, sorarım size? Bilirsiniz, bu kadar berbat olduğunuzda mesleği teslim etmenin zamanı gelmiştir." Gülererek çantadan sıcak bir sandviç çıkardı ve ona doğru uzattı.

Nezaketi için onu öpebilirdi. Lezzetli koku midesine öyle bir kramp girmesine neden oldu ki bir an için hasta olacaęını dūřündü. Kendini zorlayarak, hissetmedięi bir sakinlikle sandviçi ondan aldı ve bir yanı dūrümüyle birlikte yemeye başlamak istese de paketini açtı.

"Eğer parmaklarımı ısırmağa başlarsam, beni durdurma." Kendininkini yerken ona bilmiş bir sırıtış attı.

Sandviçi ısırdı ve tatlı et tadının tadını çıkardı. Evet, bu iyiydi ve geri getirdiği için ona inanılmaz derecede minnettardı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Tekrar konuşmadan önce lokmasını yuttu. "Bu arada, bilmenizi isterim ki, normalde bu hizmet için bir ücret talep ederdim."

"Ne hizmeti?" "Seni beslemek."

Nedenini bilmiyordu ama bu onu rahatsız etmişti. "?"

Bakışlarını yavaşça vücudunda gezdirirken, sanki her santimin tadını çıkarıyormuş gibi, kara gözleri hıznır bir sıcaklıkla parlıyordu. Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, bu onun midesini titretti. "Oh evet, bebeğim. Güzel bir kadın için bir yemek... en azından bunun için bir öpücük. Bu zorunludur. Ama ne kadar aç olduğunu bildiğim için bunu görmezden geliyorum. Bir dahaki sefere... bu sana pahalıya patlayacak."

Öfkesi onun nazik alaylarının ağırlığı altında kayboldu.

"Bilemiyorum. daha iyi bir şey için beklerdim." Gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi?"

"Mmm... evet, cehennem buz tutacak."

Sandviçini yemeye dönmeden önce iyi huylu bir şekilde güldü. "Çantada daha fazla yiyecek ve içecek var. Bil diye söylüyorum. Kız kardeşim Kasen'i bile doyuracak kadar var ve inanın bana, kilolu bir torna gibi yiyor."

İşte bu etkileyiciydi. Bir tornanın günde iki yüz kiloluk vücut ağırlığının üç katını yediği söylenirdi.

Desideria kramp giren midesine rağmen yemeye çalışırken sessizliğe gömüldü. Açlıktan ölüyordu ama bu noktada vücudu aç kalmaya o kadar alışmıştı ki, kendisine sunulan yemeği reddetmek istiyordu. Hiç bu kadar mutsuz olmamıştı.

Vücudunun başka bir şeye odaklanabileceği kadar sakinleşmesi birkaç dakika sürdü. Caillen'a bir göz attı. Köşede, soğuk zeminde oturuyordu ve bunu hiç düşünmemişti. Sol botunun bağcıkları çözülmüştü. Haydut ve beyefendinin baştan çıkarıcı bir bileşimiydi.

Kız kardeşi onu kesinlikle doğru yetiştirmişti.

Ve bu düşünce onu tanımlayamadığı video karesindeki kadının anısına götürdü. Nedenini bile bilmiyordu ama o kadının fotoğrafını neden ailesinin ve arkadaşlarının geri kalanıyla birlikte sakladığını her düşündüğünde içinde buruk bir acı hissediyordu.

Beyni ağzına müdahale edemeden, sormak istediği son sorunun ağzından döküldüğünü ve sessizliği bozduğunu fark etti. "Çerçevenizi açtığınızda son fotoğraftaki kadın kim?"

Ona ölümcül bir bakış fırlatmadan önce donup kaldı. Bu tehditkâr bakış aslında vücudunda bir ürperti yarattı ve içindeki katili uyandırdı. Bir nanosaniye için boğazına sarılmasını bekledi. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Uzun bir iki gündü."

Bu onu daha da kızdırmış görünüyordu. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Bu soruyu tekrarlamaya devam edecek misin?"

Bakışları daha da şiddetlendi ve sesindeki zehir tüyler ürperticiydi. "Birinin iznim olmadan eşyalarımı aramasından *nefret ediyorum*. Bu beni o kadar rahatsız ediyor ki, bir DNA işareti bile olabilir."

"Özür dilerim," dedi dürüstçe. "Bunun senin için böyle bir sorun olduğunu fark etmemiştim."

İçkisini almadan önce alay etti. "Altı yüz metre karelik bir kutuda büyürsen ve her işine burnunu sokan üç ablan olursa, bunun senin iyiliğin için olduğunu iddia edersen, o zaman ne kadar büyük bir mesele olduğunu görürsün."

mahremiyettir. Eşyalarımın iznim olmadan dokunulması düşüncesinden ne kadar nefret ettiğimi ne kadar vurgulasam azdır. Benden başka herkes tarafından."

Belli ki eşyalarını çok aramışlar ve onu bu yüzden çok kırgın bırakmışlardı. "Üzgün olduğumu söyledim ve gerçekten öyleyim - söz veriyorum, seni ne kadar rahatsız ettiğini bildiğim için bunu bir daha yapmayacağım. Şimdi o kim? Kız kardeşlerini ve anneni anladım. Ama o pek uymuyor gibi." Tanımadığı kadın kız kardeşlerinden çok daha uzun boyluydu ve Shahara'dan bile daha güzeldi. Desideria'nın kendisine ait olduğunu düşündüğü yıkık dökük bir kargo gemisinin yanında dururken çekilmiş tek bir fotoğrafı . Soğuk gözlerine rağmen, kadın melek gibi ve o kadar tatlı görünüyordu ki, bu durum Desideria'nın içinde yersiz bir kıskançlık dalgası yaratmıştı.

Caillen birkaç dakika boyunca cevap vermedi, sanki o da onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi yere baktı. Kadına karşı hâlâ çok güçlü ve çok kötü hisler beslediği belliydi - en azından burnunu soktuğu için kendisine değil de kadına karşı olduğunu umuyordu. "Adı Teratin."

Şimdiki zaman kullandı, bu da kadının hala hayatta olduğu anlamına geliyordu - onu gerçekten rahatsız etmemesi gereken bir başka şey. *Onu öldüremezsin, Desi.*

Tuhaf olan şey, onu avlamak ve en azından yumruklamak istemesiydi.

Ama Caillen'in bunu bilmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Güzel bir isim."

"Evet, pek çok zehirli şeyin güzel isimleri vardır." Adam kadının bakışlarıyla karşılaştığında ona doğru hançer gibi fırlayan zehri gözden kaçırmak mümkün değildi. Bu kadından sarsıcı bir tutkuyla nefret ediyordu.

Bu derece düşmanlık onu şaşırttı ve annesini gururlandıracak bir yanıyla ondan nefret etmesine sevindi. "Eğer ondan hoşlanmıyorsan neden çerçevede onun bir resmini saklıyorsun?"

Bakışlarındaki sıcaklık kavurucuydu. "Kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlatmak için. Asla. Birinin ağzından ne çıkarsa çıksın -size asla ihanet etmeyeceklerini ne kadar söylerlerse söylesinler- küçük, önemsiz bir şey onları sonsuza dek size karşı döndürebilir."

Öfkeli tiradının altında duyduğu acıyla kalbi sıkıştı. Adamın ne kadar namuslu bir adam olduğu düşünüldüğünde, birinin onu incitebileceğini hayal bile edemiyordu.

Bunu hak edecek bir şey mi yapmıştı?

"Sana ne yaptı?"

Caillen eski anılar canlanınca gözlerini kaçırdı. Teratin onunla tanıştığında çok iyi bir insana benziyordu. Alçakgönüllü, hatta tatlı. Sevgi uyandıracak kadar utangaçtı ama itici değildi. O zamanlar bunların hepsinin iyi uygulanmış bir yapmacıklık olduğunu çok az biliyordu. Hatta çoğu gün onunla konuşmak bile kolaydı.

Güzel bir örtünün altına gizlenmiş bir yılan. Aldatılacak kadar aptal olduğu için ona lanet olsun.

Bir yudum su içerken çenesindeki karıncalanmayı hissetti ve hâlâ o sürtüğü avlayıp öldürme isteğini bastırmaya çalıştı. "Yaklaşık üç yıl boyunca tesadüfen birlikteydik."

Sağ kaşını kuzeye doğru kaldırarak, Büyük Kötülük'ten bahsetmiyor olsalardı onu eğlendirecek bir ifade takındı. "Gelişigüzel tanımlayın."

Evet, işin özü buydu. Bir kelime, birçok tanım. İlişkilerine dair algısının onun psikopat kışından tamamen farklı olması çok kötüydü.

"Birkaç kez seks yaptık, birkaç kez de akşam yemeği yedik ve o şehirdeyken zaman zaman takıldık. Onu hiç aramadım. Bir kere bile. Ama belli bir nedeni olmadan beni görmeye gelirdi. Sadece benimle takılmaktan hoşlandığını söylerdi ve birlikte olacağı başka kimsesi olmadığı için onun adına üzülürdüm - geriye dönüp baktığımda, sadece bir öğleden sonrasını seninle geçirmek için bir gezegenden diğerine seyahat eden birinin deli olduğunu fark etmeliydim. Ama delilere şüpheyile yaklaşmayı severim ve hayatta bir kusurum varsa o da daha iyi bilmem gerekirken insanları çoğu zaman olduğu gibi kabul etmemdir. Yemin ederim, bir gün kaçıklara ve mazlumlara karşı da bıkkın olmayı öğreneceğim." Söylemesi yapmaktan daha kolay bir şeydi. Çıkarıcıların ve dolandırıcıların yanında bıkkınlık duyması gerektiğini biliyordu. Ama hüznü bir hikâyesi olan herkese bayılırdı. Kimsesi olmayan yalnızlara. Başkaları tarafından sevilmeyen insanlar. Herhangi bir mazlum onu alabilirdi.

Çoğu iyiydi. Ama bir avuç...

İnsan anlayışına meydan okuyan bir seviyede deliydiler.

Bir yudum daha içerken şişeyi daha sıkı kavradı ve öfkesine hakim oldu. Tanrılar Teratin'le bir daha karşılaşırsa ona yardım etsin. Büyük ihtimalle onu öldürecekti.

Ve onun ölüm çingırağından zevk alırdı.

Muhtemelen bunu kutluyordu ve onu en çok korkutan da buydu.

"Tekrar edeyim, ciddi bir şey değildi. Ya da *ben* öyle sanıyordum. Bir gün doğum gününü unuttuğum için ondan düşmanca bir sesli mesaj aldım. Kahretsin, bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim - bilirsiniz, üç yıl ve daha önce ona hiç mutlu yıllar dilememiştim. Üçün sihirli sayı olduğunu ve o yıl doğum gününü kutlamazsam Çılgın Orosu'nun başıma cehennem gazabı yağdıracağını bilmiyordum. O sırada nereye gitsem büyük bir bok festivaliyle karşılaşırıyordum. Kız kardeşim Tessa, borcu yüzünden hastaneye düşmesine neden olan tefeciler tarafından takip ediliyordu, Kasen bir kez daha kanı durdurma hastalığı yüzünden hastanedeydi ve Shahara bir hedefin peşindeydi ve kayıptı - ölmüş olmasından ve cesedini korkunç bir yerde bulacağımızdan korkuyordum. Düzenli işlerimden biri tamamen bitmişti ve bir diğeri de karşılamakta zorlandığım yönetmelikler ve ekipman gereksinimleriyle beni zorluyordu. Normal, akıllı başında her insanın anlayacağı gibi o sırada ailem ve işimle biraz meşguldüm.

"Bunun yerine bana kafayı taktı ve bir de baktım ki o sürük beni ve kız kardeşim Kasen'i tutuklatmak için yetkilileri aramış. İş ortaklarımla irtibata geçerek itibarımı zedelemek için elinden geleni yaptı. En iyi arkadaşımı bile aradı ve onu bana karşı kıskırtmaya çalıştı. Hiç böyle bir şey görmemişim. Peki ne için? Lanet bir doğum günü dileği için mi? Lanet olsun, Kasen'in doğum gününün ne zaman olduğunu bile bilmiyorum ve ben sadece onunla büyümedim, onu seviyorum - beni tanıyan herkes bunu bilir. Doğum gününü kabul etmemek seni sevmediğim anlamına gelmez. Sevdiğiniz insanların hayatlarını sadece belirli bir günde değil, her gün kutlamanız gerektiğine inanıyorum. Bunun tek anlamı, boğazıma kadar pisliğe batmış olmamdı ve ihtiyacım olan son şey başıma bir bela daha almaktı. Küçük Bayan Bana İlgi Gösterin-Çünkü Gerçek Arkadaşım Yok-evrenin onun etrafında dönmediği ve diğer insanlar tırnaklarıyla zar zor tutunurken gerçek bir arkadaşın strese katkıda bulunmak yerine yardımcı olacağı konusunda eğitilmesi gerekiyor."

Adam konuşmasını bitirdiğinde Desideria uzun bir nefes verdi. Onu suçladığından değil. Adam haklıydı. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden bir başkasını incitip mahvetmeye çalışan her insan inanılmayacak kadar üzgündü ve Desideria onun bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordu. Onun için kadını incitmek istiyordu.

Caillen gibi o da bu tür şeylerin tutmuyordu.

Ama bu onu bir soruyla baş başa bıraktı. "Ve sen tüm kadınları onun davranışlarına göre mi yargılıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. *Tüm* insanları buna göre yargılıyorum. Onun kadar tehlikeli olmasa da bir sürü insanın boş yere çıldırdığını gördüm ama bu bana herkese karşı dikkatli olmayı öğretti, özellikle de kurban rolünü oynamaya çalışanlara karşı. Ve o, birini ne kadar iyi tanıdığınızı düşünürseniz düşünün, akla gelebilecek en aptalca nedenlerle size sırt çevirebileceklerinin aşırı bir hatırlatıcısıdır. Erkek, kadın, her neyse. Yani, kahretsin. Mutlu yıllar, sürük. Hayatında önemli olan başka kimse yok muydu? Gerçekten, kız kardeşlerim ve arkadaşlarım beni aramazlar ve ben bununla iyiyim. Asla onlara karşı kullanmadım. Keşke hayatım o kadar acınacak derecede olaysız olsaydı da, üzülmem gereken tek şey sıradan bir arkadaşımın bana Mutlu Yıllar dilememesi olsaydı. Kendi ailem benimkinin yaklaşık yarısını unutuyor ve arkadaşlarımın hiçbiri ne zaman olduğunu bilmiyor ve bir kez bile bana olan sadakatlerinden şüphe etmedim. Bunda büyütülecek ne var?"

Desideria gülümsemekten kendini alamadı. Komik olduğu için değil - aslında çok trajikti- ama abartılı tiradı o kadar karakter dışı olduğu için onun bu yönünü görmek onu eğlendirdi.

Gerçekten de öfkeli biriydi.

Ancak, onu kırmak istemiyordu, özellikle de kalıcı bir yara izi bırakan ve insanlarla ilişkisini değiştiren bir şey yüzünden. Birinin bu kadar gereksiz yere acımasız olması onu öfkeliyordu.

"Belli ki onun için bu büyük bir olaydı. Ama sana katılıyorum. Sana bunu yapmaya hakkı yoktu."

"Şaka yapmıyorum ve biliyor musunuz, bu olayın üzerinden dört yıldan fazla zaman geçti ve hala bana saldırıyor. İtibarımı zedelemek ya da işime müdahale etmek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim ve inanın bana, çok boktan şeyler gördüm."

Dehşete kapılmıştı. "Ciddi misin sen? Dört yıl sonra mı?"

Öfkeyle elini kaldırdı. "Tanrılara yemin ederim ki ona hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım. Benim yanımda ne kadar tuhaflarsa tuhaflaşsın ve sözde gerçek arkadaşları arkasından onu eleştirip alay ederken bile ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. Sanırım ben de onların yaptığını yapmalıydım. O zaman beni sonsuza dek sevebilirdi."

Desideria buna gerçekten inanıyordu. Annesi ona zarar vermeye çalıştıktan ve onu vurdurduktan sonra ona iyi davranmıştı. "Çok özür dilerim,

Caillen."

"Evet, üzülmeyin. Olan oldu. Haklı bir gerekçesi olmadan zalim olan insanları anlamıyorum. Ufak tefek şeyler yüzünden birilerini yıkmaya çalışan insanları." Küçük bir yiyecek torbasına uzanırken başını arkaya yasladı. Tavrında çocuksu bir şeyler vardı. Vahşiliğini ve gücünü gizleyen bir şey. Kız onun etrafında ne kadar çok olursa, adam o kadar az tehditkâr görünüyordu.

Tuhaf. Çok garip. Onu öldürebileceğini biliyordu ama yine de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu.

İçinden bir arzu dalgası geçerken aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "Yine de bu yönüne hayranım. Bence bu tür bir zalimliği anlayamaman harika bir şey."

Caillen onun kendisine ne söylediğini anlayınca durakladı. Ona attığı şefkatli bakış, anatomisinin bir parçası canlanıp bu sohbetten biraz daha samimi bir şey istediğinde kalbinin hızlanmasına neden oldu. "Bana hayran mısın?"

Adamın vücudunda, tüylerini diken diken eden muzip bir bakış gezdirdi. "Bunun kafana girmesine izin verme. Eğer daha da büyürse, saklanmak için daha büyük bir yer bulmamız gerekecek."

Güldü ve bu onu en çok şaşırtan şey oldu. Şimdiye kadar Teratin'in regl dönemine hiç gülememişti. Şahara bile bu konuda onu neşelendirememişti. Ne zaman onun adı geçse, günlerce öfkeden deliye dönüyordu. Yine de Desideria imkansız başarımişti. "Yani sen de doğum gününü unuttu diye bir erkeği mahvetmeye çalışan bir başka dengesiz kadın mısın?"

Sert aurasıyla uyuşmayan zarif bir şekilde yemeğini karıştırıyordu. Nedenini bilmiyordu ama şu anda onda neredeyse savunmasız olan bir şey vardı. Ona seslenen ve elini saçlarında gezdirmek, nemli dudaklarının tadına bakmak ve vücudunun diğer, daha gür kısımlarını tatmak istemesine neden olan bir şey.

Ama kadın bunu hoş karşılamazdı ve o da herhangi bir dişinin üzerine atlamadan ölürdü. Sadece atladıklarında harekete geçerdi. Yine de kadın ona bu kadar yakinken ve tek yapması gereken uzanıp onu öpmekken burada hiçbir şey yapmamak çok zordu. Ah, aralarındaki mesafeyi kapatıp o muhteşem dudakları öpebilme yeteneğine ve hakkına sahip olmak. Lanet olsun. Onun etrafında ne kadar çok olursa, onu o kadar çok istiyordu. Bu yavaş yavaş onu delirtiyordu.

Ona bir kez daha baktı, sonra yan tarafındaki boşluğa gözlerini dikti. "Benim halkım için doğum günleri önemsizdir."

"Başarıları kutladığınız için mi?"

Başını salladı. "Doğmak doğal düzenin bir durumudur. Herkesin ve her şeyin başına gelen bir şeyi neden kutlayasınız ki?"

Bu çok sertti ve bir Qill olmadığına sevinmesine neden oldu. Bir yetişkin olarak onları umursamıyor olsa da, çocukluğuna dair en güzel anılarından bazıları kız kardeşlerinin küçük evlerini onun için yaptıkları işaretlerle süslemeleri idi. Shahara'nın fırsat buldukça ona küçük bir ikram getirmesi. Bu yüzden insanlar bunu görmezden geldiğinde terlemiyordu. *Beni sırtımdan bıçaklamayın ve hepimiz iyi olalım.* "İnsanlarınız cidden berbat durumda."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Seninki gibi değil mi?"

"Öyle olmadıklarını hiç söylemedim. Birbirimize karşı tam bir pislik olmak için başka yollar icat ediyoruz."

Güldü, sonra ayıldı. "Yine de her şey o kadar da kötü değildi. Kız kardeşlerimin aksine, ben küçükken babam doğum günümde bana gizlice hediyeler verirdi ve tarihi her zaman hatırlardı."

Babasından bahsederken sesinin nasıl yumuşadığını fark etti. Adamı sevdiği çok belliydi. "Çok nazikti."

"Hiçbir fikrin yok."

Desideria gerçeküstü bir beden dışı deneyim yaşarken sessizliğe gömüldü. Caillen'la sanki eski bir arkadaşymış gibi geçmişine dair hikâyeler paylaşıyordu. Bunun da ötesinde, Caillen'ın yaralarından dolayı ne kadar çok fiziksel acı çekiyor olması gerektiğinin farkına varmıştı ama yine de onunla dalga geçmeyi ve onu terslememeyi başarmıştı. Duygularını asla ondan çıkarmıyordu.

Zavallı bebek. Ve onun kontrolünü takdir ediyordu. Hiçbir nedeni yokken hoş davranması onun için çok şey ifade ediyordu.

Öne doğru eğildi ve adamın morarmış alnındaki kanı sildi. "Hiç kanının akmadığı bir kavgan oldu mu?"

"Her zaman."

Soyguncuyla son karşılaşmasında kendisine ne kadar zarar verdiğini görebilmesi için elini tuttu. "Seninle tanıştığımdan beri değil."

Elini silmesi için ona bir peçete verdi. "Evet, benim için şanssız bir tılsım gibisin."

Kızmış gibi yaparak kanlı bezi ona fırlattı. "Bana karşı daha nazik . Yaralarını saranın ben olduğumu unutma."

"Uh-huh. Ve eğer cinsiyetine sadıksan, yine de tuzlayacaksın ve kapıdan çıkarken dişlerime tekme atacaksın."

Neşesi kaçarken kaşlarını çattı. Adam bu yorumuyla ciddiydi. "Bunu neden söyledin?"

Yemeğinden arta kalanları temizledi. "Basit. Kadınlar sadece kemiklerime dokunmak ya da paramı almak ister. Yatak odasının dışında beni pek düşünmezler ve çoğu sadece hızlı bir çekim peşindedir."

"Kız kardeşlerin öyle değil. Onlar seni seviyor."

"Evet, ama benim zihinsel engelli olduğumu düşünüyorlar. Hâlâ çoğu gün etimi benim için kesmeye çalışıyorlar."

Bu onu şaşırtmıştı. Hiç şüphesiz o, tanıdığı en yetenekli adamdı. Neden ona bir çocukmuş gibi davransınlar ki? "Gerçekten mi?"

"Evet, hayatında görebileceğin en berbat şey. Birinin başı belaya girene kadar beni çocuk sanıyorlar, sonra da onları kurtarmak için aradıkları ilk kişi ben oluyorum. Delilik, değil mi?"

Kabul etmek istemedi ama adam haklıydı. Bir çocuk gibi muamele görmek ve sonra onu bir yetişkin olarak görmeyi reddeden insanlar tarafından bu kadar çok güvenilmek garip olurdu. "Peki kız kardeşlerin ne iş yapıyor?"

Gerinmeden önce ayağa kalktı. Gömleğinin göğsünü saran gerginliği dikkatini sorudan uzaklaştırırken, kaslarının oynamasına hayran oldu.

"Shahara en yaşlısı. Birkaç yıl önce evlenene kadar bir iz sürücüydü. Şimdi kocası için bir hayır kurumunu yönetiyor. Kasen benim iş ortağım ve bu terimi tüm düşmanlığım ve alaycılığım ile kullanıyorum. Çoğunlukla sağlık durumu nedeniyle kendimi suçlu hissetmemi sağlayarak benim payıma düşen kârı emiyor."

"Hangisi?"

"Diyabet ve nadir görülen bir kan hastalığı. Hayatının çoğunu hastanelerde geçirdi ve temas ettiği şeylere çok dikkat etmeniz gerekiyor yoksa onu öldürebilirsiniz - ki bu zaman zaman aklımdan geçti. Ve son olarak Tessa var." Sanki onu düşünmek bile ülserine sebep oluyormuş gibi uzun bir nefes verdi.

"Peki ya o?"

"Onu seviyorum, beni yanlış anlamayın ama ödünç aldığı kişilerle başı sürekli belada. Fazla bir şey söyleyemem. Benim de kumara karşı kötü bir eğilimim var. Ama bunu borçlanmadan önce bırakıyorum. O bırakmıyor. On altı yaşından beri, onu kurtarmak için hepimiz para vermek zorunda . Tekrar ve tekrar. Ama o

Geçen yıl evlendi ve şimdi daha iyi görünüyor. Ritadarion basın yönetici olarak çalışıyor." Yemeğini temizlemesine yardım etmek için geri geldi. "Peki ya sen? Kız kardeşlerin ne iş yapıyor?"

"Hâlâ yaşayan sadece iki kişi var. Ya dövüşmek için antrenman yapıyorlar ya da beni teyzemin ve annemin önünde utandırmak planlar yapıyorlar - genellikle antrenman sırasında."

Caillen bunu söyleme şeklindeki umursamazlık karşısında duraksadı. Sanki ona saldırımları o kadar normaldi ki bu konuda hiçbir şey düşünmemişti.

"Cidden mi?"

Burnunu kırıştırdı. "Üzücü, değil mi?"

Evet, öyleydi. Ama bu konunun onu rahatsız ettiği apaçık ortadayken bunu yüksek sesle söylemeyi ve onu daha fazla incitmeyi reddetti.

Başını iki yana salladı. "Neden rahatsız olduklarını bilmiyorum. Annem zaten çoğu gün benden nefret ediyor."

"Neden?"

Bakışları yere geri döndü ama bu, onun içinde ne kadar çok acı sakladığını görmeden önce değildi. "Ben sadece yarı Qillaq'ım."

Bu onu hayrete düşürdü. Halkı o kadar dışa kapalıydı ki, başka biriyle çiftleştikleri nadirdi. Onun dünyaya gelişinin ardında ilginç bir hikâye olmalıydı. "Gerçekten mi?"

"Evet ve bu yüzden benim hakkımda pek iyi düşünmüyorlar. Herkes beni babamın aşağılık kanı yüzünden lekelenmiş olarak görüyor."

"Hangisiydi?"

"Gondarion. Savaşta vurulan bir pilottu. Düştü ve esir alındı."

Caillen bu düşünceye ve Desideria'nın babasının izinden giderek buraya düşmesi ve *bu onu* da yanında sürüklemesindeki ironiye bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu ikiniz için de zor bir durum."

"Hiçbir fikrin yok. Herkes bana bir mutantmışım gibi bakıyor. Sanki buraya ait değilmişim gibi. Elinde olmayan bir doğum kusuru yüzünden yargılanmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Doğru değil," diye düzeltti. "Hepimiz elimizde olmayan şeyler yüzünden yargılanıyoruz. İster kıyafetlerimiz, ister doğumumuz, ister sosyal sınıfımız ya da görünüşümüz olsun. Yemin ederim bazen insanlar birbirlerinden nefret etmek için bir neden arıyorlar."

"Ben bunu yapmam."

Caillen ters ters homurdandı. "Beni ilk gördüğün zamanı hatırlıyor gibiyim. Bana doğru baktığında o güzel kahverengi gözlerinde bir yargı vardı."

Yanakları parlak kırmızının bir tonuna dönüştü. "*Denediğimi* söylemeliyim . Ama bu çok zor."

"Gerçekten de öyle."

Desideria, Caillen'ın bu şekilde yargılamadığını fark edince sustu. En azından öyle görünmüyordu. "Nasıl yapmıyorsun?"

Omuz silkti. "İnsanlar insandır. Hayatım boyunca başkalarının iyiliğine karşılık vermek istemeyecek kadar çok dayak yedim. Dediğin gibi, bu zor ve ben de mükemmel değilim. Hayatınız boyunca dayak yediğinizde ilk darbeyi vurmak istemeniz doğal bir eğilimdir. Ama ben bu içgüdüyle savaşmayı öğrendim. Bazen diğerlerinden daha başarılı oluyorum ve Teratin gibi durumlarda keşke daha yargılayıcı olsaydım diyorum. Bu beni bir evren dolusu acıdan kurtarabilirdi."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. Sanki tamamen başka birini tarif ediyor gibiydi. "Hiçbir şey tarafından yenilmişe benzemiyorsun." Bunun için fazla gururlu ve güçlüydü.

Ona bir içki daha uzattı. "İşte mesele de bu... Birine bakıp neler yaşadığını anlayamazsın. En çok acı veren yaralar asla yüzeyde görünmez. Sen bir prensessin ve herkes senin lüks bir hayat yaşadığını, hizmetkârlarının senin her isteğini yerine getirdiğini düşünür."

"Bu doğru değil."

< height="0em" width="27">"Demek istediğim tam olarak bu. Gerçek babamla birlikte olmaktan gerçekten nefret ettiğim şeylerden biri de bu. Onun ekibi beni olmak istemediğim bir şeye dönüştürdü."

Onun sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Bir prens mi?"

"Hayır. Bunu umursamıyorum. Onların yanındayken beni yargılayan bir züppe haline getiriyorlar. Üzücü olan şu ki, ben onlar gibi fakirleri değil, onları yargılıyorum."

İstediğinden daha fazlasını anladığını. "Garip, değil mi? Fakirler, kolay olduğunu düşündükleri bir hayata sahip oldukları ve zenginlerin parayı sadece onları kazıklayarak elde ettiklerini düşündükleri için zenginlerden nefret ediyor. Zenginler ise fakirlerin, parayı elde etmek için kendileri kadar sıkı çalışmak istemeyen, görgü ve zarafetten yoksun köylüler olduğunu düşünür. Her iki grup da birbirlerini kazandıkları her şeyi çalmaya çalışan hırsızlar olarak görüyor."

Başını salladı. "Haklısın ve en ironik bulduğum şey... Zengin olan hiç kimse tarafından kazıklanmadım. Yargılandım, ama *asla* becerilmedi. Bu

Tanıdığım fakir ya da orta sınıf insanlar hep para için bana kazık atmışlardır. Fakir arkadaşlarım her zaman kıskanç ve aşağılık kişiler olmuştur. Eğer onlardan iki kredi daha fazla param varsa, 'güzel olmalı' diye başlarlar ve sonra beni yıkmak için kendilerini haklı hissederler çünkü büyük kafalı olduğumu ve beni bir çentik aşağı indirmeleri gerektiğini düşünürler. Parası olan insanların, onlarla kıyaslandığında benim sahip olduğum ya da olmadığım şeylerden çok daha fazla endişelenecek şeyleri var. Aslında, Darling, Nyk, Syn ve ekibi gibi ciddi anlamda zengin olan insanlar bana yardım ederken, tüm işçi sınıfı arkadaşlarım ya beni terk etti ya da kazandığım az şeyi almaya çalıştı."

"İnsanlar başkalarında kendi günahlarını görürler."

"Evet, sanırım." Ona daha yakın oturmak için geri döndü.

Desideria kayıtsız kalmaya çalıştı ama onun yakınlığı o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, kollarına kıvrılmayı ne kadar istediğinden başka bir şeye odaklanmak zordu. "Başına gelen en kötü şey neydi?"

çekildi.

"Caillen?"

Kadın, adamın üzerine inen perdenin, onu belli ki merak uyandıran bir soru olduğunu düşündüğü şeyden koruduğunu gördü. "Seçebileceğim çok şey var ve gerçekten hiçbirini hakkında konuşmak istemiyorum."

"Özür dilerim."

Alay etti. "Olma. Dostum Nyk'in dediği gibi, hayat hepimizi kurban eder." Bir içki daha aldı. "Peki ya baban? O da annenle birlikte gemide mi?"

"Hayır. Uzun zaman önce öldü."

Şaşırmasına rağmen, adam kolunu ona doladı ve şefkatle sıktı. "Acını anlıyorum. Neden öldüğünü anlayamayacak kadar küçükken sevdiğin birini kaybetmek berbat bir şey."

"Hiç gerçekten anlıyor musun?"

Caillen bunu düşünürken durakladı. "Hayır. Ölüm her zaman berbattır."

Evet, öyleydi. Ve şu anda bunu da düşünmek istemiyordu. Bunun yerine, onun daha önce söylediği bir şeye geri döndü. "Gerçekten gözlerimin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Bebeğim, bana tokat atacağın gerçeği olmasaydı, sana her şeyinin ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü gösterirdim."

Kızardı. "Senin gibi açık sözlü birinin etrafında olmaya hiç alışık değilim." Ya da ona herhangi bir konuda iltifat eden birine.

"Evet. Bana kendime özgü olduğum
söylendi." "Öylesin."

Kolunu vücuduna doğru geri çekti. Yere oturdular, kalçaları zar zor birbirine değiyordu. Kadının bacakları önünde uzanırken, adamın bacakları dizlerinden bükülmüştü ve adam bir kolunu bacağına dayamıştı. Bu kesinlikle erkeksi bir pozdu.

Ona tuhaf bir yarım gülümseme sunarken gözleri parladı. "Sizi ilk gördüğümde beklediğim gibi değilsiniz."

Ona ters bir bakış attı. "Sanırım görüldüğüm şeye senden daha yakınım."

Güldü. "Doğru. Ben pek prens sayılmam."

İşte yanılıyordu. Daha önce tanıştığı herkesten daha yakındı ona. Bu da düşüncelerini yapmaları gereken şeye geri döndürdü. "Buradan ayrılıp gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Şu anda çok fazla hareketlilik var. Ben olsam en az iki saat daha bekler ve sonra denerdim."

Bu . "Dışarı çıktığında ne buldun?" "Bir *sürü* Andarion."

Ve kesinlikle rolüne uygun görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, uzun siyah saçlarına ve o ürkütücü tuhaf gözlerine alışmaya başlamıştı. Azı dişleri bile onu etkilemeye başlamıştı.

"Dişler takılıyken yemek acıtıyor mu?"

"Sadece yanağımı ısırırsam."

Güldü.

Bakışları birden ciddileşti ve daha önce konuştukları konuya geri döndü. "Başına gelen en kötü şey neydi?"

Bu beklenmedik soru karşısında yüreği ağzına geldi. Şimdi onun savunmacı tavrını anlıyordu. Ama onun durumunda saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Her gün acısıyla yaşıyordu. "Kız kardeşimin kollarımda ölmesini izlemek."

Duyulabilir bir nefes verirken yüzünün rengi soldu. "Ne oldu?"

"Eğitim kazası." Tanıdık bir keder acısı onu boğarken boğazı sıkıştı. "Teyzem bizi engelli bir parkurda zorluyordu. Narcissa onunla mücadele ederken Shayla çivili bir bariyerin üzerinden tırmanmaya çalıştı ve ip koptu. Önüme düşerken attığı çığlığı hâlâ duyabiliyorum. Onu tutmaya çalıştım ama tutamayacağım kadar ağırdı. Beni geçip gitti ve ben onu durduramadan kazığa oturtuldu. Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım."

düşmüş. Ancak çiviler femoral arterini kesmiş ve birkaç dakika içinde kan kaybından ölmüş."

Sanki onun acısını o da hissetmiş gibi çenesinde bir kas çalıştı. "Çok özür dilerim."

Gözlerindeki acıyı kovmaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırptırdı. Onun önünde ağlayamazdı. Bu yasaktı. Yine de kız kardeşini kaybetmenin acısı derindi ve onun ölmesini engelleyebilmek için her şeyini verebilirdi. O bir anı geri almak ve geri almak için. Hayat neden bu kadar adaletsizdi?

"Annem ağlamadı bile. Ona Shayla'nın düştüğünü söylediğimizde bize ters ters baktı ve beceriksiz olduğunuzda böyle olur dedi. Gerçek bir savaşçının kendini kurtarabileceğini, benim de daha güçlü ve hızlı olsaydım onu kurtarabileceğimi söyledi. Shayla'nın zayıflığı yüzünden ölmesinin tanrıların isteği olduğunu iddia etti. Ama ben buna inanmıyorum."

"Kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"On altı."

Alçak bir ısıklık çaldı. "Ya sen?" "On dört."

Caillen annesini zalimliği yüzünden dövmek istiyordu. Sadece kız kardeşinin ölümünde değil, Desideria'yı teselli etmeme soğukluğu için de. Bir çocuğa kız kardeşinin gözleri önünde ölmesinin kendi suçu olduğunu söylemek... Ne kaltak ama. Bu çok yanlış. "Diğer kız kardeşine ne oldu?"

Bu da sonsuza dek hafızasına kazınmıştı. Şimdi bile zihninde ağır çekimde canlanıyordu. "Narcissa onu bir antrenman maçında öldürdü. Antrenman yapıyorlardı ve Cissy'nin kılıç darbesi boğazını kesti, o sırada yanlışlıkla ringdeki kırık bir kiremit parçasına takıldı."

Şimdi geriye dönüp baktığında, bunun ne kadar kaza olduğunu merak ediyordu. Eğer Narcissa hükmetmek için annelerini öldürmeye çalışıyorsa, kiremiti sabote etmesi ve sonra da Bethali'yi öldürmek için kullanması mantıklı olurdu.

Dudağını büktü. "Kaç ?" "On yedi."

Kaşlarını çatması alnında derin çizgiler bıraktı. "Bir antrenman maçı için neden gerçek kılıç kullanıyordunuz?"

Onun öfkesini anlayamadı. "Savaşta sahtelerini kullanmazsın. Bunları neden pratikte kullanasınız ki?"

"Çünkü eğittiğiniz kişiyi öldürebilecek bir şey kullanmak aptalca. O yaşta Lig'de bile bunu yapmıyorlar ve inanın bana,

Bu piçler nadiren yumruk atarlar."

Sözleri onu rahatsız etti. "Onlar Qillaq'ları eğitmiyorlar."

"Söylediklerine gerçekten inanıyor musun?"

Kabadayılığını sürdürmek ve halkını savunmak istiyordu. Ama gerçek çok farklıydı. "Hayır. Basit hatalar yüzünden onları öldürmenin saçma olduğunu düşündüm ve artık benimle olmamalarından nefret ediyorum. Bir çocuğum olduğunda ona karşı daha nazik olacağımı ve onu daha iyi koruyacağımı düşünmek hoşuma gidiyor." Ancak her gün annesi ve kız kardeşi gibi kalpsiz bir şekilde uyanacağı korkusuyla yaşıyordu.

Teyzesi kadar kalpsiz.

Bu da kendine saklamak için elinden geleni yaptığı başka bir anıyı ortaya çıkardı. Yine de burada Caillen'la otururken, durduramadan ağzından dökülüyordu. "Bir erkek kardeşim olduğunu biliyorsun."

Çenesi gevşedi. "Gerçekten mi? Ne oldu ona?"

"Bilmiyorum. O benden önce doğmuş ve uzaklara gönderilmiş. Teyzem onun kayboluşunu bizi motive etmek için kullanırdı. Eğer onu ya da annemi memnun etmezsek bizim de gönderileceğimizi söylerdi."

Tüm o tehditler ve kardeşine ne korkusu içinden akıp giderken bakışları onu yakıyordu. "Bunu daha önce hiç kimseye anlatmadım. Konuşmak pek yaptığımız bir şey değil ve paylaşılan sırlar en kötü intihar eylemidir. Her ne söylenirse söylensin, mümkün olan en kötü zamanda size karşı kullanılacaktır."

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

Bunu kendisi de anlamaya çalışırken başını salladı. "Bilmiyorum. Garip, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Kötü bir durumdayız, birkaç saat boyunca tek başımıza bir delikte mahsur kaldık. İnsanlar ateş altındayken her türlü tuhaf şeyi yaparlar."

Bunu söyleme şekli... hangi deneyiminin buna yol açtığını merak etmesine neden oldu. "Peki kovalanırken yaptığın en garip şey neydi?"

"En garip mi yoksa en aptal mı?" "Arada bir fark var mı?"

Durakladı ve sonra gülümsedi. "Pek sayılmaz. En muhtemelen tüm zamanların en aptalca hareketiydi."

"Hangisiydi?"

"Kız kardeşimi vurdum."

Onun sözleri karşısında ağzı açık kaldı. "Ne? Hangisi? Neden?"

Onun şaşkınlığına güldü. "Sakin ol, tatlım. Bunu Kasen'in hayatını kurtarmak için yaptım, böylece onun için hapse girebilecektim."

Asilceydi.

Aptalca ama asilce. "Bunu neden yaptın?"

"Sana söylemiştim. Aptallık." Cevap vermeden önce bir an masummuş gibi davrandı. "Sağlığı ve berbat kişiliğiyle hapishanede hayatta kalamayacağını biliyordum. Oradaki mahkûmlar hapse girdikten üç dakika sonra kafasını keserlerdi. Öte yandan ben biraz daha sertim ve bana ne atarlarsa atsinlar kaldırabilirim."

Yine de... birinin onu korumak için kendi hayatını, özgürlüğünü tehlikeye atacak kadar çok sevdiğini hayal bile edemiyordu. "Bu yaptığın çok hoş bir şeydi."

Omuz . "Benim yerde aile böyle yapar."

Caillen saatini kontrol etti, sonra ayağa kalktı. "Buradan çıkmaya hazır mısın?"

"Sence yeterince zaman geçirdik mi?"

"Tanrım, umarım öyledir. Aksi takdirde bu kısa bir yolculuk olacak." Ona göz kırptı. Kadın kendini ayağa kaldırmadan önce ona bir "heh" sesi çıkardı.

"Plan nedir?"

"Dışarıdayken yerel koyu buldum. O zamanlar oldukça hareketliydi ama umarım şimdiye kadar sakinleşmiştir. Eğer öyleyse, bir gemiye el koyabiliriz."

Komanditer... kelime seçimine bayılmıştı. "Bir şey çalmamızı önermiyorsun, değil mi?"

Yüz ifadesi . "Çalmak çok çirkin bir kelime." "Çalmak yanlıştır."

Yine de o gözler onunla alay ediyordu. "Bak Prenses, hayatta kalmanın ahlakı yoktur. Ya yapman gerekeni yaparsın ya da ölürsün."

Belki, ama o farklı yetiştirilmişti. "Katılmıyorum. Karakterimizin derinliğini ve gücünü ahlaki kurallarımız belirler. İnsanlar kendilerini ancak hayatlarının olağan koşullarının dışına atıldıklarında ortaya koyarlar. İşte o zaman kim oldukları gerçeği ortaya çıkar ve ben bir hırsız değilim."

"Ben de değilim ama bir süreliğine ihtiyacımız olan bir şeyi ödünç almakta bir sakınca görmüyorum. Eğer kafamı yiyecekleri gerçeği olmasaydı, isterdim. Bu haliyle, güvende olduğumuzda geri almalarını sağlayacağım."

"Tabii ki yapacaksın." Böyle bir sürtük olmak istememişti ama bu *gerçekten* onu rahatsız etti.

Sertleşti, mizah anlayışı tamamen kaybolmuştu. "şimdi kim kimi yargılıyor? Tamam. Burada kal. Andarion'lara selamlarımı ilet. Babamın yanına dđnđp yaşadığından emin olmayı tercih ederim."

Desideria onun tuzak kapısına yönelmesini ve ayna cihazlarını çıkarmasını izledi. Bir yanı ahlakına sıkı sıkı sarılmak istiyordu. Ama sonunda onun haklı olduğunu biliyordu. Burada kalıp annesinin zarar görmesine izin veremezdi.

Kendisinden ve yapmak üzere oldukları şeyden öğrenerek ayağa kalktı ve onun peşinden gitti.

Kız onun yanına yetişirken alaycı bir kaşını kaldırdı.

Bu kendini beğenmişliğe ters ters baktı. "Tek kelime etme yoksa yemin ederim seni olduğun yerde deşerim. Eğer annemin hayatı tehlikede olmasaydı, bunu *asla* kabul etmezdim."

"Aşk, bilinen en büyük bozguncudur ve ilk yaratılıştan bu yana insanlığın bir numaralı çöküşü olmuştur."

Boş sokaklarda ilerlerken gölgeleri korudukları için yorum yapmadı. Pelerinini başının etrafındaki yerine kaldırdığında, adamın bu kez daha önce ayrıldığı zamankinden çok daha kolay hareket ettiğini fark etti. Öyle bile olsa, yaralarının ciddiyeti göz önüne alındığında hareket edebilmesi bir mucizeydi.

Kazadan sonra hâlâ ağrıyordu ama onun kadar kötü yaralanmamıştı.

Arka sokaklarda, sokaktaki insanların ya da güvenlik kameralarının görüş alanından uzak durdular. Cailen'in onları görmek ve menzillerinden uzak durmak konusunda esrarengiz bir yeteneği var gibiydi.

Desideria, sokakta rahat edemeyeceği kadar yakın olan başka bir kamera görünce duraksadı. "İzleniyoruz."

"Hayır. Sinyal bozucum var. Burada olduğumuzu fark ettiklerinde çoktan gitmiş olacağız. Tek gördükleri parazit olacak."

"Bu yüzden mi onlardan uzak duruyorsun?" "Üzölmektense güvende olmak daha iyidir."

Muhtemelen bu konuda haklıydı. Bölmelere yaklaştıkça kamera sayısı ve hareketlilik katlanarak arttı. Ama en azından etrafta koşuşturan insanlar yoktu. Bölme tamamen otomatik gibi görünüyordu. Hangarın içine girdiklerinde makineler vızıldıyor ve uğulduyordu.

Cailen anında dondu ve kadının sırtına çarpmasına neden oldu. Kız kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Arka köşedeki siyah bir gemiye bakarken birkaç kalp atışı boyunca konuşmadı. Tarzından bunun bir avcı sınıfı, eski bir model olduğunu anladı. Boyası bir patlama izi gibi görünen bir şey tarafından çizilmişti. Bunun dışında, buradaki diğerlerine benziyordu.

Neden ona baksın ki? Tabii...

Korku onu sardığında yutkundu. "Suikastçı mı?"

Yine cevap vermeyi reddetti ve duvarın etrafından ona doğru ilerledi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde onun peşinden gitti, neler olduğunu ve neden bu kadar garip davrandığını öğrenmek için can atıyordu.

Caillen kokpit girişine doğru kayarken başını eğdi. Tam savaş uçağının merdivenine ulaştığında, bağlantısında duyduğu o derin, uğursuz ses karanlığın içinden konuştu.

"Çekil ve öl."

O kalın, derin aksanlı ses uğursuz ve soğuktu. Bu ses Desideria'nın tüylerini diken diken etti. Başını yavaşça çevirdiğinde bir...

Aman Tanrım. Çok büyüktü! Caillen'dan tam bir baş daha uzun olan Andarion ikisini de küçültüyordu. Ama korkutucu olan sadece devasa, kaslı cüssesi değildi. Siyah saçlarına bolca beyaz çizgiler eklenmişti ve sırtının ortasına kadar inen rastalar halinde keçeleşmişti. Üzerinde ürkütücü gözbebeklerinin kenarıyla uyumlu kan kırmızısına boyanmış bir tür ürkütücü sembol bulunan siyah kumaştan bir maske yüzünün alt kısmını kaplıyordu, böylece tek görebildiğiniz öfkeyle parlayan beyaz şeytani gözler oluyordu. Kendisine daha da uğursuz bir görünüm vermek için alnına, şakaklarına ve burun köprüsüne siyah noktalı yeşil boya sürmüştü.

İşe yaradı.

Midesini ayağa kaldırdı ve içgüdüsel olarak korkuyla silahına uzanmasına neden oldu.

Ta ki patlayıcıyı geri çekip bir daha hareket ederse onu vuracağını sessizce bildirene kadar.

Tamamen siyah giyinmiş olan bu adam ona yaşayan, nefes alan bir insandan çok kötü niyetli bir hayaleti hatırlatıyordu. Her iki elindeki keskin gümüş pençeler ve vücudunun her santimini kaplayan silahlar ve özellikle de tam kalbine nişan almış büyük blaster bu imajı daha da güçlendiriyordu. Niyetiyle ilgili her türlü şüphe, tam göğüslerinin arasında duran parlak turuncu hedefleme noktasıyla ortadan kalktı.

Biz çok ölüyoruz.

Asla korkacak biri olmayan Caillen o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Andarion'un blasterini eline alıp yaratığın kafasına nişan alana kadar bunu yaptığını görmemişti bile.

Andarion onu yakaladı ve Caillen'ı silahsızlandırmadan önce kapağı açık olan büyük bir mekiğe doğru itti.

Caillen bir jimnastik hareketiyle aşağıdan yukarı çıktı ve silahı tekrar eline aldı. Silahı Andarion'un göğsüne doğrulttu. "Olaylara aşırı tepki vermediğim için memnun olsan iyi olur, Fain, yoksa şu anda ölmüş olurdun."

Fain homurdanarak Caillen'in elindeki silahı aldı ve bir adım geri çekilmeden önce zarifçe kılıfına yerleştirdi. "Kız kardeşlerin sana hiç üstlerine bulaşmamayı öğretmedi mi, yiyecek?"

"Evet, ama burada daha iyisi yok." Fain'in vücuduna kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sadece sen, zekâ küpü."

Hakaret karşısında Fain'in gözlerinde bir seğirme başladı. Buna karşılık vermedi. Onun yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Caillen'in vücudunu kaşlarını çatarak süzerken kollarındaki damarların kabarmasına neden olan bir hareketti bu. "Meraktan soruyorum, neden ucuz bir Andarion fahişesine benziyorsun?"

"Onları aramak için çok zaman harcıyorsun, değil mi?"

Fain sıkıntısını belli eden alçak bir hırıltı çıkardı. "Onların topluluğunda pek çok arkadaşım var. Çoğu kişiden daha sadıklar, bu yüzden benimle gerçekten uğraşmak istemiyorsan oraya gitme. Bu yüzden cıfcaflı görünüşün onlar adına beni rahatsız ediyor." Evet, Fain kesinlikle nezaket ve görgüden yoksundu.

Caillen hakaretini omuz silkerek bir kenara bıraktı. "Uyum sağlamaya çalışıyordum."

Caillen'in cevabıyla alay etti. "Evet... tamam, bu içinde bulunduğun durumla ilgili pek çok şeyi açıklıyor. Bilgin olsun, giakon, buraya uyum sağlayamıyorsun - yabancı kokuyorsun ve yerlilerin seni yemediği için şanslısın. Bir nakliye aracına binecek kadar aptal olduğuna hâlâ inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu?"

"Beni sen sanacaklarını umuyordum."

Fain iç çekti. "Tek ihtiyacım olan. Şöhretimi taşıyan bir insan. Teşekkürler. Minnettarım. Boynuma korkak olduğuma dair bir tabela da asabilirdim. Beni kızdırıyor. İtibarımı inşa etmek için bir ömür, yok etmek içinse üç saniye." Bakışlarını Desideria'ya dikti. "Peki senin süsün kim?"

Caillen, onun koluna takılan akılsız bir süs eşyasından başka bir şey olmadığı anlamına gelen bu aşağılayıcı söz karşısında onunla birlikte kaskatı kesildi. "Bu terime cidden itiraz ediyorum, Fain."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamamen östrojen yuvasından geldiğini unutmuşum. Kadınına ya da size ama alındıysanız da gerçekten umurumda değil. İnsan gibi önemsiz bir şeyle uğraşacak zamanım yok.

ateş altındayken duygular. Tüm bunları göz önünde bulundurarak, öldürmeye çalışmakla suçlandığınız prensesin bu olduğunu varsayıyorum."

Caillen giriş konuşmasını yaptı. "Fain Hauk, Kıçımdaki Sonsuz Acı Prenses ile tanış."

Desideria ona bakakaldı. Onu bu şekilde tanıttığına inanamıyordu.

Fain güldü, sonra onu açık olan mekik kapağına doğru itti. "Evet, sen ve Prenses Baş Belası'nın hemen gemiye binmeniz gerekiyor."

Caillen tereddüt etti. "Neden?"

Fain tabancasını tekrar çıkardı ve onları yakalamış gibi davrandı. "Kımıldayın. Şimdi." Sonra sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Lanet gemiye binin yoksa sizi burada bırakırım."

Caillen hayal edilebilecek en alaycı şekilde teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. İsteyeceği son şey, gözaltına alınırken çekilmiş bir kasetle Fain'in egosunu beslemektir. "Isır beni, pislik."

"İsterdim ama senin yağlı kıçın hazımsızlık çekmeye değmez." Caillen onu rampadan yukarı çıkarmadan önce homurdandı. Fain bunun bedelini ödeyecekti,

Ama belli ki Andarion'un izlendiklerine dair endişeleri vardı ve eğer durum gerçekten böyleyse bunun gerçekçi görünmesini istiyordu. O yüzden şimdilik bu oyunu oynayacaktı.

İçeri girdiklerinde Fain de onları takip etti ve kapağı kapattı. Ancak o zaman rahatladı ve blasterını kılıfına geri koydu. Kulağındaki bağlantıyı etkinleştirdi. "Onları yakaladım. Haklıymışsın. Dagan, Nyk'in savaşçısını görünce doğruca bize yöneldi." Dinlemek için durakladı. "Tarayıcıları çoktan çalıştırdım. Buraya geldiğinde görüşürüz."

Fain'in sabırlı sesi onu eğlendirirken Caillen başparmağını dudaklarının kenarında gezdirdi. Daha çocukken ailesi tarafından evden atılmış ve sokaklarda büyümek zorunda kalmış acımasız bir katil olan Andarion'un hazine gibi koruduğu küçük kardeşi dışında kimseye tahammülü yoktu. "Bu kadar medeni davranabileceğini bildiğim tek bir kişi var. Dancer mı?"

"Evet, onunla arkadaş olduğuna memnun olsan iyi edersin. Bu iyiliği isteyebilecek başka kimse yok, özellikle de bir insan için." Fain bağlantıyı kapatıp mekiğin ayarlarını gözden geçirirken dudak büktü. "*Arimanda*'dan şüpheli bir şekilde ayrılmanızın ardından Darling, Dancer'ı sizi araması için görevlendirdi ve nerede olduğunuzu anlar anlamaz beni aradı. Bu cehennem kayasında yaşadığım için şanslısın."

"Ne zamandan beri? Kirovar'da yaşadığını sanıyordum."

Fain konse'den geri çekilip sistem kontrolü yapmak için harekete geçtiğinde alay etti. "Ne zaman sokakta yürüsem altını ıslatan çok fazla insan oluyordu. Annelerin çocuklarını sanki kendimi kontrol edemiyormuşum ve o iğrenç yaratıklardan birini atıştıracakmışım gibi kucaklamalarından bıktım. İnsan çocuklarının ne yediğini gördünüz mü? Çoğu kendi mukuslarını çiğniyor. İğrenç küçük parazitler." Titreyerek birkaç düğmeyi çevirdi.

Caillen, Fain'in bu alışılmadık çıkışına kahkahalarla güldü; normalde Fain yakınındaki birine hırlamaktan fazlasını yapmazdı. Bu muhtemelen onun yanında bir avuç heceden fazlasını söylediği üçüncü seferdi.

Ve Fain'in herhangi bir şekilde zayıflık göstermesi son derece sıra dışıydı. Andarion iç yüzünü hiçbir şekilde açığa vurmaya inanmazdı. "Vay canına, Kaptan Belalı'nın midesi bu kadar mı bulanıyor? Bu kadar kolay korkutulduğunu bilmiyordum. Seni vurmaya çalışmayı unut. Birinin sana doğru bir çocuk göndermesi yeter, hemen kaçıp saklanırsın."

Fain ona tehditkâr bir yüz ifadesiyle baktı. "Oraya gitme. Ve benim yaşam alanım ve tiksinti tetikleyicilerim günlük konu değil. Siz ikinizsiniz."

"Evet, biliyorum. bir suikastçi var."

Fain alaycı bir şekilde homurdandı. "Suçlandığınız şey göz önüne alındığında bu sorunlarınızın en küçüğü."

Başka neyle karşı karşıya olduğunu hatırladığında bu sözler öfkesini alevlendirdi ve Desideria'ya sinirli bir bakış fırlattı. Ekibinin ona yaptığı numaradan dolayı hâlâ öfkeliydi. Geri dönüp durumu düzeltmek için sabırsızlanıyordu. "Tekrar ediyorum, biliyorum. Qill'ler beni Prenses Pain'i öldürmeye çalışmakla suçladı."

Ona, daha küçük bir adamı bile büzüştürecek bir bakış fırlattı. "Bana öyle demeyi keser misin?"

Fain onları görmezden geldi. "Bu hala bir şey değil."

İşte bu Caillen'ın dikkatini çekti. Bu ve Fain'in gözlerinden yayılan ölümcül bakış. "Ne demek istiyorsun?"

İçinden kötü bir his geçerken Desideria kaşlarını çatı. Belli ki bilmedikleri bir şey olmuştu.

Fain maskeyi yüzünün alt kısmından aşağıya doğru çekerek boynuna yasladı. Adamın yakışıklılığı onu hazırlıksız yakalamıştı. Eğer o

yüzündeki makyajı temizlerse, en az Caillen kadar yıkıcı olur.

Garip bir şekilde.

Konuştuğunda, kontrol panelinin yaydığı loş ışıktaki dişleri parlıyordu. "Baban öldürüldü ve Qill kraliçesi de öyle. Tüm evren şimdi onların cinayetleri için ikinizin peşinde."

Bu haber Desideria'nın içini bir hançer gibi yırtarken nefes alamıyordu. Annesi ölmüş müydü?

Hayır... . Bu mümkün değildi.

Yine de Fain'in ifadesinden yalan söylemediğini anlayabiliyordu. Annesi ölmüştü.

Çok geç kaldım.

Ağlamak istedi ama Qillaqs ağlamadı. Ölüm için değil. Ödeştiler.

Ve hâlâ annesinin kaybının acısı tüm benliğini sarıyordu. Bu, tahmin edebileceğinden çok daha fazla acı veriyordu. O ana kadar, sevmediği ebeveynini ne kadar çok sevdiğini fark etmemişti.

Annesini tekrar görmek istiyordu. Kendisini eleştiriyor olsa bile onun sesini duymak istiyordu.

Ben bir yetimim.

Bu gerçekten de aptalca bir düşünceydi, özellikle de neler olup bittiği ve neyin tehlikede olduğu düşünüldüğünde. Yetişkin bir kadındı ve yine de kendini terk edilmiş ve yalnız hissediyordu.

Ne yapacağım ben?

Onu bulduklarında hayatını kaybedecekti.

Defalarca, annesinin onu kimsenin yenemeyeceğinden, ona yan gözle bakmaya cüret eden her suikastçıyı nasıl alt edebileceğinden bahsederek övündüğü görüntüleri gördü. Savaşçıların en güçlüsü olduğunu söylüyordu. Ama bunun altında, Desideria Muhafızlara katıldığında annesinin mutlu gülümsemesinin anısı vardı. Orada küçücük bir an için annesi onunla gurur duymuştu.

Ve onu en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Annesi ölmüştü.

Böyle bir olamaz.

Halkı lidersizdi ve kendi annesinin cinayetinden aranıyordu. Duyguları çok karışık. Öfkeliydi, acı çekiyordu ve en önemlisi içinde, kendini tamamen kaybedene kadar onu yutacakmış gibi hissettiği derin, karanlık bir delik vardı.

Hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Eğer yaşasaydı.

Her şeyin dehşeti, gelgitli bir acı dalgasıyla üzerine çöktü. Panik içinde nefes alamıyordu.

Ben ne yapacağım? Nasıl hayatta kalacak?

Caillen onun yükselen paniğini anlamış gibi onu kendine doğru çekti ve yakınında tuttu. Normalde kişisel alanına girdiği için onu iterdi ama şu anda bu rahatlığı takdir ediyordu.

Hayır, buna ihtiyacı vardı. Kalbinin yanağının altında çıkardığı sese... onun sıcaklığıyla koza gibi sarılmış olma hissine. Tüm dünyası kontrolden çıkarken bile ona güç veriyordu.

Başını kaldırıp baktığında, yüzünde kendisinin hissettiği kederli şok ifadesinin aynısını gördü. "Ne oldu?" diye sordu Fain.

"Baban odasında infaz edildi. Cesedini sen gittikten hemen sonra buldular - sana ne olduğunu söylemek için içeri girdiklerinde. Size karşı kanıtlarının ne olduğunu bilmiyorum ama ikinizin de hayatıyla ilgili bir Birlik sözleşmesi var. Ve *büyük* bir cinayetten bahsediyoruz."

Başlarına konan ödülün, çoğu insanın kendi vücut parçalarını satabileceği kadar yüksek olduğu anlamına gelen bu terimi duyunca yüzünü buruşturdu.

Hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Masumiyetini nasıl kanıtlayabilirdi? Annesinin Muhafızları'nın onu tekrar gördükleri anda öldüreceklerine şüphe yoktu. Bu beklenen bir şeydi.

Evet, kendisini teyzesi ya da kız kardeşiyle ölüm maçına çıkaracak bir duruşma talep edebilirdi. Ama annesinin katillerinin, adını temize çıkarmasına fırsat vermeden onu ortadan kaldıracaklarından hiç şüphesi yoktu. Masumiyetini kanıtlaması için ona bir şans vermeyeceklerdi.

Masum bulunsa bile bu sonucu değiştirmeyecekti. Annesinin ölümü sırasında görevde olan bir Muhafız üyesi olarak sorumlu tutulacaktı. Onu affedebilecek tek kişi bir sonraki kraliçe olacaktı.

Narcissa.

Evet...

Ben öldüm.

Caillen Fain'le konuşurken kollarını ona sımsıkı doladı. "Sevgilim onunla konuştuğumda babamın iyi olduğunu söyledi."

Fain koltuğa yaslandı. "Sevgilim paniğe kapılmanı istemedi. Ona göre, babanın boğazı kesilmiş ve Prens Pain'in annesi yatağının üzerinde küçük kanlı parçalar halinde bırakılmış."

Bu beklenmedik soğuk ve acımasız sözler karşısında boğazındaki safra yükseldi. Güzel annesinin canlı görüntüsü, adamın anlattıklarıyla silinip gitmişti.

Kaldırabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Kendini durduramadan banyoya koştu ve midesindeki azıcık içeriği de kaybetti. Tüm vücudu sarsılırken spazmları şiddetli ve gürültülüydü.

O hastayken Caillen aniden arkasına geçti. Tek kelime etmeden, işi bitene kadar onunla kaldı. Sonra sessizce kızardı.

Zayıf ve bitkin bir halde, bir deliğe girip utançtan ölmek istedi. Olmak için eğitildiği savaşçı gibi değil, bir çocuk gibi davranıyordu. Daha da kötüsü, yapmaması gerektiğini bildiği duygulara teslim olmamak için elinden geleni yaparken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Bunu yaparsa annesi onu hayal kırıklığına ve annesini daha fazla utandırmak isteyeceği son şeydi. Ama Caillen ona utanç verici ya da zayıf biriymiş gibi bakmıyordu. Merhamet ve hatta saygı bile denebilecek bir şey vardı. Ama şimdi?

Caillen ona serin, nemli bir havlu uzattı. "İyi misin?" Kadın başını salladı. "Bunun için çok üzgünüm."

"Olma. İnan bana, gücün beni çok etkiledi ve bu benim söz konusu olduğum yerde yapılması zor bir şey." Saçının bir tutamını alnından geriye doğru fırçaladı. Elinin tenindeki sıcaklığı kadının içine rahatlatıcı bir ürperti gönderdi.

Bakışları nazikti. Dokunuşu nazikti. Bu anın, hissettiği tüm acıyı dindirene kadar sürmesini istiyordu.

Hepsinden önemlisi, *onu* istiyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Henüz, o olmuştur ile onu aracılığıyla hepsi .

Bu. Güçlü.Koruyucu.

Rahatlatıcı. Güvenilir.

Bir erkeğin olması gereken her şey. Bir Qillaq olarak istememesi gereken şeyler.

Bir kadın olarak ihtiyacı olan şeyler.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırırken yutkundu. "Teşekkür ."

Başını ona doğru eğdi.

Fain'in onları izlediği yere dönerken gözlerinde öfkeli bir ışık parladı. "Ne kadar duyarsız bir pisliksin. Birinin ailesinin öldüğünü ağzından kaçırıp sonra da bunu açıklamayacağını biliyorsun."

Fain en ufak bir pişmanlık duymuyordu. "Neden? Kusmadın ki. Ayrıca, birinin bana bu kadar iyi bir haber vermesi için adam öldürürdüm." Desideria'nın kendini ayağa kaldırmaya çalıştığı yere baktı. "Bu arada, bunu uzun süre yapacak mı? Eğer öyleyse, onu kafasında bırakalım ve fırlatıldıktan sonra hava kilidinden dışarı atalım derim."

Caillen kafasına bir bıçak fırlattı, o da hiç tereddüt etmeden yakaladı.

"Ne?" Fain, Caillen'in öfkesi karşısında gerçekten şaşkına dönmüştü ve annesine sempati duyuyordu. "Siz insanların ne kadar hassas olduğunu unutmam benim suçum değil. Bizim kadınlarımız ağlamaz."

"İnan bana, Fain. Seninle yatmak zorunda kalan yaşayan her Andarion dişisi bu dehşeti düşündükçe histerik bir şekilde ağlar."

Fain bıçağı ona geri fırlattı. Caillen gözünü kırpmadan yakaladı.

Başka bir Andarion erkeği mekiğe girip kapıyı hızla arkasından kapattığında Desideria kendini zar zor toparlamıştı. Bu erkeği Caillen'in resimlerinden tanımıştı.

Dancer'dı.

Dancer aralarındaki gerilimi hissedince kaşlarını çattı. Bakışları kardeşinden ona, sonra da hâlâ Fain'i vurmak istiyormuş gibi görünen Caillen'a kaydı. "Ne kaçırdım?"

"Kardeşin tam bir aptal," diye hırladı

Caillen. "Evet, biliyorum."

Fain, Dancer'ın sakın kabullenişiyse alay etti. "Onunla aynı fikirde olmak zorunda değilsin."

"Sen de aptal olmak zorunda değilsin. Ama bunun seni bundan alıkoymadığını fark ettim. Ve senin gerçekten beynini kullandığını gördüm, bu yüzden bir beynin olduğunu biliyorum." Dancer tekrar Caillen'a baktı. "Peki o ne yaptı?"

Fain onlara doğru eliyle işaret etti. "Onlara ailelerinin öldüğünü söyledim ve o da kustu.

"Ah, krik, Fain..." Andarion'dan ayrıldı ve ikisi birkaç saniye boyunca çılgınca el kol hareketleri yaparken ileri geri tartıştılar.

Caillen dikkatlerini çekmek için ısıklık çaldı. "Siz ikiniz daha sonra bir tur Gen Havuzuma Hakaret oynayabilirsiniz. Şu anda buradan çıkmaya odaklanmamız gerekiyor."

Fain homurdandı. "O kadar kolay değil kardeşim. Buradan ayrılan herkes hava korsanları için taranacak. Her birinizin başına on milyon kredi ödül konduğunu anladığınızı sanmıyorum. Bu kadar paraya sizi teslim etmediğim için şanslısınız."

Caillen genellikle hainler, pedofiller ve haydut suikastçılar için ayrılan bu miktar karşısında şaşkına dönmüştü... ve şimdi de konseyin iki asil üyesi. "On milyon kredi mi?"

"Her biri," diye tekrarladı Fain.

"Kahretsin. Bunun için teslim olmak istiyorum."

Normalde sadece Hauk soyadını kullanan Dancer, çünkü kabul , Dancer berbattı, ağabeyinin daha küçük bir versiyonuydu. Ama daha az vahşi değildi. Boy ve yapı farkları bir yana, onları birbirinden ayırmak zor olurdu. "Bu kadar aceleci olma, Cai. Yaşarken sadece üç kişi edersin."

İşte bu soğuk ve yanıltıcı. Ama aynı zamanda gerçeğin asla ortaya çıkmamasını isteyen biri tarafından tuzağa düşürüldüklerini de söylüyordu. "Şaka mı yapıyorsun?"

Hauk başını salladı.

"Ödülü kim verdi?" Caillen sordu.

"Birlik," dedi Hauk küçümseyerek. "Gezegenlerinizin her birini parayı ödemeye zorluyorlar."

Harika. Soruşturmayı yürüten kişinin gerçeği bulmasına yardım edeceğini ummak buraya kadarmış. Bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydi. Birlik'in tek istediği olayın kapanmasıydı ve bunun için iki masum insanı öldürmeleri gerekiyorsa, gerçekten daha az umursayamazlardı. "Bizi savunan oldu mu?"

Hauk tekrar başını salladı. "Seni kurtların önüne attı." Monitörü açtı ve Caillen'a soğuk, acı gerçeği göstermek için hızlı bir araştırma yaptı. Haber üstüne haber onları mahkûm etmişti. Görüşükleri herkes ikisinin de yaptıklarına şaşırmadıklarını söylüyordu.

Desideria'nın iki kız kardeşi bile.

Darling ve Maris var. Kimse onları sorgulamamıştı ve ona ihanet etmemişlerdi ama onları suçladıkları suçun ciddiyeti düşünüldüğünde bu muhtemelen en iyisiydi. Onlar adım olsaydı

Bu noktada onları savunmak için ileri atılırlarsa, muhtemelen suç ortağı olarak suçlanacaklardı.

Bu da bilmediği başka müttefikleri de olabileceği anlamına geliyordu. Bu düşünceyi sıkıca tuttu.

Ta ki amcasının *Arimanda*'dan gelen haber ajanslarına konuşmak için bir video klipte görünmesini izleyene kadar. Eğer daha iyi bilmeseydi, adamın acısından para kazanmaya gelen akbabalara hitap ederken gerçekten kederli görüldüğüne yemin edebilirdi. "Asla işgal etmeyi düşünmediğim bir yere adım atmak zorunda kaldığım için üzgün bir kalple. Kardeşim büyük bir imparatordu ve biliyorum ki ben onun yerine geçecek sıg biriyim. Hâlâ yeğenimin yaptıklarının etkisindeyiz. Bir insanın nasıl bu kadar acımasız ve duygusuz olabileceğini anlayamıyorum, özellikle de onu çok seven kendi babasına karşı. Evzen'e kimsenin vahşi bir hayvanı evcilleştiremeyeceğini anlatmaya çalıştım. Ruhunun cömertliğine sadık kalarak buna inanmayı reddetti ve oğlunun sevgisinin onu intihara sürüklemesine izin verdi. Prense hangi çılgınlığın bulaştığını bilmiyorum ama hepinizi temin ederim ki sorumlu tutulacak ve ait olduğu yerde, parmaklıklar ardında bu iğrenç suçtan dolayı idam edilene kadar rahat etmeyeceğim."

Ben de seni seviyorum, seni yaşlı piç.

Caillen tarayıcıyı kapattı. Görmek isteyeceği son şey kendisine yöneltilen başka suçlamalardı. "Neden benim yaptığımı düşünüyorlar?"

Hauk başka bir klip çekti. Bu, gemideki güvenlik kamerası görüntüleri idi. Ve orada, babasının odasında, cesedinin başında, ona o kadar benzeyen bir adam duruyordu ki Hauk bile onun masumiyetinden şüphe ediyordu.

Aman Tanrım.

Yüz ifadesi Caillen'in hissettiği hastalıklı dehşeti yansıtırken Hauk başını salladı. "Yaşamak istiyorsun. Bu pisliği bulup katil olduğunu ya da görüntülerle kim oynadıysa onu ortaya çıkarmalıyız. Nyk, Syn, Shahara ve Jayne zaten bu işle ilgileniyorlar."

"Peki ya annem?" Desideria'nın yüz hatları kederinden solmuştu. Hâlâ güzeldi ama o kadar yorgun görünüyordu ki, adamın tek istediği bunu onun için daha iyi hale getirmektir.

Keşke yapabilseydi.

Fain, " asıl tuhaflık burada," diyerek dikkatlerini tekrar monitöre ve parazitlerle dolu yeni bir klibe "Annenizin odasından hiç görüntü yok Prenses. Birisi kamerayı kurcalamış. Ama muhafızlarının iki üyesi sizi oradan koşarak çıkarken gördüklerine yemin ediyorlar.

Cesedi bulunmadan hemen önce sizi takip ettiklerini ve Caillen ile kavga ederken bulduklarını söylediler. İlk başta onun size saldırdığını düşündüklerini iddia ediyorlar. Sonra siz ikiniz dövüşmek için onlara sırtınızı dönüp birlikte kaçtığınızda, ailelerinizi öldürmek için bir ekip olarak çalıştığınızı fark etmişler."

Bunun ne kadar saçma olduğunu görünce ağzı açık kaldı. "Üzgünüm ama bu şimdiye kadar uydurulmuş en aptalca hikâye. Birinin buna inanacak kadar aptal olduğunu mu söylüyorsun bana?"

Hauk alay etti. "İki kelime. Birlik bürokratları. Düşünmek onlara uzun zaman önce el salladı."

Haklıydı.

"Buna inanamıyorum," dedi, annesinin Muhafızlarını avlamak ve işe yaramaz beyinlerine baş harflerini kazımak istiyordu.

Caillen, Fain'in hâlâ çağırmakta olduğu bazı verileri gözden geçirdi.

Desideria ona o kadar yakın durmak için hareket etti ki nefesi tenine çarptı, etini gıdıkladı ve bunu tüm vücuduna yapabilmesi için boş bir anı olmasını dilemesine neden oldu. "Buna gerçekten inanamazlar."

Caillen onun bakışlarına karşılık verdi, keşke o kadar saf olabilseydi. Ama o daha iyi biliyordu. "Açgözlülük insanları aptallaştırır. Her zaman. Onların dünyasında, mevkilerini miras almak için ebeveynlerimizi öldürmemiz mantıklı geliyor. Kabul et, bu yeterince yaygın bir olay. Biri bundan neden şüphe etsin ki?"

Hauk başıyla onayladı. "Darling senin zaten amcandan şüphelendiğini söyledi."

"Öyleydim."

Fain ona ters ters baktı. "Öyle miydi?"

Caillen, babasının ölümüyle ilgili haberleri gözden geçirirken araştırmayı devraldı. "Bir şeyler bana doğru gelmiyor." Amcasına atlamak çok kolaydı.

değil miydi?

Ama çok daha azı için çok daha kötüsünü yapan insanlar görmüştü. Babasının sevdiği ve güvendiği ağabeyinin bu kadar soğuk olabileceğine inanmak istemiyordu.

Ancak bu, çocukların miras için ebeveynlerini öldürmesi kadar klişeydi. Amcası mantıklıydı.

Fain onun şüphesiyle alay etti. "Nesin sen? Şimdi de Trisani mi oldun? Hazır havaya girmişken bana kazanan piyango numaralarını mı vermek istiyorsun?"

Fain'in alaycılığını görmezden gelerek önceki kanaatini tekrar gözden geçirdi. "Sana söylüyorum, bir terslik var. Bu kadar güvenli bir gemide ikisi de nasıl öldürüldü? Hem de bizim ayrılmamıza bu kadar yakınken? Hem de aynı anda?"

Hauk Fain'den önce cevap verdi. "Belli ki suikast planlanmıştı ve siz kaçtıktan sonra bunu hızlandırdılar, böylece suçu sizin üzerinize atabileceklerdi."

Hauk'un açıklamasına kendini inandıramadı. Hiç uymuyordu. Burada başka bir şey daha vardı. Bilmedikleri bir şey.

Şaşkınlık içinde Desideria onun pozisyonunu destekledi. "Caillen haklı. Birbirinden bağımsız iki taraf tarafından gerçekleştirilemeyecek kadar elverişli ve iki iyi uygulanmış bir plan. Neden ikisi de aynı anda saldırınsın ki? Bu danışıklı dövüş kokuyor."

Caillen amcasına babasının ölüm haberinin verildiği klibi çekti. Adam haberin ağırlığından tökezledi ve korumaları tarafından ayağa kaldırılmak zorunda kaldı.

O kadar iyi bir aktör olabilir miydi? Bu mümkündü ama yine de...

Amcası neden Desideria'nın annesini öldürmek istesin ki? Kükreyen bir sürtük olması bir yana, onu da öldürerek kazanacağı hiçbir şey yoktu.

Ama kim yaptı?

Caillen geri adım attı. "Amcamla konuşmam gerek."

"Delirdin mi sen?" Hauk'un çenesi gevşedi. "Gördüğü yerde idam edilmesen bile seni tutuklatacak. Adam ya kardeşini senin öldürdüğünü düşünüyor ya da daha da önemlisi, senin öldürmediğini biliyor ve konuşup onu ifşa etmeni istemiyor."

Hauk haklıydı ama Caillen mantığı dinlemeyi reddediyordu. Daha önce hiç dinlemediği bu kötü alışkanlığa neden şimdi başlamıştı ki? "Benimle çalış, Hau. Bir an için amcamın bu işin arkasında olmadığını varsayalım... bu onun da hayatının tehlikede olduğu anlamına gelir. Bunu düşündükçe, bir tür darbe gibi görünüyor."

Fain kaşlarını çattı. "Ama Qill'ler neden yalan söylesin-"

"Şu terimi kullanmayı keser misin?" Desideria tersleyerek onun sözünü kesti. "Biz bundan hoşlanmıyoruz. Biz Qillaq'ız, Qills değil."

Caillen onun takdir ediyordu, özellikle de kendisine yan gözle baktığı için insanları sindirmesiyle tanınan Fain'e karşı.

Fain ona sinirli bir bakış attı ama her zamanki gibi özür dilemeyi reddetti. "Neden yalan söylesinler ki?"

"Bilmiyorum." Caillen içini çekti. "Ama neden her iki Qillaq'a da vurdun?" - Desideria'nın onu aşağılamamaya çalıştığını anlaması için kelimeyi vurguladı

-"ve Exeterians? Bir bağlantı olmalı."

Hauk çenesini kaşıdı. "Belki de kraliçenin müttefiklerinizle bir savaş başlatmak üzere olmasıyla bir ilgisi vardır?"

Caillen daha fazla veriyi gözden geçirdi. "Burada kaçırdığımız hayati bir şey var."

Fain içini çekti. "Bence buna çok fazla itibar ediyorsunuz. Kimse ikisinin bağlantılı olması gerektiğini söylemiyor. Tuhaf şeyler olur. Güven bana. Genelde en sevdiği kurban ben olurum."

Desideria sanki hâlâ her şeyi düşünüyormuş gibi bakışlarını kıstı. "Annemi öldürmek için plan yaptıklarını duyduğumda, babandan ya da senden hiç bahsetmediler. Belki *de* bu bir tesadüftür."

Caillen başını salladı. "Ben tesadüflere inanmam."

Hauk, Fain ile ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Babanla yaşamaya başladığından beri amcanın sana karşı tam bir piç olduğunu söylemiştin. Belki de çocukken seni kaçıranları seni öldürmeleri için kiralayan oydu, böylece mirası alabilmek için seni yolundan çekecekti."

Bu çok aptalcaydı ama bunu Hauk'a söyleyip bir kavga başlatacak değildi. "O zaman neden tahtı ele geçirmek için bekliyorsun?" Amcası bunu yapmış olsaydı, babasını yıllar önce öldürmüş ve iktidarı ele geçirmiş olurdu.

Hayır. Burada başka bir şeyler oluyordu. Sadece ne olduğunu bulması gerekiyordu. "Bir şeyin peşindeyiz." Caillen nefes aldı. "Sadece elimde yeterince parçaları henüz bir araya getiremedik."

Hauk da en az Caillen kadar sinirlenmiş gibi kısık bir hırıltı çıkardı. "O zaman ilk iş tetikçiyi bulmak ve sorgulamak."

Caillen kabul etti. "Sadece Nykyrian'ın onu sorgulamasına izin verme. Konuşabilen bir vurucuya ihtiyacımız var."

Desideria da bu konu hakkında biraz daha düşününce kaşlarını çatı. "Annemin Muhafızlarıyla konuşmak daha iyi olmaz mıydı? Beni öldürmeye ve ikimize de tuzak kurmaya çalışıyorlardı. Sence tüm bunlar hakkında bir şeyler biliyor olabilirler mi?"

"Prenses Pain haklı," dedi Fain.

Ona ters ters baktı. "Ve lütfen bana öyle demeyi keser misin? Benim adım Desideria."

"Ama ben Prenses Acısı'nı seviyorum. Kulağa hoş geliyor."

Desideria onu boğma isteğine güçlkle karşı koydu. Adam o kadar uzun boyluydu ki ellerini boğazına dolayabilirse bile şanslı sayılırdı. "Sadece Caillen varken yeterince kötüydü. Şimdi onun arkadaşları da beni rahatsız ediyor. Tanrılar beni kurtarsın."

Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki geminin yan tarafına bir şey .
Sert.

Birden sert bir ses . " açın! Geminizde izinsiz ısı izleri ve ağırlık tespit ediyoruz."

Fain kötü bir küfür savurdu. "Ding-dong, çocuklar. Yetkililer burada."

Hauk içeri girmeye çalışan İnfazcılarının kapı kapağına ateş etme sesini duyunca sesli bir şekilde inledi. Caillen'in bakışlarıyla karşılaştı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, size yardım ederken yakalanan herkes ölüm cezasına çarptırılır. Bilesiniz diye söylüyorum."

"IFO güncellemesi için minnettarım, pun'kin." Caillen diliyle ona garip bir tıklama sesi çıkardı. "Peki bu bizim için yeni bir şey mi?"

Hauk derin bir iç çekti. "Senden nefret ediyorum, Dagan. Gerçekten ."

"Biliyorsun." Caillen başının üzerindeki düğmeleri çevirmeye başladı. "Şimdi büzüş bebeğim, seninkini kurtardığım için kıcıımı öpmek zorundasın."

Fain maskesini tekrar yerine takarken homurdandı. "Motorları ateşleyeceğim. Tanrılar bizimle olsun. Bu çok kısa bir yolculuğun tüm işaretlerini taşıyor."

Caillen kontrolleri ele alıp bir ön kontrol yaparken Desideria'nın kesinlikle hissetmediği bir soğukkanlılıkla sırttı. "Kim sonsuza dek yaşamak ister?"

Aslında, küçük bir doz ölümsüzlüğe aldırılmazdı. Konsept onun için iyi çalışıyordu.

Motorlar kükrerken Fain mırıldandı, "Evet ama kimse bugün ölmek istediğimi söylemedi."

Tehlikeye ve hızla çarpan kalbine rağmen Desideria onun kuru sözlerine güldü. Normal insanlar dehşete kapılırdı ama Caillen, Hauk ve Fain yakın tehlikeden zevk alıyor gibiydiler. Onların bu tavırları bulaşıcıydı ve Desideria'nın içindeki savaşçıyı ön plana çıkarıp onu sonuna kadar savaşmaya hazır hale getiriyordu. "Silahlar nerede?"

Üç adam da onu rahatsız eden meraklı bakışlarla ona döndü. "Nasıl dövüşüleceğini biliyorum çocuklar. Ben Qillaq'ım." Bakışlarını Caillen'a dikti. "Sen kanatları olan her şeyi uçurabilirsin. Ben tetiği olan her şeyi vurabilirim ve eğer nişan alınabiliyorsa, onu sakatlamak için kullanabilirim."

Vücudunda, onu garip bir şekilde ateşlendiren büyüleyici bir tarama yaptı. Ayrıca kendisini çok kadınsı ve arzulandır hissetmesine neden oldu. "Bebeğim, senden bir an bile şüphe etmedim."

Fain çenesini Hauk'a doğru salladı. "Onu yukarı götür ve sakın yaralanma. Eğer yaparsan seni öldürmek zorunda kalırım."

Bu özel tehdidin tuhaflığı hakkında yorum yapmak bile istemiyordu. Hauk, Desideria'yı geminin arka doğru çekmeden önce başını Fain'e doğru eğdi.

Caillen zarifçe navigatör koltuğundan pilot koltuğuna kayarken, bir iyon topu patlaması mekiğe öyle sert çarptı ki mekik sarsıldı. Onun için tıpkı eski günlerdeki gibi, büyük bir yerel ateş altında olmadığı sürece bir fırlatma değildi bu. Etraflarındaki çelik protesto için gıcırdadı ama şanslarına dayanıyordu. Yetkililer gelmeden önce sadece birkaç saniyeleri vardı ve ölmüşlerdi.

Gerçekten de kapısında dev bir delik olan bir mekiği uçurmak imkânsızdı ve bunu birden fazla kez denediği için bilmesi gerekirdi.

İyi haber, bunu gerçekten başarmış olmasıydı. Bir kere.

Oraya gitme. Bazı anıların temizlenmesi gerekiyordu.

Fain dolandırıcılığı kabul ederken kaşlarını kaldırdı. "Bağırsaklarımı mı sökeceksin?" "Muhtemelen."

Bir başka yüksek sesli patlama gemiyi sarstı.

"İşte bu çok kaba." Caillen başının üzerindeki başka bir düğmeyi çevirerek bir darbe kalkını oluşturdu. Askerlerin küfürlerini ve onları uçururken çıkardıkları sızlanmaları duydu.

Güzel, sizi küçük piçler. Umarım iz bırakır ve seks planlarınızı en az bir hafta mahveder.

Son sistem kontrolünü yaptı ve kan dolaşımında kanın hızlandığını hissetti. Gemi kalkışa hazırды.

Hangar bölmesinin kapısının hâlâ kapalı olduğu ve düzinelerce takviye kuvvetin gelerek kapının kapanmasını ve kendilerinin ayrılmasını engellediği gerçeği dışında.

Hauk dahili telefondan, "Bu pek umut verici görünmüyor," dedi.

Birdenbire gemilerinden İnfazcılara doğru patlayıcılar fırladı. Parlak renkli patlamalar etraflarında patlayıp körfezin tüm duvarlarında izler bırakırken yetkililer siper almak için çabaladı.

Mikrofonu kulağına dayayan Caillen, Desideria'nın hassasiyeti karşısında sırtıttı. Askerler dışında hedef aldığı her şeyi vurmuştu. Onları aşağıda tutacak ya da çıkıştan uzaklaştıracak kadar yakına ateş etti ama öldürecek kadar değil.

Git, bebeğim. Onun merhametine saygı duyuyordu ve onları vurmaması onun hakkında çok şey söylüyordu.

O bunu yaparken, Fain hangar kapısını toplarıyla dövdü. Açtığı delik o kadar da büyük değildi ama Caillen'in içeriye girebilmesi gerekiyordu.

Hapşırmadığı sürece. En ufak bir yanlış hesap onları İnfazcılardan daha hızlı öldürebilirdi.

Caillen yerçekimi ağırlıklarını bıraktı ve gazı sonuna kadar açarak tam hızla açıklığa doğru ilerledi - gerçekten de aptalca bir hızdı ve bu konuda ünlüydü.

İnfazcıların açık kanalından gelen ve kulağında yankılanan öfkeli seslere kaşlarını çattı. "Andarion'um paslı mı yoksa az önce bize bok böceğinin kıcı mı dediler?"

Hauk dahili telefonda güldü. "Sen bir aptalsın. Bize saldırmak için savaş uçakları gönderdiklerini söylediler."

"Ah. Sanırım bana bok böceği kıcı denmesi daha çok hoşuma gidiyor. Sanırım gitsek iyi olacak, ha?"

"Hayır, oturup onları çaya davet edelim." Fain'in sesinden alaycılık damlıyordu.

Caillen geminin güç alanını sonuna kadar çalıştırdı. "Sıkı tutunun çocuklar. Sıcak bir şekilde dışarı çıkıyoruz ve ya kaçana ya da parlak bir alevli yakıt patlaması olarak son bulana kadar bu şekilde kalacağız. Umarım birileri lokumları hatırlamıştır. Ne olur ne olmaz. Cennete ağzımızda tatlı bir tatla da gidebiliriz."

"Sen hasta bir piçsin, Dagan." Fain navigatörün pozisyonunu aldı. "Atlayamayacağımızı biliyorsun. Sürücünü sıkıştırmış olacaklar."

Caillen onun kuru ve korkunç ses tonuna güldü. "Seni küçük inançlı. Sıradan bir pilotla birlikte değilsin, giakon. Bir Dagan'la birliktesin. Bu sektörde sıkı bir şekilde çıkmadığım bir solucan deliği yok."

"Geliyor!" Hauk uyardı.

Caillen gemilerin topları mekiğe kilitlenmiş halde kapının hemen dışında beklediklerini gördü. Ön kalkanları doldurdu ve doğruca

takipçileri. "Onlara sahip olduğun her şeyi ver, Desideria. Ayakkabılarını da fırlatmaya hazır ol."

Desideria sanki savaşıma ihtimalinden en onun kadar heyecan duyuyormuş gibi güldü. O ve Hauk körfezin her tarafına ve gelen devriyelerin üzerine ateş püskürttüler.

Gemiler Caillen'ın gerçekte ne kadar intihara meyilli olduğunu anlamadan önce birkaç kalp atışı boyunca çıkışlarını engellemeye çalıştılar. Pes etmeden önce onlara çarpacaktı. Bir kafa oyununda, göz kırpmayı ya da yön değiştirmeyi reddetti.

Siktir et onları. O ölecekse, onlar da ölecekti.

Tam onlara çarpacakken, keskin bir şekilde yön değiştirip yoldan çıktılar.

Adrenalinin etkisiyle kahkahalar atarak uçtu ve öyle bir tırmanışa geçti ki, daha düşük bir pilot olsa bilincini kaybederdi.

Fain motorlara kaçış hızını aşmaları için gereken gücü vermek üzere yakıt seviyelerini ayarlarken Hauk kulağının dibinde inledi. Ama bu o kadar kolay değildi. Savaşçılar kovalamak için döndüler ve yol boyunca peşlerinden top atışı yaptılar.

Keşke kendi gemisi ya da bu sandıktan daha manevra kabiliyeti olan bir şey olsaydı. En azından Desideria'nın yetkinliğini fark edene kadar düşüncesi buydu.

Şimdiye kadar öleceklerini haykıracak olan Kasen yerine bunca yıldır ortağı olarak ona sahip olduğu için lanet olsun. Silahını yeniden doldurup daha fazla ateş ederken küçük Qill'den çıt çıkmadı.

Fain onun görmesi için sol alt kadranına bir video gönderdi. "Kruvazör iskele kış tarafından yaklaşıyor."

"." Caillen alçaldı ve ateş hattının dışına doğru döndü. "Çekici ışın darbesi," diye uyardı Fain.

Fain'e sert bir bakış fırlattı. "Her seğirdiklerinde bana oyun mu oynayacaksın?"

"Hiçbir şeyi kaçırmadığınızdan emin olmak istiyorum."

Andarion'a homurdandı. "Burada eksik olan tek şey benim akıl sağlığım."

Daha fazla gemi onlara doğru geliyordu. Caillen kafasında ve bilgisayarda sayısız hesaplamalar yaparken gözünü tarayıcılardan ayırmıyordu. Bir solucan deliğine ulaşmak için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Hadi bebeğim, beni yüzüstü bırakma.

Desideria toplarının aşırı ısındığını görünce geri çekildi. Bir yolcu taşıma aracı olarak tasarlanan mekik, bu kadar fazla ateş gücü kullanmasını istemiyordu ve çabaları onu zorluyordu. Silahlar sadece bir

Tedbir amaçlıdır ve bir destek devriyesinin gelip onları kurtarmasından daha uzun süre savunma amaçlı değildir.

Şu anda o yedeğe sahip olmak...

Korkusunu doğrulamak amacıyla Hauk'un durumunu kontrol edebilmek için yana doğru eğildi. Ne yazık ki haklıydı. Hauk'un topu çoktan devre dışı kalmıştı.

Andarionlar hâlâ peşlerinden geliyordu.

Kulağındaki bağlantıya dokundu. "Caillen, aşırı ısınma durumundayız."

"Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Tetiğe bastı. Hiçbir şey olmadı.

Yüzünü buruşturarak Hauk'la endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

"Birkaç dakikamız yok, canım."

"O zaman ayakkabılarını tekmelemeye başlasan iyi edersin, tatlım."

Hiç de komik değildi. Özellikle de Andarionların onu hayrete düşüren bir güç toplamasını izlerken. Ama onu en çok endişelendiren tek bir savaşçıydı...

Bir daha görmemeyi umduğu biri.

"Suikastçımız geri döndü ve kararlı görünüyor."

"İlgileniyorum."

Alçalıp takipçilerinden uzaklaşırlarken Desideria nefesini tuttu. Suikastçı bile.

Hauk onun omzuna vurdu ve yönelmekte oldukları kara bulutu işaret etti.

"Solucan deliği."

İçinden rahatlama akıyordu. Eğer oraya ulaşabilirlerse, bu onları sektörün dışına itecek ve Andarionlar ve suikastçılar için bir hayalet olmaktan çıkaracaktı. Onları takip etmelerinin hiçbir yolu kalmayacaktı.

Az kaldı... Neredeyse.

Şurada.

Nefesini tutarak, dışarı çıkabilmeyi ve itebilmeyi diledi. Ama tek yapabildiği, sahip olduğu her şeyle kendini orada hayal etmektir.

Ona yaklaştıklarında Caillen bir çığlık attı.

Tam güvende olduklarını düşünürken, önlerinden fırlayan bir ağ önlerini kesti. Çarpmanın şiddetiyle aniden durdular ve kız koltuğunun kayışlarına doğru uçtu. Deri ona battı, kalçalarını ve omuzlarını zedeledi.

Yakalandılar. "Teslim olun!"

Bu kelime için çevirmene ihtiyacı yoktu.

Daha da kötüsü, suikastçı uçarak geldi ve gemilerinin devre dışı kalmasından yararlanarak onlara torpido ateşledi. Andarionlar suikastçıya ateş açtılar ama çok geçti.

Işık bombasının doğrudan onlara doğru geldiğini gördü.

Biz öldük.

Caillen ya da sihirli sırt çantası bile artık onları kurtaracak kadar büyük bir mucize yaratamazdı. Nefesini içine çekerek ölümcül darbeyi bekledi.

Caillen onun kulağına küfretti. "Kimse kımıldamasın. Bir Nykyrian çekiyoruz." "Bu da ne-" Caillen mekik tamamen hareket edince cümlenin ortasında durakladı.

Karanlık.

Bir saniye önce sandalyesine bağlanmıştı. Bir saniye sonra ise tanımadığı bir köprüünün ortasında duruyordu. Mekikten gelen patlama, köprüünün ana kapısından o kadar parlak görünüyordu ki, onu geçici olarak kör etmişti.

Ta ki sağ tarafındaki mühendisten gelen ve mürettebatı davetsiz misafirleri olduğu uyaran bir çığlık duyulana kadar.

Caillen, Hauk ve Fain harekete geçti. Desideria döndü ve kendisine ulaşan ilk mürettebat üyesini etkisiz hale getirmeye çalıştı. Ama bir Andarion'u etkisiz hale getirmek söylemesi yapmaktan daha kolay bir şeydi. Acıya hiç tepki vermiyordu.

Aynı sinir sistemine sahip değiller miydi?

Onu kelimenin tam anlamıyla kaldırdı ve duvara fırlattı. Acı tüm benliğinde patlarken, çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi. Hayatı boyunca yaşadığı tüm kavgaların hiçbirisi onu bu kadar büyük bir hasara hazırlamamıştı. Sopalar ve yumruklar yemiş olsa da, daha önce hiç kimse onu odanın diğer ucuna fırlatmamıştı.

Kendini ayağa kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. *Aman Tanrım, çaresizim.* Bu his onu dehşete düşürdü.

Sersemlemiş bir halde, Andarion'un onu arkadan yakaladığını hissetti. Kolunu boğazına doladı ve kulakları çınlayana ve gözleri kararana kadar onu boğdu.

Birdenbire özgür kaldı. Döndüğünde Caillen'ın Andarion'u o kadar sert dövdüğünü gördü ki ayakta nasıl durduğundan emin olamadı. Vahşi ve etkileyiciydi.

Fain Caillen'ın dikkatini çekmek için ısıklık çaldı. "Yeter! Geminin kontrolü bizde. Odaklan, Drey, odaklan."

Caillen gözlerindeki vahşî bakış dışında sakinleşmiş görünüyordu. Dövüşe devam etmeye fazlasıyla hazır olduğu belliydi. Ama bir şekilde kendini kontrol etmeyi sürdürdü.

Hauk ve Fain dört kişilik mürettebatı blasterlarıyla kaçış kapsüllerine doğru yönlendirdiler. "Biz çöpleri dışarı atarken, sen de kontrolleri al Cai."

Caillen ayağa kalkmasına yardım etmek için ona elini uzattı. "Öldün mü?" Sesindeki mizah, bakışlarındaki ölü ciddiyetini bastırıyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun için endişelendiğini düşünebilirdi.

"Yakın, ama henüz değil. Yardımınız için teşekkürler."

Bakışlarında midesini titreten bir yumuşama vardı. Nedenini bilmiyordu ama adamın öfkesinin aslında Andarion'un ona saldırmasından kaynaklandığını hissediyordu...

"Her zaman." Başını tamamen karakterinin dışında sevimli ve mahcup bir şekilde eğerek döndü ve kontrollere gitti. Son bir saat içinde bir noktada lenslerini çıkardığını ve normal koyu renk gözlerine sahip olduğunu ancak o zaman fark etti. Büyük olasılıkla dövüşürken ve uçarken çevresel görüşünü kısıtladığı için.

Ama onları ne zaman çıkarmıştı?

Ve neden onun gerçek gözlerini görmek vücuduna böyle tuhaf şeyler yapıyordu? Hem sıcak hem de soğuktu. Ürpermişti. Bunu düşünmek istemediğinden, acısını bastırmak için bir an durdu ve Caillen'in sandalyeye kayarak sanki bunun için doğmuş gibi kontrolleri kullanmaya başlamasını izledi. Onun aşırı şişmiş egosunu beslemekten ne kadar nefret etse de, Caillen gerçekten de harika bir pilottu. İddia ettiği kadar yetenekliydi ve anadili ya da Evrensel olmayan kontrol ve monitörlere sahip bir gemiye pilotluk yapıyor olması daha da etkileyiciydi.

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan, onun arkasında durmuş, ellerinin kumandaların ve bilgisayarın üzerinde tüylerini ürpertecek şekilde uçuşmasını izliyordu. Yabancı bir dili nasıl bu kadar kolay işleyebiliyordu?

Bu da düşüncelerini son birkaç güne çevirdi. Onunla tanıştığından beri başına çok şey gelmişti.

Neredeyse hepsi korkunç derecede kötü.

Ve yine de bir şekilde bu yolculuk boyunca parlak bir nokta olmayı başarmıştı. Bu ne kadar garipti?

Şu anda, kâbusa dönüşmüş bir hayata tutunmasını sağlayan tek şey onun varlığıydı. Panik içinde kabarmaya başladı.

başına gelenleri ve hayatının çözülme kabullenmeye başlamıştı.

Annesi ölmüştü ve bunun için o suçlanıyordu. Bilinen her hükümet onları tutuklamak ve sonra da idam etmek istiyordu. Halkın önünde aşağılanma ve ölüm.

Hayatım bitti ve ben masumum.

Caillen tereddütlü bir elin saçlarını okşadığını hissedince dondu kaldı. Başını çevirdiğinde Desideria'nın gözlerinde hem savunmasız hem de seksi bir bakışla ona baktığını gördü.

Rahatlamış bir nefes verdi. "Tanrılara şükür sensin. Hauk ya da Fain'in tüm bu saçmalıkların ortasında bana asılmaya başlaması günümü ciddi berbat ederdi."

Güldü. "Haklı değilsin."

"Bana öyle söylüyorlar. Sık sık." Çenesini yanındaki koltuğa doğru salladı. "Bize yardım eder misin?"

"Ben pilot değilim."

"Sadece kontrollerin kilidini açmak için benimle birlikte bir dizi tuşlama yapmanı istiyorum, böylece bizi buradan çıkarabilirim."

"Andarion'u okuyamıyorum," diye hatırlattı ona.

"İhtiyacınız olmayacak. Bu basit bir işlem. Ellerini benimkilerle birlikte panelinde aynı yere götürürsen her şey yolunda gider. Ya da patlarsız, ama Hauk'tan daha fazla ritme sahip olduğunu umuyorum."

Gerçek bir prognoz değil de daha çok bir mizah olduğunu umduğu şey karşısında sinirlenerek oturdu ve onunla birlikte üzerinden geçti. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, ama onun sabırlı ve sakin sesi her vuruşta ona yol gösterdi ve söz verdiği gibi basitleştirdi.

Neyse ki uçmadılar.

Tam sözünü bitirdiği sırada Hauk ve Fain geri döndü. Fain'in ürkütücü gözlerinde, diğer Andarionları gemiden atmaktan büyük keyif aldığını gösteren memnun bir parıltı vardı.

Hauk onun ayarlarını gözden geçirirken sandalyesinin arkasında durmak için hareket etti. Sonra Caillen'a baktı. "Andarionlar yaşadığımızı ve bu gemide olduğumuzu fark edene kadar yaklaşık iki dakikamız daha var."

Caillen başıyla onayladı ve koordinatları girdi. "Talimatı biliyorsun. Kaybetmek istemediğin şeyleri sıkıca bağla."

Onlar bunu yapar yapmaz Caillen gemiyi yatırdı ve solucan deliğine doğru döndürdü. Bu İnfazcılar alarmı geçirdi ve onlar da hemen peşlerine düştüler.

İnfazcılar üzerlerine tekrar ateş açarken Fain küfretti. "Biraz incelik öğrenebilirsin, Dagan."

Caillen alay etti. "Kurnazlık, cesur olma becerisinden ve cesaretinden olanlar içindir."

Fain'in bakışı öldürücüydü. "Kurnazlık, peşlerine bir filo takmayacak kadar zeki olanlar içindir."

Caillen homurdanarak inkâr etti. "Artık gerçek bir gemideyim, evlat. Bunun eğlence için yaptığım bir şey olduğunu unutuyorsun. Burada tehlike yok."

Desideria bunu tartışabilirdi ama bunun yerine Caillen iki savaşçının arasından kıl payı sıyrılıp yol boyunca ateş ederken sandalyesinin kollarını kavradı.

Bir uyarı ışığı yanıp söndü.

Fain küfretti. "Şimdi de gittin ve lanet gemiyi kırdın, Dagan. Hiçbir şey yapmanıza izin veremez miyiz?"

Caillen ona müstehcen bir hareket yaptı.

Tam tekrar yakalanacaklarından emin olduğu anda Caillen sert bir sağa dönüş yaptı ve onları solucan deliğine doğru düz ve yumuşak bir şekilde kaydıldı. Çok kısa bir süre için her şey karardı. Tekrar gelmeden önce tüm güç kayboldu ve onu koltuğa yapıştıracak kadar güçlü bir kuvvetle ileriye doğru fırladılar.

Düzleştiklerinde Caillen hepsine kendini beğenmiş bir sırıtışla baktı. "Ve siz gerçekten de benden şüphe ettiniz." Alaycı bir tavırla kıkırdadı.

"Yaşadığın ve nefes aldığın her dakika," diye mırıldandı Fain. Caillen'in ellerini tokatlayarak kontrolü ele aldı. "Şimdi sınırlı akıl sağlığıma daha fazla zarar vermeden oradan uzaklaş."

Caillen itiraz etmeye başladı ama Hauk onu durdurdu. "Sentella VII'ye varmadan önce birkaç saatimiz var. Neden siz ikiniz biraz soluklanmıyorsunuz?"

Fain kabul etti. "Hazır başlamışken bir de banyo yap."

"Ben kokmuyorum." Caillen'in ses tonu tamamen kırıgındı.

Fain, Caillen'in yıpranmış görüntüsünü çelişkili bir yüz ifadesiyle süzdü.

"İnan bana insan, leş gibi kokuyorsun. En son ne zaman yıkandın?" Caillen her zamanki neşesini geri kazanmadan önce ellerini arka ceplerine soktu.

"Evet, . Yani bu söze benziyor *olabilirim*. Sen Yine de bu kadar kaba olmanıza gerek yok." "Bunun kaba olduğunu mu düşünüyorsun-"

"Millet!" Hauk tartışmalarını bölerek şöyle dedi. "Tavırlarımızı bir kenara bırakalım ve Caillen'in intihar eğilimleri ve sınırlı pilotluk yetenekleri göz önüne alındığında şaşırtıcı olan hayatta ve sağlam olduğumuz için şükrederim. Biliyorsunuz, az önce bir mucize yaşadık."

Caillen bunun ezoterik bir varlık değil yeteneklerinin bir kanıtı olduğunu iddia edebilirdi ama Desideria'nın gözlerinde ağırlaşan kederi yakaladığında Hauk'un sözlerine kulak vermeye karar verdi. Bir mola verebilirdi ve dürüst olmak gerekirse, o da verebilirdi. "Tamam. Bize ihtiyacın olursa mürettebat kamerasında olacağız."

Hauk onun koltuğunu bıraktığı anda devraldı. Kontrolleri bırakarak -ki bunu yapmak onun için gerçekten zor bir şeydi- Caillen Desideria'yı dışarıdan gelebilecek saldırganları tek sıra halinde tutmak ve hareketlerini sınırlamak için tasarlanmış dar koridordan geçirerek normal mürettebatın uzun bir devriyeye çıktıklarında mola verebilecekleri küçük ranzalı odaya götürdü. Orada pek duş olmazdı ama hızlı bir durulama için yeterli olurdu ve umarım orijinal Andarion mürettebatından biri sabuna meraklı olurdu. Hatta belki şampuan bile.

Odanın kapısını açtı ve önce Desideria'nın girmesine izin verdi. Desideria bir soğutma ünitesi ve yiyecek dolabının yanında küçük yuvarlak bir masa ve iki yastıklı sandalyenin bulunduğu köşeye yöneldiğinde ışıklar otomatik olarak yandı. Karşı duvarda küçük bir duş kabininin yanında üç dar, üst üste konmuş ranza sıralanmıştı. "İyi misin?"

Gözleri periliydi. "Hayır ve gerçekten. Ben... garip bir şekilde uyuşmuş durumdayım."

"Evet. Benim için de öyle. Kabul edilmesi gereken çok şey var ve çok kısa bir süre içinde bunlarla boğuştuk. Başa çıkabilmek için zihnimiz kapanma eğiliminde." Ne yazık ki bu durum daha sonra ikisini de vuracak ve başa çıkmaları daha da zor olacaktı.

Evlat edinen babasının o çocukken öldüğü zamanki gibi.

Üç gün boyunca doktorlara rüşvet verirken ve kız kardeşlerinin baş etmesine yardımcı olurken tamamen normaldi, sonra cenazeden sonra okula giderken içinde bir şeyler koptu. Bir arka sokakta tek başına, kendini hasta edene kadar ağlamıştı.

Kimse bunu bilmiyordu ve asla da bilmeyecekti. Kendini toparlaması saatler sürmüştü.

"Merak etmeyin Prenses. Bu konuda konuşmak isterseniz ben buradayım."

Desideria içinde bulunduğu durumun gerçekliğini bir kez daha anlayınca cevap vermedi. Onlar için kaçış yoktu. Umutları da yoktu. Tüm gelecek hayalleri yok olmuştu. Bu, yaşayacağı son gün olabilirdi...

Korku ve keder onu boğdu. "Henüz ölmeye hazır değilim."

"Ölmeyeceksin."

Kulağa ne kadar kolay geliyordu. Ama inancı bile bu yalanı ona . Gerçek soğuk ve acımasızdı.

Ve bu onun yüzündeydi.

Ben yürüyen ölüyüm. Bunun için onu mahkum edeceklerdi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Elini ona doğru uzattı. "Hadi gel. Bir duş al, kendini daha iyi hissedeceksin."

Onun işe yaramaz iyimserliğiyle alay etti. "Bir duş sorunlarıma çare olmayacak."

"Hayır, ama ruh halinize iyi gelecektir. Söz veriyorum." "Evet, doğru. Olmayacak-"

Kanını tutuşturacak kadar sıcak bir öpücükle onun sözlerini susturdu. Başı, sert vücudunun onunkine bastıran sıcaklığıyla döndü. Kollarının beline dolanmasının verdiği hisle. Ham ve düzensiz duyguları çok bunaltıcı ve kafa karıştırıcıydı.

Daha önce hiç kimse ona böyle sarılmamıştı. Sanki değerliymiş gibi. Sanki önemliymiş gibi. *Seviliyormuş gibi...*

O anda içinde bir şeyler patladı. Bastırılmış tüm duyguları, onu öpücüğü kadar nefessiz bırakacak kadar yoğun bir şiddetle içine aktı.

Ama bu çılgınlık sırasında onu ayakta tutan ve aklı başında kalmasını sağlayan tek şey onun dudaklarının tadıydı. Onu cehennemden geçiren ve her adımında yanında olan bir adamın kokusu.

Birbirlerine karşı savaştıkları zamanlarda bile onu koruyan bir adam. Hiç kimse ona böyle bir nezaket ya da ilgi göstermemişti.

Öyle ya da böyle, hayatını kaybedecekti. Varoluşu boyunca tek amacı annesine karşı saygılı olmak ve onu gururlandırmak olsa da, artık bunların hepsi boşunaydı.

Kesinlikle hiçbir şey.

Ama ölmek zorunda kalırsa, kendisi için bir şey istiyordu. Kendine özgü bir şey.

Caillen'ı istiyordu. Mezarına onun dokunuşunun anısı sonsuza dek tenine kazınmış olarak gitmek istiyordu. Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek, hiçbir numara ya da pişmanlık olmadan sadece ikisinin birlikte olmasını.

Hayatında ilk kez, görev ya da zorunluluktan dolayı bir seçim yapmadığını hissetti. Kendisi için bir seçim yapıyordu çünkü bu onun istediği bir şeydi.

Sen Qillaq'sın, halkının kanunlarına bağlısın.

Evet, bunun bir parçası da kendini tanımaktı. Kendi kaderine karar vermek ve kimsenin onu yönetmesine izin vermemek. Asla. Annesi ölmüştü. Katilleri bulup adalete teslim etmek ona kalmıştı. Bunu sadece o yapabilirdi. Ama onlar karaya çıkana kadar, hainlerin peşine düşmenin bir yolu yoktu. Ona insan olduğunu hissettiren tek adama sahip çıkmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir parçasına dokunan bir adam.

Caillen, Desideria'nın öpücüğündeki ve ruh halindeki değişikliği hissedince hırladı. Onu kendine doğru çekmiş, sadece hayalini kurduğu bir şekilde durumun kontrolünü eline almıştı. Kadın ağzını keşfedip dişleriyle dudaklarını okşarken Caillen'in duyuları harekete geçti.

Evet, bebeğim.

Onu ilk gördüğü andan beri arzuladığı şey buydu. İçindeki her hormon salyalarını akıtıyor, onun vücudunu tatmak için can atıyordu. Ona bakmak için geri çekildiğinde, sikiinin daha da sertleştiğini hissetti. Onun konuşmasını bekledi ama konuşmadı. Bunun yerine gömleğini açtı ve ellerini göğsünün üzerinde gezdirerek morarmış etine süründü. Kadının okşaması adamın tüm vücudunu ürperti.

O anda çözülmüştü ve geri dönüşü olmadığını biliyordu. "Bu yangını başlatma Desideria. Sonuna kadar gitmeye niyetin yoksa olmaz." Çenesini ısırarak için eğildi. "Sonuna kadar gitmeye hazırım."

Onu çabucak öptü, sonra suyu başlatabilmek için duşa doğru ilerledi.

Kadın kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Fain'in hayatında ilk kez haklı çıkması durumunda, vücut kokumla sizi rahatsız etmek istemem."

Gülerek başını salladı. "Sizin de söyleyeceğiniz gibi, sanırım ben de bu söze benziyorum. Benim için de birkaç gün oldu."

"Evet, ama sen çok daha iyi kokuyorsun. İnan bana, kız kardeşlerim erkeklerin kadınlardan daha kötü koktuğu konusunda beni çok iyi eğitti."

"Bilmiyorum. Kız kardeşlerimi evrendeki en kötü kokulu yaratıklara karşı çalıştırdım. Aslında, Cissy her zaman Gwen'in terini şişeleylebilseydik, bir koklamayla tüm orduları düşürebilecek yepyeni bir biyolojik silaha sahip olacağımızdan şikayet ediyor. Ve söylemeliyim ki, oldukça güçlü."

Caillen soyundukça Desideria ayıldı ve aç bakışları için o nefis teni daha fazla ortaya çıkardı. Tamam, kız kardeşleri deli değildi. Bir erkeğin çıplak vücudu için kesinlikle söylenecek bir şey vardı ve Caillen'inki enfesti. Geniş, kaslı omuzlarından üzerinde çamaşır yıkayabileceği düz, sıkı karnına, uzun, kıllı bacaklarından ayaklarına kadar. Evet, yara bere içindeydi ama bu onun güzelliğini hiç de azaltmıyordu.

Bakışlarını tersine çevirdi ve onun sadece erkeğe özgü olan kısmını gördüğünde yüzünde bir sıcaklık patlaması oldu. Tanrı onu sevsin, çıplaklığından hiç utanmıyordu. Kendi görünüşünden bu kadar emin olmak için neler vermezdi. Ve onun bu sert erkek kısmı karşısında hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüştü. Yabancı ve tuhaftı ama aynı zamanda güzel ve baştan çıkarıcıydı.

Elini uzatıp onu kendine doğru çekerken nazik kahkahası kızla dalga geçti. "Seni ısırmayacak tatlım, ben de ısırmayacağım... en azından bir davet olmadan."

Adam gömleğini açmaya başladığında ürperdi ve eski güvensizlikleri ona çarptı. Onu çekici bulmayacak mıydı? "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadığımı biliyorsun."

Keskin gözleri ona dikilmeden önce dondu kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Henüz bu hakkı kazanmadım."

Adam ona kaşlarını çatı. "O zaman neden-"

Parmağının ucunu onun dudaklarına dayayarak sözlerini kesti. "Şu anda Qilla'da değiliz. Sanırım bir süreliğine senin geleneklerini denemek istiyorum."

Parmak ucunu ısırdı, teninin tuzlu tadının tadını çıkardı. "Bundan emin misin? Seks geri alamayacağın tek şeydir. Vicdanını sızlatan bir hata olmak son şey."

Kadın hayretle ona baktı. "Sevgililerin ve onların duyguları hakkında her zaman bu kadar endişeli misin?"

Bu sözler onu kız kardeşini tecavüzden sonra bulduğu güne götürürken Caillen yutkundu. Paramparça olmuş ve incinmişti. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak çok zarar görmüştü. O an sonsuza dek kalbine ve zihnine kazınmıştı. Shahara'nın ona sarılışı, sonra da erkek olduğu için onu lanetleyişi. Saçlarını kesmesi ve ardından yıllarca kimsenin kendisine dokunmasını reddetmesi. Evlerinden çıkmaya korktuğu onca zaman. Şimdi bile, bunca zaman ve kapsamlı dövüş eğitiminden sonra,

dikkat etmediği bir anda arkasından yaklaşırsa korkardı. Ve hala nadiren ona sarılıyor ya da dokunuyordu.

Bunu başka bir insana asla yapmazdı. Bir kadını asla bu seviyeye düşürmezdi, özellikle de onun için Desideria kadar önemli olan bir kadını. "Pişman olacağın bir şey olmak istemiyorum. Asla."

Desideria'nın gözleri yaşardı. Bu omentte dehşet verici bir keşif yaptı.

Ölüm arzusuyla yaşayan çılgın bir hayduta aşık oluyordu. İnanılmaz bir gülümsemesi ve sinir bozucu bir egosu olan birine. Bunun farkına varması onu şaşırttı.

Aşk. Ne kadar aptalca bir duyguydu. Bunu hiç anlamamıştı. Ta ki şu ana kadar güvenliğini emanet ettiği tek kişinin karanlık gözlerine bakana kadar. Nasıl yapacağını bilmesede ona göz kulak olan tek kişinin. Bu adam gıcık, kibirli ve sinir bozucuydu.

Ve mükemmel derecede harika.

İçinde kabaran şiddetli duygular yüzünden ağlamak istedi. Bir yanı onu yutmak istiyordu. Diğer bir yanı ise her şey yeniden yoluna girene kadar ona sarılmak istiyordu.

Dayanamayarak onu kollarına çekti ve vücudunun hissinin kendi vücudunu yatıştırmasına izin verdi. Ona bu kadar yakın olmak çok iyi hissettiriyordu.

Caillen bu kez kızın ona sarılışında bir farklılık sezdi. Yüzü Caillen'ın boynuna gömülü halde ona sarılmıştı. Kıpırdamıyor, sanki onu itmesinden korkuyormuş gibi canı pahasına tutunuyordu.

Tekerleği mi kırılmıştı? Son birkaç günün tüm saçmalıkları sonunda onu kırmış mıydı?

Nedenini bilmiyordu ama bu düşünce onu gerçekten kızdırmıştı. Onun başına kötü bir şey gelmesi düşüncesine bile katlanamıyordu. "Sen iyi misin?"

Başını salladı, sonra üstünü silkmek için geri çekildi.

Kızın çıplak göğüslerini görünce boğazı kurudu. Güzel olduğunu biliyordu ama önündeki ödül beklediğinden çok daha fazlaydı. Ah evet, bunlar ellerini fazlasıyla dolduracak ve onu tamamen tatmin edecekti. Hırlayarak, cennetten bir parça tatmak için başını aşağı eğdi.

Desideria onun nefesinin çıplak bedenindeki sıcaklığıyla ürperdi. Ve dilinin her darbesi içinden bir sıcaklık dalgası gönderdi. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. Arzusunun ve onu memnun etme ihtiyacının saldırısı altında utancı uçup gitti.

Kadın daha Caillen'in ellerinin hareket ettiğini fark etmeden Caillen onu tamamen çıplak bırakmıştı. Bir an için utandı ama Caillen onu duşa çekerken buna zaman bırakmadı. Sıcak su üzerlerine yağarken onu duvara yasladı.

Tenine yapışmış bu uzun siyah saçlarla ancak bu kadar muhteşem olabilirdi. Dudağını ısırarak saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve saçlarını uzatmak için ilaç aldığında söylediklerini hatırlayarak gülümsedi. "Bu engel olacak mı?"

Midesinin kasılmasına ve parçasının zonklamasına neden olan o şakacı sırtışıyla parladı. "Evet, ama sen bu acıya değersin." Kirli sakalının vücudunda ürperti yaratmasına izin vererek yanağını kendi yanağıyla okşadı.

Adamın sırtındaki ve karnındaki daha derin yara izlerine dokunduğunda nefesini sertçe içine çekti. Kayan kuş dövmesi, onu meraklandıran bir şekilde onlarla harmanlanmıştı. "Dövmeyi yara izlerini kapatmak için mi yaptırdın?"

Caillen daha önce kimsenin ona sormadığı bu zekice soru karşısında dondu kaldı. Yalan söylemeye başladı ama onunla bunun üzerine kurulu bir ilişki kurmak istemiyordu. "Evet. Bu konuda her zaman utangaç olmuşumdur."

"Neden?"

Elini sol tarafındaki en kötü yara izine götürdü, bu yara izinden birinin onu oyararak açtığı anlaşılıyordu. "Kadınlar mükemmel vücutları sever ve sahip olduğum yara izlerinin sayısının ve derinliğinin beni uzaklaştırabileceğini bilecek kadar çok kadınla birlikte oldum."

Elini adamın izini sürdüğü yerde gezdirdi. "Hiç umurumda değil. Bu sadece senin deli olduğunu kanıtlıyor."

Adamın gözlerindeki sıcaklık kadını kavurdu. "Öyleyim."

Dudağını ısırarak, vurulduğu yerde oluşan yeni yara izini gördü. Bu da diğerlerini merak etmesine neden oldu. "Onları nasıl aldın?"

"Shahara her zaman önce çuvallayarak öğrenebileceğimi söylerdi. Her yara izi, sizi öldürmeyen şeylerin sadece çok sayıda dikiş gerektireceğini bana kalıcı olarak hatırlatıyor."

Caillen ses tonunu hafif tutmaya çalıştı ama gerçek şu ki, kendine verdiği zarardan nefret ediyordu. Dublörlüğünün vücuduna verdiği zarardan. Ama bununla birlikte, onun güzel koyu gözlerinde en ufak bir tiksinti izi bile görmedi.

Alnındaki yara izine dokunduğunda kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Kız kardeşinin sana levyeyle vurduğuna inanamıyorum."

"Bunu hak ettiğimi
söylemiştin." "Öyle
demek istemedim."

Burnunun ucunu öpüp elini kendi elinin içine aldığında bu sözler içini ısıttı. Bakışları kızınkilere sıkıca kilitlenmiş halde, elini kızın dokunuşunu hissetmek için en çaresiz olduğu yere kadar götürdü.

Desideria, Caillen'in ona vücudunu nasıl okşayacağını göstermesine izin verirken nefesini tuttu. Adamın teninin sertliğin üzerinde ne kadar yumuşak olduğuna şaşırmıştı. Ama onu en çok heyecanlandıran şey, onu keşfederken gözlerindeki bakıştı. Çok fazla tutku ve arzu vardı. Ona karşı çok şefkatliydi. Adam göğüslerinin üzerinde daireler çiziyor, kız eriyeceğinden korkana kadar onlarla alay ediyordu. Daha önce hiç kimse ona onun baktığı gibi bakmamıştı, sanki onu yiyip bitirebilirmiş gibi. Bu ona kendini hiçbir şeyin hissettirmediği kadar güçlü ve kuvvetli hissettirdi.

Mırıldandığı zevk sesleri kulaklarını doldurdu ve onu okşamalarıyla daha da cesur hale getirdi. Aşağı uzandı ve onu sıkıca kavradı.

Bir tıslamayla geri sıçradı. "Dikkatli ol, aşkım. Çok sert olursan ikimiz de hayal kırıklığına uğrarız."

Elini sıkıca yumruk yaptı. "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

Elini tekrar sikine götürmeden önce onu öptü. "Her şey .
Sadece acısını gerekecek. Öp ve iyileştir." "Çok sinsisin." Ona karşı burnunu kırıştırdı.

"Kesinlikle." Adam kızın yüzünü kavrayarak onu öptü ve kız elini adamın şaftının üzerinde gezdirdi. Vücudunun tamamen bilinçsiz olması ona çok garip geliyordu. Hayatı boyunca annesi ve kız kardeşleri onu küçümsemesin diye örtünmeye çok dikkat etmişti. Ama Caillen'in yanında kendini güzel hissediyordu. Caillen onun kaslı ve diğer kadınlardan daha iri olmasına aldırıyor gibiydi. Aksine, bundan hoşlanıyordu.

Aslında, onu yavaşça yıkadı, elleri üzerinde ve içinde kayıyordu. Her vuruş ve okşayış onu titretiyordu. Sanki vücudundan elektrik geçiyormuş gibiydi. Ve önünde diz çöküp elini ağzıyla değiştirdiğinde zevkle haykırdı. Duyuları patladı, elini onun kaygan saçlarına gömdü, o da onunla dalga geçti ve tadına baktı.

Mantıklı düşünceler aklından uçup gitti. Bir şey nasıl bu kadar inanılmaz hissettirebilirdi? Tüm fantezilerinde bunu hiç düşünmemişti. Birdenbire vücudunun dalga dalga kendinden geçtiğini hissetti. Tekrar haykırırken gözleri genişledi.

Caillen onu kendine yakın tuttu ve vücudu nihayet akli başına gelene kadar onu tatmaya devam etti.

Nefes alış veriş hâlâ düzensizdi ve şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Bana ne yaptın sen?"

Adam kadının kalçasını hafifçe ısırdı. "İşte tatlım, orgazm budur."

İnsanların bunun için ölümü göze almasına şaşmamalı. Sonunda insanların seksî neden arzuladıklarını anlamıştı. İnanılmaz bir şeydi.

Caillen'in gözleri karardı ve kızın önünde ayağa kalkarken ifadesi ciddileşti. Kadının elini kendi elinin içine aldı ve bacaklarından birini kalçasına dolaması için kaldırdı.

Adam kendini onun derinliklerine kaydırırken vücudu hâlâ titriyor ve zonkluyordu. Adamın onu tamamen doldurmasının verdiği yabancı hisle nefesini sertçe içine çekti. Adam eliyle onu okşamaya başlayana kadar birkaç saniye boyunca delici bir acı zevkinin önüne geçti. Adam onu duvara yaslayıp öptüğünde acı kayboldu. Her iki bacağına da adamın zayıf beline doladı ve vücudunu doldururken adamın kendisine baskı yapma hissinin tadını çıkardı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye kulağına nefes verdi.

Adam kalçalarını iterken kadının cevabı küçük bir nefes alışla son buldu. Adam onu yavaş ve kolay bir şekilde becerirken vücudunda daha fazla zevk dalgalandı. Bu anın mahremiyeti onu hiç hayal edemeyeceği bir şekilde sersemletmişti. İçinde bir erkek varken çıplaktı. Evrende ikisinden başka kimse yoktu. Sıcak su üzerlerine dökülürken vücutlarını paylaşma hissinden başka bir şey yoktu.

Ona doğru itmeye devam ederken başını aşağı eğip göğsünü dişledi. Duyguları kafasını daha da karıştırırken adamın başını kendine doğru çekti. O artık kelimenin tam anlamıyla bir kadındı. Ve aranan bir kaçak olan Caillen onun sevgilisiydi.

Bu tek kelime zihninde fısıldadı ve bir an için bedeninin dışındaymış da küçük bölmede dururken onlara bakıyormuş gibi hissetti. Bağlanmışlardı. Sadece fiziksel bir eylemle değil, çok daha derin bir şeyle. Çok daha derin.

Sıcak su sırtına vururken Caillen başını Desideria'nın boynuna gömdü. Tırnaklarını nazıkçe gezdirdi, tüyleri diken diken oldu. Hayatında hiç böyle hissetmemişti. Onunla ilgili savunmasını aşan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama onun bir yere girmesine izin vermişti

Ona sadece o zarar verebilirdi. Bu sadece onun ilk olması değildi, daha fazlası vardı.

Ona hissettirdikleri... Bir ezik ya da oyuncu gibi değil. Onu kahraman gibi hissettirdi.

Ne kadar aptalca değil mi?

Sana ihanet edecek. Er ya da geç, herkes yapar. Buna inanmak istemedi. Bir anlığına bile. Hayatında ilk kez, bir ihanet olasılığının ötesini görebiliyordu.

Görebiliyordu.

Bir ömür böyle geçti, onun kollarında kayboldu.

Aptal olmayın. Yakalanırsanız ikiniz de ölürsünüz. Bu büyük bir ihtimaldi. Ve şu anda, bunu bozacak hiçbir şey olmadığından emin olmak istiyordu.

Onu incitmek için.

Onun için en önemli şey oydu. Ve bu düşünceyle birlikte vücudunun uçurumun kenarına geldiğini hissetti. Başını arkaya atarak orgazmının onu en üst seviyeye çıkarmasına izin verdi.

Desideria onu kendine yakın tuttu, bacaklarını beline dolayarak sıkarken nefesi onu gıdıklıyordu. Evet, kesinlikle sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

İki saat sonra Caillen mürettebat salonunun soğuk zemininde çırılçıplak uzanmış, göğsüne yaslanan Desideria'nın sessiz horlamalarını dinliyordu. O da en az Desideria kadar yorgundu ve aylardır ilk kez stresli olması gerektiği halde tamamen stresli değildi. İndiklerinde yapması gereken her şeyi planlamaya çalışırken nefesi tenini gıdıklıyordu. Adını temize çıkarmak ve babasının katilini bulmak için ihtiyaç duyduğu kanıtı nasıl elde edeceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Tabii suikastçıyı bulup o piçi konuşturamazsa. Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. En talihsiz şey ise serbest çalışan suikastçıların sahildeki kum tanelerinden daha yaygın olmasıydı. Herhangi birini bulmak...

Bu yetenekten çok şanstı.

Bir de Desideria meselesi vardı.

Onun adını düşünmek bile kalp atışlarının hızlanmasına neden oluyordu. Onun kokusu etrafını sarmıştı ve tek istediği onunla sonsuza kadar böyle kalmaktı.

Bu gerçek onu korkutuyordu. Kimseye bağlanmak istemiyordu. Bu zaten berbat olan hayatına çok fazla drama ve saçmalık getiriyordu.

Evet, ama Shahara ve Syn'inki gibi bir ilişkiye sahip olmak harika olmaz mıydı? Nykyrian ve Kiara'nınki gibi?

Kendine bunu hiç umursamadığını söylemek istiyordu ama içten içe gerçeği biliyordu. Ona her baktığında yüzü Desideria'nınki gibi aydınlanan bir kadına sahip olmayı çok isterdi.

Bunu yaptığının farkında mı merak ediyorum.

Onun için bir anlamı olabilir miydi? Kadınların ona değersiz ve bir atık olduğunu söylemesine çok alışmıştı. İstmeden yaptığı ufak tefek hatalar yüzünden gözlerini isteyen kadınlara. Tüm hayatı darmadağın olurken bir doğum gününü unutmak gibi.

sevebilecek ve ihtiyacı olduğunda yanında olabilecek birine sahip olmak...

Kadın gibi davranmayı bırak, seni moron. Şu anda odaklanman gereken çok fazla şey var ve eğer ikiniz de ölürseniz, öldüğünüzde aşk size çok iyi gelecektir.

Doğru, çok doğru.

Babam öldü. Bu gerçek sürekli aklına geliyor ve karnına sert bir tekme indiriyordu. Gerçek babasını aslında hiç tanımamıştı ama bu adam onun için çok şey ifade ediyordu. Onu bir daha göremeyeceğine hâlâ inanamıyordu. Babasının o korkunç "Bogimir'le konuştum" sözlerini söylerken sesindeki bıkkınlık notasını duyamayacaktı.

Belki de bir prens olmak için daha çok çabalamalıydı. Babasını gururlandırmak için. Adam onu sevmişti ve aslında o da yaşlı adamı sevmeyi öğrenmişti.

Bunu ona söylemeliydim.

Hayatın ne kadar geçici ve kırılgan olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Babası ona onu sevdiğini her söylediğinde, Caillen'in bu duyguya karşılık vermesini bekleyen babasının gözlerindeki beklentiyi görmüştü. Ama o hiç karşılık vermemişti.

Ben tam bir pisliğim.

Neden bunu babasına söylememişti? Sadece bir kere mi? Adamın gününü güzelleştirirdi ve ona hiçbir şeye mal olmazdı. *Ona söylemediğime inanamıyorum.* Suçluluk ve keder onu boğdu. Ama artık bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Artık çok geçti.

İç geçirdi, hayatında pişmanlık duyduğu pek çok şey vardı. Desideria ile birlikte olmak dışında.

Çıplak göğsünün üzerinde ona bakarak gülümsedi. Evet, ondan asla pişman olmayacaktı.

"Hey, Cai?"

Hauk'un dahili telefondan yankılanan gergin sesini duyunca kaşlarını çatdı.
"Öyle mi?"

"Burada küçük bir sorunumuz var. Sanırım köprüye gelmeniz gerekiyor.
Çabuk."

"Neden?"

Cevap veren Fain oldu. "Gerçekten bir şey yok. Sadece saldırıya uğramak
üzereyiz, hepsi bu. Bizi bükülmüş metalden alevli bir topa dönüştürmeden
önce gelen ölüm patlamasını görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Caillen küçük köprüde Fain ve Hauk'a katılırken hâlâ ceketini çekiştiriyordu. "Neler oluyor?"

Hauk monitörü işaret etti. "Tanıdık geldi mi?"

Bilgisayar siyah bir savaşçının görüntüsünü ve şemalarını getirip geliştirirken Caillen'in çenesi gevşedi. Son zamanlarda biraz fazla aşına olduğu bir savaşçıydı bu. "Bu da ne böyle? Bizi bir solucan deliğinden nasıl takip etmiş olabilir?"

Fain omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım. Neden oraya gidip ona sormuyorsun? Eminim paylaşmaya istekli olacaktır. Bir grup terapisi seansı yapabilir ve tüm olumsuz duygularımız ve en derinlerde sakladığımız sırlarımız hakkında konuşabiliriz."

Hauk, Fain'in alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. "Teknoloji sürekli geliyor dostum."

"Kıçımın evrimi." Caillen emin olmak için geminin işaretlerine baktı. Ve evet, piçin kimliğini inkâr etmek mümkün değildi. Başından beri onları takip eden aynı suikastçıydı. "Bu çok saçma. Kimse bir solucan deliğinin içinden iz süremez. Çok fazla bozulma var."

Hauk omuz silkti. "Saçma olsun ya da olmasın, peşimizde ve silahlarımız hâlâ kapalı."

Caillen boğazından kısık bir sesle homurdanarak Hauk'u koltuğundan kaldırıp kontrolü ondan almasını işaret etti. Zamanı gelmişti-

Turuncu bir ışık patlaması önündeki alanı aydınlattı. Kanı pompalanırken partilerine yeni katılan uçağı gördü. Küçük, şık ve kan kırmızısı avcı uçağı burunlarının yanından o kadar yakından geçti ki buhar izini hissedebiliyordu. Tanıdık, düzensiz bir rotada uçuyordu.

Fain silahları tamir etmek için onlara doğru yöneldi.

Caillen pilotun kimliğı hakkında şüpheleri olduğı için onu durdurdu.
Lütfen haklı olmama izin ver. Eğer öyleyse, bu iyi bir şeydi.

Olabilir.

Tanrım, uzun bir hafızam yok. Sadece o küçük olayı unutmak için küçük bir beyin sarsıntısı istemek çok mu fazlaydı...? Bir kanal açarak yeni savaşıyı selamladı. "1-9-8-2-6 sen misin, Aniwaya?"

Cevap geldiğinde, derin bariton sesi onu gülümsetti. Ölümcül olanın bir adı varsa o da Chayden Aniwaya'ydı. Bu düzenbaz piç birçok insan için birçok şeydi. Suikastçı. Kendine hizmet eden korsan. Hırsız. Karşı karşıya geldiğinde acımasız bir savaşçı. Ama Caillen onu basit bir şeyle tanırdı.

Dostum.

En azından bazı günler.

Lütfen Tanrılar, bu o günlerden biri olsun.

"Dagan, seni değersiz piç, benim sektörümde ve üstelik izinsiz bir savaşçının yanında ne yapıyorsun? Burada bunun intihar olduğunu bilmiyor musun? Adamlarım bodrumunu taramadığı için şanslısın."

"Çoğunlukla kan kaybediyor," dedi Caillen, ikinci soruya geçmeden önce ilk soruyu cevaplayarak. "Bahsettiğiniz UF peşimizdeki kimliğı belirsiz bir suikastçı. Yardım etme şansımız var mı?"

"Duruma göre değişir. Benim sektörümdeyken yine kız arkadaşım la mı yatacaksın?"

Beyin sarsıntısı için çok fazla. Aniwaya neden *bu konuyu* açıp duruyordu? Küçük bir hata yaparsın ve bunu asla lanetlenirsin. Aniwaya da temelde onunla aynı fikirde olduğu için bu iki kat daha sinir bozucuydu. Bağlandığında etrafta yılan gibi dolaşan hiçbir kadın için yas tutmaya değmezdi. "İkinizin birlikte olduğunu bilmediğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Senin üzgün postuna gerçekten inanacağım güne kadar."

Caillen alay etti. "Hey şimdi, ben sadece kargom hakkında yalan söylerim, kadınlarım hakkında *asla*."

"Üzücü bir şey, Dagan, buna gerçekten inanıyorum." Chay dövüşçüyle ilgilenirken konuşmalarını yarıda kesti.

"Hey, hey, hey," dedi Caillen art arda, Chay her zaman yaptığı gibi dövüşe giderken... sahip olduğu her şeyle. "Onun ölmesini istemiyorum. Eğer birkaç dakikalığına infazdan kaçınabilirseniz onu sorgulamaya götürmek istiyorum."

"Tembel krikin pasifistleri, derilerinin yüzölmesi gerektiğinde tavşanları kurtarmak istiyorlar..." Chay, suikastçıyı yakalamalarına yardım etmeleri için arkadaşlarını çağırmadan önce nefesinin altından homurdandı. "Yaşamasına izin vereceğiz ama bana borçlusun Dagan."

"Saçmalık. Bana olan borcunu talep ediyorum."

Aniwaya sinirli bir nefes verdi. "İyi... pislik."

Hauk, Aniwaya'nın konuşmalarını duymasını engellemek için gemileri arasındaki kanalı kapatırken Caillen'a kaşlarını çatı. "Yeni dostumuz kim?"

"Sektördeki en suratsız korsan savaş lordlarından biri. Chayden Aniwaya." Çenesini Fain'e doğru salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Neden yapayım ki?"

"İkiniz de Tavalı'sınız. Seyahatlerinizin bir noktasında ona rastlamış olabileceğinizi düşündüm." Tavalı, tek bir bayrak altında uçan yıldızlararası bir korsan örgütüydü; sembolleri Fain'in normalde taktığı maskenin üzerindeki sembolle aynıydı. Bu maske aynı zamanda onun Tavalı olduğunu da gösteriyordu. Bu, diğerlerine bir tanesine bulaştığınızda hepsine bulaşmış olacağınıza dair bir uyarıydı. Yalancı, hırsız ve ayak takımı olabilirlerdi ama birbirlerine sonuna kadar sadıktılar. Kim olursanız olun ya da nereden gelerseniz gelin, eğer onların işaretini taşıyorsanız ailedendiniz ve sizi tanırsınız ya da tanımasınız hepsi sizi korumak için savaşırdı.

Fain homurdandı. "Eğer temporal lobunuzda büyük bir hasar varsa, bizden çok var. Hepsini tanımanın bir yolu yok."

"Evet, biliyorum. Kemirgenler gibi ürüyorsunuz."

Hauk boğazını temizleyerek Caillen'ın dikkatini tekrar sorgulamasına çekti. "Kız arkadaşı mı? Onunla nasıl birlikte oldun?"

Bu uzun bir hikâyeydi, o yüzden kısalttı. "Eskiden Kasen'le aynı okula gidiyordum."

"Ve onunla yattın mı?"

Caillen kendi rütbesinin iğrençliği karşısında tiksintili bir nefes verdi. Keşke bunu değiştirebilseydi... "Dört yıl önceydi ve beni savunmak gerekirse cidden çok seksiydi - sen bile onunla yataydın." Hauk genelde insan kadınlardan hoşlanmazdı. "Lethal Harita bana onun Aniwaya ile nişanlı olduğunu söylemeyi unuttu ve bunu öğrendiğinde neredeyse ikimin de kafasını uçuracaktı." Caillen onu suçlamadı. O da çok kızardı. Ama gerçekten, bu onun hatası değildi.

"Nasıl ?" Fain sordu.

"Yatağımdan çıkar çıkmaz ona söyledi. Görünüşe göre, ben ona saldırmak için kullanmak istediği bir araçmışım ve beni aptal yerine koymasına izin vermişim. Ona bir arkadaşıyla ihanet etmenin komik olacağını düşünmüş. Ne şanslıyım, değil mi?"

Hauk başını salladı. "Evet, bazı kadınlar bunu size yapar."

Ve Hauk bunu bilirdi. Başına gelenlerden sonra tekrar bir kadının yanına gitmesi bile şaşırtıcıydı.

Ama yine de seks müthiş bir motivasyon kaynağıydı ve onları yönetmesine izin verecek kadar aptaldılar... "Anlat bakalım." Caillen dikkatini tekrar dışarıdaki aksiyona verdi.

Aniwaya ve korsan çetesi saniyeler içinde suikastçıyı uğratmış ve bir çekici ışının içinde yakalamıştı. Kahretsin, hain piç bunu kolaymış gibi göstermişti ama beş kişi bir ekip olarak hareket ettiğinizde, bunu yapmaya çalışan sadece kendiniz ve aşırı duygusal bir kız kardeşiniz olduğunda olduğundan çok daha kolaydı. Aniwaya'nın ekibi tek bir zihni paylaşıyormuş gibi hareket ediyordu. Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki, çoğu zaman birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı.

Caillen'in uğruna adam öldürebileceği türden bir ekipti. Ne yazık ki, gardını düşürdüğü anda onu sırtından bıçaklamayacak o kadar çok insan bulamamıştı Aniwaya'nın nadir bulunan bir takımı vardı ve hepsi de bunu biliyordu.

Chayden gemiler arasındaki bağlantıyı açtı. "Onu nerede istiyorsun?" Ölü, ama bu henüz bir seçenek değildi. "Sentella VII."

Aniwaya alaycı bir kahkaha attı. "Uh... evet. Olumsuz, Kaptan. Orada pek hoş karşılanmıyoruz. Bu yüzden sanırım kafamı ve mesafemi o psikopatlardan uzak tutacağım."

Caillen buna şaşırmıştı. Sentella genellikle Birlik'i ve müttefiklerini avlayan korsanlara kucak açardı ki Chayden ve tayfası da bunun için yaşıyordu. Sentella'dan ürkmelerini gerektirecek aklına gelen tek bir şey vardı. "Kimi öldürdün?"

"Hiç kimse. Birkaç ay önce son derece yüklü ve cazip ikmal gemilerinden birini ele geçirdik ve o zamandan beri bize karşı biraz huysuzlar."

Evet, bu işe yarar. Sentella hiçbir şekilde mağdur edilmekten hoşlanmazdı. "Chay..."

"Bana dudak bükme, Dagan. Taşıdıkları şeyi görseydin sen de yapardın ve seni yine de vurabilirim ve kimsenin umurunda olmaz."

Şu anda bu konuda haklıydı. Aslında düşmanları onu bunun için fazlasıyla ödüllendirecekti.

Hauk konuşmayı devraldı. "Kayıtlara geçsin diye *söylüyorum*, bizi vurmanız umurumda değil >

"Evet, doğru. Bunu daha önce de duymuştum. Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" Hauk, Caillen'a sinirli bir bakış attı.

Caillen teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Korsan tugayını ben kontrol etmiyorum. Chay paranoyak bir orospu çocuğu -ve onu öldürmek isteyenleri düşününce bunu hak ediyor- o yüzden bana öyle garip garip bakıp yardım istemeye kalkma. Elimde işe yarar bir şey yok."

İç geçiren Hauk kanalı açtı. "Şerefim üzerine, Akuma'nın ruhu üzerine, sana ya da bayrağının altında uçanlara hiçbir zarar gelmeyecek."

Aniwaya'nın sesinden şüphe ve alay damlıyordu. "Bana Birlik ve tüm Birleşik Sistemler tarafından aranan meşhur Akuma olduğunu mu söylüyorsun? Dagan gibi bir serseriyle o bok çuvalının içinde mi uçuyorsun? Evlat, başka bir saf aptal bul. Bu seferki kabul etmiyor."

Hauk boğazının arkasından hırladı, hayal kırıklığı onu boğmuş olmalıydı. Caillen şüphesizliği için Aniwaya'yı suçlayamazdı.

Akuma iblis anlamına geliyordu. Sentella'nın beş kurucu üyesinden her birinin, kimliklerini korumak ve ailelerini Birlik ve müttefiklerinin gazabından korumak için kullandıkları bir takma adları vardı.

Nykyrian Nemesis ya da intikam olarak bilinirdi. Darling Kere ya da ölüm olarak biliniyordu. Jayne Shinikuri, yani ölüm ruhuydu ve Hauk da Akuma'yı seçmişti.

Tüm ailesi öldüğü için, Syn kendisini avlayıp öldürmelerini umursamadığını söyleyerek bir takma ad kullanmayı reddetmişti. Ancak şimdi Caillen'in kız kardeşini korumak için Shinikami-ölüm kurdu adını aldı.

Ancak sadece bir avuç insan bu isimleri ve kime ait olduklarını biliyordu. Gerçek kimliklerini ifşa etmek Sentella'nın kolay kolay yaptığı bir şey değildi, bu yüzden Chayden feryat ediyordu. Caillen onları sadece ihanete hiçbir şekilde inanmadığı için tanıyordu ve onlar da ona dolaylı olarak güveniyorlardı.

Hauk konuştuğunda, ses tonu öfkesini etkili bir şekilde aktaran ölümcül sertlikteydi. "Güven bana korsan. Hiçbir yetkisiz varlık benim adımı kullanmaya cesaret edemez." Bunu kolonide gerçekten yapmış olan Caillen'a ters ters baktı.

-Ooops. Neyse ki Andarion onu seviyordu, yoksa bu yüzden ölümüne bir kavgaya tutuşacaklardı.

"Sanctum Sentella, Aniwaya. Bu konuda sana söz veriyorum ve bu kutsaldır." Hauk bu iki cümleyle Aniwaya'ya güvenli bir geçiş teklif etti.

Aniwaya cevap vermeden önce tereddüt etti. "Teşekkürler, Akuma. Adamlarımın güvenliği konusunda sana güveniyorum. Eğer sözünden cayarsan, benim canımı al, onlarınkini değil."

Hauk Caillen'a kaşlarını kaldırdı. "Haklısın. Gerçekten güvenmiyor, değil mi?"

"O Tavalı," dedi Fain. "Biz Sentella'dan daha güvenilmez değiliz. Başımıza konan ödül en az sizinki kadar sarsıcı ve sizin gibi biz de dosttan çok düşman edinme eğilimindeyiz."

Hauk başını salladı. "Anladım."

İşte bu yüzden Caillen özgürce uçuyordu. Tavalı veya Sentella gibi belirli bir gruba bağlı olmanın getirdiği bazı güvenlik unsurları olsa da, bir kaçakçıyı veya korsanı bir aristosun karısıyla yatmaktan daha hızlı bir şekilde karmaşaya sürükleyebilecek pek çok saçmalık ve iç politika da vardı. Özgür bir ajan olarak, siyaset araya girmeden herkesle "dost" olabilirdi.

Köprü kapısı titreşerek açıldı.

Desideria sonunda Caillen'ın onun için dışarıda bıraktığı tek temiz gömleğini giyerek onlara katıldı. Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, onu bütünüyle yutmasına rağmen onu bu tişörtün içinde görmek hoşuna gitmişti. Bu durum içinde garip bir sahiplenme duygusu uyandırdı.

Evet, kesinlikle istediği zaman gömleklerini ödünç alabilirdi ve kokusunun kumaşta kalmasını umuyordu...

Sandalyesinin yanında duraklayarak esnedi. "Neler oluyor? Dahili telefondan garip bir ses duydum ama ne dediğinizi anlayamadım."

Hauk esprisiz bir kahkaha attı. "Pek bir şey yok. Bir ölüme yakın deneyimi daha kaçırdın."

Gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

Fain çenesini sallayarak Caillen'ı işaret etti. "Neyse ki oğlun çok silah taşıyan insanlar tanıyor. Bir daha kimsenin kız arkadaşıyla yatmadığı sürece bize bir şey olmaz."

Ah evet, eğer ona dik dik bakarken yüzündeki için için yanan ifadeyi dondurabilirlerse, karaborsada ölümcül bir silah olarak satılabilir ve hepsini zengin edebilirlerdi. "Pardon?"

Caillen sinirli bir nefes verdi. "Fain'in görünürde bir sebep olmaksızın rastgele aptallıklar yapmasına neden olan bir zihinsel bozukluğu var. Bu bir süredir

Çocukluklarından beri kardeşi için sürekli bir utanç kaynağı. Görmezden gel onu."

Fain cevap olarak homurdandı. "Bir dahaki sefere yardıma ihtiyacın olduğunda bunu hatırlayacağım, yemek."

"Hauk'un numarasının hızlı aramada olması iyi bir şey o zaman, ha, pun'kin?" Hauk güldü.

Fain bir şey söylemek ister gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi.

Güzel, öğreniyordu...

Onlar inişi idare ederken Desideria da Caillen'ın yanına oturdu. Sözlerine sadık kalarak, bir korsan tugayı tarafından tutuluyor gibi görünen tanıdık siyah savaşçıyı gördü. "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?"

Caillen ona göz kırptı. "Evet, Prenses. Onlar gerçekten de korsan." "Ve anladığım kadarıyla bizim tarafımızdalar."

"Evet."

Tamam... Anlamıyordu ama erkekler bu konuda iyiye, o kimdi ki karşı çıksın?

Ne kadar uyudum? Belli ki önemli bir şeyi gözden kaçırmıştı. Düşüncelerini tekrar ha'daki kaçağa çevirerek Caillen'ı yeni bir farkındalıkla izledi. Bu sadece kokusunun hafızasına kazınmış olması ya da gözlerinin o çocuksu ruhla parlaması değildi. Daha önce hiç kimseye bağlanmadığı bir şekilde ona bağlandığını hissetti.

Başka hiç kimseyi sevmemişken onu sevmesini sağlayan şey neydi? Evrendeki onca erkek varken, neden Caillen Dagan?

Mantıklı gelmiyordu ama yine de onu güvende tutmak için ölebileceğini biliyordu. Ne kadar şok edici bir farkındalıktı. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmeyi düşünmemişti ve annesinin de yoldaşlarını hiç sevmediğini biliyordu. Bu şekilde değil. Evet, onlara düşkünlü ama Desideria'nın babası öldüğünde annesi tepki bile vermemişti. Haberi, danışmanlarından gelen sabah haberlerini nasıl soğukkanlılıkla karşılıyorsa öyle karşılamıştı. Soğuk. Hesapçı. Mesafeli.

Eğer Caillen'a bir şey olursa, bunun tüm varlığını harap edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Onu kaybetme düşüncesi bile onu dizlerinin üzerine çökertmeye yetiyordu.

Tanımlayamadığı bir duygu kabarması onu boğdu.

Seni seviyorum.

Ona karşı hissettikleri için çok yetersiz görünen üç basit kelime. Bir insan sadece kelimelerle bu kadar duyguyu nasıl aktarabilirdi? Yine de asla birlikte olamayacaklarını biliyordu. Özellikle de isimlerini temize çıkarırlarsa. O prens ve imparatorluğunun varisiydi, o da kendi imparatorluğunun varisiydi.

Ülkeleri ve politikaları birleşmelerine asla izin vermezdi. İki hükümdar evlenemezdi. Bu bir çıkar çatışmasıydı. Birinin istifa etmesi gerekiyordu ve bu kişinin kendisi olamayacağını biliyordu. Annesinin yerini alacak başka kimse yoktu. Gwen bu sorumluluğu asla kaldıramazdı.

Ve Caillen onun dünyasında oynamak zorunda kalacağı role isteyerek boyun eğecek türden bir adam değildi. Kadın da ondan bunu isteyemezdi.

Belki beni yenebilir.

Gerçek şu ki, bunun için onunla dövüşmek istemiyordu. Ona karşı silah çekme ve onu yaralama düşüncesi...

Bunu yapamazdı.

Onlar için bir gelecek yoktu. Hem de hiç. Tüm bunların ne kadar umutsuz olduğunu fark ettiğinde bu gerçek onu derinden yaraladı. Bu hiç adil değildi. Ne olursa olsun, onu kaybedecekti.

Caillen koltuğunda dönerek ona o tanıdık şeytani sırıtışını gösterdi. "Orada iyi misin? Çok sessizsin."

Fain homurdandı. "Onun dümendeki beceriksizliği yüzünden hasta olduğunu kabul etmende bir sorun yok. Buradaki hiç kimse bu yüzden senin hakkında kötü düşünmez."

Caillen Fain'e ölümcül bir bakış fırlattı. "Senden daha iyi bir pilot olmamı kıskanıyorsun."

"Evet, aynen öyle. Karşılaştırma korkusuyla yaşıyorum." Bu ses tonunun kuruluşu bir toz çanağına rakip olabilirdi.

Desideria, yakında ondan ayrılmak zorunda kalacağı gerçeğini düşünmemeye çalışırken aralarındaki şakalaşmaya gülümsedi. "Ben iyiyim ve Caillen harika bir pilot."

Adamların üçü de onun iltifatı karşısında şok olmuş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu onu da şoke etmişti. Eleştiriden başka bir şey duymadan büyüdüğü için, bir başkasına iltifat etmek onun için zordu. Yine de elinden bir şey gelmiyordu. Caillen'in kendini iyi hissetmesini istiyordu.

Kızım, o egoyu besleme. Tanrılar biliyor, bu yapman gereken son şey.

Yap.

Evet, tamam, bu muhtemelen doğrudur.

Caillen onları dikkatle iyi korunmuş bir uzay istasyonuna yönlendirirken yanaklarına sıcaklık çarptı. Sakin ve yumuşak bir yaklaşım, telaşlı kalkışlarından güzel bir değişiklikti.

Körfeze girip bir çekici ışın tarafından yönlendirilerek ilerlemeye devam ettiklerinde, iniş pistine kadar onları takip eden etkileyici topçu gösterisi karşısında Desideria'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Eğer yolcuların güvenlikleri konusunda ne kadar ciddi oldukları konusunda herhangi bir şüphe varsa, kırmızı hedefleme noktaları bunu ortadan kaldırdı. Eğer bu toplar patlarsa, kaçmak mümkün olmayacaktı.

Kısık bir ıslık çaldı. "Vay canına, bununla oynamıyorlar, değil mi?"

Hauk başını salladı. "Sentella bunu göze alamaz. Birlik kendileriyle ilişkili herkesin başına çok büyük bir ödül koydu. Bizden birini indirirsen, seni de yanımızda götürürüz."

Besbelli.

Hauk iletişimi Caillen'dan devralırken, kontrolör ona tüm silahlarını emniyete alması için açık emirler verdi. "Burası XN-8-2-1, izin istiyorum."

Bir an tereddüt etti. "Ses analizi eşleşti. Hoş geldin, Drey," dedi yumuşak bilgisayar sesi.

Drey mi? Hauk'a yaklaşırken bu kelime kafasını karıştırdı. "Drey ne demek?"

"Kardeşim," diye cevap verdiler hep

bir ağızdan. "Hangi dilde?"

Konuşurken Hauk'un dişleri parladı. "Syn'in. Ritadarion ve Andarion'un bozulmuş hali."

Syn... Caillen'ın video kamerasında gördüğü yakışıklı kayınbiraderi. Caillen ona kemerini bağlamasını emrederken Desideria bu bilgiyi bir kenara sakladı. Çabucak yerine oturdu ve adamın dediğini yaptı.

Caillen arka piste yumuşak bir iniş yaparken, korsanlar ve avcı uçağı da yakınlarda aynı şeyi yaptı.

Gemiye kilitlemek ve kapağı açmak sadece birkaç dakika sürdü. Caillen sandalyesinden kalkıp ayağa kalkmaktan başka bir şey yapamadan üç kadın gemiye koştu ve onu neredeyse yere yıktı. Desideria onları kız kardeşleri olarak tanımasaydı kıskanırdı.

Her biri sırayla çeşitli ses tonlarıyla onu azarlıyor ve ona tapıyorlardı. Sözleri o kadar hızlı ve öfkeli geliyordu ki, onları takip etmeye çalışmak başını döndürüyordu.

"Nasıl bu kadar pervasız olabilirsin?"

"ne kadar belada olduğun hakkında bir fikrin mi?" "Hangi beyni kullanmaya çalışıyordun?"

"Bize bunu yaşatmaya nasıl cüret edersin, seni bencil küçük solucan." "Senin için çok endişelendik!"

"Tanrılara şükür iyisin."

"En son ne zaman yemek yedin? Daha zayıf görünüyorsun." "Yüzüne ne oldu? Doktora ihtiyacın var mı?"

"Yemin ederim, sen tam bir aptalsın! Kendini bu işlere nasıl bulaştırıyorsun?"

Yüksek sesli bir ıslık havayı böldü ve onları susturdu.

Desideria tiz ses karşısında irkildi ve kulaklarını tıkadı. Kaynağa baktığında kötü şöhretli Syn'i gördü. Tamamen siyah giyinmişti, karanlık ve ölümcüldü. Uzun siyah saçları ensesinde bir bantla sabitlenmişti. En az bir günlük bıyıklarıyla yüzü haydutça yakışıklı ve ince kemikliydi. O siyah gözler, sadece Caillen'ınkilerin rakip olabileceği ürkütücü bir zekâyla durumun her ayrıntısını kavıyordu. Uzun paltosunun bir köşesi geriye çekilmişti, kılıfındaki blasterin önünden çekilmişti, böylece gerekirse ona ulaşabilecekti.

Ama buna gerek yoktu. Bir insanın bu kadar ölümcül bir auraya sahip biriyle yüzleşmesi için mutlak bir embesil olması gerekirdi. Syn'in sertliği, Caillen'ın sert aurasının mizahı ve iyi huyuyla yumuşatılmış olmasını takdir etmesini sağladı. Syn kadar gaddar biriyle yaşamak zor olmalıydı.

Bakışları sırayla Caillen'ın kız kardeşlerinin her birine yönelirken yırtıcı bir hayvan hızıyla ilerledi. "Dagan kadınları, yere yatın. Zavallı adam hepiniz onu bu kadar boğarken nefes bile alamıyor."

Kasen, Syn'i pek de nazik olmayan bir sırıtışla süzerken dudağını büktü. Evet, Caillen haklıydı. Kız kardeşi Syn'in karşısına dindar bir saygı dışında bir şeyle çıkmak için delirmişti. "O embesil şu anda nefesini için şanslı."

Caillen homurdandı. "Ben de seni seviyorum, kardeşim."

Kasen onunla alay etti. "Bize yaşattığın bir haftadan sonra sakın bana laf atmaya kalkma, seni küçük solucan."

Desideria'nın öfkesi hakaretler ve Kasen'in ona davranış şekli karşısında alevlendi. Bu ne cüret! Özellikle de Caillen'ı yıllar boyunca içine soktuğu tüm pislikler göz önüne alındığında... neredeyse idamıyla sonuçlanan dublör gibi.

Ne yaptığının farkına varmadan, onunla yüzleşmek için öne çıktı. "Affedersin ama fark etmediysen söyleyeyim, bu gerçekten seninle ilgili değil, tatlım. Çektiğini düşündüğün tüm acılar, seni temin ederim ki son birkaç gündür yaşadıklarımızın yanında çok hafif kalır. Bu yüzden onun üzerine atlamaya devam etmeden önce biraz geri çekilmek isteyebilirsin. Şu anda içinde bulunduğum ruh haliyle, zarar *vereceğim* ve kardeşinizin aksine, kadınlara vurmaktan çekinmiyorum. Aslında bunun için yaşıyorum."

Tessa ve Kasen ona ters ters bakarken Hahara şaşkınlıkla bakakaldı, sonra da güldü. "Oh, Cai, ondan *gerçekten* hoşlandım. İyi iş çıkardın, küçük kardeşim."

Kasen'in burun delikleri Desideria'ya doğru ilerlemeden önce alevlendi.

Caillen onu kolundan yakaladı ve geri çekti. "Kızım, sakın yapma. Bu küçük hamur tatlısının seni alt edebileceğini söylediğimde bana güven. Unutma, kavgada köpeğin büyüklüğü değil, köpeğin içindeki kavganın büyüklüğü önemlidir ve Desideria'nın içinde karşılaştığım herkesten daha fazla ateş var. Sana zarar *verecek*."

Kasen'in gözlerindeki ışık, ikisini de test etmeye istekli olduğunu gösteriyordu.

"Kase," dedi Shahara keskin, emredici bir ses tonuyla. "Bir kez olsun nazik ol. Bırakın kardeşinizi savunmayı, ona tahammül edebilecek bir kadına bile pek sık rastlamıyoruz."

Caillen'ın elini silkerken Kasen'in gözlerinin derinliklerinde nefret alevlendi. "Peki. Her neyse. Zaten onun için sadece geçici bir heves. Tıpkı diğerleri gibi. O gittikten ve o bir sonraki yatağına geçtikten çok sonra bile ben burada olacağım."

Bu sözler onu acımasızca tokatladı ve Caillen'ın ona karşı tüm şefkatine rağmen, kadınları onun fikrini değiştirdiğinden daha sık değiştiren bir oyuncudan başka bir şey olmadığı gerçeğini yüzüne vurdu. Evet, bu gerçek ona çarptı ve yaktı.

Caillen, Kasen'in acımasızlığı karşısında kendi öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Çeneni kapatmalısın. Çabuk. Senden bıktım artık."

Onu geri itti, sonra kişisel alanını işgal etti ve kendini beğenmiş ifadesiyle ona vurması için meydan okudu. "Ne yapacaksın?"

Onu yumruklamak istedi. Sertçe. Ama kadın haklıydı. Onu yetkililerden korumak için vurmak dışında, üvey babası öldüğünden beri kız kardeşlerinden hiçbirine elini sürmemişti.

Kimse tepki veremedi ya da o niyetini bile anlayamadan Desideria Kasen'i geri çekti ve ona bir yumruk attı, ardından da ağır Qillaq hakaretleri olduğunu tahmin ettiği bir tura başladı. Ne yazık ki ya da belki de şans eseri, Qillaqçası bunları bilecek kadar akıcı değildi.

Kasen misilleme yapmak için harekete geçti.

Caillen, Desideria'yı kollarının arasına aldı ve Shahara Kasen'in yolunu kestiği sırada onu fiziksel olarak tehlikeden uzaklaştırdı. Desideria'nın kız kardeşini alt edebileceğinden hiç şüphesi olmasa da, Kasen hiçbir şekilde vasıfsız değildi ve Desideria'dan sadece daha ağır değil, aynı zamanda tam bir kafa boyu kadar daha güçlüydü. İsteddiği son şey ikisi arasında bir kan banyosu yaşanmasıydı.

"İndirin beni!" Desideria sıkıdığı dişlerinin arasından hırladı. "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İkinizin de bir molaya ihtiyacı var." Ona ters ters baktı. "Hiç komik değilsin."

"Şu anda gerçekten öyle olmaya çalışmıyorum. Sadece değer verdiğim iki kadını karşılıklı bir dayaktan korumaya çalışıyorum."

Bu sözler öfkesini dağıtıp onu büyük ölçüde sakinleştirdiğinde Desideria dondu kaldı. Adamla mücadele etmeyi bıraktı. "Beni önemsiyor musun?"

Caillen, bütün gözler ona çevrildiğinde ve kulakları sağır edecek kadar yüksek bir sessizlik çöktüğünde, mekikteki bütün hava tamamen emilmiş gibi hissetti. Evet, bir tür genetik mutasyon için mikroskop altında tutulan bir Gondarion boynuzlu hayvanı gibiydi.

Ona evet de. Onu önemsiyorsun.

Evet, pislik, evet.

Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyordu. Yapılacak *en dürüst* şey.

Ama Syn'den Fain'e, Hauk'a ve kız kardeşlerine kadar herkes izliyordu. İlk sevgi beyanında bulunmak için ideal bir yer değildi. Bunlar bir erkek ve bir kadın arasındaki özel zamanlar içindi.

Ses telleri tutuldu ve tek çıkarabildiği çok zayıf bir "Hımm..." oldu.

Bu, huysuz bir kediyi ateşe vermekle aynı etkiyi yarattı. Desideria kelimenin tam anlamıyla kollarından fırladı ve muhtemelen sadece babalık statüsünü değil, türünü ve erkekliğini de sorgulayan daha fazla Qillaq'ı serbest bıraktı. Buraya daha önce hiç gelmemiş olmasına ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen mekikten hışım la çıktı.

Caillen, midesi bir elmas oluşturacak kadar sıkıştığında duyulabilir bir inilti çıkardı. *Boku yedim.*

Ellerini kalçalarına koyan Shahara derin bir iç çekti ve gözlerini o kadar geriye yuvarladı ki orada kalmamaları bir mucizeydi. "Yemin ederim seni bundan daha akıllı yetiştirdim." Çaresizce Syn'e baktı. "Yemin ederim öyle yetiştirdim."

Hauk Fain'in karnına bir tokat attı. "Ben de *senin* kadın duyguları konusunda beceriksiz olduğumu sanıyordum." Başını Caillen'a doğru salladı. "Lanet olsun evlat, ona o pantolonun kıcını şişman gösterdiğini de söyleyebilirdin."

Haklıydı ve Caillen yaptığı şey yüzünden kendini bok gibi hissediyordu. Yapılacak tek bir şey vardı.

Desideria öfkesi kabarırken hangarda sinsice ilerledi. Caillen'ı kanayana kadar dövmek istedi. İstiyordu ki...

"İyi misin?"

Bu daha önce duyduğu en kalın erkek sesi ve en egzotik aksan olmalıydı. Duraksayıp arkasını döndüğünde Caillen'a rakip olabilecek kadar mükemmel vücutlu bir adam gördü. Fain'inkine benzer bir maskeyi adem elmasını örtecek şekilde aşağıya çekmiş, koyu kahverengi saçlarını kısa kestirmiş ama yüzünün etrafında güzel bir bukle karmaşası oluşturacak kadar uzun tutmuştu. Unutulmaz bir vahşetle renklendirilmiş ela kahverengi gözleriyle yıkıcıydı. Aynı zamanda, onda ürkütücü derecede tanıdık bir şeyler vardı. Yine de onu daha önce hiç görmemişti.

"Kimsin sen?"

Cevap verirken yanaklarında bir dizi mükemmel gamze parladı. "Chayden Aniwaya."

Bakışları Fain'in maskesindeki sembolle eşleşen siyah uçuş ceketindeki yamaya takıldı. Aklının bir köşesinde bu adamı nereden tanıdığını ve neden tanıdık bir yabancı gibi görüldüğünü düşünmeye çalışıyordu.

Ona bunu soramadan Caillen koşarak arkasından geldi.

Ve bununla birlikte öfkesi her şeyin önüne geçti. "Seninle konuşmuyorum."

Chayden gülerken Caillen yorgun bir iç geçirdi. "Kahretsin, Dagan, kadınlarla aranda ne var?"

"Hiç sorma. İçinde bulunduğum ruh halinde sana gerçekten söyleyebilirim."

Chayden tekrar gülerken başını salladı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, suikastçıyı Sentella'ya teslim ettik, onlar da onu bir nezarethaneye götürdüler.

hazır olduğunuzda. Ama sizi uyarmalıyım... herhangi bir bilgi almak neredeyse imkansız olacak."

O da öyle düşünmüştü. Suikastçıların kötü yanı, paralı bile olsalar, işkence altında bile nadiren bilgi ya da istihbarat vermeleri idi. Ama Caillen'ın istediğini elde etmek için bir yolu vardı. "İntihar başlığı olup olmadığını kontrol ettin mi?"

Chayden'in yüzündeki kırılgan ifadeyi kaçırmak mümkün değildi. "Bebek gibi mi görünüyorum?"

"Kulaklarının arkası hâlâ biraz ıslak."

Desideria korsanın Caillen'a bunun için bir yumruk atmasını bekledi. Yüzündeki ifade bunu gerçekten istediğini gösteriyordu.

Bunun yerine, Chayden'in sözlü yanıtı anlayamadığı bir dille idi ama Caillen yanıt olarak sırtmış olsa da bunun bir hakaret olduğundan emindi.

"Şimdi dışarı mı çıkıyorsun?" Caillen ona sordu.

Chayden'in bakışları ona yöneldi ve gözlerinin derinliklerinde garip bir şey titreşti.

Neydi o bakış? Bir şey saklıyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. "Sentella fikrini değiştirip onları tutuklamaya karar vermeden önce adamlarımı gönderdim. Ama sanırım biraz daha buralarda takılacağım."

Caillen ona bakarken çenesinde bir tik başladı, sonra bakışlarını Chayden'e kilitledi. "İntikam almayı planlamıyorsun, değil mi?"

Chayden teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Kesinlikle olmaz. Sana söz veriyorum."

Desideria belirsiz konuşmalarının ne hakkında olduğundan emin değildi, ama konunun kendisi olduğuna ve Chayden'in ona hakaret etmiş olabileceğine dair kötü bir şüphesi vardı. Harika. Kendini daha kötü hissetmesi için gereken tek şey buydu.

Chayden başparmağıyla omzunun üzerinden bir işaret yaptı. "Ben gidip kafayı bulacağım. İkinizi sonra yakalarım. Suikastçıyı sorgularken bana haber verin."

Desideria onun gidişini izledi. Hâlâ o rahatsız edici his oradaydı. Onu bir yerden tanıyordu. "Ünlü biri mi?"

"Sadece çok sayıda kanun seyahat ediyorsanız ya da kelle avcılığı yapıyorsanız. Orada son derece kötü şöhretlidir. Ama genel olarak düşük bir profil çiziyor. Neden?"

"Onda çok tanıdık gelen bir şey var... Ne olduğunu çıkaramıyorum. Sanki onu bir şekilde tanıyor gibiyim." Bakışları keskinleşti ve onu kötü niyetli bir bakışla delip geçti. "Ve hala seninle konuşmuyorum."

Caillen onu daha fazla kızdırmadan önce gülümsemesini bastırdı. Onun birine soğuk davranmaktan aciz olmasına bayılıyordu. Bir yıldızı dondurabilen Kasen'in aksine. "Olanlar için özür dilemek istedim."

Elini sert bir hareketle havaya kaldırdı. "O konuya hiç girme bile. Benden bu kadar. Tamam mı? Benden hoşlanmanı beklemiyordum. Bu iyi bir şey. Ama beni herkesin önünde utandırmak zorunda mıydın?" Bu annesinin ya da kız kardeşlerinin yapacağı bir şeydi ve herkesin önünde küçük düşürülmekten ve alay edilmekten bıkmıştı. Ondan daha iyisini beklemişti ve onu hayal kırıklığına uğratmış olması o kadar derin bir yara açmıştı ki buna dayanamıyordu. "Özellikle de sonra-"

Sözlerini sert bir öpücükle kesti.

Kasıklarına diz çöktü. Sert değil ama geri çekilip kendini tutmasına yetecek kadar. "Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

Kadın uzaklaşırken Caillen nefesinin altından küfretti. "Nereye gittiğini bilmiyorsun," diye arkasından seslendi, geri gelmesini istiyordu ki açıklayabilsin.

Yürüyüşüne ara bile vermedi. "Umurumda değil."

Sana ne söylemen gerektiğini söyledim. Dinledin mi? Hayır. Aptal. Neden onu önemseyemediğini söyleyemedin?

Çünkü bu bir zayıflık itirafı olurdu.

Hayır, gerçek bu değildi ve o da bunu biliyordu. Sonsuza kadar tek bir kadınla birlikte olmaya hazır değildi. Özellikle de bu kadar dik kafalı ve sinir bozucu biriyle.

Yine de kızın gözünün önünden kayboluşunu izlerken tek hatırlayabildiği onun kollarında ne kadar iyi hissettiği idi. Şu anda ona gitmeyi, onu çırılçıplak soymayı ve merhamet dilemesini sağlamayı ne kadar çok istiyordu.

Özür dilemek niyetiyle ona doğru bir adım attı.

Bir kalp atışı sonra, bir patlama körfezi parçaladı. Patlamanın gücü onu kelimenin tam anlamıyla havaya kaldırdı ve duvara çarptı. Yere bakıp kalçasına saplanmış iğrenç şarapnel parçasını gördüğünde acı tüm benliğini yırttı. Onu çıkarmaya çalıştı ama fişkırان kan onu çok kaygan hale getirmişti.

Teknisyenler ve Sentella üyeleri yangını söndürmek ve başka bir patlama olasılığına karşı hazırlanmak için koşuştururken kaos patlak verdi.

Caillen bunu umursamadı. Yaralarını önemseyeceğinden daha fazla değil. Desideria'yı bulmalı ve iyi olduğundan emin olmalıydı. Tek endişesi buydu.

Ama alevlerin arasından onu bulmak için ilerlemeye çalışırken, arkasından bir şey ona çarptı. Bacakları uyuştı. Görüşü karardı.
Bir an sonra her şey karardı.

Desideria Caillen'ın yere düştüğünü gördü. Dünyası sona ererken her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Duvara öyle bir güçle çarpmıştı ki, bunu atlatmasına imkân yoktu.

Yok.

Nefes alamadan, ölümünün görüntüleri içini parçalarken, sahip olduğu her şeyle ona doğru koştu. *Sakin ölmeye cüret etme. Sakin cüret etme.*

Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Kavga ettikten sonra olmazdı. Neden onunla kavga etmişti ki?

Birdenbire hiçbir şeyin onun için önemi kalmamıştı. Annesinin ölümü değil. Ne de duruşu.

Hiçbir şey.

Tüm bunlar onu kaybetmenin yanında soluk kalıyordu. Yaklaştıkça yavaşladı. Caillen yerde yatıyordu, kanlar içindeydi ve hiç kııldamıyordu. Karakolda olduğu gibi değildi. Yüz hatları o kadar solgundu ki...

Gözyaşları onu kör etti.

Qillaqlar ağlamaz. Yine de kendini durduramadı. "Caillen?" Dizlerinin üzerine çökerek hıçkırdı. Onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Beni bırakma." Ona güvenmeyi öğrettikten sonra olmazdı. Sahip olamayacağını bildiği bir şeyi istemesini sağladıktan sonra olmaz.

"Caillen, lütfen gözlerini aç."

Açmadı.

"Desideria?"

Kız kardeşinin sesini duydu ama cevap vermedi. Veremezdi de. Caillen'ın alaycı gülümsemesi aklından çıkmıyordu. Onunla daha önce sevişirken hissettikleri. Sesinin tınısı.

Sana ihtiyacım var. Lütfen, lütfen ölme. Bu şekilde değil. Sana söylediğim son sözlerle değil.

Shahara onu geri çekti. "Onu bırakmalısın."

Sağlık görevlilerini görene kadar tartışmaya başladı. Tüm vücudu korkuyla titrerken, onu onların bakımına bıraktı. Syn ve Shahara ona bir şeyler söylüyorlardı ama onları anlayamadı. Her şeyi parçalayan acı dolu sisin içinden anlayamıyordu.

"Seninle hastanede buluşuruz."

Başını onlara doğru eğdi, gideceği yerin orası olmadığını biliyordu.

İlk olarak, öldürmesi gereken biri vardı.

Caillen yakınlardan gelen fısıltı sesleriyle uyandı. Gözlerini açtığında kendini steril bir hastane yatağında, küçük bir odada monitörlere bağlı olarak yatarken buldu. Olan biten her şeyi hatırlaması tam bir dakika sürdü.

Patlama. Bacağı.

Desideria!

Onun nndeydi. Tam ateş hattında.

Ayağa kalkıp onu bulmak için yataktan çıkmaya başladığında korku kalbini ele geçirdi. Shahara onu yakalamak için gölgelerin arasından ıktı.

Ayaklarını yere koymasına izin vermedi. "Sakin buna cüret etme." Bu ses tonunu kullanmamıştı

onunla uzun zamandır.

Küçük kız kardeşiyle bakışlarını kilitlediğinde çenesinde bir tik başladı. Eğer onu gerçekten burada tutabileceğini düşünüyorsa, arkasında duran Syn'den çok daha fazla desteğe ihtiyaı vardı. "Desideria nerede?"

Syn'e omzunun üzerinden gergin bir bakış attı ama bu onun dehşetine hiçbir şey katmadı. Tanrım... Desideria yaralanmıştı.

Belki de ölmüştür. Yoksa neden soruya cevap vermesin ki?

Nefes almak için mücadele ederken hayal bile edemeyeceği bir acı içine çöktü. Son sözleri kavga etmek olmuştu. O kadar insan varken, birinin kızgın ayrılmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Neden daha hızlı olamadım?

Neden zr dilememişti?

"Nerede o?" diye sordu. Shahara irkildi.

Hayal bile edemeyeceği bir keder içini parçalarken gözlerinin yaşardığını hissetti. Onu korumakta nasıl başarısız olabilirdi? Nasıl mı? "O öldü, değil mi?"

Yanakları kıpkırmızı olmadan önce yüzündeki tüm renk boşalmıştı. "Yüce Tanrım, ocuğum, hayır! Yemin ederim bazen çok tuhaf fikirlere kapılıyorsun."

bir rahatlama aktı. Desideria yaşıyordu. Sonunda tekrar nefes alabilecekti. En azından birazcık. "O zaman nerede?"

Syn yaklaşırken kötü kötü sıırttı. "Şu anda kilit altında." Caillen şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne? Nasıl? Neden?"

Syn kısık bir kahkaha attı. "Patlamayı hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi ki? Kulakları hâlâ çınılıyordu.

Caillen yatağında arkasına yaslanıp bunun Desideria'nın kilit altında tutulmasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamaya çalıştı. Elbette onun patlamada bir rolü olduğunu düşünmüyorlardı...

Öyle mi?

"Elbette biliyorum. Patlamaya mı yakalandı?"

Syn başını salladı. "Hayır. O temizdi ama sen duvara çarptığında sana doğru koştu."

"Histerikti," diye araya girdi Shahara. "Ve senin için çok endişeleniyordu. Tıpkı bizim gibi. Bizi sana zar zor getirdi ve sana zarar *verirsek* hayatımızla tehdit etti."

Syn homurdandı. "Evet, öfkesi etkileyiciydi ve Synhe sağlık teknisyenleri gelene kadar seni korumaktan geri durmadı. Durumunuz stabil hale gelip nakil için hazır olduğunuzda, bizi tıp merkezine kadar takip edeceğini düşündük. Ama gelmedi."

Caillen'in kaşları . "Nereye gitti?"

Shahara sinirli bir nefes verdi. "Küçük tavşanın nezarethaneye gitti, zorla içeri girdi ve sonra seni takip eden suikastçıyı neredeyse ."

Bu ona mantıklı gelmedi. "Bunu neden yapsın ki?"

Shahara bir kırıksıklığı düzeltmeden önce hastane önlüğündeki tüyleri karıştırdı. "Gemisine bir tuzak kuran oydu ve teknisyenler geminin patlamaya hazır olup olmadığını anlamaya çalışırken yanlışlıkla patlattılar. Patlama yüzünden yaralandığın için, onun kellesini en kötü şekilde istiyordu."

Syn sesinde hafif bir kahkaha ile "Ve o da anladı," dedi. "Kahretsin evlat, kız kardeşinin öfkeli olduğunu sanıyordum. Yaşayan tek kadını bulduğuna inanıyorum-hey!" Shahara karnına bir yumruk atınca Syn tersledi. Yüzünü buruşturarak, Şahara'nın vurduğu yeri ovuşturdu. "Ne demek istediğimi anladın mı? Onunla yaşamak çok zor."

"Her neyse," diye devam etti Shahara Syn'e son bir kötü niyetli bakış attıktan sonra, "suikastçıdan bilgi aldı ama sorgulama sırasında onu neredeyse öldürmeden önce değil. Ve onu cevaplar için dövmüyordu. Yemin ederim, doğru cevap verdiğinde vermediğinden iki kat daha sert vurdu. Anladığım kadarıyla Qill'ler adamlarına mahkumları sorgulama sanatının inceliklerini öğretmiyorlar."

Syn yine güldü. "Evet, bunun için Nykyrian Okulu'na gitmiş gibi görünüyordu."

Caillen anlatılanlar karşısında eğlenmesi mi yoksa dehşete mi düşmesi gerektiğinden emin değildi. Sonunda, Desideria için onu kontrol etmek için geri dönecek kadar önemli olduğu ve sonra da birinin kışını kırmaya değer olduğuna karar verdiği için gururu okşandı. Öte yandan, onun *kendisini* sorgulamasını kesinlikle istemiyordu. Özellikle de kavgalarından sonra. "Ve onu kilitledin mi?"

Syn omuz silkti. "Başka seçeneği yoktu. Exeter'e gidip amcanızın danışmanının ağzını burnunu kırmayı planlıyordu. Akıl sağlığı yerine gelene kadar onu hapsedmenin en iyisi olduğunu düşündük... ya da doğal sebeplerden ölene kadar. Hangisi önce gelirse."

Caillen başını salladı. "İyi karar. Peki ne öğrendi?"

Shahara'nın bakışları acımasız ve ölümcül bir hal aldı. "Suikastçı, amcanın baş danışmanı tarafından seni ve babanı öldürmesi için tutuldu. Sen kaçtıktan sonra da senin canlı dönmemeni sağlayacaktı."

En kötü şüphelerinin doğrulanması karşısında yüzünü buruşturdu. "Demek doğruymuş."

Talian sözleşmeyi babamın hayatı üzerine satın

aldı." Başını salladı. "Öyle görünüyor." "Peki ya Desideria'nın annesi?"

Syn, Shahara'ya sempatik bir bakış attı. "Bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. O sadece senin ve babanın peşindeydi."

Ama bu Caillen'in duyduklarına uymuyordu... "İkisi birbirine bağlı. Öyle olduklarını biliyorum."

Syn onunla çelişmeye devam etti. "Bulabildiğim tüm Birlik veritabanlarını ve tüm sözleşme sunucularını araştırdım." Syn'in en iyi yaptığı şey bilgi olduğu için bu etkileyiciydi. "İkisi arasında hiçbir bağlantı yok. Bence öldükleri sırada ikisinin birlikte olması sadece kötü şans."

Belki Syn haklıydı. Tesadüfler olur, ama...

Bir şeyler doğru görünmüyordu. Çok acemice ve çok ironikti. Caillen tüm bunların tesadüf olduğuna inanmayı reddetti.

Shahara'ya baktı. "Artık kalkabilir miyim?"

"Yapmamanız gerekiyor ama sizi durdurmanın bir yolu yok, değil mi?"

"Ne kadar ateş gücü taşıdığınıza bağlı."

Gözlerini devirdi. "Senin için endişeleniyorum, Cai. Her zaman. Ama biliyorsun, az önce Desideria'nın öldüğünü düşündüğünde gözlerindeki bakışı gördüm ve sen incindiğinde nasıl delirdiğini ve sana zarar veren kişiye nasıl öfkelenildiğini gördüm. İkinizin arasında ne var bilmiyorum ama dışarıdan bakıldığında oldukça gerçek ve oldukça şiddetli görünüyor. Sadece onu her düşündüğünde bir dakika önce hissettiğin o duyguyu hatırlamanı istiyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğini ve sonsuza dek gittiğini düşündüğünde hissettiğin o çaresiz boğulma hissini."

Syn'e sert bir bakış attı. "İlişkiler kolay değildir. Bazı günler tahammül edilebilir bile görünmüyorlar. Özellikle de işin içinde bir Dagan varsa. Seni onu öldürecek kadar kızdırdığı zamanlar olur ve bu genellikle gerçekten aptalca bir şey yüzünden olur."

"Gece koltuğu açık bırakmak ya da şişelenmiş suyun kapağını sıkmayı unutmak gibi," diye mırıldandı Syn.

Shahara onu görmezden geldi. "Ama değer verdiğin kişinin başka hiç kimsede olmayan bir boşluğu doldurduğunu ve onunla hayatın bazen cidden berbat olsa da, berbat olmadığı anların yarı uykudayken tuvalete düşüp sırlıslık olmanın tüm sinir bozuculuğuna değdiğini asla unutma."

"Peki su?" Syn umutla sordu.

Shahara ona ters ters baktı. "Bilgisayarımı mahvettin ve verilerimi kaybettin.

O konuya girme bile Syn. Bunun için hâlâ seni boğacak kadar kızgınım."

"Sana yeni bir tane aldım ve verilerin çoğunu geri yükledim... sadece birkaç

kurtaramayacağım şeyler." Bu Syn'den Caillen'in daha önce hiç duymadığı yeni bir tondur. Bir çocuk gibi huysuzdu, kız kardeşinin gazabına uğradığı için Syn'e acıyacak kadar onunla yaşamamış olsaydı bu Caillen'i eğlendirirdi.

Onu susturmak için elini kaldırdı.

Caillen güldü. "İkinizin çarpık bir evliliği var."

"Ve bunun için ve Syn için hayatımın her dakikasına minnettarım." Altın rengi gözlerindeki inançtan şüphe etmek mümkün değildi. "Onsuz yaşayamazdım."

Ve onun haklı olduğunu biliyordu, özellikle de geçmişleri düşünülduğünde. En iyi çocuklukların içinde yaşayan hayaletlerle savaşmak çok zor olabilirdi. Onları kendi çocukluklarından beri takip eden şeytanlar...

Bunlar zayıflatıcıydı.

O şeytanlara göğüs gelecek ve onun yanında duracak birine sahip olmak, unutamayacağı bir mucizeydi.

Shahara yataktan çıkabilmek için geri çekildi.

Kapıya ulaştığında Syn'in sesi onu duraksattı. "Bilgin olsun dostum, onu görmeye gitmeden önce pantolon giymek isteyebilirsin. Çıplak kışın dışarıdayken hastane önlüğüyle bir kadının ayaklarını yerden kesmek ve sert görünmek zor."

Caillen Desideria'yı kilitledikleri hücreye yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Hauk, Fain ve Chayden monitörlerin önünde oturmuş, Desideria'nın kafesteki bir yırtıcı hayvan gibi odasında bir ileri bir geri volta atmasını izliyorlardı.

Chayden gergin bir şekilde güldü. "Biliyorsunuz, eninde sonunda biriniz onu oradan çıkarmak zorunda kalacak."

Fain alay etti. "Bilgin olsun, o ben olmayacağım. Ailem aptal olanları öldürdü."

"Evet, alınma zımbalanmış bir aptal da görmüyorsun. Sanırım bunu yapmalısın." Hauk kardeşine sert bir bakış attı.

Fain'in yüz ifadesi dehşet içindeydi. "Neden?"

"Onu oraya sen koymadın. Hâlâ senden hoşlanıyor olabilir." Kendisini ve Chayden'ı işaret etti. "Onu kafasından atan salak oradaki, kapıyı kilitleyen salak da benim."

bir öfke dalgası geçerken Caillen'in gözleri büyüdü. "Ne yaptınız siz?" Eğer onu tartaklamışlarsa, onları yaşlılıklarına kadar topallatacaktı.

Chayden ayağa kalktı ve sanki bir kavga bekliyormuş gibi kendini destekledi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sentella nöbetçileri onu yakalayıp kelepçelemeden önce onu kucağıma aldım ve omzumun üzerinden içeri taşıdım. İnanın bana, onu o dehşetten kurtardım. Ve bu arada, bu ilişkiyi kıskanmıyorum. Topuklu ayakkabılar içinde cehennem gibidir ve sekiz kollu bir Prostig gibi dövüşür."

Bu onun için yeterince iyi değildi. "Ona zarar vermemiş olsan iyi edersin."

"Sakin ol." Chayden hücreyi işaret etti. "Git kendin gör. O bir Kızgın ama iyi ve yara bere içinde değil."

"Evet," diye ekledi Hauk. "Ve hazır oradayken onu oradan çıkar. Taşaklarımın vücuduma bağlı olmasını seviyorum, bu yüzden bir süre ona yaklaşmaya niyetim yok."

bir süre. En azından bir ya da iki yüzyıl. Belki beş... düzine."

Caillen kapıya yönelirken Hauk'u görmezden geldi. Belki adamlarını da korumalıydı...

Onun küçük Qill'i ile asla çok dikkatli olunamazdı.

Küçük, çıplak, çelik duvarlı odaya girer girmez Desideria arkasını döndü ve yüzündeki ifadeye bakılırsa Hauk'un korktuğu gibi kasıklarına bir tekme yemeyi bekliyordu. Ama bakışları Hauk'un yüzüne odaklanıp onun o olduğunu anladığı anda, güzel bir gülümseme dudaklarını kavislendirdi ve gözlerine ateş kattı.

İki kalp atışı sonra, ona doğru o kadar hızlı koştu ki, adam onun saldırısı karşısında sendeleyerek geri çekildi. Onu umutsuzca öptü.

Saçlarının ve nefesinin tatlı kokusuyla birleşen kızın tadı, vücudu canlanıp onu o kadar çok arzularken birkaç saniyeliğine tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı ki, izlendiklerini hatırlamak için yapabileceği tek şey buydu. Yine de kollarında ne kadar iyi hissettiğinden başka bir şeye odaklanamıyordu.

Kadın geri çekilip ona öyle endişeli bir bakışla baktı ki, adamın midesinin sıkışmasına neden oldu. Şimdi bu kesinlikle alışabileceği bir şeydi. "Sen iyi misin?" Sesinde bir çaresizlik notası vardı.

"Öyle olmam gerekmiyor mu?" diye takıldı ona.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "O duvara çarpma şeklin değil. Daha korkunç bir şey görmemiştim. Seni kaybettiğimi sandım."

"Sadece bacağıma zarar verdi. Muhtemelen beynim sarsıldı. Acıyor ama topallayacağım.

Beyinlere gelince... Zaten onları özleyecek kadar hiç kullanmadım."

Sinirli bir nefes vererek başını ona doğru salladı. "Yemin ederim seni yastıklı, patlayıcı geçirmez bir giysiye sarıyorum ve kalkanlı bir bomba sığınağına kilitliyorum."

Nedenini bilmiyordu ama bu tehdit onu gülümsetmişti. Tanrım, onu hayatta ve iyi gördüğüne ne kadar sevinmişti. Onun burnunun ucunu öptü. "O zaman affedildim mi?"

"Ne için?"

Ona "um" hatasını hatırlatmaya başladı, ama neyse ki hatalı sağduyusu sonunda onu yere serdi ve bu anı mahvetmeden önce çenesini kapatmasını söyledi. Hızla söyleyecek daha akıllıca bir şeyler aramaya koyuldu.

"Seni korkuttuğum için."

Ellerini adamın gömleğinin içine soktu ve başını başına doğru çekti.

"Hayır.

Bunu bana bir daha asla yapma."

Kızın öfkeli ses tonuna gülümsedi. "Suikastçı arkadaşımıza büyük bir dayak attığını duydum."

"Bunu bir süre hissedecek. Fain beni durdurmasaydı kalbini yerinden sökecektim."

"Neden?"

Desideria cevabı dudaklarından hızla dökülmeden önce zar zor yakaladı. Belki de ona onu sevdiğini söylemeliydi. Ama onun vereceği tepkiden korktuğu için bu sözler ağzında kilitli kalmıştı. Bundan mutlu da olabilirdi, kapıya doğru koşmasına da neden olabilirdi. Caillen karmaşık bir adamdı ve bu kesinlikle ne yeri ne de zamanıydı.

Özellikle de daha önce yaptığı "um" yorumundan sonra. Bunu unuttuğunu düşünebilirdi ama . Günün sonunda, o bir oyuncuydu ve bu tür insanlar hakkında bildiği az şey, herhangi bir bağlılık veya duygu söz konusu olduğunda fobik olduklarıydı.

Asla kalbini masaya koyan ilk kişi olma.

İçeri giren ilk erkek her zaman kapıda katledilirdi ve o incinmek ya da reddedilmek istemiyordu.

Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Elinde bilgi vardı ve benim de buna ihtiyacım vardı."

O güzel kara gözlerde Caillen'in ona inanmadığını gösteren bir ışık vardı. Ama en azından yalanını yüzüne vurmamıştı.

Bu sefer.

Bunun yerine ona o ukala sırıtışını verdi. "O zaman gidip bir danışmanla görüşelim ve ona bir ya da iki sarsıntı verelim mi?"

Onun aşırı coşkulu ses tonuna güldü. "Kesinlikle." Başparmağıyla başının üstündeki duvara monte edilmiş güvenlik kamerasını işaret etti. "Tabii bu dangalak tayfası gitmemize izin verirse."

Hauk dahili telefonda, "Bunu duydum," dedi. "Kimse sana kafesinin kilidinin anahtarını elinde tutan adama karşı saygılı olmanı söylemedi mi?"

Alay etti. "Qillaq, Hauk. Bana onu teslim edene kadar kasıklarına ya da dişlerine tekme atmam öğretildi."

Kapının kilidi vızıldayarak açılırken Caillen güldü.

Fain ve Chayden kapının hemen dışında onları bekliyordu. "Bu arada, biz de sizinle geliyoruz."

Bu da ne...?

Bu sözler egosunu ciddi şekilde rencide etti. Çoğunlukla kız kardeşlerinin söyleyeceği bir şey olduğu ve hiçbir şekilde çaresiz olmadığı için. "Yardıma ihtiyacım yok."

Hauk onlara katılırken alay etti. "Evet, doğru. İkinizi ne zaman yalnız bıraksak kötü bir şey oluyor. Kayboluyorsunuz, havaya uçuyorsunuz ya da başka bir bok oluyor. Kan lekelerini temizlemekten bıktım. Bu yüzden arkanızda görev alıyoruz."

"Harika," diye mırıldandı Fain. "Şimdi kan üzerimize sıçrayacak."

Caillen Hauk'la tartışabilirdi ama o daha iyisini biliyordu. Hauk en az onlar kadar inatçı ve çılgındı. Bunu tartışmaya kalkışmak onları sadece geciktirirdi.

Hauk'un haklı olduğu küçük gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Desideria'yla tanıştığından beri işler pek yolunda gitmemişti. Bir çift blaster daha, ya da bu durumda üç tane, işe yarayabilirdi.

"İyi. Cenazeleriniz."

Chayden homurdandı. "O kadar yüksek sesle değil. Tanrılar buna mecbur kalabilir." Koridordan aşağıya doğru ilerledi.

Çok geçmeden Chayden'in gemisinde toplandılar ve Talian'ın baş danışmanı ile habersiz bir toplantı yapmak üzere Exeter'e doğru yola çıktılar. Eğer bu işin aslını öğrenmek için bir umut varsa, danışman suikastçıyı tutma emrini kimin verdiği ve Caillen ile babasının neden hedef alındığı konusunda ifade verebilmeliydi. Bu Birliğin olaya dahil olması ve Caillen'in adını temize çıkarması için yeterli olabilirdi.

Evet, intikam geliyordu ve kanlı olacaktı.

Caillen herkesi köprüde bıraktı ve bacağındaki yarayı kontrol edebilmek için baş tarafa gitti. Tekrar kanadığını hissedebiliyordu ama diğerlerinin bilmesini istemiyordu. Belli olmadan önce şimdi kamufle etmek daha iyiydi.

İşini bitirip odadan çıkar çıkmaz koridorda Desideria ile karşılaştı. Adamın vücudunu anında sertleşmesine neden olan bir ilgiyle tararken alnında endişe çizgileri vardı. Kadının çıplak görüntüsü aklından geçti ve akıl sağlığına hiçbir faydası olmadı.

Evet, bu onun acısını emdi.

Sanki ne demek istediğini bir şekilde biliyormuş gibi bakışlarını adamın kalçasında durdurdu. "Bacağın nasıl?"

Şu anda kasığından daha iyi.

Ama onun kendisi için endişelenmesini istemiyordu. "Zonkluyor ama yaşayacağım."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Ağrılarınızla nasıl bu kadar iyi başa çıkabiliyorsunuz?"

"Başka şeylere

odaklanıyorum." "Ne gibi?"

Bakışlarını tekrar tatmak için can attığı göğüslerine çevirdi. Isı yanaklarını yaktı. "Berbatsın."

Sanki ona gerçeği söylediği için pişmanmış gibi. "Soran sendin."

Boğazının arkasından ona hırladı. "Neden bu kadar basit olduğunu düşünmüyorum?"

Omuz silkerek, onu şehvet düşkünü eğilimlerinden kurtarmaya karar verdi.

"Çünkü öyle değil. Gerçeği mi istiyorsun?"

"Her zaman."

Caillen eski anılar aklına geldikçe yutkundu. Kimseyle paylaşmayı pek sevmezdi ama nedense Desideria'nın içine girmesine asla izin vermemişti. Her zaman bilinçli düşüncesinin sınırlarında gezinen konuşulmamış geçmiş gibi kişisel bir şeyi bile. "Beni ayakta tutan şey, üvey babamın bir çukurda tek başına ölürken kafamda canlanan görüntüsü. O gün oradaydım, saklanıp küçük bir çatlaktan onu izlerken düşmanı onu yuvarladı ve soğuk, acımasız bir atışla hayatına son verdi. Hayatımın en kötü ikinci günüydü." Shahara'nın tecavüzü ilk sırada yer alma unvanına sahipti.

Desideria içinde kabaran sempatik kederle boğuldu. Bugüne kadar ona kâbuslar yaşattığını bildiği bir şeyden bahsederken sesindeki acıyı duydu. "Caillen, çok üzgünüm. Neden oradaydın?"

Yere bakarken gözlerindeki ıstırap ve azaptan hiçbir şey kaçmıyordu. "Kasen'in doğum günüydü ve o yıl çok hasta olduğu için ona özel bir şey alabilmek için babam evlilik yüzüğünü satmıştı. Hediyesini tam almıştık ki babam takip edildiğimizi fark etti. O zamana kadar onu hiç korkmuş görmemiştim. Beni acele etmem için zorladı ve sonra eve koşmamı emretti. Onun yerine saklandım, düşündüm... Hatırlamıyorum bile, doğru düşünemeyecek kadar korkmuştum. Ama her gece gözlerimi kapattığımda aklımdan çıkmayan şey

Babamı sokakta kanlar içinde ve yaralı gördüm. Onu öldüren son patlamanın sesini ve ona bunu yapan insanların yüzlerini. Tanrılardan bir kez olsun, ona verdiklerini onlara da verebilmeyi diliyorum."

Onun da yapabilmesini diledi. Hak ettikleri şey buydu. "Belki bir gün yaparsın."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onları öldürsem bile hiçbir şey o delikte korkmuş ve travma geçirmiş bir halde kalmamı ve sonra da kız kardeşlerime yetim olduğumuzu söylemek zorunda kalmamı telafi edemez."

Elini kendi eliyle kapattı. "Keşke o anıyı senden alabilseydim."

"Evet... berbat, değil mi? Ve şimdi doğum günlerinden neden bu kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Hiç iyi bir şey olmadı. Her zaman dışlerime büyük bir tekme yemiş gibi olurum. Bu da benim sırrım. Ne zaman fiziksel bir acı hissetsem, babamın hayatının tükendiği günü hatırlıyorum ve buna tutunuyorum. Acı hissettiğim sürece yaşadığımı biliyorum ve hayat, her ne kadar berbat olsa da, ölümden çok daha iyi, o yüzden acısını bile kucaklıyorum."

Ona öğretilenlerden ne kadar da farklıydı. Halkı ölümü benimsemişti. Savaşta ölmekten daha görkemli bir şey olamazdı. "Ölümden sonraki hayata inanmıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama ben pragmatistim. Bildiğim bu hayat gerçek. Diğer... üzerine kumar oynuyorum. O yüzden şimdilik, acı verse bile bildiğim şeyi kabul edeceğim."

Nasıl oluyordu da onu her zaman şaşırtıyor ve hayrete düşürüyordu? Tam onu tanıdığını düşündüğü anda, var olduğunu bile tahmin etmediği bir derinliği ve gücü ortaya çıkarıyordu. İlk bakışta Caillen basit bir hedonist gibi görünüyordu. Ama onda basit olan hiçbir şey yoktu.

Ve kesinlikle hedonist olmasına rağmen bencil ya da sosyopat değildi.

Onun elini sıktı. "Mantığını sevdim."

"Hey, Dagan," Chayden'in sesi dahili telefondan gelerek onları böldü. "Mykonos'daki Exeterian limanına yaklaşıyoruz. Yerinizde kalın, taranıp limana yanaştığımızda size haber vereceğiz. Yerinizde kaldığınız sürece sizden herhangi bir kalıntı alamayacaklar."

Korsanlar hakkında öğrendiği en güzel şey de buydu. Gemilerinde yetkililerden ve ekipmanlarından kaçmalarına yardımcı olan her türlü ilginç sinyal bozucu ve cihaz vardı.

İlk defa olaysız bir iniş yaptılar.

Chayden ve Fain onları almaya gelirken Hauk gemilerini korumak için gemide kaldı.

Her iki adam da Tavali korsan kıyafetlerini giymişlerdi, yüzlerindeki maske de buna dahildi, böylece herkes sadece gözlerini görebiliyordu. Bu onlara vahşi ve korkutucu bir görünüm veriyordu, özellikle de Chayden'in maskesi fırçalanmış gümüş renkli bir metalden yapılmıştı. Bunları takmalarına şaşmamalı. Hem bu hem de insanların yüzlerini görmelerini ve arananlar posterlerinde onları tanımalarını engelliyordu. Chayden ikisine de göz kalkanı içeren maskeler verdi. "Birlikte olduğumuz sürece, efendimizin bir sevkıyat için burada olduğunu ve sizin de ikisi benim ekibimin bir parçası."

"Burada istenmiyorsun, değil mi?" Caillen maskeyi yüzüne çekmeden önce sordu.

Chayden homurdandı. "Sanki ikinizin şu anda medyanın her yerinde olduğu gerçeği göz önüne alındığında bu bir endişe kaynağı olabilir mi? Lütfen. Beni aşağılamayın." Sonra gözleri biraz mahcup bir ifadeye büründü. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, maske takmamın bir nedeni var." Ve hızla başını örtmek için pelerinini kaldırdı.

Caillen güldü. "Gerçekten cesur görünüyorsun, kelime oyunu."

Chayden gemiden çıkmadan önce ona müstehcen bir hareket yaptı. Desideria, Caillen'ın arkasında ve Fain'in önünde ilerlerken başını örtmeye devam etti. Adamlar askerlere ve suikastçılara özgü o yırtıcı zarafetle yürüyorlardı. Herhangi bir savaşı ya da kavgayı kazanabileceklerinden hiç şüphesi olmayan birinin yürüyüşü.

Kolektif güç onun üzerine bir ürperti gönderdi.

Hava karardıktan sonra olduğu için sokak trafiği nispeten daha azdı. Yine de, yetkililerin haberdar edilmesini ve birilerinin onları tutuklamaya çalışmasını beklerken her ulaşım aracı onu duraklattı.

Kraliyet sarayına yaklaştıklarında şansları yaver gitti. Caillen onları caddenin karşısındaki bir ara sokakta durdurdu. Gölgede kalarak kameraların ve muhafızların görüş alanından çıktıklarından emin oldu.

"Hizmetçi girişinden girilen bir arka yol var."

Fain, Caillen'ın sözleri üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Orada yaşadığım süre boyunca güvenliklerini aştım. Çoğunu babama kapattırdım, ama o göt herif benden daha iyi bildiğini düşündüğü için birkaç deliği olduğu gibi bıraktı. Bu delik de benim gizlice geçebileceğim kadar büyüktü."

Desideria başını salladı. "Bensiz olmaz."

Caillen onun kararlı sesi karşısında durakladı. "Yalnız gidersem daha hızlı olur." "Sen yaralısın ve bu işte en az senin kadar de çıkarım var.

Orada-"

"Çocuklar, dinlenin," diye tersledi Chayden. "Bu sefer hepimizin boynu darağacında. Caillen, sen önden git. Biz takip ederiz."

"Evet, ama buna alışma," diye mırıldandı Fain.

Caillen tartışmaya başladı ama her gecikmenin onlara pahalıya mal olduğunu fark etti. "Peki. Ama bana ayak uydurun ve adımlarımı aynen takip edin. Aksi takdirde görülürüz ve şu anda gerçekten kaçmak istemiyorum."

Duvar boyunca sürünerek arka bahçelere girdi. Gözetleme alanında birkaç karanlık bölge vardı. Bir yanı tam da burada babasının hayatına kastedildikten sonra orada bulunmalarından iğreniyordu ama diğer yanı içeri sızıp babasının ofisine gitmelerine izin verdiği için minnettardı.

Caillen, R. ile buluşmak için onlarca kez girdiği kapıda durakladı. Bunu düşünmek istemediği için kapıyı kırarak açtı ve içeri süzüldü.

Tamamen karanlık ve boş olan bu yer, tıpkı yola çıktıklarında olduğu gibi görünüyordu.

Arimanda. Her an babasının içeri girmesini bekliyordu.

Bu düşüncenin verdiği acıya karşı dişlerini sıkarak monitörlere gitti ve sarayın gözetleme kayıtlarını açtı. Babası her şeyi bu odaya bağlamıştı, böylece her şeyi izleyebiliyor ve neler olup bittiğini görebiliyordu.

Babasının danışmanını bulmak sadece birkaç saniye sürdü. İronik bir şekilde, savaş odasındaydı ve bazı raporları okuyor gibi görünüyordu. Bu iyi bir şeydi. Babasının askeri komutanlarla buluştuğu yer olduğu için orada çok az gözetim vardı.

Tek kelime etmeden küçük grubunu gizli hizmetkâr salonlarına doğru yönlendirdi. Bunların da izlenmesi gerekiyordu ama Bogimir ve diğerleri bunun kaba ve gereksiz olduğunu düşünmüşlerdi.

Tarihimiz boyunca onları hiç izlemedik. Neden şimdi bunu yapmaya başlayalım?

Evet...

Caillen, Desideria'nın bakışlarıyla karşılaşmak için gizli savaş odası kapısının önünde durakladı. Danışmanla yüzleştğinde ne söyleyeceği ya da ne yapacağı konusunda hiçbir planı yoktu. *Oh, lanet olsun, sadece kanat.* Hayatı boyunca böyle uçmuştu ve artık yöntemlerini değiştirmek için çok yaşlıydı.

Kapıyı açtı ve gizlice içeri girdi. Öfkesi kabarak sessizce odayı geçti ve sandalyeyi dürttü. Sandalyeye dokunduğu anda danışman sandalyeden düştü ve bir gümbürtüyle yere yuvarlandı.

Bu da ne...?

"O öldü," diye nefes aldı Desideria.

Caillen'ın bakışları sandalyenin yanındaki kan izine kaydı. Bir sonraki odaya giden bir izdi bu. İçgüdüsel olarak, izi takip ederken elini tabancasına götürdü.

Diğer tarafta amcasını buldu. Aynı şekilde ölü.

Kahretsin. *Bu bir tuzak.* Bu düşünce aklından geçer geçmez bir alarm çaldı.

Fain onları korumak için kendi silahını çekerken küfretti. "Çekilin!"

Her yönden muhafızların geldiğini duyabiliyorlardı. Caillen her iki eline birer blaster alarak onları peşlerinden gelme kararlarına pişman etmeye hazırlandı.

Chayden koridorda tek başına koşmaya başlamadan önce, "Gemimde buluşalım," dedi.

Caillen, Desideria'yı kolundan tutup arkasından sürüklemeyden önce başını eğdi.

Kaşlarını çattı. "Bu değil."

"Evet, ama nerede olduğunu, nasıl konuşacağını ya da dili nasıl okuyacağını bilmiyorsun. Seni gerçekten kendi haline bırakmamı mı istiyorsun?"

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Peki."

Caillen onu birkaç nakliye aracının park edilmiş olduğu nöbetçi istasyonuna götürdü. Bölgede devriye gezen muhafızları atlatarak hızla bir tanesine el koydu, sonra da onları hangara geri götürmek için "ödünç" alabileceği şekilde bağladı. Motoru çalıştırdığı anda muhafızlar telaşla onlara ateş etmeye başladı.

Desideria, Caillen otoparktan hızla çıkıp onları atlatırken nefesini tuttu. Birkaç dakika sonra Chayden'in gemisine ilk ulaşanlar onlar oldu.

Silahları yöneten Hauk'u olanlardan haberdar eden Caillen, Fain ve Chayden'in kendilerine katılmasını beklerken motorları ateşlemek ve ön kontrolleri yapmak için acele etti.

Fain ve Chayden'in içeri girmesine izin verebilmek için kapağa bakmaya gitti. Caillen'a dönüp baktığında, onun gözlerini dikmiş bakarken olduğu yerde donup kaldığını gördü.

önündeki küçük monitöre baktı.

"Desideria?"

"Evet?"

Baktığı şeyi geliştirdi ve ana ekrana koydu. "Chayden'in sen ve annen hakkında neden koca bir dosyası olduğu hakkında bir fikrin var mı? Onlarca yıl öncesine dayanan bir dosya?"

Desideria o kadar afallamıştı ki Chayden ve Fain köprüye koşana kadar blink bile kıpırdamadı.

Chayden onu neyin şaşkına çevirdiğini görünce tereddütle durdu. Maske takılı olsa bile yüzünün renginin solduğu ve kara gözlerinin panikle dolduğu belliydi.

Caillen ayağa kalkarak blasterini çekti ve doğrudan Chayden'in kafasına nişan aldı.

Fain ikisine de kaşlarını çatarak bakarken kayarak durdu. "Oluyor?"

Soruyu duymazdan gelen Chayden ellerini havaya kaldırdı. "Dur bakalım dostum. Düşündüğün gibi değil."

Caillen başparmağıyla blaster'ının ayarını sersemletmeden öldürmeye çevirdi. Hedefleme lazeri Chayden'in alnından hiç ayrıldı.

Hayatında daha önce hiç eli bu kadar sağlam birini görmemişti. Caillen, Chayden'in onun mahremiyetini ihlal etmesine öfkeli bir intikamla bakarken seksi ve korkutucu bir poz verdi. "Öyle olmasa iyi olur."

Desideria bakışlarını kendisinin, annesinin ve kız kardeşlerinin hayatının en küçük ayrıntısına kadar yer aldığı ekrandan Chayden'e çevirdi. "Bunların hepsi neden sende?"

Chayden pelerinini ve yüzündeki maskeyi indirdi, böylece yüz ifadesindeki samimiyeti görebildi. "Bana inanmayacaksın, inanmayacağını biliyorum ama taptığım tanrılara yemin ederim ki bu gerçek. O benim de annem." Eliyle dosyaları işaret etti. "Açıkçası, hepsini topluyordum-"

"Neden?" diye sorarak onun sözünü kesti. "Neden bizi bu şekilde gözetliyorsun?"

Caillen tetiği sıkıca kavrayıp, Chayden ona ihanet ettiyse arkadaşının canını almaktan çekinmeyeceğini bildirmek için geri çekene kadar cevap vermedi. "Cevap vermelisin, Chay. Şimdi. Yalan yok."

Chayden'in çenesinde bir tik başladı. "Uzaktan da olsa aileme bağlı hissetmek istedim. Aptalcaydı, biliyorum. Ama evrende yalnız olduğunuzda, bunu yapmak mantıklı gelmese bile elinizi uzatırsınız."

Ona bakarken gözlerini kargaşa doldurdu. "Elinde olmayan bir şey yüzünden öz annen senden nefret ettiğinde ve seninle hiçbir şey yapmak istemediğinde kendini ne kadar yalnız hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Onu ya da ailenin geri kalanını arzulamak istemiyorsun çünkü seni asla kabul etmeyeceklerini biliyorsun, bu yüzden uzak duruyorsun ve ailenin bir nanosaniye bile olsa normal olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorsun." Annesinin fotoğrafına baktı. "Öldüğünü duyduğumda ve onu öldürenin sen olmadığını anladığımda, bir şüpheli listesi oluşturabilmek için elimdeki dosyaları topladım. Maalesef uzun bir liste, kimsenin bu kadar çok düşmanı olmamalı. Ama annemizi tanıdığım için hiç şaşırmadım."

Desideria bu beklenmedik sözlerin hepsi yumruk gibi üzerine indiğinde nefes alamadı. Bu ondan duymayı beklediği en son şeydi.

Onun kardeşi olmasına imkan yoktu...

Var mıydı?

"Saçmalık," diye ağzından kaçırdı Caillen. "Tek kelimesine bile inanmıyorum."

Chayden başını monitöre doğru eğdi. "Babamın fotoğrafı da orada. Dosyaları karıştırın, Desideria onu gördüğü anda anlayacaktır."

Blaster'ı hâlâ Chayden'in üzerindeyken, Caillen onun yerini alıp dosyaları tarayabilmesi için konferanstan uzaklaştı. Dosyaları açmaya başladığı anda şüpheleri daha da arttı. Chayden ailesiyle ilgili her şeyi tek tek kataloglamıştı. Dürüst olmak gerekirse, ürkütücü ve endişe vericiydi... Ona kesinlikle bir suikastçının hedefine karşı kullanmak için hazırladığı bir dosyayı hatırlatıyordu. Okuldaki eski sınav notları ve son terfisi bile vardı. Annesiyle ilgili makaleler ve annesiyle bazı danışmanları arasındaki özel yazışmalar. Hepsini öldürmek için ihtiyacı olan her şey.

Kendisinin, annesinin ve kız kardeşlerinin çok sayıdaki fotoğrafı arasında gömülü bir erkek fotoğrafı bulmak birkaç dakika sürdü. Ama tıpkı onun tahmin ettiği gibi, babasını bulduğu anda anlamıştı. Şüphe yoktu.

Benzerliği daha önce nasıl fark etmemişti? Ama en yürek parçalayıcı olanı, ondan sonraki fotoğraftı...

Chayden onun ve kız kardeşlerinin fotoğrafını manipüle ederek kendisinin de fotoğrafta yer almasını sağlamıştı. Bir aileye sahip olmak için bu kadar ileri gitmek zorunda kaldığı için ona duyduğu acı içinde kabardı. Caillen'a ya da diğerlerine bundan bahsetmedi. Onu utandırmaya gerek yoktu. Dosyayı kapattı.

Chayden'a doğru döndüğünde kalbi hızla çarptı ve onun kimliğinin gerçekliği öyle bir çarptı ki nefes almak için tek yapabildiği buydu. Uzandı ve Caillen'ın kolunu indirdi, böylece blaster artık Chayden'ın kafasına .

Chayden ellerini indirdi. Kız şaşkınlıkla ona baktı. O onun öz kardeşiydi.

Tüm bu yeni parçaları bir araya getirmeye çalışırken zihni dönmeye başladı ve onun kim olduğu gerçeği baş döndürücü bir güçle içine battı. "Anlamıyorum."

"Evet, yle. Ben bir erkek varisim. İlk doğan ve sadece yarı Qill. Annem, meşruiyetini sorgulatmayayım ya da miras zincirini karıştırmayayım diye etrafta dolanmamı göze alamadı."

Ama bu onu varis yapmazdı. Sadece kızı hükümdar olabilir.

Birden kendini aptal gibi hissetti. Eğer bir kızı olursa, taht için dilekçe verip savaşabilirdi. Annesini utandıracak bir başka "Qillaq olmayan" ve kendisinden bile daha az Qillaq kanı taşıyan biri...

Evet, mantıklıydı. Annesi oğlunun kızının yönetmesini asla istemezdi. Annesi erkeklere karşı pek hoşgrl değildi. Özellikle de Chayden kadar güçlü olanlara. Eğer ocukken Chayden'den şu anda yayılan yırtıcı auradan biraz bile yayılmış olsaydı, annesinin bu yüzden onu sürgüne gönderdiğini kolayca görebilirdi.

Yine de kardeşinin nasıl olup da hain bir korsan olduğunu anlamıyordu. "Nasıl Tavalı oldun?"

Gözlerini hüzün kapladı. "ocukken kaçtım ve onların emirlerinden biri tarafından kabul edildim. Tanıdığım en yakın ebeveyndi. İşi ondan öğrendim ve o öldükten sonra da devam ettirdim."

"Ama neden kaasın ki?"

Sorusunun saçma olduğunu düşündüğünü belli eden acı bir kahkaha attı. "Eğer sürgün edilen erkeklere nasıl davrandıklarını görseydin

bu soruyu sormak. Sokaklarda yaşamının annemin beni bıraktığı kampta yaşamaktan daha kolay olduğunu söylemek yeterli."

Buna kesinlikle inanabilirdi. Kendisine ve kız kardeşlerine yaptıkları düşünüldüğünde, onun deliğinin ne kadar kötü olduğunu ancak hayal edebilirdi. Ama bu yine de onun neden burada olduğunu ve son birkaç saatteki davranışlarını açıklamıyordu. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Omuz silkti. "Sen benim kız kardeşimsin."

Sanki bir anlamı varmış gibi. "Beni tanımıyorsun bile."

"Hayır ve senin kim olduğunu ilk fark ettiğimde, Birlik'in sana sahip olmasına izin vermeye hazırdım. Dürüst olacağım. Hayatımın büyük bölümünde hepinizden nefret ettim. Ama sen diğerleri gibi değilsin ve bu bir iltifat." Çenesini monitörlere doğru salladı. "Ancak, şu an tüm bunları konuşmanın zamanı değil. Tüm vücut parçalarımız, özellikle de kafalarımız hâlâ bağılyken buradan çıkmamız gerekiyor."

Caillen bir adım daha geri çekilerek, Caillen'in önünden çekilirken onun kontrolleri ele almasına izin verdi.

Desideria bu yeni bilgi kafasında dönüp dururken konuşmadı. Kardeşini biliyordu ama onunla tanışmayı hiç beklemiyordu. Özellikle de bu şekilde.

Çok fazla soru vardı. Onun ve hayatı hakkında bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ne yaptığıını. Nasıl hayatta kaldığını...

O gerçekten benim kardeşim.

Babasına çarpıcı bir benzerlik gösteren biri. Bu onun aklını başından aldı.

Caillen, Desideria'nın sessizliğini sürdürmesi üzerine kaşlarını çattı. Şok geçirmiş ve solgun görünüyordu. "Sen iyi misin?"

"Emin değilim."

"O hissi bilirim. Bana prens olduğumu söylediklerinde yüzümde oluşan o iğrenç ifadenin aynısı sende de var. Mide bulandırıcı, değil mi?"

Evet. Kesinlikle.

Ve onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan ağabeyi hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Narcissa asla böyle bir şey yapmazdı. Çoğu gün ondan nefret ederdi ve Gwen de o kadar iyi değildi. Ama şimdi gerçeği bildiğine göre, Chayden'in ona neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyordu. Annelerinin gözlerine ve babalarının yapısına sahipti. Ayrıca hareketlerinde ve tavırlarında da ona babasını hatırlatan bir şeyler vardı.

Sesinin temposu.

Aksanları farklıydı ama ses tonları ve vurguları benzerdi.

O benim kardeşim. Bu gerçek kafasında yankılanmaya devam etti.

Fain nazikçe yanlarından geçip yerine otururken Hauk baş tarafta, her ihtimale karşı silahların yanında kaldı.

"Kemerlerinizi bağlayın," diye uyardı Fain.

Chayden motorları çalıştırdıktan sonra fırlattı ve Exeterian İnfazcılarını onlara yetişirken ateş yayılım ateşi arasında uçtu. Chayden gemiyi döndürerek bölme kapılarının dar açıklığından geçirirken Caillen inledi. "Biliyor musunuz, sizlerle tanışana kadar uçmaktan zevk . Şimdi, bunu bir daha yapmak isteyeceğimden emin değilim."

Caillen güldü. "Bunu bir karnaval gezintisi gibi düşün." "Düşünürdüm ama onlar da beni hasta ediyor."

Fain ona küçük bir çanta uzattı. "Hepsinin içine girdiğinden emin ol. Eğer ıskalarsan beni değil Caillen'ı mihla. Aksi takdirde ben de sana katılacağım."

"Ve hepinizi bir hava kilidinden fırlatacağım," diye mırıldandı Chayden gemiyi yukarı kaldırırken. "Bir avuç hercai menekşe."

Onun ciddi ses tonu karşısında başını salladı.

Hauk ateşe karşılık verirken, Chayden takipçilerinin arasına daldı ve onları hiperuzaya fırlattı. Çılgın yolculukları ve yaşadığı şok yüzünden başı dönerken, Caillen'ın yüzündeki ifadeden onun da en az kendisi kadar bu yeni gelişmeyi sindirmeye çalıştığını anladı. Şimdilik Chayden'ı unutun, amcasının ölümüyle daha büyük bir sorunları vardı.

Kimse onların da bunu yapmadığına inanmayacaktı. Şimdi isimlerini kim temize çıkarabilir?

"Ne yapacağız?" diye sordu Caillen'a.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. En iyi düşüncem buydu. Şu anda... boşum."

Chayden homurdandı. "Normalde bu açılışı kabul ederdim. Senin için iyi olan şey, benim önümdeki ölüme yakın deneyimle meşgul olmam."

Fain sandalyesine geri otururken küfretti. Bir haber bölümü açtı ve herkesin izleyebilmesi için ana ekrana yansıttı. "Tutuklama ya da suikast emri çıkartılması için tarama yapıyordum ve bakın ne buldum." Kanalı açtı.

Kadın yorumcu esmerdi, minyondu ve gözlerinde işinden biraz fazla zevk aldığını gösteren hınzır bir parıltı vardı. "Tam şu canlı olarak yayınlanıyor... Hepiniz bunu ilk duyanlardansınız,

tam da Exeter'de olduğu gibi. Prens Caillen birkaç dakika önce, imparator vekili amcasının baş danışmanıyla birlikte öldürölmüş olarak bulunduğu babasının sarayından çıkarken göröldü. Görünüşe göre Majesteleri büyük bir öldürme çılgınlığı içinde ve Birlik bir sonraki hedefinin kim olabileceğini belirlemek ve tekrar öldürmeden önce onu durdurmak için çabalıyor."

Desideria ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl bu kadar hızlı yapabildiler?"

"Hiçbir şey medyadan daha hızlı hareket edemez." Fain ekranı farklı bir frekanstaki başka bir haberle değıştirdi. "Yemin ederim, ikinizi de mahkûm ettirmek için bir reklamcı tutmuşlar. Kendimi pembeye boyasam ve sırtıma bağladığım bir bombayla Lig'in ana salonunda çırılçıplak koşup 'dalkavuk piyonlara ölüm' diye bağırısam bile bu kadar yer bulamazdım. "

Durum biraz daha az vahim olsaydı Desideria gülebilirdi. Kendi yaşlarında, kraliyet Exeterian cübbesi giymiş bir kadın medyanın önünde asık bir ifadeyle dururken kaşlarını çatı. Arkasında Desideria'nın annesinin muhafızlarından birkaçı vardı ama en şok edici olanı Kara'nın varlığıydı...

Teyzesi neden oradaydı? Ve bu kadar garip giyinmiş? Kara onunkinden çok Caillen'in adamlarından birine benziyordu. Genç kadın toplanan muhabirlere hitap ederken yüzünde acı bir ifade vardı. Yüzünün altındaki çizgiden kadının Leran de Orczy olduğu anlaşılıyordu.

"Kuzenimin yaptıklarını üzüntüyle bildiriyorum. Babam iyi bir adamdı ve bunu amcam Evzen'den daha fazla hak etmedi. Eğer bu yaptığım son şey olacaksa, yemin ederim adaletin yerini bulduğunu göreceğim ve Prens Caillen'in kalbini avucumun içine kadar rahat etmeyeceğim. Birlik onun başına ödöl koyuyor ve biz de Exeterian fonlarıyla destekledik bile. Onun ölüm çılgınlığına ve hayatına kim son verirse gerçekten zengin olacak ve ben de onlara sonsuz minnettarlığımı borçlu olacağım."

Sersemlemiş bir halde, yüzü kendisinininki kadar solgun Caillen'a baktı.

Bunu doğru mu duymuştu?

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerinin karanlık derinliklerinde için için yanan öfkeyi gördü. Bu öfke ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Birinin ruhunu almaya gittiğinde ölüm meleğinin takınması gereken bakış buydu.

Caillen tek kelime etmeden Fain'in oturduğu koltuğu devralmak için kemerini çözdü. Kara'yı kalabalıktan ayırdı ve fotoğrafını büyüttü.

"Bunun kim olduğunu bilen var mı?" diye sordu o kadar soğuk bir ses tonuyla ki, donma tehlikesi geçirmemeleri mucizeydi.

Adamın öfkesi karşısında şaşkına dönen kadın kaşlarını çatı. "Teyzem. Neden?"

O cevap vermeden önce Chayden konuştu. "Beni Qill'lere karşı tirador olarak işe alan kadın o."

Beklenmedik bomba yüzüne çarpınca Caillen kalbinin durduğunu hissetti. "Ne?"

Chayden onun resmini işaret etti. "Bir yıl önce Kuzey Tavalı'ye geldi ve Trimut bayrağı kullanarak Qill'lere karşı operasyon yapmamız için yüklü bir ödeme yaptı."

Desideria dehşete kapılmıştı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü çok paraydı ve ben paralı asker bir piçim. Qill topraklarını ve gemilerini yağmalamaktan büyük zevk aldığımı söylememe gerek bile yok. İntikam cehennemdir ve ben bunun için onun gönüllü fahişesiydim."

Caillen ona alaycı bir bakış attı. "Bunu yapmanı neden istediğini ona sormadın mı?"

"Gerçekten umursamadım. Onu teyzem olarak tanıdım ama o beni tanımadığı için bir şey söylemedim. Annemin, Birlik'in desteğiyle Trimutian kaynaklarını yağmalayabilmeleri için bir savaş başlatma yetkisi verdiğini düşündüm."

Caillen da aynı şeyi düşünmüştü, ama şimdi...

Burada çok şey oluyordu. Yıllardır kâbuslarına musallat yüze geri döndü. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu ben çocukken babamı öldüren kaltak."

Dört çift gözün hepsi ona döndü.

Fain ağzı açık kaldı. "Ne?"

Caillen çocukluğundaki kadının soğuk yüzüne baktı. Evet, o daha yaşlıydı ama bu yüz hatları hafızasına kazınmıştı. Çocukluğunu paramparça eden, kız kardeşini mahveden ve çocukken tanıdığı tek babasını öldüren kadını nasıl unutabilirdi? "Babam öldürüldüğünde o da sokaktaydı. O ve suikastçı birlikte gittiler."

"Emin misin?" Chayden sordu.

Yavaşça başını salladı.

"Olamaz." Desideria kaşlarını çatı. "Kara bunu yapmazdı..." Genç kadın bir muhabirin sorusunu yanıtlamadan önce teyzesinin elini tutup onu kendine doğru çekince sesi kesildi.

Leran'ın bir sonraki sözleri hepsinin nefeslerini keskin bir şekilde içine çekmesine neden oldu. "Annem ve ben babamın çalışmalarını onurlandırmaya kararlıyız. Ben çoktan

Yeni bir Qillaq kraliçesi taç giyene kadar şimdilik naiplik görevini yürüten kuzenim Narcissa ile konuştum ve en iyi adamlarını ailemizin katillerinin izini sürmemiz ve onları mümkün olduğunca çabuk adalete teslim etmemiz için görevlendirdi. Kanlı ya da kansız, Desideria ve Caillen işledikleri suçların bedelini ödeyecekler."

Desideria kadının gerçekte kim olduğunu anlayınca buz kesti. "Bu Kara değil. Bu onun ikiz kardeşi, Karissa." Bir yabancıyla evlenmiş olan...

"Teyzen amcamla mı evlendi?" Caillen'in sesi alçak ve tekinsizdi. "Evet, ," diye onayladı Chayden. "Onun hiçbir fotoğrafını görmedim ve asla Bu konuda çok düşündüm ama şimdi hatırlıyorum."

Hauk'un sesi dahili telefondan duyuldu. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Fain alaycı bir ifadeyle. "Boku yedik."

Caillen'in bu soruya cevap verebilmesi tam bir dakika sürdü. Düşünceleri baş döndürücü bir etkiyle zihninde dönüp duruyordu. "Karissa çocukken beni öldürtmek için para ödedi."

Hauk boğazını temizledi. "Evet, aynı şekilde düşünüyoruz." Desideria'nın kaşları daha da çatıldı.

"Neden?"

Onun sorusu üzerine duraklayan Caillen, her şey bir araya geldiğinde ve nihayet hayatı boyunca yaşadığı tuhaflıkları anladığında kaşlarını ovuşturdu. Tesadüf gibi görünen şeyler şimdi ona tamamen mantıklı geliyordu. "Anlamıyor musun? Ben aradan çekilirim, kızı babamın imparatorluğunu miras almak için sıraya girecek."

Desideria inkâr edercesine başını salladı. "Ona bir baksana. Benden daha genç. Sen kaçırıldığında onun kızı daha doğmamıştı bile."

Chayden küfretti. "Bu değil, ama..." Bir ölüm ilanı çıkardı ve Karissa'nın fotoğrafının yanındaki ekrana koydu. Dikkatini Caillen'a çevirdi. "Bir kızı daha vardı. Daha büyük bir kızı, sen üç yaşındayken bir kazada ölmüş."

"Kaçırılmamdan kısa bir süre sonra."

Chayden başıyla onayladı. "Kara'nın bir ikiz kardeşi olduğunu hiç fark etmemiştim. Tek gördüğüm kraliçenin evlendirilmiş bir kız kardeşi daha olduğuydu. Doğumlarına ya da ikiz olduklarına dair hiçbir kayıt yoktu çünkü Qill'ler doğumları önemli görmezler. Onları bizim yaptığımız gibi kaydetmiyorlar. Sadece biri yetişkin olduğunda kayıt altına alırlar ki bu ikisi

Qillaq yasaları yüzünden aynı anda yapmadı." Kendi alnına bir şaplak attı. "Resimlerdeki kadınların kimliklerini iki kez kontrol etmeyi hiç düşünmediğime inanamıyorum."

Ama onu kim suçlayabilir ki? Dediği gibi, eğer ikiz olduklarını bilmiyorsanız, ortada bir kayıt da yoktu.

Desideria uzun bir iç geçirdi. "Kontrol etseydin de fark etmezdi. Karissa'nın tüm geçmişi, tıpkı sizinki gibi, Qilla'dan Exeter'e gittiği anda silinmiş olacaktı. Aynı şekilde, kimse bize onun hangi gezegene gittiğini de söylemedi. Halkımız için bunun bir önemi yok."

Chayden'in yüz ifadesinden bunu anlamadığı için kendisinin tam bir embesil olduğunu düşündüğü anlaşıyordu. "İkiz olduklarını bilmediğimden, savaşı başlatmak için annem adına beni tutanın Kara olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi Kariss'in onlara savaş açmaya çalıştığına bahse gireceğim. Trimutianlara tuzak kurmak ve kraliçe savaşla meşgulken saldırmak. Ne kadar aptalım..." kaşları sert bir şekilde çatılırken sesi kesildi. "Tabii..."

"Neye kadar?" diye sordu.

"Karissa'nın kızıyla yalnız çalıştığını varsayıyoruz. Ya öyle değilse?"

Desideria bu kâbusun tüm boyutlarını anladığında buz kesti ve kulak misafiri olduğu konuşma tekrar aklına geldi. Chayden haklıydı. Ne kadar çok düşünürse o kadar mantıklı geliyordu. Karissa neden yalnız çalışıyordu ki? "O ve Kara bu darbeyi yıllardır planlıyor olabilirler." Teyzesinin ellerinde bir ömür boyu yaşadığı kötü muameleyi hatırladıkça zihni imalarla dolup taşıyordu.

Ya Kara onları eğitmek için kalbinin dolayı gönüllü olmasaydı? Ya onları öldürmek ve egolarını parçalayarak annelerinin yerini alamayacak hale getirmek için gönüllü olduysa? Evet, orada olan Narcissa'ydı ama o ölümler için sahneyi Kara hazırlamıştı. Belki de Cissy sadece onun aracıydı.

"Ya Karissa da teyzem Kara ile çalışıyorsa?" Bunu neden daha önce düşünmemiştin?

Fain alçak bir ısıklık çaldı. "Çift imparatorluğu yönetecek ikizler. Birlikte, hesaba katılması gereken müthiş bir güç olurlar. Kimse onlarla savaşılamaz. Birlik bile."

Chayden başını salladı. "Özellikle de imparatorluklarını ele geçirmiş olsalardı başvurabilecekleri Trimutian kaynakları varken. Tüm Frezis'e sahip olurlardı."

sektörü."

Desideria yorgun bir eli saçlarının arasında gezdirirken gerçeklik içini parçaladı. "Ama bunu nasıl kanıtlayacağız? Kimse bize inanmayacak."

Kimse cevap veremedi bir patlama gemiyi salladı.

Chayden kendilerine ateş eden yeni gemiye müdahale etmek için sandalyesinde doğrulurken Caillen uçmaya başladı. "Nasıl oluyor da bizi bulup duruyorlar?"

Fain'in bakışları Desideria'ya kaydı. "Etiketlendiniz mi?"

"Pardon?"

"Vücudunuzda bir izleme çipi var mı?" diye tekrar sordu.

Caillen kötü bir küfür savurdu. Ne olduğunu bilmediği gerçeği bunu söylüyordu.

Hepsi.

Taşıyıcı o değildi. Qill'ler o teknolojiyi kullanmadı. Onun insanları Diğer yandan.

"O değil. Bahse var mısın?"

Anladığında Fain'in gözleri . "Tutuklandığın zaman."

Caillen başını salladı. "Beni etiketlediklerini biliyorsun." Bu standart bir operasyon prosedürüydü. "Bunu düşünmedim bile." Kahretsin, düşünmeliydi. Ama daha önce hiç tutuklanmamıştı ve son birkaç haftadır aklında başka pek çok şey vardı.

Babası>

Chayden inkâr edercesine başını salladı. "Evet, ama sinyal bozucularım yine de bizi bulamamaları için onu bloke etmeli."

Caillen bundan pek emin değildi. "Ne çalıştırıyorsun?" "X-Qs. Neden?"

Caillen, onların en iyisi olduğunu kabul etti. Ama mükemmel değillerdi. "Eğer çipim TR frekansındaysa..."

Chayden homurdandı. " bu. Bu şekilde yerimizi tespit edip duruyorlar."

Andarion karakolundaki suikastçı da onları bu şekilde takip etmişti. Bunu daha önce göremediğim için ne kadar aptalım. Suikastçı sahada onların yerini bu şekilde tespit edebilmişti. Ama aynalarının çalışma frekansı olmasaydı, ölmüş olacaktı.

Ve hepsi bir moron olduğu için.

"Gemide tıbbi tarayıcı var mı?" Caillen sordu.

Chayden çenesini sallayarak duvarı işaret etti. "Arkadaki sağlık paneli. İçinde bir tane olması gereken bir çanta var."

Caillen ona doğru ilerlerken, Chayden en yeni üyelerini alt etmek için elinden geleni yaptı ve Hauk düşmanlarını uzaydan uçurmaya çalıştı.

Desideria, Caillen'in doğru çantayı bulmasına ve içindeki tarayıcıyı bulmasına yardım etmek için öne çıktı, böylece bu son sıkıntıdan kaçabilecekler ve umarım daha fazlasını önleyebileceklerdi. Onları öldürmeye çalışan insanlardan beş dakika uzak kalmak ne kadar harika olurdu.

Caillen onun bakışlarındaki travmatik ifadeyi fark edince durakladı. Bir kadın nasıl aynı anda hem bu kadar güzel hem de savunmasız olabilirdi? Bu onu korumak istemesine neden oldu. Onu tüm bunlardan uzaklaştırmak ve tekrar gülümseyene kadar ona sarılıp sevişmek istiyordu. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Seni bu pisliğe bulaştırmak."

Ona, içinde bulundukları tehlikeye rağmen sakinin canlanmasına neden olan nazik bir gülümseme sundu. "Bunu yapan teyzemdi. Sen değil. Zaten ikimizin de peşinde olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, seni o kapsüle attığım ve üstüne atladığım için mutluyum."

Caillen gülümseyerek ona doğru eğildi ve saçlarının tatlı kokusunu içine çekerken, onun altındaki çıplak görüntüsü hayatının en değerli anısıyla ona işkence ediyordu. Tüm bu kaosun ortasında ve her an ölebilecekleri gerçeğine rağmen, onun varlığında teselli buluyordu.

Onun nefesiydi.

Onun dünyasıydı.

Ve onu kaybetmek istemiyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde onun için çok şey ifade etmeye başlamıştı. Bunu anlayamıyordu ama onun gidişini düşünürken bile şiddetli bir acı hissetmediği gerçeğini inkâr edemezdi.

Seninle kalamayacağını biliyorsun.

Bunu düşünmeyi reddederek, sonunda Chayden'in bahsettiği çantanın içinde değil de altında bulduğu tarayıcıyı ona uzattı. Chayden'in yanılmış olabileceğini düşündü. "Çipi bulun leydim."

Tarayıcıyı aldı ve vücudunun üzerinde gezdirdi. Caillen nerede olduğunu söyleyecek sinyali bekledi ama duymadı.

Birkaç saniye boyunca bacaklarından aşağısını taradıktan sonra Desideria doğruldu. "Hiçbir şey kaydetmiyor."

Caillen kaşlarını çattı. "Öyle olmalı."

"Kendiniz görün." Tarayıcıyı ona uzattı.

Gözden kaçırmış olabileceği bir şey bulmaya çalışarak okumalara baktı. Ama sonunda gerçeği kabul etmek zorunda kaldı.

Haklıydı.

Her şeye rağmen içinde bir tane olmalı. Okumayı temizledi ve sonra vücudunu taradı.

O da negatif çıktı.

Yok artık.

"Bu doğru olamaz." Chayden'a baktı. "Tarayıcın bozulmuş."

Chayden sinirlendi. "Tarayıcım bozuk *değil*."

"Belli ki öyle, çünkü ikimiz de hiçbir şey kaydetmiyoruz."

Chayden ona alaycı bir bakış attı. "Tarayıcıda bir sorun yok. Birkaç gün önce kalibre ettirdim."

"Vay canına, gerçekten hiç hayatın yok, değil mi?"

Chayden ateşten kaçınmak için gemiyi daldırmadan önce omzunun üzerinden Caillen'a müstehcen bir hareket yaptı. "Kıcını kontrol ettin mi?"

Bu öneri karşısında gözlerini . "Orada olmazdı."

"Evet olurdu." Chayden şeytani bir tonda güldü. "Bir düşünsene. Kaçak bir mahkûmun onu çıkaramayacağı ve senin de onlar fark etmeden onu koyabileceğin tek yer neresi? Kıcımın kenarı, dostum. Şişko. Kıcının. Kıcının. Kıcının."

Caillen, Chayden'in haklı olduğunu anlayınca acı içinde inledi. Birini koymak için daha iyi bir yer var mıydı?

Kıcını. Aslında oradaki yağ, sinyali güçlendirmeye yardımcı olurdu.

Evet, bu mantıklı.

Şansına lanet ederek tarayıcıyı Desideria'ya geri verdi ve sırtını taraması için arkasını döndü. Omuzları ve omurgası üzerinde gezdirdiğinde hiçbir şey yoktu.

Bir saniye sonra kalçasına yaklaştığında, çipin yerini belirleme sesini duydu.

İnandırıcı. Tam sol yanağının etli kısmındaydı. Tabii ya. Başka nerede olabilirdi ki? Şimdi düşününce, onu tutukladıkları günün ertesinde kıcının ağrısıyla uyandığını hatırladı. O zaman onu tekmelediklerini ya da sertçe yere attıklarını düşünmüştü.

Daha iyi bilmeliydi. Bir

krikkin etiketi.

"Alçalmalar hiç bitmeyecek mi?"

Fain homurdandı. "Hey, kadının burada olduğu için mutlu ol. Aksi takdirde yanağını kazmaya başlamadan önce leşini hava kilidinden dışarı atardık."

Üzücü olan, öyle olacağına inanmasıydı.

Desideria'ya tıbbi çantasından küçük bir lazer neşter uzattı ve ona ne yapmak üzere olduğunu düşünerek içten içe ürperdi. "Bunu yapabilir misin?"

"Bir patlamayla vurulmadığımız sürece yok."

Pilotlarına anlamlı bir bakış fırlattı. "Sabit tut, Chay."

"Senin deliliğin, onun sakarlığı ya da benim talihsiz şansım, alışılmadık beceriksizliğim ya da sürekli aptallığımın neden olabileceği herhangi bir yaralanma için hiçbir söz vermiyorum ve sorumluluk kabul etmiyorum."

Güzel yasal açıklama. Adi herif. Korsan olmak yerine avukat olmalıydı. "Eğer beni ömür boyu mahvedersen, bunun acısını yine de senden çıkaracağım. Ve eğer ölürsem, sana musallat olurum ve en çok ihtiyaç duyduğun anda tüm güç devrelerini paramparça ederim."

Sonra bakışlarını alnı endişeyle kaplı Desideria'ya çevirdi. Lanet olsun, hayatında gördüğü en güzel kadındı. Daha önce hiç kimseye şu anda ona güvendiği gibi güvenmemişti. Hem de hayatıyla. "Tanrı aşkına, lütfen hapsirme ve eğer yaptığım herhangi bir şey için, gerçek ya da hayali, bana karşı kin besliyorsan, özür dilerim ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ederim."

"Merak Caillen, dikkatli olacağım."

Kesinlikle öyle umuyordu. Ama gözlerindeki hınzır parıltı ve dudaklarındaki hafif gülümseme, horoz gibi yatıp tavuk gibi kalkıp kalkmayacağını merak etmesine neden oldu.

Paranoyaklaşmayı bırak. Ona güvenebilirsiniz.

Yere uzandıktan sonra fermuarını açtı ve pantolonunu kalçalarına kadar indirdi. Desideria neşteri o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Dehşete kapılmıştı ve umuyordu ki bu, onun kendisi için hissettiklerinin en azından bir kısmını onun için hissettiği anlamına geliyordu.

Ona cesaret vermek için göz kırptı. "Sadece daha sonra öp ve daha iyi yap bebeğim, ne yaparsan yap bana uyar."

Desideria onun alaycı tavrı karşısında alçak sesle sinirlendi. Hiçbir şeyi ciddiye almaz mıydı? Ama her şey düşünüldüğünde, onun bu yönüne bayılıyordu. Yapacağı iş için kalbi küt küt atarken, pantolonunu çipin gömülü olduğu bölgeye ulaşabileceği kadar aşağı indirdi ama yine de diğerlerinin önünde utanmayacağı kadar giyinik kalmasını sağladı. "Peki bu şey ne kadar büyük?"

Chayden sinirli bir ses çıkardı. "Biliyor musun, bu gerçekten de küçük kız kardeşimin bir adama, özellikle de arkadaş olarak gördüğüm bir adama, yerde çırılçıplak yatarken sorduğu bir soru değil."

Hauk ve Fain güldüler.

Desideria pek de eğlenmemiştir. "Unutma kardeşim, şu anda elinde silah olan tek kişi benim."

Caillen ona ters ters baktı. "Gerçekten, Chay, neden şu anda bizi öldürmeye çalışan insanlara konsantre olmuyorsun? Teşekkür ederim, kelime oyunu." Dikkatini ona çevirdi. "En küçük tırnağınız kadar."

Fain tekrar güldü. "Kahretsin, bu cevabı kaydetmeli ve buradan ölene kadar her partide oynatmak için kullanmalıydım."

Desideria durumun bu kadar vahim olduğu düşünüldüğünde ne kadar korkunç olduklarına inanamıyordu.

Caillen talimatlarını tamamlamadan önce ona ters ters baktı. "Birkaç santimetreden fazla . Daha derin olursa izini sürebilecek kadar güçlü bir sinyal gönderemez."

Adamın etinde küçük bir kesik açmak için harekete geçti. Tam neşterle derisine yaklaştığı sırada, gemi bir patlama yüzünden yana doğru döndü. Caillen'ı kesmekten kıl payı kurtulurken küçük bir gıcırtı çıkardı. Zamanında ancak geri çekilebilmişti. Bir saniye daha geç kalsa ona gerçekten zarar verebilirdi.

Bunu yaparak onu öldürebilirim.

Bu düşünce ellerinin titremesine neden oldu. Bunu nasıl yapabildi? Bir hata ve...

Caillen uzandı ve elini kendi eliyle kapattı. O karanlık gözler, Caillen'ın kolay kolay vermeyeceğini bildiği tek şeyle yakıyordu onu.

Onun güveni.

"Yapabilirsin bebeğim. Sana inancım tam."

Bu sözler onu boğdu çünkü ne kadar nadir ve samimi olduklarını biliyordu. Bu, ihanet etmeye hiç niyeti olmadığı bir güvendi. Başını sallayarak tekrar yaklaştı. Eğer çipi çıkarmazsa, şu andan itibaren hareketli bir hedef olacaktı. Hepsi için.

zaman Caillen'ı bulup öldürebileceklerdi.

Bunu yapmak zorundayım.

Kendini buna hazırlayarak keşiği yaptı.

Caillen kaskatı kesildi ama kadın çipi vücudundan dikkatle çıkarırken hiç ses çıkarmadı. Ew. Kanlı bir gümüş fasulyeye benziyordu.

Tıpkı Caillen'in söylediği gibi, en küçük tırnağı büyüklüğündeydi ve tepesinde küçük bir tel vardı.

Fain ona yara için küçük bir paket sterilize pıhtılaştırıcı verdi. Onu uyguladı, sonra da Caillen'in zarar görmemiş sağ yanağına hafifçe vurdu, böylece onu incitmemiş olacaktı. "Hepsi bitti, tatlım."

Pantolonunu yukarı çekip bağlarken yüzünü sıkıntıyla buruşturdu. "Bu testosteron sarsıcı deneyimden sonra artık endişelenecek bir haysiyetim kalmadı. Asla. Üzerine oturabileceğim bir minder olan var mı? Gerçekten büyük, kabarık bir tane? Hatta soluk pembe olsun, üzerinde de fiyonk olsun." Cipsi ondan aldı ve ellerini yıkamaya giderken botunun topuğunun altında ezdi.

Fain ona ukala bir sırıtışla karşılık verdi. "İyi tarafından bak, Drey. Zaten hiçbir zaman fazla itibarın olmadı. Biliyorum. Pilotluğunu yaptığın P.O.S. gemisini gördüm."

"Teşekkürler, Fain. Kişisel desteğiniz benim için çok önemli. Buna güvenebildiğim için mutluyum."

"Sıkı tutun," dedi Chayden keskin bir sola dönüş yapıp Caillen'ı bir kontrol paneline fırlatmadan bir an önce.

Caillen küfrederek yaralı bacağına ve kıç yanağına vurdu. Acı içinde öyle bir patladı ki, bir an için bayılacağını sandı. Ama nefesini tutup sağa bakar bakmaz kalbi durdu.

Desideria.

Yere yayılarak yatıyordu, kafasının yarısı içeride yarısı dışarıdaydı.

Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol.

Topallayarak kadının yerde yattığı yere doğru koştu. Dehşete kapılarak onu elinden geldiğince nazikçe ters çevirdi. Yüz hatları solgundu ama hâlâ nefes alıyordu. Anlık bir rahatlamayla gözlerini açtı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"İyi misin?"

Elini alınına bastırmadan önce yavaşça başını salladı.

Caillen öfkesi onu ele geçirene kadar onu sıkıca tuttu. "Güzel, çünkü o piç kardeşini öldüreceğim." Yerden kalkarak rotasını tersine çevirdi, böylece Chayden'e ulaşabilecek ve ölmek için inleyene kadar onu dövebilecekti.

Chayden'in uçtuğu şeyi gördüğünde bu plan suya düşmüştü. Sonuç olarak, adam sürünün üzerinde olağanüstü bir iş çıkarıyordu.

Desideria ona bakarken alçalmıştı. Her yerde Birlik gemileri vardı. Hepsi silahlanmış ve korsanlar için yüklenmişti.

Saçmalık.

Bilinçli bir düşünce olmadan, kontrolleri ele almaya çalıştı.

Chayden onun ellerini tokatladı. "Otur yerine. Bunu ben halledebilirim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "İkiniz de kemerlerinizi bağlayın."

Orospu tokadına sinirlenen Caillen adamın canını yakmak istedi. Normalde isterdi. Ama şimdi zamanı değildi.

Desideria sandalyesine oturdu ve ona seslendi. "Hadi Caillen. Hayatlarımız için savaşırken pilotun dikkatini dağıtmayalım."

Hayatını bir başkasının pilotluk yeteneklerine emanet etmek zorunda kaldığı için ruhunun derinliklerine kadar dehşete düşmüştü. "Yolcu olmaktan hoşlanmıyorum."

"Evet, şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun," diye mırıldandı Fain. "Suckillen. Lee buraya geri döndü. Ancak daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl yani?"

"Pilot olabilirsiniz."

Caillen Andarion'a gözlerini devirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, Chayden'in hakkını vermek zorundaydı. Adam eldivenin içinden kıvrıldı ve iki kruvazörün arasından en dar farkla çıktı - metali sıyırmamaları bir mucizeydi. Chayden geri çekildi ve en dik açıyla yukarı fırladılar. Tam hedefe kilitlendikleri ve parçalanmak üzere oldukları alarmı çaldığı sırada, Chayden manevra yaparak bir solucan deliğine girdi.

Gemi karardı, ardından doğal açıklık onları evrenin bir ucundan diğerine iterken hızla patladı.

Şu an için tekrar güvendeydiler.

Caillen uzun bir nefes verdi. "Sanırım bu noktada şansımız tükeniyor ve iç çamaşırlarımın daha fazla istismara dayanamayacağını biliyorum - iç çamaşırı giydiğimden değil, ama giyseydim kirlenirdi. Sence daha kaç tane kıl payı kurtuluşumuz var?"

Hauk dahili telefondan güldü. "Toplu olarak mı yoksa tek tek mi?"

Chayden sandalyesinde hafifçe arkasına yaslandı. "Sizi bilmem ama ben her zaman aşırı eksik koşarım."

Hauk kapıdan içeri girdi ve köprüde onlara katıldı. "Peki şimdi planımız ne?"

Desideria daha o dudaklarını bile ayıramadan cevap verdi. "Kız kardeşlerimin yanına gitmeliyiz."

Caillen onun çılgınlığı karşısında gözlerini büyüüttü. Onun sarayına girmek de kendi sarayına girmek kadar ılgıncaydı, tek farkla, yaşadığı yerin güvenliğini biliyordu. Onunki hakkında hiçbir fikri olmadığına bahse girecekti. "Tamam, neden?"

"Teyzelerim onların peşinde olacak. Yasalarımıza göre reşit olmasalar da ta için dilekçe verebilirler, özellikle de Narcissa imparatoriçe olarak hareket ettiği için. Kız kardeşlerim bir sonraki engel ve hedef olacak. Kara'nın tahtı bu yüzden ele geçirmediğine eminim. Suikastçının onları ortadan kaldırmasını bekliyor, sonra da tüm gerekçelerle bizim peşimize düşecek. Ve bana güvenin. Qillaq mahkemesi yaşamak isteyeceğiniz bir şey değil."

Chayden onun aptallığını destekledi. "Bu konuda haklı, özellikle de kız kardeşlerimiz konusunda. Eğer bu Karissa ve Kara arasındaki ortak bir komploya, onlar da tıpkı amcan gibi korunmasız kurbanlar olacaklar. Onlara bir an önce ulaşmalıyız." Qilla için rotayı belirledi. "Güvende olduklarında bu işi çözebiliriz."

Hauk, "Bilmiyorum," dedi. "Şu anda son derece yüksek profilliyiz. En iyi yol Sentella'dan bazılarını oraya götürüp onları güvence altına almak ve bizim de dikkat çekmeden, tekrar fark edilmeden önce ortalığın yatışmasını beklemek olabilir."

Desideria ona ters ters baktı. "Sentella annemi ya da Caillen'ın babasını ya da amcasını güvende tutmadı, bu yüzden onlara biraz güvenmiyorsam beni mazur görmelisin. Ayrıca bunun bir önemi yok. Kız kardeşlerim zaten onlarla gitmezdi. Hiçbir dünyalıya güvenmezler ve eğer biri onları yurtlarından almaya kalkarsa ölümüne savaşırlar."

<">

Hauk ona alaycı bir bakış fırlattı. "Sana ne düşündürüyor?
Sen mi? Özellikle de anneni öldürdüğünü düşündüklerinden beri?"

Adam hiç düşünmediği bir şeyi gündeme getirince Desideria geri adım attı. Şu anda kız kardeşlerinden hiçbirinin ona güvenmesi için bir neden yoktu.

Hem de hiç.

Ama bu onun için önemli
değildi. Onları güvende
tutmak önemliydi.

"Mantıklı düşüneceklerini umuyorum." Hauk'un anlaması için elinden geleni yaptı. "Her iki durumda da denemek zorundayım. Onları buradan canlı çıkarmak için en iyi şans benim. Ben olmazsam, ölürler."

Fain alay etti. "Ah, bilemiyorum. Sanırım onları bayıltabilir ve oldukça hızlı bir şekilde dışarı çıkarabilirim."

Onun bu önerisi karşısında dehşete kapıldı. "Kız kardeşlerimin dövülmesini istemiyorum." Hauk'a araştıran bir bakış attı. "Aileniz ateş hattında olsaydı dikkat çekmeden yatabilir miydiniz?"

Hauk kardeşine doğru baktı. "Haftanın gününe ve içinde bulunduğum ruh haline göre değişir."

O daha iyi biliyordu.

Ve birkaç saniye sonra kızgın bir nefes verdikten sonra bunu doğruladı. "Pekâlâ, şu anda aptallığın adı biziz. Büyük olasılıkla bizi öldürmeye çalışacak ve gözlerimizi oyacak insanlara yardım etmek için kesin bir ölümün içine uçalım."

Fain güldü. "Bana tipik bir görev gibi geldi." "Evet, o da var."

Caillen ellerine geçen tüm yeni bilgileri gözden geçirirken arkasına yaslandı ve makul bir eylem planı oluşturmaya çalıştı.

Kız kardeşleri kurtarın. İsimlerini temize çıkar.

Sakın ölme.

Basit bir liste. İmkansız ihtimaller. Ne düşünüyordu ki? Mahvolmuşlardı. Bütün devletler onları yakalamak ya da öldürmek istiyordu.

Hadi, etme. Bundan daha kötü ihtimallerle de karşılaştın.

Evet, doğru.

Bakışları, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde oturan Desideria'ya kaydı. Sol yanağında bir kir lekesi vardı. Kıyafetleri buruş buruştu ve tamamen bitkin görünüyordu. Yine de bir savaşçı inadıyla yoluna devam ediyordu ve varlığı ona güç veriyordu. Hepsinden önemlisi, ona sonuna kadar savaşmak için bir sebep veriyordu. Onun ölmesine izin vermeyecekti. Masum olduğu bir şey yüzünden değil.

Artık kendi adını temize çıkarma şansı kalmamış olsa da, ne olursa olsun onu bu işten kurtaracak ve bu bittiğinde onun kraliçe olduğundan emin olacaktı.

En çok istediği şey. Ona bu hayali vermek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"," diye söz verdi ona.

Kadın ona gülümsedi. "Bunu söylediğinde neredeyse inanacağım."

" zaman kışımı pembeye boyayın," diye Fain. "Çünkü ben buna inanmıyorum. Sanırım ya hapse ya da mezara gideceğiz. Ama hey? Ben ne bilirim ki?"

Hauk kardeşini şakacı bir şekilde itti. "Pislik gibi davranmayı bırak."
"İmkânsız bir görev. Ayrıca, bundan zevk alıyorum." Fain arkasını döndü,
böylece

Bilmeleri gereken başka bir şey olup olmadığını öğrenmek için haberleri taramaya devam edebilirdi.

Geri kalanlar sonraki birkaç saat boyunca pek konuşmadılar. Çok yorgun ve çok endişeliydiler. Neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlardı ve bu onları güçten düşürüyordu.

Caillen odaklanmaya çalıştı ama bakışları tekrar tekrar Desideria'ya gitti. Onu bir arka odaya çekmek ve onunla tadını alabileceği kadar fena sevişmek istiyordu. Ama o bunu hoş karşılayacak türden bir kadın değildi. Kadınlar hakkında öğrendiği bir şey varsa o da cinsel dürtülerinin birbirinden tamamen farklı olduğuydu.

Kendilerini zorlayan ciddi meseleler olduğunda iyi tepki vermezlerdi. Kadınlar kur yapmaktan ve romantizmden hoşlanırlar. Bu şu anda biraz imkânsız bir şeydi.

Gah, elini şu anda onun tenine koyması...

Ama başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymaya alışkındı. Bunun yerine, onun anısının tadını çıkardı. Ve geldiğini gördüğü sondan daha iyi bir son diledi.

Qilla'ya yaklaştıklarında Chayden gemiyi atmosferin dışında, geride tuttu. Desideria'nın gezegeni hakkında yolda öğrendikleri avantajlardan biri de üst stratosferlerinin dışındaki hiçbir şeyi izlememeleriydi. Sadece bir şey resmi hava sahalarını ihlal ettiğinde kuvvetlerine haber veriliyor ve onlar da işgalcilerin peşine düşüyorlardı.

İzolasyonist bir gezegen için alkışları duyalım.

Chayden otomatik pilotu ayarladı ve Verkehr'i onları sarayına götürmek üzere hazırladı. "Sizi aşağıya göndereceğim ve geri dönmeniz için beklemede kalacağım."

Caillen tek kaşını kaldırdı. "Ne yaparsan yap, iş başında uyuya kalma."

Chayden esnedi. "Şimdi sen söyleyince biraz yorgun olduğumu fark ettim." Caillen ona ters ters baktı. "Hiç komik değilsin."

"Oh lütfen. Ben bir isyanım. Sen sadece beni takdir etmekten acizsin."

Caillen onun şakasına aldırmadan Hauk'la yüzleşirken Desideria'nın elini tuttu ve

Fain. "Siz ikiniz gerçekten de her şeyin ötesine geçtiniz."

"İnanın bana," diye homurdandı Fain, "biliyoruz."

"Teşekkürler." Caillen'ın ses tonu samimiyetle doluydu. "Her şey için."

Bu samimiyet Fain'i utandırmışa benziyordu; başını eğerek yüzünü maskesiyle kapattı. "Pekâlâ, Prens Pain. Bizi intihara sürükleyin."

Chayden onları gemiden sarayın arka avlusuna ışınlarken, Desideria Caillen'in elinin sıcaklığıyla rahatladı; burada yüksek tuğla duvarlar onları kameralardan ve muhafızlardan koruyacaktı. Hayatının çoğunu geçirdiği eğitim ringinden çok uzakta değildi.

Şimdi geri dönmek ne kadar garip. Annesinin Muhafızı'yla ayrıldığından beri başına o kadar çok şey gelmişti ki, kendi evinde bir yabancı gibi hissediyordu. Hoş karşılanmamış. İstenmeyen.

Yabancı.

Buradan ayrılan aynı kişi değildi. Artık her şey farklıydı. Annesine ve teyzesine olan inancı paramparça olmuştu. Bundan da öte, kendine karşı daha önce sahip olmadığı yeni bir güç ve güven duyuyordu.

Hepsi Caillen sayesinde. Ona, insanlar ya da gelenekler hakkında hiçbir şey bilmediği yabancı bir ortamda bile hayatta kalabileceğini ve teyzesi ya da annesi ne düşünürse düşünsün kendi başının çaresine bakabileceğini göstermişti. O bir kadındı, çocuk değil.

Hayatında ilk kez buna gerçekten inanmıştı.

Ama şu anda buna odaklanacak zamanı yoktu. Kurtarması gereken kız kardeşleri vardı ve güvenmeyi ve önemsemeyi öğrendiği üç adamın hayatı onun ellerindeydi. Saldırıya uğramadan önce onları içeri sokmalı ve oradan çıkarmalıydı.

Caillen'i serbest bırakarak onları kız kardeşlerinin gereken doğu kanadına götürdü. Günün bu saatinde normalde odalarında, akşam yemeğinden sonra başlayacak bir sonraki eğitim seansı için dinleniyorlardı. Şansları yaver giderse bu durum değişmeyecekti.

Henüz.

Onları sarayın arka odalarına doğru götürürken titredi. Koridor her zaman soğuktu ama hiçbir zaman bugün görüldüğü kadar soğuk olmamıştı. Sanki saray annesinin öldüğünü biliyordu ve kendince o da yas tutuyordu.

Onları tespit edebilecek herhangi bir sesi dinlemek için gerilirken kalbi kulaklarında çarpıyordu.

Neyse ki dairelerine ulaşması uzun sürmedi ama yine de Gwen'in odasına varana kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibi geldi. Orada bir

Koyu renkli ahşap kapının altından ışık geliyordu ve içeride birilerinin etrafa şiddetle bir şeyler fırlattığını duyabiliyordu. İçeride bir savaş varmış gibi geliyordu.

Onu öldürüyorlar!

Görüşü kararan Desideria kapıyı açarak savaşa hazırlandı.

Ama içeride ordu yoktu.

Narcissa'yı gördüğünde dondu kaldı, o da davetsiz misafiri karşısında sinir krizinin ortasında durmuştu. Karşılıklı şok içinde birbirlerine bakarlarken bir an için her şey sanki biri tarafından duraklatılmış gibi göründü. Açık kapı aralığında dururken Narcissa, Gwen'in çocukluğundan beri biriktirdiği kil kaplardan birini elinde tutuyordu. Narcissa'nın belirgin krizi sırasında paramparça olmamış birkaç çömlekten biriydi bu.

Desideria ve arkasında duran, gerekirse öldürmeye hazır üç silahlı adamı görünce Narcissa'nın yüzündeki şokun yerini dehşet aldı. "Burada ne işiniz var?"

Blaster'ını kılıfına sokan Desideria odaya girdi. Kız kardeşinin daha fazla paniklememesi ve Narcissa'nın ona zarar vermek istemediğini anlaması için ellerini kaldırdı. "Seni ve Gwen'i kurtarmaya geldim. Kara sizi öldürmeye çalışıyor."

Narcissa kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu doğru," dedi Caillen. "Hepimize komplo kurdu. Size yardım etmek ve sizi korumak için buradayız."

Narcissa'nın koyu kahverengi gözlerinde sersemlemiş bir inançsızlık vardı. Neye inanacağını şaşırmış olduğu belliydi. "Kara konusunda emin misin?"

Desideria başını salladı. "Bunu bir düşün Cissy. Bizi her zaman savaşmaya itti, ölümüne bile olsa. Hepimizi yeteneklerimizin ötesine itti ve sonra birimiz öldüğünde asla ağlamadı. Hiçbir zaman annemin iktidarda olması gerektiğini düşünmedi. Bunu sen de biliyorsun. Komplocularından biriyle konuşurken kulak misafiri oldum. O ve Karissa, hepimiz öldükten sonra iki imparatorluğu birlikte yönetebilmek için bir araya gelmişler."

Narcissa yutkundu. "Gwen'i onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Bu soru onu ürpertti. "Neden söylüyorsun?"

"Buraya onunla konuşmak için geldim ama o gitmiş." Yerdeki çanak çömlek parçalarını işaret etti. "Aptal olduğu için ona o kadar kızmıştım ki kontrolümü kaybetmeme izin verdim."

Halklarının onayladığı tek duygu öfke olduğunda olan buydu. En küçük suçlarda bile şiddet patlak veriyordu.

Desideria şimdi Caillen ve arkadaşlarının onu neden bu kadar rahatlattığını hatırlıyordu. Birçoğu hoş ve eğlenceli olan çeşitli duygulara sahip insanların etrafında olmak çok güzeldi. Birbirleriyle dalga geçebilen ve bunun için savaşa girmeyen insanlar. Her hakarete yumrukla karşılık vermeyen insanlar.

Caillen ilerledi. "Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Narcissa başını salladı. Desideria ile bakışlarını kilitledi. "Eğer söylediklerin doğruysa, onu bulmak zorundayız. Hem de hemen. Başına ne geleceğini bilemeyiz."

Haklıydı ama Desideria'nın kız kardeşinin nerede olduğuna dair kötü bir şüphesi vardı. "Kara nerede?"

"Basın toplantısından beri onu görmedim. Ben gazetecilerle konuşurken ortadan kayboldu... Gwen'e zarar verdiğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Mantıklı olabilirdi ama kız kardeşini panikletmek istemiyordu. "Onu bulacağız." Desideria, gerçekten hissetmediği bir sakinlikle kız kardeşinin nerede olabileceğini zihninden geçirdi. Gerçekten de baş döndürücüydü. Saray çok büyüktü ve küçük gruplarının yakalanmadan önce arayabileceğinden çok daha fazla odası vardı.

Ama Gwen kendini tehdit altında hissetseydi.

Güvende olmak için gidebileceği tek bir yer vardı. "Mahzen."

Narcissa yüzünü buruşturdu. "Ne?"

Gwen sekiz yaşından beri mahzenlere çekilir, eski mezarların kendisini güvende hissettirdiğini iddia ederdi. Gwen'in paylaşmayı reddettiği bir nedenden ötürü, atalarının ruhlarının orada olduğu her zaman onu izleyip koruyacağına inanmıştı. Desideria karanlık, kasvetli tünellerin ürkütücü ve nemli olduğunu düşünürken, Gwen buraları yalnız sığınağı olarak görmüştü. Muhtemelen Kara'nın asla gitmeyeceği tek yer olduğu için. Mahzenlerin perili olduğunu düşünüyordu ve onu Desideria'dan daha çok ürkütüyorlardı.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama Gwen üzgün olduğunda hep oraya gider." Gwen'in ne zaman sığınacak bir yer aradığı Narcissa'nın hiç umurunda değildi.

"Bu çok aptalca."

Desideria kız kardeşinin sabretmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Caillen Narcissa'yı görmezden geldi. "Yolu gösterin, Prenses."

Başını ona doğru eğen Desideria solundaki kitaplığa gitti. Saraydaki pek çok oda gibi bunun arkasında da kraliyet ailesinin düşmanlar tarafından istila edilmesi gibi pek de olası olmayan bir durumda kaçmalarını sağlayan gizli bir geçit vardı. Hepsi de çocukken giriş noktalarını öğrenmeye zorlanmıştı; Narcissa bu görevden kaçınmıştı ama Desideria ve Gwen'in öğrenmekten zevk aldığı bir şeydi bu. Daha da önemlisi, orayı keşfetmekten de keyif almışlardı.

Gwen'in odasındaki oda, saray topraklarının en dış köşesinde yer mahzene giden en kestirme yoldu. Gwen'in bu odayı kendi odası olarak seçmesinin ana nedeni de buydu. Geceleri, ruhların kendisini ziyarete gelmesini istediği için geçit kapısını sık sık açık bırakırdı.

Evet, ve hepsi benim garip biri olduğumu düşündü...

Bunu da düşünmek istemediğinden, Caillen'in ışık çubuklarından birini kullanarak onları dolambaçlı karanlığa doğru yönlendirdi. Nemli ve iç karartıcı olsa da, en azından tünellerde hiç hayvan yoktu. Dış giriş kapıları hava geçirmezdi ve en küçük yaratıklar tarafından bile fark edilemezdi.

Gözlerini kapatarak, Gwen'in nerede saklanmayı tercih ettiğini hatırlamak için kendini zorladı. Büyük büyükannelerinin mezarı olan kuzeydeki mahzen. Gwen aileleri içinde en çok onu sevdiği için, özel yeri olarak orayı seçmişti.

Oraya ulaşmak uzun sürmedi.

Desideria, mermer lahit için ebedi bir dinlenme yeri sağlamak üzere taştan oyulmuş odanın demir kapısını açtı. Mahzende gömülü kadınların çoğu duvar mezarlarındaydı. Sadece Ascardian İsyanı sırasında bağımsızlıklarını koruyan büyük büyükannesi gibi savaş kahramanlarının kendilerine adanmış odalara sahip olmalarına izin verilirdi. Bu tüm kraliçelerin arzuladığı bir onurdu.

Uzak duvarda, kraliyet nişanı ve armasıyla süslenmiş bir girintide, Eleria'nın hayatına ve hükümdarlığına saygı duruşunda bulunan ebedi bir alev vardı.

Bu ışık odaya dans eden bir gölge düşürdü. Bakışları, kıpırdamayan Gwen'in yanında diz çökmüş olan Kara'ya takıldığında donup kalmasına neden olan bir manzaranın altını çiziyordu. Yüz hatları o kadar solgun olan kız kardeşinin etrafında kan birikmişti ki Gwen'in öldüğünden emin oldu. Dehşete kapılmıştı, nefes alamıyordu.

Biri onu arkasından iterek odaya girmeye zorladı. Döndüğünde Narcissa'nın kapıyı kilitlemeden önce adamların yüzüne kapattığını gördü.

Sıkı tut.

"Ne yapıyorsun sen?" Desideria öfkeyle sordu.

Narcissa bileğindeki iletişim bandına dokundu. "Kuzeydeki mahzende Desideria tarafından yönetilen davetsiz misafirler var. Sanırım Gwen ve beni öldürmeye çalışıyorlar. Derhal tüm muhafızları toplayın. Yardım edin!"

Kara ayağa kalkarken Desideria kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. Teyzesi saldırmaya başladı ama Narcissa blasterını ona doğrulttu ve ateş etti. Silah Kara'ya isabet etti ve onu sırt üstü duvara çarptı.

Saldırı karşısında nefesi kesilen Gwen yuvarlandı ve lahdin altına girmeye çalıştı.

Narcissa'nın kendisine doğru yönelttiği patlamadan kaçan Desideria, Gwen'i kendi bedeniyle korumak için harekete geçti. Olanları inkâr etmek mümkün olmasa da, bir yanı hâlâ buna inanamıyordu. Burada kesinlikle başka bir şeyler oluyordu.

Lütfen, katil olma.

"Narcissa?"

Kız kardeşi onunla alay etti. "Kara'nın bunu başaracak kadar zeki olduğunu düşünmedin, değil mi? Aptal inek. İkiniz de aptalsınız. Taht benim, seni kaltak ve onu paylaşmayacağım ya da onun için savaşmayacağım. Ama onu almak için ikinizi de öldüreceğim." Tekrar ateş etti.

Caillen'dan öğrendiği bir hareketi kullanarak Desideria yere düştü ve atışın kendisini kıl payı ıskalamasına izin verdi. Kendi blasterını çıkardı ve patlamaya karşılık verdi.

Narcissa yüce tanrıçalarının heykelinin altına daldı ve onlara ateş püskürtmeye devam etti.

Desideria Gwen'in üzerini örttü. Yaralarını kontrol etmek için yanına diz çöktü. Omzunda ve yan tarafında kanama vardı ve sağ yanağında büyük bir çürük oluşmuştu. "İyi misin?"

Kız kardeşi sanki lahitle birleşmeye çalışıyormuş gibi taş kaideye sıkıca sarılmıştı. "Yaralı ama Kara çoğunu tedavi etti."

Desideria teyzesinin kıpırdamadan yattığı yere baktı. Orada hiç yardım yoktu. "Silahın var mı?"

"Hayır. Narcissa beni yaralamadan önce silahsızlandırdı. Ondan zar zor kurtuldum."

Desideria kız kardeşini kurtarmaya çalışarak onu daha da tehlikeye attığını fark edince dişlerini sıktı. İyi. Bunu tek başına halledebilirdi.

"Bitti, Narcissa. Silahını yere bırak."

Beklendiği gibi, Narcissa daha fazla ateş etti. "Muhafızlarım her an burada olabilir ve arkadaşlarınız ölmüş ya da yakalanmış olabilir. İkinizi de öldürdüğümde kraliçe olacağım."

Desideria nedenini soracaktı ama sonra biliyordu. Bu Qillaq yöntemi. *İstedğini almak*. Eğer biri yoluna çıkarsa, onu öldür. Eğer seninle savaşacak kadar güçlü değillerse, ölmeyi hak ediyorlardı.

Aile bile.

Midesi bulanmıştı, kız kardeşinin psikozuna ağlamak istiyordu. Daha sonra kesinlikle ağlayacaktı. Ama şu anda Gwen'i güvende tutmak zorundaydı.

Kara'dan kısık bir inilti duyuldu. Fazla değildi. Narcissa'nın duraklayıp ona doğru bakmasına yetecek kadardı.

Desideria o anı değerlendirerek dışarı fırladı ve kendini Narcissa'nın üzerine attı. Birbirlerine dolanmış bir halde, soğuk taş zeminde yuvarlanıp birbirlerini yumrukladılar. Patlayıcıyı Narcissa'nın elinden almayı başardı ama silahı üzerindeki hakimiyetini kaybetmeden önce değil.

Krik!

Kapının diğer tarafından, koridordan gelen daha fazla patlama sesi duydu.

Narcissa zaferle güldü. "Muhafızlarımın beni hayal kırıklığına uğratmayacağını söylemiştim."

Arkadaşlarının saldırıya uğradığı düşüncesiyle içinde yeni bir güç kabarıırken, karanlık ve ölümcül bir öfke üzerine çöktü. "Onlar senin muhafızların değil, kaltak. Onlar benim." Öfke dolu bir feryatla Narcissa'yı var gücüyle tekmeleyerek duvara yapıştırdı. Bu, yere yığılan kız kardeşini sersemletmeye yetti.

Patlayıcılara doğru ilerlerken, Narcissa kendini onun arkasına fırlattı.

Desideria yere yuvarlanıp ondan uzaklaştı, silahları kaptı ve çömeldi, her iki blaster de çekilmiş ve Narcissa'nın vücudunun kalbini tutması gereken bölgeye doğrultulmuştu. "Yapma."

Narcissa dondu kaldı.

Bakışlarını hain kardeşinden ayırmadan kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı.

Adamlar sanki kapıyı açmaya çalışıyorlarmış gibi diğer tarafta duruyordu. Muhafızları sormaya başladı ama onlar koridora dağılmış bir şekilde yerde yatıyorlardı.

"Öldüler mi?"

Caillen ona o tanıdık bok yiyici sırtışını gösterdi. "Şaşırdım. Ama onları öldürmeyi düşünmediğimizi sanmayın. Peki ya siz?"

"Kesinlikle ölmemiş." Çenesini sallayarak Narcissa'yı işaret etti. "İlk başta düşündüğüm gibi bunun arkasında kız kardeşim vardı, teyzem değil."

Hauk, Narcissa'yı kendi silahıyla korumak için ilerlerken tısladı. Narcissa bir an için onunla dövüşmeyi deneyecekmiş gibi göründü ama adam tam anlamıyla onun üzerinde yükseldiği için bundan vazgeçti. Caillen ve Desideria Gwen ve Kara'yı kontrol etmeye giderken, o da Narcissa'nın ellerini arkadan kelepçeledi.

Şaşkınlık içindeyken, Gwen onu sıkıca kucakladı. Ta kaskatı kesilene kadar. "Annemi sen öldürmedin, değil mi?"

"Narcissa'yı duydun. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Sadece kontrol ediyorum." tekrar kollarının arasına aldı ve sarıldı. "Teşekkür ederim, Des. Teşekkür ederim!"

Caillen Kara'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Bunu da gözaltına almamamız gerektiğine emin misin?"

Desideria Gwen'e baktı. "Eee?"

"Kara hayatımı kurtardı. Beni Narcissa'nın ateş hattından çekip çıkarmamış olsaydı, şimdi ölmüş olurdu."

Teyzesi sanki ölümcül bir hakarete uğramış gibi çenesini kaldırdı. "Narcissa'nın aksine ben yeminlerimi ciddiye alırım. Ben Qillaq'ım ve asla birini soğukkanlılıkla öldürmem. Sadece adil bir dövüşte."

Narcissa dudağını büktü. "Kapa , seni kibirli fahişe. Hepinizden bıktım-"

Hauk onu blasterıyla sersemletti.

Narcissa yere yığılmadan önce haykırdı.

Hauk onun düşüşünü engellemek için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine, silahını kılıfına soktu ve Desideria'nın bakışlarıyla utanmadan karşılaştı. "Annem her zaman sessizliği iyileştiremiyorsan konuşmaman gerektiğini söylerdi."

Fain alçak bir ıslık çaldı. "Bir kızı sersemlettin, kardeşim. Sonra da yere düşmesine izin verdin. Kahretsin, ben de kendimi duygusuz sanırdım."

Fain'i görmezden gelen Caillen, Desideria'nın yanında durmak için Kara'nın yanından ayrıldı. Yüz ifadesinden onun için endişelendiğini anlayabiliyordu. Tek kelime etmeden onu kollarına çekti ve onu en çok arzulayan yanını ateşleyen bir tutkuyla öptü. Ve bu onu çok daha fazlası için acıktırdı. Gözlerini kapatarak onun teninin sıcak kokusunu içine çekti ve bu huzur dolu anın tadını çıkardı.

Bitmişti.

Kız kardeşi ve teyzesi annesinin cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorlardı.

Ben özgürüm.

Caillen geri çekilmeden önce hafifçe gerildi ve onu yerde saygıyla diz çökmüş olan kız kardeşi ve teyzesiyle yüzleşmesi için çevirdi.

"Kraliçem," dedi Kara. "Size en az selefinize ettiğim kadar sadakatle hizmet edeceğim."

Gwen başını kaldırıp ona baktı ve gerçekten de gülümsedi. "Ben de öyle. Çok yaşa Kraliçe Desideria."

Bu sözlerin şimdi onun için eskisi kadar önemli olmaması garipti. Aslında, Caillen'in aksine, bu sözler onu tamamen soğuk bırakmıştı.

Caillen kolunu onun omuzlarına doladı. kulağına fısıldadı. "Ait olduğun yere geri döndün."

Neden hissettirmedi?

Başını kaldırıp ona baktı. "Ama hâlâ paçayı kurtarmış değilsin. Karissa ve kızı boğazının peşinde."

"Karissa?" Kara kaşlarını çatarak onlara baktı. "Kız kardeşim mi?" Desideria başını salladı. "Caillen'in babasını öldüren ve bunun için onu suçlayan kişi o. Görünüşe göre tüm bu çılgınlığın arkasında o ve Leran var."

Kara yüzünü buruşturdu. "Bunun bilmeliydim." "Nasıl yani?" Desideria sordu.

"Karissa'nın politik bir evliliğe zorlandığı için bizden nefret ettiğini biliyordum. Ona göre bu ona yakışmıyordu ve annenizin tahtı kazanmış olmasına içerlemişti. Kızını kraliçemiz olarak görmek için yaşayacağına dair bana yemin etmişti." Kara Narcissa'ya baktı ve içini çekti. "Aptal çocuk. Onu da öldüreceklerdi ve Karissa burayı yönetecek kişi olacaktı. Narcissa'nın bu tahtta kalmasına asla izin vermezlerdi."

Çünkü Karissa'nın işsiz kocası artık ölmüştü.

Bu, veraset sırasını temizleyecekti. Kolayca Qilla'ya dönebilir ve eski rütbesini talep edebilirdi. Plan, hükümdarlığı bölmek ve paylaşmak değildi. Karissa her şeyi kendisi ve kızı için istemişti. Kara taht için savaşılamayacağına göre, Desideria ve kız kardeşleri de aradan çekilince, kimse onu durduramayacaktı. Soğuk ama zeki.

Caillen içini çekti. "Harika bir plandı."

Kara uzun bir iç geçirdi. "Planlamak ve uygulamak için yıllarını harcadığında, genellikle öyle olur."

Gwen, Narcissa'nın baygın haline bakarken inkâr edercesine başını salladı. "Narcissa'yı onlara yardım etmesi için nasıl kandırdıklarını hâlâ anlamıyorum. Neden bize ihanet etsin ki?"

"Beş yıl önce Karissa'yı ziyarete gittiğimi hatırlıyor musun?" Kara sordu
On

u. "Cissy'yi de yanında götürdün."

Başını salladı. "O zaman planlarına onunla başlamış olmalılar ve ondan sonra onunla temas halinde."

Bu da Narcissa'nın o zamanki tavrının neden bu kadar soğuk olduğunu açıklıyordu. Ona ve Gwen'e karşı neden bu kadar acımasız olduğunu. Aslında hiç nazik olmamıştı. Ama o ziyaretten sonra çok farklı bir şekilde geri dönmüştü.

Hepsi için ne kadar trajik.

Gwen, Desideria'ya dönmeden önce Caillen'a memnuniyetle gülümsedi. "Artık bir eş alabileceksiniz Kraliçem."

Evet, ama içten içe Caillen'ın kendisini asla bir evcil hayvan olarak ona teslim etmeyeceğini biliyordu. Bu onun içinde yoktu ve onu bunu istemeyecek kadar çok seviyordu.

Onunla dövüşebilirsin. O kazanır ve onunla eşit olur.

Ama o daha iyi biliyordu. Onu incitme riskini asla göze alamazdı ve onunla tüm gücüyle savaşmazsa, bu savaş onların yasaları tarafından geçersiz kılınacaktı.

Tek istediği onu korumaktı. "Eğer burada kalırsan, Caillen, sana siyasi sığınma teklif edebilirim."

Elini yüzünden çekmeden önce başparmağıyla kızın yanağını okşadı. "ama Birlik ve suikastçıları bu işi bitirmek için her zaman peşimde olacaklar. İşlerinizin içinde olurlar ve çapraz ateşte herhangi birinize zarar verebilirler. Adımı temize çıkarmalı ve Karissa'ya hem babamı hem de amcamı öldürmenin bedelini ödetmeliyim. Onlara bu kadarını borçluyum."

Ve bunu yaptığında, bir hükümdar olacaktı. O zaman asla birlikte olamazlardı. Kalbi bu soğuk gerçekle paramparça oldu.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Kara sordu.

Adam, kızın onu dövmek istemesine neden olan bir umursamazlıkla omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Sonsuza dek pantolonunun koltuğunda. Kaçakçısı asla değişmeyecekti. "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu ona.

Kara ve Gwen'e baktı. "Sen bir kraliçesin Desideria. Senin yerin burası ve halkının sana ihtiyacı var. Sonunda bunu anladım."

Onun haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Kalmak zorundaydı.

Gitmesi gerekiyordu.

Acı onu çok sert vurdu, sakat bırakıyordu. Ama o Qillaq'tı ve onlar duygularını göstermezlerdi. Özellikle de kırık bir kalbi. "Sanırım bu bir veda o zaman."

Başını salladı. "Bağırarak birine ihtiyacın olduğunda beni her zaman arayabilirsin."

.."

"Bu kötü muameleyi kaldırmakta iyi değilsin."

"Doğru, ama bunu senden kabul etmeyi öğrendim."

Onun alaycı ses tonu karşısında boğazı düğümlendi. En çok bunu özleyecekti.

Beni bırakma, Caillen. Burada, bu soğuk yerde. nasıl güleceğimi bilmiyorum.

Nasıl sevilir.

Onun gülümsemesini her gün göremeyeceği düşüncesine katlanamıyordu. Onun kendisiyle ve arkadaşlarıyla şakalaşmasını dinleyemeyecekti.

yapamam.

Bu kelimeler dudaklarında asılı kaldı. Onları söylemeyi o kadar çok istiyordu ki.

Onunla kalması ve gitmemesi için yalvarmak.

Ama yapamadı. O, anlamadığı bir dünyaya aitti. Özgürlüğe ve bağımsızlığa ihtiyacı olan bir dünyaya.

O ve sırt çantası.

"Kendine iyi bak, Caillen." Acıyı sesinden uzak tuttuğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

"Sen de." Elini avucunun içine aldı ve parmak eklemlerine şefkatli bir öpücük kondurdu. Ama ondan bundan çok daha fazlasını istiyordu...

Adamın elinin sıcaklığının tadını çıkarırken gözyaşları onu boğmak için toplandı. Onu yatıştıran ve memnun eden o dudakların yumuşaklığı. O sıcaklığı bir daha asla tadamayacaktı.

Ve onu bıraktığında, dünyasının paramparça olduğunu hissetti. Onun dokunuşunu kaybetmek dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Sadece Kara'nın onu izlediğini... yargıladığını bilmesi, peşinden koşmasını ve yasalar ya da sonuçları ne olursa olsun onunla kalması için ona yalvarmasını engelledi.

Onun diğerleriyle birlikte gidişini izledi. Adam kapıda durup ona baktı. O kara gözlerdeki ıstırapı gördü. Karmakarışık duygular, onun bu konuda kendisinden daha mutlu olmadığını söylüyordu.

Son bir nazik gülümsemeyle onu terk etti ve içinde hissettiği ıstırap onu dizlerinin üzerine çöktürmeye yetti.

Çekilebilirsin. Kara'nın sert ifadesiyle karşılaştığında kelimeler dilinde asılı kaldı.

Ama bir Qillaq da böyle yapmazdı. Annesi onu çok hayal kırıklığına uğrattırdı.

Babası da öyle. Kraliçe olarak, sonunda babasını affedebilecekti. Kayıtları için onun adını kurtarabilirdi.

Caillen'ı istiyorum.

Ama hayat istemekle ilgili değildi. Hayatta kalmak ve görevini yerine getirmekle ilgiliydi. Bunlar çatıştığında, zorunluluk her zaman kazanırdı.

Çocuklar isteklerinin peşinden gitti. Görev yetişkinlere emretti.

Tuhaf, tüm hayatını bir yetişkin olmak isteyerek geçirmişti ama şu anda, şu anda tek istediği yeniden çocuk olmaktı. Kalbinin sesini dinleyebilmek.

Ve o kalbin adı Caillen Dagan'dı. Hain. Kaçakçı.

Korsan. Prens.

Kahraman.

Kara bir adım öne çıktı. "Söyleyin bana Kraliçem. İlk emriniz nedir?"

Caillen'ın attığı her adım onu Desideria'dan biraz daha uzaklaştırırken, bir parçasının öldüğünü hissediyordu.

Geri dön.

Çağrı o kadar güçlüydü ki karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Ama yapamadı. Babalarının intikamını almak ve onları öldüren sürtüğün suçlarının bedelini ödemesini sağlamak zorundaydı. Kalbi ne isterse istesin, şu anda öncelikli olan başka yükümlülükleri vardı.

Ayrıca, birbirlerine ait değillerdi. Desideria onu asla kabul etmeyecek bir dünyanın kraliçesiydi ve o da...

Haydut. Alçak.

Değersiz.

Senin sorunun, Cai, hırstan yoksun olman. Gerçekten, hayatından tek istediğin bu mu? Evet, Kasen'in sesi kafasının içinde yüksek ve net bir şekilde çınladı. "Sürekli kaçakçılık yapmaktan nasıl memnun olabiliyorsun anlamıyorum.

"Sen tam bir israftsın, küçük kardeşim."

O, bir kraliçenin kaçınması gereken her şeydi. Onun saltanatını lekeleyecek her şeyi. Yine de onun kalbi

Desideria ve bu tek gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Hayatında kendini değerli hissettiği tek an onun kollarında olduğu zamandı.

Keşke geri dönebilseydi.

Yapma.

Tamamlaması gereken bir görevi vardı ve tamamlandığında imparator olacaktı. Bu düşünce onu ürpertti. Ama gerçek babasının ve Desideria ona asaleti öğretmişti.

Mahzenin girişine yaklaştıklarında Chayden yavaşladı. "Ayrılmak konusunda emin misin? Sığınaktan vazgeçmek zor bir şey."

Caillen alay etti. "Korkaklaşıyor musun?"

Caillen'in duygusuz sorusu karşısında bakışlarını kıstı. "Sen daha iyi bilirsin." İç çekerek başını salladı. "Sen bir aptalsın, Dagan. Ama bunu belirtmek bana düşmez çünkü ona geri dönmen kız kardeşimle birlikte olman anlamına gelir ve bu düşünce bile beni iğrendiriyor. Tek söyleyeceğim, eğer yanımda savaşıacak biri olsaydı, onun gitmesine izin vermezdim. Ama bu sadece benim ve benim uğruna savaşmaya değer kimsem olmadı. Olsaydı da ona sırtımı dönmezdim."

Caillen tam boğazına saldırmak üzereydi ki aniden bağlantısı çaldı. Bunu görmezden gelmeye ve Chayden'la daha fazla ilgilenmeye başladı. Ta ki listedeki kimliği yakalayana kadar.

Darling'di.

Bir yanı Darling'in ona babası hakkında yalan söylediği için öfkeliydi ama diğer yanı ne kadar sinirlenirse sinirlensin hâlâ arkadaşına sadıktı. yüzden bağlantıyı kulağına taktı ve etkinleştirdi. "Ben Dagan."

"Hey, Drey. Küçük bir sorunumuz var."

Bağırsakları düğümlendi. Şimdi ne felaketi? "Birlik'te CL'miz var mı?"

"Hayır." Darling'in ses tonu tamamen kuruydu. "Bu muhtemelen daha iyi olur."

Dehşet onu daha da tüketti. "Sonra ne olacak?"

"Baban bir basın toplantısı düzenlemek üzereyken, Desideria'nın annesi bu dikkat dağınıklığından faydalanarak benim gözetimimden kaçtı."

Caillen, Darling'in ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarını çatı. "Babam öldü."

Darling nefesini sertçe içine çekti. "Şey... Tam olarak değil."

"Tam olarak' ölü olmayan nedir, Darling?"

"Sakın kızma. Bu yüzden kendim gelmek yerine Hauk'u sana gönderdim. Hainleri ortaya çıkarmak istiyorduk, bu yüzden gerçek hainlerin kendilerini ifşa etmelerine yetecek kadar uzun süre ölü taklidi yapmaları için ailenle konuştum. Onların sözde suikastlarına dair gördüğün görüntüler Syn'e sahte olarak hazırlattığım bir şeydi. Hepsi dijital animasyondur."

Ona yalancı diyebilirdi ama Skilleyn'in bilgisayarda nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. O adamın yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Darling konuşmaya devam etmeden önce boğazını temizledi. "Her ikisini de, eğer düşmanları öldüklerini düşünürse, tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulmamıza yetecek kadar uzun süre onlardan önde kalabileceğinize ikna ettim. Bu arada annesi babandan önce pes etti. Onu kurtların önüne atmak anlamına gelse bile kızının cesaretini test etmek istediğini söyledi. Babanı ikna etmek çok zaman aldı. İsteddiği son şey senin avlandığını ya da zarar gördüğünü görmektir."

Evet, bu babasının sesine benziyordu.

"Her ikisi de tüm bu süre boyunca benimle birlikteydi. Ancak, siz ateş altındayken babanızı saklamak ve güvende tutmak için ona karşı sert davranmak zorunda kaldım. İnanın bana, bu hiç de küçük bir başarı değildi. O adam söz konusu sen olunca fena halde çıldırıyor."

Caillen Hauk'a ters ters baktı. "Babamın hayatta olduğunu biliyor muydun?" Hauk gerçekten de kızardı.

Bunun için onlara lanet olsun. "Bana yalan mı söyledin?"

Darling sinirli bir nefes verdi. "Şu anda anlambilim tartışması yapmayalım. Bu önemli değil."

Cehennem değildi...

"Odaklanman gereken şey hedefimize ulaştığımızdır," diye devam etti Darling -küçük piçin şu anda yanında olmaması iyi bir şeydi yoksa onu topallatırdı. "Hainler kendilerini ele verdi. Sorun şu ki, baban amcanın öldürüldüğünü öğrendi-"

"Benim hatam değil. Haberlere erişimi olduğunu bilmiyordum," dedi Maris Darling'e.

Darling devam etmeden önce onu susturmak için bir saniye bekledi. "Baban basını çağırmak istedi, böylece biri seni yapmadığın bir şey için öldürmeden önce adını temize çıkarabilecekti. Ben onu odasına kilitlerken, Desideria'nın annesi tek başına kaçtı. Bu ihanet yüzünden kız kardeşinin ve yeğeninin kanını istiyor ve bunu elde edene kadar da durmayacak."

Caillen'in babasının güvenliği için duyduğu endişe, onların hilelerine duyduğu öfke ve kızgınlıktan çok daha ağır basıyordu. O tanıdık savaş sakinliği üzerine çöktü. "Babam nerede?"

"Nykyrian'ın sarayı, güvenliikle çevrili. Daha güvenli bir yer düşünemiyorum."

Bu konuda haklıydı. Nykyrian'ın karısı ve çocukları orada olduğuna göre, orası şüphesiz var olan en güvenli binaydı.

"Peki ya Desideria'nın annesi?"

"Hangardan bir gemiye el koydu. Gidiyor ve gelmiyor olduğu için, güvenlik o gidene kadar batırdıklarını fark etmedi. Uçuş planını hackledim ve doğruca Exeter'e gidiyor, şüphesiz kız kardeşi ve yeğenini infaz etmek için."

Evet, bu kötüydü. Darling'in tahmininde haklı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Sarra pek de sakin mantığıyla tanınan biri değildi.

Kan için dışarıda olacaktı.

Caillen düşünceleri tek bir gerçeğe dönüp dururken homurdandı. "Saklandığı yerden çıkarsa onu öldürecekler."

"Evet, yapacaklar."

Ve eğer Desiderianın annesi değilse, iyi ki kurtulmuşuz derdi. Bu tür aptalların gen havuzundan çıkarılması gerekiyordu. Ama her şeye rağmen o Desideria'nın annesiydi ve ölmesine izin veremezdi.

"Neredesin?" diye sordu Darling'e.

"Savaşçıyla, onun peşinden gidiyorum. İntihar etmesini engellemek için zamanında yetişmeyi umuyorum. Eğer başaramazsam, onun aptal kıcının yanında savaşarak ölmeyi planlıyorum."

En üzücü kısmı? Darling'in bu sözlere sadık kalacağını biliyordu. Bu da hepsinin darağacına gittiği anlamına geliyordu.

"Desideria'ya annemizin hâlâ hayatta olduğunu söylemelisin."

Caillen, Chayden'in yorumu karşısında kaşlarını çatı. "Pilotluk yapman ve bu konuda endişelenmemen gerekiyor. Mükün olduğunca hızlı bir şekilde kığımızı tele etmeliyiz."

"Evet, ama-"

"Chay, annesi bir saat içinde kendini öldürtecekse ona annesinin hayatta olduğunu söylemenin ne yararı olacak? Gerçekten mi? Bana taşralı diyebilirsiniz, ama bana "Bil bakalım ne oldu?" demek zalimce geliyor. Annen yaşıyor. Oh bekle. O yaşıyordu. Şimdi yine öldü çünkü bizim değersiz kıklarımız onu kurtaramadı. Üzgünüm, tatlım. Umarım duygularını sarsmam ve üzerlerinde tepinmem senin için sorun değildir. Hazır başlamışken, tekmeleyebileceğim yeni doğmuş bir köpek yavrusu da var mı?"

"Haklı olduğu bir nokta var."

Chayden bu son yorum için Fain'e ters ters baktı. "Sakla onu, Hauk." Sonra Caillen'a baktı. "İyi, ama bunu ona söylemeyi ihmal ettiğin için kelleni istediğinde, postunu kurtarmaya çalışan kişinin *ben olduğumu* unutma."

"Ben de metaforları berbat ettiğimi sanıyordum." Caillen tüm dikkatini Darling'e yetismeye odakladı. Açıkçası Desideria'ya daha fazla kötü haber vermek istemiyordu. Ona annesinin hayatta ve iyi olduğunu söyleyebilmek istiyordu. Yüzündeki üzüntüyü değil, sevinci ve rahatlamayı görmek istiyordu.

Nefret ettiğim bir kadının hayatını kurtarmaya çalıştığıma inanamıyorum. O kaltağın ölmesine izin vermek bir kamu hizmeti olurdu.

Ama Desideria'nın mutluluğu onun için bundan daha önemliydi. Fain küfür ederek dikkatleri üzerine çekti.

"Ne oldu?" Chayden sordu.

"Bir eşek arısı yuvası." Herkesin neye baktığını görebilmesi için elindeki görüntüleri ana monitöre yansıttı.

Caillen büyük bir ordunun kendilerine doğru geldiğini görünce irkildi.
"Birlik savaşçıları mı?"

"İşaretleri yapamıyorum. Ama sanmıyorum. Bize ateş etmiyorlar."

Chayden yeni gelenleri selamladı.

Yanıt beklerken kimse konuşmadı, hatta nefes bile almadı. İlk başta tek duydukları parazitti.

Ta ki yumuşak bir ses sessizliği bozana kadar. "Yardım etmek için buradayız." Caillen duymayı beklediği en son şeye şaşırdı.

Desideria'nın yüzü iletişim ekranında belirdi.

Şaşkınlıkla ona ters ters baktı. "Ne yapıyorsun, tatlım?"

Gülümsemesi onu ısıttı. "Seni kurtarıyorum. Oraya yalnız gidemezsin. Yani, gidebilirsin. Ama incindiğini görmek istemiyorum. Sen gittikten sonra elimde bir ordu olduğu aklıma geldi. İşte buradayız, adın temize çıkana kadar sana yardım edeceğiz."

Başını ona doğru salladı. "Senin yönetecek bir hükümetin yok mu?"

"Birkaç saat için her şey yolunda gidecek. Narcissa tutuklandığı için acil bir tehdit yok."

Chayden onları susturdu. "Ona söyleyen iyi olur." Haklıydı.

Bu sefer.

"İletimi ranza odasına aktar." Caillen kemerini çözdü ve onunla yalnız konuşmak için köprüden çıktı. Aslında onunla konuşmak istediği pek çok şey vardı. Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Yine de yardımına koşmak için her şeyini askıya alan bir kadına karşı kalbindeki şefkat tek şeydi. Annesini ya da babası hâlâ hayatta olduğu için adının temize çıktığını bilmiyordu.

Burada olmak için bir nedeni yoktu.

Söylediği gibi onu güvende tutmak dışında.

Ve bu kez, kız söz konusu olduğunda içinde yaşadığı kafa karıştırıcı duygulara ne ad vereceğini biliyordu. Onu seviyordu. Onu asla mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir şekilde sevmişti. Ona güveniyordu ve onu güvende tutmak için hayatını verebilirdi.

Ranzadaki bağlantıyı açıp Desideria'nın güzel yüzünü tekrar gördüğünde bu düşünceler zihninde ağır ağır asılı kaldı. Evet, ihtiyacı olan şey buydu.

Hayır, gerçekten ihtiyacın olan şey onun yatağında çıplak olması.

Şöyle bir şey vardı.

"Hey, güzelim. Sana bazı haberlerim var. Yalnız mısın?" Kız

ona alaycı bir bakış attı. "Dövüşçü sadece bir kişi oturuyor."

Onun kuru ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Uçabildiğini bilmiyordum. Benden saklıyordun."

Gülümsedi. "Sadece Qillaq savaşçıları. Diğer gemiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Hem evet hem hayır. Uçmak . Ama onun çekincesini anlayabiliyordu,

Özellikle de göstergelerin ve kontrollerin dilini okuyamıyorsa. Bu hastaneye tek yönlü bir yolculuktu.

Ya da morg.

Ve ona bakarken, onun etrafında olmaktan ne kadar hoşlandığını fark etti. Onu delirttiğinde bile.

"Bana öylece bakacak mısın?" Onun sorusu karşısında sırttı. "Bakabilirim."

"Pek verimli değil."

"Ama son derece eğlenceli. En azından benim açımdan."

Bir uçuş kaskıyla örtülü olan başını salladı. Birlik ve Sentella'nın kapalı kaskları yerine onun açık yüz stilini tercih ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Bu şekilde onu görmekten keyif alabiliyordu.

"Tamam," diye uzattı kelimeyi. "Eğer sözünü kesiyorsam, bunun nedeni halkıma liderlik etmem ve-"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Ona kaşlarını çatı. "Ses tonunu beğendiğimden emin değilim."

"Çünkü bu haberi nasıl karşılayacağından emin değilim." Yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Daha fazla kötü haber mi?"

"Benim bakış açıma göre, kesinlikle. Sizinkine göre, muhtemelen o da değil."

Öfke gözlerini kararttı. "Benimle bu oyunu oynamayı bırak, Caillen. Bilmem gerekeni söyle."

"Annen yaşıyor."

Bu kez iki kaşı da havaya kalktı. "Pardon?"

"Hainleri ortaya çıkarmak için saklanıyordu. Artık kim olduklarını bildiğine göre, onları öldürmek için onlara doğru gidiyor."

"O deli mi?"

Güldü, onun da aynı şekilde düşünmesine minnettar olmuştu. "O senin annen olduğu için ona dokunmayacağım."

"Yalnız mı?"

"Sevgilim ona ulaşmalı... umarım zamanında."

Onu şoke eden bir kelimeyle küfretti. "Oraya ışınlamanın bir yolu yok, değil mi?"

"Eğer vardığınızda sağlam olmak istiyorsanız, hayır. Mesafe çok büyük ve çok fazla parazit var."

"Darling dövüşebilir mi?"

"Oh, evet. Diplomatik tavrının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Birlik'in eğittiği tüm suikastçılar kadar yetenekli ve acımasız bir savaşçı. Çoğundan daha yetenekli. Onu iş başında görene kadar benim de unutmaya meyilli olduğum bir şey. Çoğumuzdan kısa olabilir ama en iyileriyle bile kapışabilir."

"Eğer ona zamanında ulaşırsa."

"Evet."

Gözlerindeki ani hüznün adamın inen bir yumruk gibiydi. "Hayatta olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sordu.

"Birkaç dakika önce. Siz ortaya çıktığınızda onu ve Darling'i durdurmaya gidiyorduk."

İnançsızlık yüz hatlarına kazınmıştı. "Ondan nefret etmene rağmen annemi mi koruyacaktın?"

"Sadece senin için bebeğim. Başka hiçbir şey ve hiç kimse beni bu intihar girişimi için motive edemez, sana söz veriyorum."

Desideria göğsünü sıkan bu sözler karşısında yutkundu. Onu hiç şu anda sevdiği kadar sevmemişti. "Teşekkür ederim."

Parmak uçlarını öptü, sonra saygı ve şefkat göstergesi olarak parmaklarını ona doğru uzattı. "Bana bir iyilik yap."

"Elbette."

"Kavga başladığında geri çekilin. Bunun tüm varlığınıza ters düştüğünü biliyorum. Ama benim için geri çekilin."

Doğru... Onu içeri göndereceğini ve sonra da kendisini tehlikeye atarken geri çekileceğini düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. "Ya ben de aynı şeyi senden isteseydim?"

"Evet, ama-"

"Aması yok, Cai. Yaralanman düşüncesine katlanamıyorum ve sen zaten yaralısın. Aynı şeyi benim için yapmaya istekli değilken benden dövüşten kaçınmamı istemen adil değil."

"Mantıklı konuşmandan gerçekten nefret ediyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

"Bu işi bırakıp kahve içmeye gidelim mi? Ya da tercihen bir yatak?"

Ona gözlerini devirdi. "."

"Doğru." Derin bir nefes aldı. "Tamam, o zaman B planını uygulayalım. İkimiz de kışımıza tekmeyi yiyelim. Sonra yatağa uzanırız, ben senin memelerini öperim, sen de benimkileri. Evet. Bu hâlâ işe yarar."

Güldü. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Karşılıklı çıplaklığımızı içerdiği sürece, ben buna varım."

"Cai-"

"Gerçekten mi?" diyerek onun sözünü kesti. Pantolonundaki şişkinliğe baktı. "Kesinlikle buna hazırım."

Evet, tamamen sinir bozucu bir şekilde çok sevimliydi. "Transmisyonu şimdi kesiyorum."

"Yapma."

Desideria onun bu tek kelimeyi söylerkenki ciddi ses tonu karşısında tereddüt etti. "Bunu yapmamam için bana tek bir neden söyle."

"Çünkü sana baktığımda sonsuzluğu görebiliyorum."

Kaşlarını çatarak onun ne dediğini anlamak istedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Seni seviyorum, Desideria."

Bunu *şimdi* mi söyledi? Duymayı hiç beklemediği sözler karşısında nefesini sertçe içine çekti.

"Bu yüzden daha önce 'um' dedim. Diğer insanların önünde kelimeleri çıkaramadım."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Birlikte olamayacağımızı biliyorum. Senin kaderin benimkinden tamamen farklı. Ama ikimizden birine bir şey olursa, nasıl hissettiğimi bilmeni istedim. Beni senin kadar deli eden birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Benim için bu kadar çok şey ifade edebilecek birini."

Aynı şeyi kendisine de yaptığı için onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Ben de seni seviyorum."

Caillen bu değerli sözler karşısında dondu kaldı.

"Gerçekten mi?" Başını salladı. "Yoksa neden burada olayım ki?"

"Savaşmak için yaşıyorsun."

"Pek sayılmaz. Kavga etmekten nefret ediyorum.

Ama kimseye söyleme." "Sana asla ihanet etmem."

Elini kameranın üzerine koydu. "Birlikteyken bana bunu söylemediğin için senden nefret ediyorum."

"Evet, bu şekilde berbatım."

"Çok da berbat değilsin."

Ona bir sırtıfı fırlattı. "uçuşlar."

"Sen de. Exeter'de görüşürüz." kesti.

Caillen yaptığı şeyin gerçekliği yüzüne çarparken birkaç dakika boyunca orada durdu.

Bir taahhütte bulunmuştu. Bir deklarasyon. Hayatında hiç akrabası olmayan birine aşkını itiraf etmemişti. Kendi babasına bile. Yaptığı şey bu değildi ama yine de ona tekrar tekrar söylemek istiyordu.

Ne kadar da aptalım. Kız kardeşleriyle geçirdiği uzun yıllar onu yozlaştırmıştı. Hayatı boyunca evrendeki her kadını manipüle edebildiği için kendisiyle gurur duymuştu.

Desideria'ya kadar.

Onu tamamen kontrol ediyordu. Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Sırf onu gülümsetmek için ruhunu bile satabilirdi.

Öyleyse ilişkileri neden imkânsız olmak zorundaydı?

Bunu düşünmek istemediğinden, Chayden ve Fain'in en iyi hareket tarzını tartıştıkları köprüye döndü. Normalde o da ama şu anda aklı onları takip eden orduda ve onları kendisine getiren kadındaydı.

Keşke onunla bir gün daha yalnız kalabilseydim.

Exeter'e vardıklarında Caillen zihinsel olarak volta atıyordu. Birkaç kez Darling'e ulaşmaya çalışmışlardı ama cevap vermemişti. Bu iyi olabilirdi.

Ya da *gerçekten* kötü.

Gemiden ilk inen Caillen oldu. Desideria, Hauk, Fain ya da Chayden'i beklemedi. Doğruca Exeterian sarayına gitti. Şansları , Desideria inmeden önce bu işi bitirebilirler. Onu güvende ve kendisini de aklı başında tutacak şey.

Ama babasının sarayına en yakın hangardan çıkar çıkmaz, bunun o kadar basit olmayacağını anladı. Ön kapının alevler yükseliyordu. Askerler seferber edilmişti ama kimse yetkili görünmüyordu. Açık ve basit, askerlerin sanki kendilerine ne yapacaklarını söyleyecek birini arar gibi dolaştığı kaotik bir savaş alanıydı. Öyle ki kimse onu tanımıyordu bile.

Kalbi karnına çarptı.

Ne olmuştı böyle? Sokakta kanlar içinde askerler, sarayın kuzey çeyreğindeki alevleri kontrol altına almaya çalışan itfaiyeciler ve sağlık görevlileri yaralılarla ilgilenmeye çalışırken ağlayan ve etrafta koşturan siviller vardı.

Caillen bilek bağlantısını açtı ve Darling'in yerini tespit etti. "Hadi dostum, Sentella giysilerini giy." Giysilerinin her biri düşen bir yoldaşı bulmalarını sağlayacak bir iple donatılmıştı. Sadece Sentella'nın ve Nykyrian tarafından onaylananların izleme frekansını bilmesine izin veriliyordu.

Neyse ki Caillen güvenilir birkaç kişiden biriydi.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey görünmedi. Ama bir köşeyi döndüğünde Darling'in yerini gösteren küçük, soluk noktayı gördü. Caillen onu hızla babasının saraydaki ofisine doğru takip etti.

Ana koridora yaklaştığında, sedye üzerinde tanıdık bir şekil gördü.

Maris.

Ona doğru ilerlerken kalbi hızla çarpıyordu. Kanlar içindeki Maris'in yüzünde oksijen maskesi vardı. Caillen'ı tanıdığı anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu?"

Maris maskeyi indirdi. "Buraya kraliçenin hemen arkasından geldik. Muhafızlarıyla birlikte içeri girdi ve... ortalık kan gölüne döndü. Çatışmalar başladıktan kısa bir süre sonra Darling beni kapıdan dışarı itti ve ben daha hareket edemeden bir şey patladı ve her yeri paramparça etti."

"Darling nerede?"

"Kraliçenin Muhafızlarının yanında savaşıyordu. Sonra bilincimi kaybettim ve kendime geldiğimde gitmişti. O zamandan beri onu görmedim."

Caillen arkadaşının yüzündeki maskeyi tekrar yerine takarken bir laneti ısırdı. "İyi olsan iyi olur, Maris. Cenazen için bana takım elbise aldirtma."

Güldü, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. "Darling'i bul. Bana onun iyi olduğunu söyle." Caillen başını ona doğru eğdi, sonra izini takip etmeye devam etti.

Çalışma odasına yaklaştıkça hasarın daha derin olduğunu gördü. Kaymaktaşında siyah patlama izleri vardı. Tüm mobilyalar paramparça olmuştu ve yangının duvarları ve tavanı yalayıp kavurduğu yerleri görebiliyordu. Bir düzine müfettiş ofiste not alıyor ve toplantı yapıyordu.

Yer belirleyiciyi takip ederek onların yanından geçti ve her tarafta cesetlerin yattığı avluya çıktı. Burası ölüleri teşhis ettikleri ve sakladıkları yerdi.

morga nakledilene kadar.

Acı ve suçluluk duygusu onu boğmak için yükseldi. Darling onun en iyi arkadaşıydı. Bir şeye ihtiyacı olduğunda her zaman güvenebileceği tek kişiydi. Sayamayacağı kadar çok kez birlikte cehennemi yaşamışlardı.

Darling nasıl ölmüş olabilir?

Nokta hareket etmeye başladı. Bir an için umut alevlendi. *Sadece vücudunu yeni bir noktaya taşıyorlardı.* En olası açıklama buydu.

Kalbi sıkışarak, en büyük ceset gruplarının yığıldığı yere olan mesafeyi kapattı. Bu manzara onu hasta ediyordu. Darling buralarda bir yerdeydi.

"Tembel kışını kaldırıp bunu yapmanın zamanı gelmişti."

Kendi dilini ve sözdizimini konuşan o zarif aksanı duyduğunda iki saniye boyunca nefes alamadı. Tanıdığı tek bir aristokrata yakışan bir ikilikti bu.

Sevgilim.

Duvara yaslanmış karanlık gölgeyi gördü. Tam Sentella teçhizatı içinde, dışarıdan Darling'in kimliğini ele verecek hiçbir şey yoktu.

"Ses bozucunuz bozuldu."

"Biliyorum. Bu yüzden İnfazcılar yanımda dolaşırken hiçbir şey söylemedim. Beni teşhis edeceklerinden şüpheliyim ama riske girmeye değmez."

Caillen cesetleri taradı. "Ne oldu?" "Qill kraliçesi lanet olası bir aptal."

Darling'in daha önce kullandığını hiç duymadığı bir kelimeyi duyunca ağzı açık kaldı. "Birileri biraz kızmış."

"Birisi çok kızmış ve her yeri kan içinde." Sentella üniformalarının hem iyi hem de kötü yanı buydu. Yaraları gizlemek için tasarlanmışlardı. Giyen kişinin yaralı olduğunu bilen tek kişi üniformayı giyen kişiydi. Sentella üyelerinin ölümsüz ve yenilmez olduğu söylentisine yol açan da buydu.

"Doktora mı ihtiyacınız var?"

"Evet. Kaskımı çıkarmadan beni tedavi edebilecek birini tanıyor musun?"

O da vardı. Aranan kanun kaçakları oldukları için, gerçek kimliklerini ifşa etmek aptalca bir hareketti. "Hauk benimle."

"Syn'in olmaması çok kötü." Syn bir zamanlar doktordu. Ama Hauk'un resmi bir eğitimi olmasa da, Caillen'in karşılaştığı çoğu sağlık görevlisi kadar iyiydi.

Caillen onu bir banka doğru itti. "Oturman gerek."

Darling tereddüt etti ve ondan uzaklaştı. "Kesinlikle hayır. serserinin yaralı olduğumu düşünmesini istemiyorum. Üzerime çullanırlar." Başındaki büyük ödülü almak için.

Bu Caillen'in kesinlikle anlayabileceği bir şeydi. "Hadi, seni ona götüreyim."

Darling alay etti. "Buraya örtüsüz gelmeye cüret ediyorsun. Hâlâ babanı senin öldürdüğünü düşünüyorlar."

"Evet, ama bana dikkat etmiyorlar."

"Tek bir tane yeter ve sen mahvolursun. Alınma ama bugünlük aptal kotamı aştım ve şu anda başka bir savaşı kaldıramam, bu yüzden Hauk bana gelene kadar burada kanlar içinde duracağım."

"Karar sizin." Caillen'in bakışları bariz insan yaralarıyla yere yığılan askerlerin sayısında durakladı. "Bunun ne kadarını sen yaptın?"

"Çoğunu. İnfazcılar ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Henüz. Karissa'nın patlattığı bomba saray personelinin yarısını öldürdü, dolayısıyla etrafımızdaki cesetler de öyle. Sarra'nın onun için geldiğini duyar duymaz kızına Qill'lere savaş ilan ettirdi ve onlar da bulabildikleri tüm askerleri çağırdılar. Sarra'nın hakkını vermeliyim, o ve adamları onları bir Birlik suikastçı timinin kıskanacağı şekilde biçti."

"Kaç tane çıkardın?" "Yeterince değil, bu yüzden yaralarım var."

Darling'in alaycı ses tonu karşısında bir "heh" sesi çıkardı. "Kadınlar şimdi nerede?"

"İşte burada işler ilginçleşiyor."

"Nasıl ilginç?"

"Orospular bana saldırdığında kraliçenin muhafızlarının dört üyesiyle yan yanaydım."

Caillen kaşlarını çatı, bunu doğru duyduğundan emin değildi. "Ne?"

Başını salladı. "Kraliçenin tarafında olan üç üyeyi öldürdüler, sonra da Sarra ne olduğunu anlamadan onu yakaladılar. Onlar arkadan çıkıp saklanmak için çabalarken, Karissa'nın tam olarak ne planladığını biliyordum - hepimizi öldürmek ve kaçmak için kendine zaman kazanmak. Maris'i kapıdan dışarı attım ve yaralı adamları kurtarmaya çalıştım."

"Patlayıcıların nasıl çalıştığını herkesten iyi sen bilirsin. Onlara doğru koşmayacaksın, dostum."

"Evet ve babanın ofisinin kalkanlı olacağını biliyordum. Bir bombanın dışarıda patlamasını engelleyen şey, içeride meydana geldiğinde patlamayı engellemek için de işe yarar."

Doğru, ama Caillen arkadaşının intihar etmesinden de hoşlanmıyordu. "Neden patlamadan önce dışarı çıkmadın?"

"Altı adamı çıkardı ve hayatlarını kurtardı."

Caillen döndüğünde Hauk'un da onlara katıldığını gördü.

"Buraya gelirken kurtarılanlardan birini buldum ve bana hayatını Sentella'ya borçlu söyledi." Hauk başını Darling'e doğru salladı. "Ne kadar?"

"Nefes almak acı verecek kadar. Ama daha kötülerini de yaşadım." Darling dikkatini tekrar konuşmalarına verdi. "Kadınların nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Kaos Teorisi konusunda onlara A+ veriyorum. İzlerini iyi kapatmışlar. Bir süre kimse onları avlayamayacak."

Caillen yorgun bir nefes verdi. Bu hiç bitmeyecek miydi?

"Hauk, onu buradan çıkar ve yaralarını sar," diye nefes aldı

Darling.

Hauk razı olmadan önce tereddüt etti. "Ne yapacaksın?" diye sordu Caillen'a.

"Onları takip edin."

"Kibrine gülerdim ama kız kardeşin dışında, karanlık enerjiden doğru parçacığı çıkarabilecek tanıdığım tek kişi sensin." Ve karanlık enerjinin evrenin yüzde 70'ini oluşturduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu bir şey ifade ediyordu. "İyi şanslar, Cai."

"Sen de."

Darling etrafta İnfazcılar olduğu sürece Hauk'un ona yardım etmesine izin vermeyecekti ama yavaş ve metodik hareketleri ciddi bir acı içinde olduğunu doğruluyordu. Caillen her şeye rağmen devam ettiği için ona hayranlık duyuyordu.

"Hâlâ tam bir kaos var. Cesetleri ayırmaya çalışıyorlar."

Caillen, kâbuslarına musallat olan derin, çakıllı bir sesle dondu kaldı. Etrafındaki insanları tarayıp sesin kaynağını bulmaya çalışırken bir ürperti kapladı içini.

O piç buralarda bir yerdeydi.

"İşin bittiğini göreceğim ve en kısa zamanda sizi arayacağım."

Bakışları birkaç metre sağındaki zayıf, saçları dökülmüş bir adama kaydı. Çok daha yaşlı olmasına rağmen, yüz hatları aynıydı. Şu anda bile adamın babasını tekmeleyip vurarak öldürdüğünü görebiliyordu.

Kara bir öfke bulutu onu ele geçirdi. Ne yaptığının farkına bile varmadan avludaki mesafeyi aşmış ve piçi boynundan duvara yapıştırmıştı.

Caillen ön kolunu boğazına dayayarak onu yerinde tutarken nefes almakta zorlanan adamın gözleri irileşti.

"Teyzemin nerede olduğunu bildiğini bildiğim için hayattasın. Eğer bana hemen yerini söylemezsen, seni parçalara ayırma isteğime boyun eğeceğim."

Gözlerindeki korkuyu fark etmemek mümkün değildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Caillen onun boynuna daha da sert bastırdı. "Babamı bir arka sokakta öldürdüğünde ben de oradaydım, saklanıyordum."

Yüzü solgunlaştı. "Ne?"

"Teyzemle aranızda geçen her şeyi gördüm ve duydum. Ve yanıliyordunuz. Çöp yanmadı. Büyüdü ve seni öldürmek üzere olan çok sinirli bir adama dönüştü."

Adam basınçtan dolayı hırıltılı nefes almaya başladı.

Caillen sadece bir derece geri çekildi. Onu henüz öldüremezdi. İhtiyacı olan bilgiyi alana kadar olmazdı. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

"Beni doğu körfezinde bekliyorlar." "Peki ya

Qillaq kraliçesi?"

"Rehine olarak onlarla birlikte."

"Cai?"

Fain ona katılırken yan tarafa baktı. "Mükemmel

zamanlama." "Ne için?"

Caillen adamı Fain'e doğru savurdu. "Tutun onu. Onu izle. Arama yapmasına ya da mesaj atmasına izin verme."

"Neden?"

"Çünkü eğer bana yalan , birkaç dakika içinde onu öldürmek için geri döneceğim."

Fain tek kelime daha edemeden hangara gitmek üzere yanlarından ayrıldı. Oraya ulaşması uzun sürmedi, çünkü yol boyunca koşmuştu.

Ta ki indikleri kuzey körfezine ulaşana kadar. Neredeyse bomboştu. Birkaç büyük kargo gemisi ve bir düzine mekik yanaşmıştı. Ama onun ilgisini çeken diplomatik işaretli gemiydi.

olarak, aptalca bir seçim. Yine de teyzesinin egosuna çok iyi uyuyordu.

Oraya doğru ilerlerken vücudunda kan dolaşıyordu. Ancak iki adım sonra, doğruca oraya girip onlarla yüzleşmenin mantıklı olup olmadığını tekrar düşündü.

Öfkenizin sizi yönlendirmesine izin vermeyin. Çünkü öyle olduğunda, her zaman mezara götürür.

Savaş sakinliğinin kontrolü ele almasına izin vermesi gerekiyordu. Ama nedense onu terk etmişti. Tek görebildiği babasının ölümüydü. Ailesinin ebeveynleri olmadan hayatta kalma mücadelesi verdiğini görüyordu. Peki neden? Gereksiz açgözlülük yüzünden.

Bırak gitsin.

Söylemesi yapmaktan çok daha kolay bir şey. Gözlerini kapatarak Desideria'yı düşündü. Bunu yaptığı anda öfkesi dağıldı. İhtiyacı olan huzuru buldu.

Bu kez gemiye arkadan, onu doğuran ve ona yardım eden gölgelerin arasından yaklaştı. Tarıyor olsalar bile onu fark edemezlerdi. Ana kapak yukarıdaydı, bu da çoğu insanın onlara haber vermeden gemiye binmesini engelleyecekti. Ama kaçakçı olmanın en güzel yanı, gemilerin içini ve dışını bilmesiydi. En iyisi de, en iyi eğitimli İnfaz Memurlarının burnunun dibinde bile kargo yüklenebilecek veya çıkarılabilecek giriş noktalarını biliyordu.

Bu bir diplomatik gemi olsa da, aristokrat yolcuları rahatsız etmemek için gemiye yiyecek getirilmesine izin veren küçük bir kapağı vardı. Arka tarafta, sol kanadın altında yer alan bu kapak, gemiye gizlice girmek için mükemmel bir yerdi.

Onu göremediklerinden emin olduktan sonra hızla kapıya doğru ilerledi ve kapıyı zorlayarak açtı. Sürünerek geçmesi ve mutfığa girmesi uzun sürmedi. Geminin içine girdi, sonra da kapağı kapattı. Blaster'ını çıkararak kapıya gitti ve dinledi. Gemi o kadar sessizdi ki tek duyabildiği kalbinin atışıydı.

Ama koridorda ilerledikçe, bir konuşmanın sesini duymaya başladı.

"Onu bırakmalısınız."

"Sakın bu gemiyi çalıştırayım deme. Bir dakika içinde burada olacak."

"Gah, senin neyin var anne? Senin Qillaq olman gerekiyordu.

Neden bir adam için güvenliğimizi riske atıyorsun?"

"Otur, seni küçük nankör. Ama ben olmasaydım, baban seni yıllar önce siyasi kazanç için evlendirmiş olacaktı. Tıpkı bana yaptığın gibi."

Belli ki bu son yorum Desideria'nın annesine yönelikti, bu da onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Bu her zaman iyiye işaretti.

En azından Desideria için.

"Anne, sen imkansızsın. Gitmemiz gerek. Hemen!"

Caillen ranzaların olduğu odaya yöneldi. Mümkün olduğuunca sessiz şekilde mürettebat istasyonuna gitti ve köprüyü gözetlemek için video sistemini kullanabilmek amacıyla gemideki bilgisayara girdi.

Teyzesi kaptan koltuğunda otururken, kızı da onun solundaydı. İki pilot ön koltuklardaydı ve Desideria'nın annesi teyzesinin arkasındaki koltukta bağı ve ağzı tıkalıydı.

İhtimaller kesinlikle onun lehineydi. Ama içeri dalıp kafalarını birbirine vurmak yerine daha iyi bir fikri vardı.

Ranzanın kapısını mühürleyip kilitledikten sonra bir ses kanalı açtı. "İyi hamle hanımlar. Ama bunun size bir faydası olmayacak."

Nefes nefese kalan teyzesi ve kuzeni ayağa fırladı ve silahlarını çekti. "Neredesiniz?"

"En içteki hemoroidin olacak kadar yakın."

Teyzesi iki pilota kalkıp onu aramalarını işaret etti. Caillen köprü giriş kapılarını sıkıca kilitledi, böylece yapabilecekleri tek şey tepkisiz portala vurmaktı. Onların öfkesini görmek onu eğlendiriyordu. Leran motorları ateşlemek için kumanda odasına koştu ama geminin kontrolünün tamamen kendisinde öğrendi. Onlar değil. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. tekrar al.

Syn değillerse tabii. Neyse ki değillerdi.

Alın bakalım, sürtükler.

Teyzesi boğazını temizledi. "Bak, düşman olmak zorunda değiliz. İstersen ayrılabiliriz-"

"Seninle paylaşacağım tek şey kafatasın. Ağzından çıkacak hiçbir yalana kanacak kadar aptal değilim."

Silahını kraliçenin kafasına doğrulttu. "Bize teslim ol yoksa onu öldürürüz."

"O zaman öldür onu. Gerçekten umurumda değil. İstedğim tek kişi sensin ve sana ulaşmak için kaç cesedin üzerinden geçmem gerektiği umurumda değil."

Teyzesi şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Gerçekten istediğin tek kişi ben miyim?"

"Evet."

indirdi. "O zaman yeğenimi öldürmem umurumda olmayacak Desideria?"

Kalbi durdu. Ona ihanet edebilecek bir şey söylemeye cesaret .

Sağ elinde bir kumanda tutuyordu. "Tek yapmam gereken bu düğmeye basmak ve Desideria'nın boğazı kesilecek. Aptal herifin etrafı benim emrimle onu öldürmeye fazlasıyla istekli adamlarımla çevrili. Tüm bunları gerçekten tek başıma planladığımı mı sandın?"

Caillen tetiğin frekansını izole etmek için çabaladı. Ama yapamadı. Bunu her kim tasarladıysa yetenekliydi ve bu onun öfkelenmesine neden oldu.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Teyzesi kendini beğenmiş bir memnuniyetle dudağını büktü. "Eğer sinyalarmı bozmaya çalışıyorsan, hiç zahmet etme. Asla bulamayacaksın. Şimdi uslu bir çocuk ol ve teslim ol yoksa Desideria'nın önümüzdeki bir dakika içinde öldüğünü göreceğim... belki de iki."

Caillen onun da yapacağını biliyordu. Ailesini çoktan öldürmüştü. Bir yeğen daha onun için neydi ki?

Ama yeğeni onun her şeyiydi.

Ne yapacağım ben?

Sonunda, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Desideria'nın ölmesine izin veremezdi. "Pekâlâ. Baskı yapma."

Güldü. "Tıpkı bir erkek gibi. Sonuna kadar zayıf."

Evet, ona ne kadar zayıf olduğunu göstermek istiyordu. Ama egosu için Desideria'yı öldürmezdi.

"Geminin kilidini açın, sonra buraya gelmek için on saniyeniz olacak. Bir saniye daha geçerse yeğenim kötü bir anıdan başka bir şey olmayacak."

Bu onu kızdırsa da, tam olarak onun dediğini yaptı. Bilgisayarı yeniden programladıktan hemen sonra köprüye koştu ve teyzesi elinde kafasına doğrultulmuş bir blasterle bekliyordu. "Sen *hiç* ölmeyecek misin? Doğduğun andan beri başımın belasısın."

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Evet, sen de benim güneş sistemimin ışığı sayılmazsın, sürtük."

"Seni zavallı aşk hastası aptal. Ama sorun değil. Asıl planımıza devam edebiliriz. Sen Qillaq kraliçesini öldürdün ve biz de cinayet mahallinden kaçarken öldürdük."

"Buna kimse inanmayacak."

"Elbette yapacaklar. İnsanlar koyun gibidir. Kendilerine söylenen her yalana inanırlar, özellikle de bu yalanlar medyadan geliyorsa. Ne de olsa haberler asla yalan söylemez."

Üzücü olan, onunla aynı fikirde olmasıydı. Çoğu zaman katılıyorlardı. "Dizlerinin üzerine çök."

Caillen reddetti. "Kimse için diz çökmem. Nasıl yaşadıysam öyle öleceğim. Ayaklarımın üzerinde." Sonuna kadar meydan okuyan.

"Tamam." Hedefleme noktası adamın alnına odaklanmadan bir an önce düğmeyi sersemletmeden öldürmeye çevirdi.

Caillen hayatını sona erdirecek sesi beklerken ona ters ters baktı.

Bir saniye sonra kalbinin üzerinde başka bir nokta belirdi. Teyzesi kaşlarını çatarak, onun gibi şaşkınlıkla aşağıya baktı.

"Onu sadece *ben* vurabilirim."

Pilotun ağzından çıkan Desideria'nın sesini tanıdığında çenesi gevşedi...

Hayır, .

Olabilir mi?

Pilotun kadın olduğu belliydi, ancak kıyafet giyenin kimliğine dair hiçbir belirti vermiyordu.

Sersemleyen teyzesi geri adım attı ve Desideria'ya nişan aldı. Leran ona saldırmak için ilerlemeye başladı ama diğer pilot ona engel oldu.

Teyzesi ateş etmeye gitti ama Desideria'yı öldüremeden önce Caillen ona saldırdı. Patlama göğsüne sert bir şekilde çarptığından beri çok parlak olmayan bir şey. Yine de yere düşmeyi reddetti. Desideria'ya zarar vermesine izin vermeyecekti.

Desideria, Caillen'in teyzesiyle blaster için savaştığını görünce ileri atıldı. Onlara ulaştığı anda, teyzesinin atışının onu ıskalamadığını fark etti. Her şeyiyle onunla savaşırken göğsünü ve karnını kan kaplamıştı.

Öfke ve dehşet, içinde ölümcül bir bileşim oluşturacak şekilde birbirine karıştı. Hayatı boyunca biriktirdiği tüm öfke, teyzesinin ikisine de yaptığı ihanet birikmişti. Caillen'in bunun sonucunda öleceği korkusu.

Ne yaptığını bile anlayamadan teyzesini boynundan yakaladı ve camdaki gliserin gibi içinden geçen bir sesle onu kırdı.

Karissa yere düştükten sonra tam bir dakika boyunca kimse kıpırdamadı.

Yaptıkları karşısında dehşete kapılan Desideria, sanki bir şey onu bedeninden koparıp almış gibi başının döndüğünü hissetti.

Birini öldürdüm.

Hayır, kendi teyzesini öldürmüştü.

"Anne!" Leran'ın çığlığı nihayet yaşadıkları şoku kırarak annesinin yanına koştu ve yere yığıldı. "Anne... lütfen konuş

Bana." Ağlarken annesini kendine doğru çekti ve hayatta kalması için ona yalvardı.

Caillen sendeleyerek geri döndü.

"Cai?" Kara annesini bağlarından kurtarmak için köprüyü geçerken Desideria onun yanına gitti.

Yakışıklı yüz hatları solgunlaşmış ve acıyla gerilmişti. "Kız kardeşlerimden başka hiçbir kadın için hayatımı tehlikeye atmayacağıma yemin ettim. Biri seni tehdit ettiğinde beni aptal yerine koymanın sebebi ne, Pun'kin?" Bacakları büküldü.

Desideria onu yakaladı ve daha fazla yaralanmaması için yere düşmesine yardım etti. Gömleğini yırtıp açtı, sonra aldığı hasarı görünce nefesi kesildi. Patlama sol tarafını parçalamış, ciğ ve açık bir şekilde bırakmıştı.

"Seni lanet fahişe!" Leran annesini bıraktı ve Desideria'ya doğru koştu. Desideria bir an bile düşünmeden ayağa kalktı. Kuzenini yakaladı ve onu yere öyle bir çarptı ki tüm gemi sarsıldı. "Kendi babanı öldürdün, seni bok parçası.

Bir dahaki sefere geldiğinde ceset torbası getirsen iyi olur. İhtiyacın *olacak*."

Bu sözler üzerine hem annesinin hem de Kara'nın gözleri büyüdü.

Desideria onu kelepçeledi, sonra Caillen'a döndü. "Benimle kal, bebeğim." Caillen acısına karşı yutkunurken, Desideria bir sağlık görevlisinin tahliyesini istedi.

Bağlantıyı kesti, sonra kuzeni intikam çılgınlıkları atarken onu kendine doğru çekti.

"Kapa çenenin, seni mızımız çocuk." Sarra patlayıcıyı Kara'nın elinden kaptı, sonra öldürme ayarını sersemletmeye çevirdi ve onu vurdu.

Kara şaşırılmış görünüyordu. "Onu sen öldürmedin mi?"

"Oh hayır. Onu hapishanede görmenin, ona vermeye hiç niyetim olmayan bir merhamet için yalvarana kadar işkence etmenin zevkini yaşamak istiyorum."

Desideria en önemli şeye odaklanırken onları görmezden geldi. Kanamayı yavaşlatmaya çalışırken Caillen'ın kanı her tarafına bulaşmıştı. "Sırt çantan nerede?"

"Siz önce bu işi bitirmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki unutmuşum."

Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. "Sana planımızı anlatmalıydım. Ama birliklerimiz arasında kime güvenebileceğimi bilmiyordum ve bir hainin Karissa'yı uyarmasından korkuyordum." Şimdi keşke şansını deneseydim diyordu. Yerde yatan kişi olmayı tercih ederdi. "Keşke bu kadar aptalca bir şey yapacağımı bilseydim..."

Gülümsedi, sonra yüzünü buruşturdu. "Ben sadece senin için aptalım."

Ve onu güvende tutmak için hayatını feda etmişti. "Seni seviyorum Caillen. Sakın benim yüzümden ölmeye kalkma. Bana yardım et, eğer yaparsan seni dövmek için cehenneme kadar kovalarım."

"Sen bir piç değilsin ve değersiz de değilsin. Sen benim *her şeyimsin*." Bağlantıyı tekrar yakaladı. "Sağlık görevlileri hangi cehennemde?"

Caillen onun sesindeki endişeye değer veriyordu. Eğer ölecekse, onun kollarında öleceği için mutluydu. Sonsuzluğa gitmek için ona ruhunu geri veren güzel gözlere bakmaktan daha iyi bir yol düşünemiyordu.

Onun için, hayatı için daha önce hiç olmadığı kadar çok savaştı. Onun gibi birini bulmak için şimdi vazgeçemeyeceği kadar uzun süre beklemişti.

Sağlık görevlileri gelene kadar onu bırakmadı. Ancak o zaman geri çekildi ve üzerinde çalışmalarına izin verdi.

Bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Yüzüne oksijen maskesi taktıklarında bile.

Desideria sedyede yatan Caillen'ı görünce gizli bir hıçkırığa boğuldu. Çok zayıf ve solgun görünüyordu.

Yine de ona göz kırptı. Konuştuğunda sözleri maske tarafından boğuklaştırılmıştı ama yine de fark edilebiliyordu. "Senin için ölmeyeceğim, tatlım. Öpemeyeceğin kadar çok yaram var ve göğsümdeki delik için bana büyük bir tane borçlusun."

Boğazını sıkın gözyaşlarının arasından güldü. "Seni eğlenceli bulmuyorum." Onlara daha fazla yer açmak için geri çekildi. "Sizi hastaneye kadar takip edeceğim ve kız kardeşlerinizle babanıza haber vereceğim."

Sağlık görevlileri onu dışarı çıkardı. İlerlemeye başladı ancak annesi tarafından yolunun kesildiğini gördü.

Bakışları kilitlenirken annesinin gözlerini adlandıramadığı bir duygu kararttı. Sanki annesi bir yabancıya bakıyordu ve onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. "Ne oldu sana böyle?"

Desideria buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Kovalanmış, dövülmüş, vurulmuştu.

Ve mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde sevmeyi öğrenmişti.

"Bunun için zamanım yok." Annesinin yanından geçip kapıya .

"Gitmek için iznim yok."

Bu sözler ve düşmanca ses tonu üzerine asit bombası gibi düştü. Sindirdiği günler sona ermişti. Kraliçe olarak geçirdiği saatleri suçluyordu ama gerçeği biliyordu.

Caillen ona bu hediyeıı vermişti.

Annesinin bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık vermek için döndü. "Ben artık Muhafızlarının bir yesi değilim anne. Hatırladın mı? Beni kovmuştun."

"Bırak onu Sarra," dedi Kara. "O zaten sadece yarı Qıllaq."

Kara'nın sözleri onu daha da fkelerendirirken Desideria çenesini kaldırdı. "Ve bundan gurur duyuyor." Bakışlarını teyzesinin üzerine dıktı. "Babam bir hain değildi. O çok iyi bir adamdı ve aksini söyleyenin boğazını keserim. Ayrıca unutmamalısın ki Kara, o senin hayatını bir kez bağışladı ve bir kez daha kurtardı. Artık bir ocuk değilim ve bir daha hiçbiriniz tarafından ocuk muamelesi görmeyeceğim. Hayatımı siz ynetmiyorsunuz. *Ben yönetiyorum.*"

Annesi her zaman boynuna taktığı altın zinciri çekti, tam kalbinin üzerinde tuttuğu bir zincirdi bu. Zincir vücudundan kurtulduğunda Desideria zincirden bir yüzük sarktığını gördü. zerinde bir arma bulunan koyu mor taş ışıkta parlıyordu. Annesi yüzüğü ona uzatmadan önce bakmak için durakladı.

Kaşlarını atan Desideria bunu alması gerektiğinden emin değildi. "Nedir bu?"

Annesi onun elini tuttu, yüzüğü avucuna yerleştirdi ve parmaklarını yüzüğün kapattı. "Bu babanın nişan yzğyd. O kendi dünyasında bir prensti ve bir daha asla saygı görmeyeceğini bildiği halde benimle kalmayı seti. Ailesini asla göremeyeceğini bildiği halde." Tam bir şok yaşayan annesinin gözleri yaşardı. "Haklısın Desideria, halkımıza ihanet etmedi ama bana ihanet etti. Geri döneceğine yemin etti ve bunun yerine gemisindeki yakıt hattının patlamasıyla saçma bir kazada öldü."

Desideria, annesinin onun ölümü hakkında kendisine yalan söylediğini anlayınca nefes alamadı. "Savaşmıyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Oğlum eğitim tesisinden kaçtı. Yapayalrızdı ve ben ona ne olacağından korkuyordum. Baban onu bana getirmek için eve gitti. Onu bulabileceğine yemin etti ve bunu yapabilecek tanıdığım tek kişi oydu, ben de gitmesine izin verdim."

"Neden bunca zaman bana yalan söyledin?"

"Anlamak için çok kktn ve onun ölümünü düşünmek bile dayanabileceğimden fazlayken senin ya da bir başkasının bana soru sormasını istemedim. Onu benim kadar seven tek kişi sendin ve bizi terk ettiği için ondan nefret etmeni istemedim. Benden nefret etmeni ve onun anısını yaşatmanı tercih ederim. O bunu benden çok daha fazla hak ediyor."

Annesinin çarpık mantığı karşısında dehşete düşmüştü. "Herkesin ona korkak demesine izin verdin. Bu nasıl sevgi?"

Annesi sanki bu soru ona bir darbe gibi çarpmış gibi yüzünü buruşturdu. "Ben mükemmel değilim ve sonrasında yıllarca ondan nefret ettim. Eğer daha güçlü olsaydı yaşardı diye düşünüp durdum. Mantıklı gelmediğini biliyorum ama başkaları ona hakaret ederse bu beni güçlü tutar diye düşündüm."

Bu şimdiye kadar duyduğu en berbat şey olmalıydı. Bir de annesinin gezegenlerini yönetmesine izin verdiklerini düşününce...

Bir yanı annesi için üzülüyordu ama diğer yanı da babasına, kardeşine ve kendisine yaptıkları için onu tokatlamak istiyordu.

"Bunu bana neden şimdi söylediğini anlamıyorum."

Annesi konuşmadan önce Kara'ya baktı. "Gençken aptaldım. Görevimi ailemin önüne koydum. Ve bunun için ne aldım? Beni öldürmeye çalışan bir kız. Bir daha asla göremeyeceğim bir oğul. Benden nefret eden iki kız kardeş, biri o kadar nefret ediyor ki kafamı uçurmayı planlıyordu ve beni gerçekten seven tek kişi öldü çünkü aptalca olduğumu bildiğim bir yasaya karşı çıkma ve oğlumu ait olduğu yerde tutma cesaretinden yoksundum. Benim yanımda. Chayden asla zarar görmemeliydi ve babanın doğuştan kral olmasına izin verilmeliydi."

Uzandı ve Desideria'nın yanağını avucunun içine aldı. "Sen gittiğinden beri çok düşündüm ve yolun her adımında senin için endişelendim. Tek başına ne yapacağını görmek istedim ve beklentilerimi fazlasıyla aştın. Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Annesi derin bir iç çekti. "Annemin bana verdiği tek şey sorumluluktu. Benim sana vermek istediğim şey ise benim hatalarımı yapmaman için ihtiyacın olan özgürlük. Sen babanın kızıydın. Sadece o bana karşı çıktı. Ve şimdi de sen." Elini bıraktı. "Prensine git kızım. Onunla ol."

"Eğer bunu yaparsa soyumuzdaki yerinden feragat etmiş olacak."

Annesi dudağını büktü. "Öyleyse ne olmuş? Kraliçe olmak bana sefaletten başka bir şey getirmedi." Tekrar Desideria'ya döndü. "Birkaç dakika önce seni durdurmaya çalıştığımda onu savundun. Bunu yapmaktan asla vazgeçme." Geçmesine izin vermek için geri çekildi. "Kendini mirastan mahrum edilmiş say."

Desideria gözyaşlarının dökülmeye başladığını hissetti. Hayatında ilk kez onları saklamaya çalışmadı. "Seni seviyorum anne." Elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti.

Annesi kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir sürprizim var."

Annesi ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Bugün daha fazla sürprize dayanabilir miyim bilmiyorum."

Desideria gülümsedi. "Güven bana, bunu seveceksin." Annesinin yanından Kara'ya baktı. "Leran ve Karissa'nın cesediyle ilgilenebileceğine inanıyorum."

"Böyle yavan bir soruyla beni aşağılama."

Desideria kendi hakaretiyle cevap verebilirdi ama buna değmezdi ve Caillen'la birlikte olabileceği bir anı daha boşa harcamak istemiyordu.

Annesini hangardan çıkardı ve Caillen'ın ailesini arayıp neler olduğunu bildirirken bir nakliye aracı çağırdı.

Hastaneye ulaşması uzun sürmedi. Ama teyzesinin neden olduğu patlamayla birlikte tam bir kaos yaşanmıştı. Fain ve Hauk kalabalık bekleme odasıydı. En azından yaralı gibi görünmüyorlardı.

Onu gördükleri anda ayağa kalktılar ve annesiyle ona yerlerini verdiler. Giysilerindeki kanlı bölgelere göz gezdirdi ama hiçbiri onlara ait gibi görünmüyordu. "Yaralandınız mı?"

Hauk başını salladı. "Hayır, biz iyiyiz."

"Peki Caillen'ı nereden biliyorsun?" Onları aramaya fırsat bulamamıştı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattılar. "Peki ya Caillen?" Fain sordu. "Ciddi şekilde yaralandı. Onun için burada değil misin?"

Lanetlenmiş. "Hayır. Darling için buradayız. Onu korurken yaralandı." Öfkeyle annesini işaret etti. "Çünkü o kimseyi dinlemiyordu."

Annesi ona ters ters baktı. "Benimle bu tonda konuşmaya nasıl cüret edersin?" "Hanımefendi, eğer arkadaşlarımdan biri senin yüzünden ölürse ses tonumdan daha fazla. Buna güvenebilirsiniz."

Desideria girdi. "Şu anda birbirimizi öldürmeyelim."

Annesi çenesini asil bir şekilde kaldırarak yerine oturdu ve iki Hauk'a da onları pek düşünmediğini belli eden hırıltılı bir dudak işareti yapmaya devam etti.

O daha bir şey söyleyemeden Chayden elinde bir içecek taşıyıcısıyla yanlarına geldi. Onun nasıl bir tepki verebileceğinden korkarken kalbi küt küt atıyordu.

Bunu daha önce .

Evet, .

"Süt ürünleri kalmamıştı, bu yüzden erkek olup içmeniz gerekecek..." Onu görünce sesi kesildi. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Selam kardeşim. Dagan nerede?"

Zihni ne yapacağını düşünürken ses telleri dondu. Ona nasıl söyleyeceğini.

Hiçbir fikri ve daha iyi bir düşüncesi olmadığı için, annelerini görebilmesi için kenara çekildi. O bunu yaparken, Fain Chayden'in elinden içecek taşıyıcısını aldı, böylece sıcak içecekleri onların ya da kendisinin üzerine dökmeyecekti.

Annesi yavaşça ayağa kalkarken sessizlik çınladı.

Chayden'in yüzündeki ifade, ona sarılmakla onu öldürmek arasında kaldığını gösteriyordu. Annesinin yüzü tamamen soğukkanlıydı. Desideria'nın onun ne düşündüğü ya da nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ta ki annesi aradaki küçük mesafeyi geçip onu sıkıca kucaklayana kadar.

Chayden kollarını açmış, hâlâ ona dokunmadan öylece duruyordu. Şaşkın bakışları önce Hauk'lara sonra da ona yöneldi.

Anneleri hâlâ onu tutuyor ve yavaşça ileri geri sallıyordu. "Babana çok benziyorsun. Bir an için onu tekrar gördüğümü sandım."

Bu söylenecek en yanlış şeydi. Chayden onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Bana bu saçmalıkla gelme bile." Öfkeli bakışlarını Desideria'ya çevirdi. "Önce benden izin almadan onu buraya getirmeye hakkın yoktu."

"Heyecanlanacağını düşünmüştüm."

"Tırnaklarımın sökülmesi gibi... ki Qilla'dayken bunu kez yapmıştım."

Annesinin yüzündeki renk soldu. "Ne?"

"Bana bunu söyleme. Sıcak ve kızarmış olduğu için gittiğimi düşünmedin herhalde. O kadar aptal değilsin herhalde." Bir adım daha geri çekildi. "Ben çıkıyorum. Hauk, Darl'la ilgili rapor için beni sonra ara." Arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

Annesi onun peşinden koştu.

Desideria onu takip etmeye başladı ama Fain onu kolundan yakaladı. "Bırak bunu kendi başlarına halletsinler."

"Evet, ama-"

"Aması yok, Prenses. Ailesi tarafından evlatlıktan reddedilen biri olarak söylüyorum, Chayden bunu kabullenmek zorunda. Biri sizi tekmeledikten sonra hayatınıza geri dönmesine izin vermek zordur."

Chayden'in yaşadıklarına dair hiçbir deneyimi olmadığı için Fain'e kulak verdi. Ama annesi yirmi dakikadan fazla bir süre ortalıkta görünmeyince yeniden endişelenmeye başladı. "Onu öldürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?"

Hauk elindeki bardağı çöp sepetine attı. "Ben de aynı şeyi düşünmeye başlamıştım. Hadi gel. Gidip onları kontrol edelim."

Onu odanın diğer ucuna götürdü ve elektronik kapılardan geri çıkardı. İlk başta onları görmedi. Ama nakil araçlarından biri hareket edince onları binanın kenarında birlikte dururken gördü. Chayden okunamayan bir ifadeyle dinlerken annesi tüm konuşmayı yapıyor gibi görünüyordu. Ruh haline dair tek ipucu çenesindeki tikti.

Annesi dönüp ona baktı, sonra Chayden'a bir şeyler daha söyledi.

Uzaklaşmadan önce başını salladı.

Kollarını göğsünde kavuşturan annesi onlara doğru döndü. "Her şey yolunda mı?" Desideria onlara tekrar katıldığında sordu.

"Tamam demek biraz abartılı olur. Ama birkaç gün içinde benimle konuşmak istiyor, yani belki de o kadar da kötü değildir. Onu nasıl buldun?"

Omuz silkti. "Caillen'in bir arkadaşı."

Annesi başını salladı. "Yani kızımı hayatta tuttuğu, tahtımı kurtardığı ve şimdi de oğlumla bana ikinci bir şans verdiği için ona borçluyum... Başka hangi mucizeleri yapabilir ki?"

Hauk derin bir kahkaha attı. "Güven bana, Dagan aziz değildir."

Bu kesinlikle doğrudu. "Hayır, ama o bir savaş kahramanı. İki tahtı kurtardı..."

Fain koşarak yanlarına geldi. "Dagan ameliyattan çıktı ve sizi soruyor."

Desideria hiç vakit kaybetmeden içeri girdi ve kendisini Caillen'in odasına götürmesi için bir hemşire buldu. Steril ve soğuk olan oda kendi küçük yatak odasından daha büyük değildi. Caillen yatakta yatıyordu ve daha önce hiç görmediği kadar çok monitöre bağlıydı. Beyaz bir battaniye onu örtüyordu.

Hemşire, "Onu heyecanlandırmayın," diye uyardı. "Kan basıncını düşük tutmamız gerekiyor."

Odayı geçmeden önce başını hemşireye doğru eğdi.

Yüzü şeffaf bir maskeyle kaplı olmasına rağmen ona gülümsedi. "Hey, günışığım."

Onun hayatta ve uyanık olduğunu görünce rahatladı ve elini kendi elinin içine aldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bir bacağımın parçalanması, kıkımın kesilmesi ve sonra göğsümden vurulmam gibi." Kadının elindeki yüzüğü görünce kaşlarını çattı. "Ben bayginken evlendin mi?"

"Bu babamın. Bana annem verdi." "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sanırım bazı şeyleri anlamaya başlıyor."

"Ah Tanrım, ben öldüm, değil mi?"

Sinirli bir nefes verdi. "Bu kadar melodramatik olmayı bırak, seni koca bebek."

"Yapmayacağına söz verersen dururum."

"Ne yapmayacağım?"

"Beni sevmeyi bırak." Adamın ses tonu gözlerini yaşarttı. Derin bir kırılganlık ve korku duydu.

"Merak etme, Cai. Sensiz yaşamamın imkânı yok."

Maskesini çıkardı ve onun elini öptü. "Seni bu konuda tutacağım."

"Beni tutacağın tek şey bu mu?"

Kötü kötü güldü. "Hayır. Hâlâ öpülmeyi bekleyen çibanlarım var." "O halde... dudaklarından başlasam iyi olur."

Kız onu öptüğü anda Caillen'in başı döndü. Hayatındaki tüm talihsizlikler içinde onun gibi birini bulmayı hiç beklemiyordu. Ölümünden bir adım uzaktayken kendini bu kadar canlı hissetmeyi hiç beklemiyordu. Ama onun tadına bakarken, hayatında ilk kez geleceğe umutla baktı.

Artık bir amacı vardı. Ölüm onları ayırana kadar onu yanında tutmak. Bir daha kimse aralarına giremeyecekti. "Evlen benimle, Desideria."

Kulağına fısıldamadan önce yanağını ona doğru yaklaştırdı. "Kesinlikle."

Altı Ay Sonra

Bogimir doldurması gereken evrakları karıştırırken Caillen'in masasının etrafında sessiz bir kızgınlıkla dans ediyordu. "Boggi, tanrılara yemin ederim ki bunu yapmayı bırakmazsan seni zıpladığın yerde vuracağım."

Öfkeyle oflayıp puflayan Bogimir, Evzen'in ofisinin güvenliğine doğru aceleyle geri çekildi. Her neyse. Caillen aslında babasının derslerinden zevk almayı öğrenmişti. Adamın mezarı başında dikilmektense bağırıp çağırmak daha iyiydi.

Bazen aileniz için acı çekmeniz gerekirdi.

Şu anki gibi. Masasındaki tüm ıvır zıvırı yakmak istedi. İçinde boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Ya da daha kötüsü, kar körü olmak.

Evet, hâlâ gemisine binmek ve eski hayatına dönmek için küçük bir kaşıntısı vardı. Ama tek yapması gereken Desideria'nın tehlikede olduğunu düşünmekti ve bu arzusunu hemen bastırdı. Hiçbir şey onun saçının telini bile riske atmaya değmezdi.

Kasen bu anlaşmadan hâlâ memnun değildi. Ancak Desideria'nın kız kardeşi Gwen, Desideria'nın Exeter'de karısı olarak yaşamaya karar vermesinden dolayı minnettardı.

Elindeki evlilik yüzüğüne baktı ve gülümsedi. Orada olması hâlâ garip geliyordu ama onun dünyasına getirdiği her şeyi hatırlatıyordu. Birlikte geçirdikleri her gün bir öncekinden daha iyiydi.

Kapısı çalındı.

Hiç şüphe yok ki babası ona söyleniyordu. "İçeri gel."

Memnuniyetle, bu Desideria'ydı. Koyu tenini öne çıkaran krem rengi bir elbise giymiş olan Desideria'nın yanaklarında onu anında sertleştiren hoş bir allık vardı.

Dün onu rahatsız ettiğinde, masasının üzerinde kâğıtların havada uçuşmasına neden olan ateşli bir ara vermişlerdi. Onları toparlaması saatlerini almıştı ama yine buna fazlasıyla hazırды.

"Ne ?"

Kaşlarını çattı. "Tuhaf bir sorum var."

"Hayır, şekerini yiyen ben değilim. Darling'di. Yemin ederim."

Gülerek ona gözlerini devirdi. "İkiniz de yaptınız. Güvenlik monitörlerinden izledim."

"Lanet olsun. Bunu silmeliydim." Onu kucağına oturması için aşağı çekti, böylece sıcaklığını hissedebilecekti.

"Ama benim sorum bu değildi." Kapıya baktı ve kaşlarını çattı. "Darling'in eşcinsel olduğundan emin misin?"

"Evet, neden?"

Cevap vermeden önce dudağını ısırdı. "Yemin ederim az önce onu Maris'in yeni kadın sekreterini süzerken yakaladım."

Caillen bu düşünceyle alay etti. "olmalısın.

O benim evrendeki en iyi dostum. Öyle olmasaydı bilirdim."

"Sen öyle diyorsan, ama ben ne gördüğümü biliyorum. Belki de biseksüeldir." "Yine olsa bilirdim."

Adamın beline sarılırken ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Evet, ihtiyacı olan şey buydu.

"Peki. Zaten seninle konu bu değildi."

Onu tatma düşüncesiyle kanı kaynayan adam, elini elbisesinin eteğinin altından kaydırды ve çıplak poposunu avuçlayabilmek için yumuşak teninin üzerinde gezdirdi. "Hayır mı?"

Kadın, adamı çıldırtacak şekilde sertleşmiş sikine bastırana kadar ona yaklaştı. "Hayır. Altı hafta önce ne olduğunu biliyor musun?"

Hafızasını yokladı ama bulamadı. "Bebeğim, dün akşam yemekte ne yediğimi zar zor hatırlıyorum. Önemli bir şey miydi?"

Eğilip kulağına buzlu su gibi çarpan sözler fısıldadı. "Benim doğum günüm."

Caillen aptallığına lanet etti. Bunu onun için daha da özel kılabilmek için hatırlamak istemişti.

Nasıl unutmuş olabilir?

Ben tam bir pisliğim.

"Çok özür dilerim, Desideria. Unuttuğuma inanamıyorum. Yemin ederim bunu telafi edeceğim. Bana ne istediğini söyle, getireyim. Ne istersen."

Konuşmasını engellemek için yumuşak elini adamın dudaklarının üzerine koydu. "Sorun değil. Söz veriyorum bunu sana karşı kullanmayacağım. Ayrıca bana tüm zamanların en güzel hediyesini verdin."

Yine altı hafta önce ne yaptığını düşünmeye çalıştı. "Ne?"

Uzandı ve adamın elini kendi elinin içine aldı, sonra da karnına götürdü. "Bir bebek."

Bu iki kelime aralarında havada asılı kalırken nefesi boğazında düğümlendi.

Bir bebek.

"Ciddi misin sen?"

Dudağını ısırarak başını salladı.

Caillen onu kendine doğru çekti ve yakınında tuttu. İçinden bir coşku geçiyordu. Baba olacaktı. Ve de Orczys'in yeni bir varisi olacaktı.

Desideria onun gözlerinde gördüğü mutluluk karşısında gülümsedi. Garip, bir gün kraliçe olacağını hep biliyordu. Sadece bunun kendisinin olmayan bir dünyada olacağını düşünmemişti. Caillen ona istediği her şeyi vermişti.

Ama asla hayal ettiği gibi olmadı.

Bu onun yeteneğiydi. Tahmin edilemez ve harikaydı... en azından çoğu zaman.

Yine de bu onun için sorun değildi. Babasının sık sık söylediği gibi... Nefes aldığı kadar gül ve yaşadığı kadar sev. Caillen ve bebekleri olduğu sürece sürekli güleceğini biliyordu.

Ve sevmek ve en önemlisi sonsuza dek sevilmek.

İçindekiler

[Ön Kapak Resmi](#)

[Hoş geldiniz](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Lig Serisi](#)

Telif Hakkı

YAZAR HAKKINDA

Sadece iki yıl içinde *New York Times* çoksatan yazarı Sherrilyn Kenyon on dört kez 1 numaraya yerleşti. Bu olağanüstü yazar, manga ve grafik romanlar da dahil olmak üzere yazdığı her türde zirveye yükselmeye devam ediyor. Otuzdan fazla ülkede yirmi üç milyondan fazla kopyası basılan kitapları arasında The League, Dark-Hunter, Lords of Avalon ve Chronicles of Nick gibi seriler yer alıyor.

2004 yılından bu yana *New York Times*'da elliden fazla romanı yer aldı. en çok satanlar listesinde ve mangası uluslararası en çok satanlar arasında yer alıyor.

Eleştirmenler tarafından paranormal kurgunun önde gelen sesi olarak ilan edilen Kenyon, geleneksel tür çizgilerinin ötesinde yeni yollar açmaya devam ediyor.

LİG SERİSİ:

GECEDEN DOĞAN
ATEŞTEN DOĞAN
BUZDAN DOĞAN

Kopyalama hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya fi ctitiously kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2011 Sherrilyn Kenyon

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Grand Central Publishing
Hachette Book Group 237
Park Avenue
New York, NY 10017

Web sitemizi ziyaret edin: www.HachetteBookGroup.com
www.twitter.com/grandcentralpub

İlk e-Kitap Baskısı: Nisan 2011

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu Hachette'in ticari markasıdır

Kitap Grubu, Inc.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

ISBN: 978-0-446-57324-5

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN KENYON

A
LEAGUE
NOVEL

born of shadows

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.